

ปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาหญิงเป็นโสเภณี : ศึกษากรณีกรุงเทพมหานคร

น.ส.ชรีรัตน์ เชมณะศิริ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามนุษยวิทยามหาบัณฑิต

สาขามนุษยวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2545

ISBN 974-17-3069-1

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

FACTORS AFFECTING FEMALE STUDENTS' BEING
PROSTITUTES : A CASE STUDY IN BANGKOK METROPOLIS

Miss Tareerat Chemnasiri

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Anthropology
Department of Sociology and Anthropology
Faculty of Political Science
Chulalongkorn University
Academic Year 2002
ISBN 974-17-3069-1

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาหญิงเป็นโศกณี : ศึกษากรณีกรุงเทพมหานคร
โดย	น.ส. ชรีรัตน์ เชนนะสิริ
สาขาวิชา	มานุษยวิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. งามพิศ สัตย์สงวน
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. สัจญา สัจญาวิวัฒน์

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิตศึกษา

.....คณบดีคณะรัฐศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.อมรา พงศาพิชญ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กิตติ อมตชีวิน)

.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. งามพิศ สัตย์สงวน)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร. สัจญา สัจญาวิวัฒน์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ สุพัตรา สุภาพ)

ธรรีรัตน์ เชนนะสิริ : ปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาหญิงเป็นโสเภณี : ศึกษากรณี
กรุงเทพมหานคร. (FACTORS AFFECTING FEMALE STUDENTS'
BEING PROSTITUTES : A CASE STUDY IN BANGKOK
METROPOLIS) อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ ดร. งามพิศ สัตย์สงวน,
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม : รองศาสตราจารย์ ดร.สัญญา สัญญาวิวัฒน์, 271 หน้า. ISBN
974-17-3069-1

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาหญิงเป็นโสเภณี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจถึงสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาหญิงตัดสินใจประกอบอาชีพโสเภณี รวมถึงขั้นตอนการกลายเป็นโสเภณีและชีวิตประจำวันของกลุ่มนักศึกษาหญิงโสเภณีหญิงในปัจจุบัน โดยใช้ระเบียบวิธีทางมานุษยวิทยา ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลโดยการสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก นักศึกษาหญิงโสเภณีจำนวน 10 คน เป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม นอกจากนี้ยังใช้วิธีการจดบันทึกข้อมูลและจัดเรียงเป็นหมวดหมู่ พร้อมไปกับการมีสมมติฐาน 7 ข้อเพื่อสรุปหาสาเหตุของการประกอบอาชีพโสเภณีของกลุ่มนักศึกษาหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร

การวิจัยเรื่องนี้มีสมมติฐานทั้งหมด 7 ข้อ ดังนี้

1. ครอบครัวมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี
2. กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี
3. สื่อมวลชนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี
4. ค่านิยมมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี
5. รายได้มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี
6. การผิดหวังในความรักมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี
7. การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี

ผลจากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ยอมรับสมมติฐาน 5 ข้อ คือ ข้อ 1, 2, 4, 5 และ 7

ภาควิชา.....สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา.....ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา.....มานุษยวิทยา.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา..... 2545.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4281142024 : MAJOR ANTHROPOLOGY

KEY WORD : FEMALE PROSTITUTES/ STUDENTS

TAREERAT CHEMNASIRI : FACTORS AFFECTING FEMALE STUDENTS' BEING PROSTITUTES : A CASE STUDY IN BANGKOK METROPOLIS.THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. NGAMPIT SATSANGUAN.Ph.D., THESIS CO-ADVISOR : ASSOC. PROF. SUNYA SUNYAVIVAT.Ph.D.,271 pp. ISBN 974-17-3069-1

The objectives of this research were to study the causes and factors which lead to prostitution of female students in Bangkok, including decision-making processes and living conditions of female students. Anthropological fieldwork such as participant observation and in-depth interview, were used in data collection from ten female student prostitutes for one year. Also field notes and data arranging technique were used along with 7 hypotheses to complete this research.

The research was based on 7 following hypotheses:

1. Families influence on being female-student prostitutes
2. Friends influence on being female-student prostitutes
3. Medias influence on being female-student prostitutes
4. Values influence on being female-student prostitutes
5. Income influences on being female-student prostitutes
6. Disappointment from affection influences on being female-student prostitutes
7. Sex experiences influence on being female-student prostitutes

The hypothesis test results were in accordance with hypotheses number 1,2,4,5, and 7.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Department...Sociology and Anthropology... Student's signature.....
Field of study...Anthropology... Advisor's signature.....
Academic Year...2002... Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ไม่สามารถสำเร็จลงได้ หากขาดบุคคลผู้ที่อยู่เบื้องหลังซึ่งเป็นเสมือนผู้กระตุก ผู้แนะนำ ผู้ให้คำปรึกษา ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.งามพิศ สัตย์สงวน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นผู้แนะนำที่เสียสละเวลาที่มีค่าตลอดระยะเวลาที่ประสบปัญหาในการทำวิจัย รองศาสตราจารย์ ดร. สัญญา สัญญาวิวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมผู้ให้มุมมองที่น่าสนใจเกี่ยวกับงานวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กิตติ อมตชีวิน ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ สุพัตรา สุภาพ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งทำให้การวิจัยครั้งนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณนักศึกษาหญิง โสภณิ์ ทั้ง 10 ท่าน ซึ่งไม่สามารถเปิดเผยนามได้ ที่สละเวลาอันมีค่าเพื่อให้ผู้วิจัยมีโอกาสศึกษาวิจัยในทุกแง่มุมทั้งในเรื่องการทำงานและเรื่องส่วนตัวที่ทำให้การวิจัยนี้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

รวมทั้งขอขอบคุณ ทูรนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ที่ได้มีส่วนช่วยสนับสนุนการทำวิจัยในครั้งนี้ ส่งผลให้ผู้วิจัยสามารถหาข้อมูลได้ราบรื่นและประสบความสำเร็จดังที่หวังไว้

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ที่ได้ให้การส่งเสริม สนับสนุนด้านการศึกษาของผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา ตลอดจนพี่จีบ น้องแอร์ และพี่อุ๊ดที่คอยแนะนำและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยมีความหวังและกำลังใจตลอดการทำงานวิจัยครั้งนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ธีรรัตน์ เชมนะสิริ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ญ
บทที่	
1 บทนำ	
ที่มาและความสำคัญของปัญหาวิจัย	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา	4
2 แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง	5
แนวคิด	5
1. แนวคิดเรื่องค่านิยม	5
1.1 ความหมายของค่านิยม	5
1.2 องค์ประกอบของค่านิยม	7
1.3 ระดับของค่านิยม	7
1.4 ประเภทของค่านิยม	7
1.5 อิทธิพลของค่านิยมที่มีต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล	9
1.6 กระบวนการเกิดค่านิยม	10
1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยม บรรทัดฐาน และพฤติกรรม	12
1.8 ค่านิยมทางวัตถุหรือวัตถุนิยม	13
2. แนวคิดเรื่องการขัดเกลาทางสังคม	14
สาเหตุที่นักศึกษาหญิงเป็นโสเภณี	19

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2.1 ครอบครัว.....	19
2.2 กลุ่มเพื่อน.....	24
2.3 สื่อมวลชน.....	26
3. แนวคิดเรื่องวัยรุ่น.....	34
3.1 ความผิดหวังในอารมณ์รัก.....	38
3.2 ทศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์.....	40
4. แนวคิดเรื่องโสเภณี.....	44
5. แนวคิดเรื่องปัญหาสังคม.....	60
ทฤษฎี.....	61
1. ทฤษฎีพฤติกรรมเบี่ยงเบน (The Deviant Behavior Perspective Theory).....	61
2. ทฤษฎีการปรับตัวไม่ทันกันของวัฒนธรรม (The Cultural Lag Theory).....	65
3. ทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบ (The Social Disorganization Theory).....	67
ผลงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	69
กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย.....	73
สมมติฐานในการศึกษาวิจัย.....	73
นิยามปฏิบัติการตัวแปร.....	81
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	85
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	85
วิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	85
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	86
ขั้นตอนในการเก็บข้อมูลภาคสนาม.....	86
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	91
แนวการพิสูจน์สมมติฐาน.....	91
ตารางแสดงเวลาในการลงสนามวิจัยทางมานุษยวิทยา.....	91

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ข้อมูลกรณีศึกษา.....	92
กรณีศึกษาที่ 1 : น.ส.สุนีย์ (นามสมมติ).....	92
กรณีศึกษาที่ 2 : น.ส. พัชรา (นามสมมติ).....	102
กรณีศึกษาที่ 3 : น.ส. จิตรา (นามสมมติ).....	115
กรณีศึกษาที่ 4 : น.ส. เพ็ญญา (นามสมมติ).....	127
กรณีศึกษาที่ 5 : น.ส. วราลี (นามสมมติ).....	138
กรณีศึกษาที่ 6 : น.ส. ศิริกร (นามสมมติ).....	149
กรณีศึกษาที่ 7 : น.ส. ธิดา (นามสมมติ).....	159
กรณีศึกษาที่ 8 : น.ส. ภาวินีย์ (นามสมมติ).....	170
กรณีศึกษาที่ 9 : น.ส. เกวลิน (นามสมมติ).....	181
กรณีศึกษาที่ 10 : น.ส. ปิยวรรณ (นามสมมติ).....	193
5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	206
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป.....	206
ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	209
6 การพิสูจน์สมมติฐานและการอภิปรายผล.....	246
7 สรุป ปัญหา และข้อเสนอแนะ.....	256
สรุปผลการวิจัย.....	256
ปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินการวิจัย.....	259
ข้อเสนอแนะ.....	260
รายการอ้างอิง.....	262
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	271

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงอายุ จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง.....	206
2 แสดงเชื้อชาติและศาสนาของนักศึกษาหญิงโสเภณี.....	207
3 แสดงภูมิลำเนาเดิมของนักศึกษาหญิงโสเภณี.....	207
4 แสดงลักษณะการพักอาศัยในปัจจุบันของนักศึกษาหญิงโสเภณี.....	208
5 แสดงสถานะของสถานศึกษาที่นักศึกษาหญิงโสเภณีได้ศึกษาอยู่ในปัจจุบัน.....	208
6 แสดงความคิดเห็นของนักศึกษาหญิงโสเภณีต่ออนาคตของตนเอง.....	209
7 แสดงอิทธิพลของบิดามารดาและพี่น้องที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี.....	217
8 แสดงอิทธิพลของเพื่อนกลุ่มต่างๆที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี.....	224
9 แสดงอิทธิพลของสื่อมวลชนแขนงต่างๆที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี.....	228
10 แสดงอิทธิพลของค่านิยมที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี.....	232
11 แสดงอิทธิพลของรายได้ที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี.....	236
12 แสดงอิทธิพลของการผิดหวังในความรักที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี.....	240
13 แสดงอิทธิพลของการมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี.....	244
14 แสดงค่าร้อยละของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของเยาวชนไทยชายและหญิง.....	252
15 สรุปสมมติฐานที่ได้จากการวิจัย.....	254

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

ในสังคมปัจจุบัน (พ.ศ.2546) โดยเฉพาะในกรุงเทพมหานคร ได้มีปัญหาด้านสังคมหลายประเภท และด้วยความก้าวหน้าในด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสารสนเทศ ในยุคโลกาภิวัตน์นี้ ประกอบกับการแพร่กระจายและยอมรับในวัฒนธรรมตะวันตก จึงส่งผลให้สภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของไทยเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ในขณะที่ประเทศไทยกำลังดำเนินการพัฒนาประเทศ โดยกำหนดทิศทางแนวทางในการส่งเสริมการเจริญเติบโตของประเทศ และมีการจัดการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติอย่างต่อเนื่อง โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะก้าวไปเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ รวมถึงมีแนวทางที่จะมุ่งการดำเนินการพัฒนาในลักษณะที่มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาเศรษฐกิจเป็นหลัก และมีความคาดหวังไว้ว่าจะสามารถก่อให้เกิดการพัฒนาในด้านอื่น ๆ ตามมาด้วยนั้น ทำให้เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นแนวทางการพัฒนาที่ขาดความสมดุลย์ การพัฒนามีการมุ่งเน้นภาคอุตสาหกรรมและการพัฒนาเมืองมากเกินไป โดยไม่สนใจภาคเกษตรกรรมและการพัฒนาชนบทในระดับที่เพียงพอ ทำให้เกิดผลกระทบอย่างมากต่อชาวบ้านในชุมชนชนบท และทำให้ศักยภาพและอำนาจในการจัดการทรัพยากรของชุมชนท้องถิ่นลดน้อยลง ละเลยความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่นและไม่ยอมรับสิทธิชุมชนพืงมี ที่เป็นระบบการจัดการและดูแลทรัพยากรท้องถิ่น จึงทำให้เกิดปัญหาความล้มเหลวทางเศรษฐกิจขึ้นกับชุมชนชนบท และยังส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงที่มีผลทำให้ความเป็นชุมชนเริ่มอ่อนแอลงไปเรื่อยๆ ตัวอย่างที่ให้เห็นได้ชัด จากปรากฏการณ์การอพยพเคลื่อนย้ายแรงงานจากชนบทเข้าสู่เมือง เป็นจำนวนสูงขึ้นเรื่อยๆ

ปัญหาทางด้านช่องว่างการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมที่ไม่มีความสมดุลย์กัน ทำให้เกิดปัญหาต่อการปรับตัวของบุคคลในสังคม โดยมีการเปิดศูนย์การค้าและสถานเริงรมย์ต่างๆเพิ่มขึ้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติและยังเป็นการเปิดตลาดเพื่อรองรับการใช้จ่ายซื้อสินค้าของลูกค้านชาวไทยตามสภาวะปัญหาเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นและที่เกิดขึ้น ผู้หญิงจากชนบทที่เข้ามาทำงานทำในกรุงเทพมหานคร กลายเป็นแรงงานที่มีฝีมือในด้านอุตสาหกรรม จึงถูกกดขี่แรงงานเพราะถือว่าเป็นแรงงานชั้นต่ำ รวมถึงการด้อยโอกาสทางการศึกษา จึงเกิดความความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ

และชนชั้น ทำให้ต้องผกผันมาทำงานเป็นโสเภณี และปัจจัยเหล่านี้ทำให้เกิดปัญหาการค้าประเวณีที่มีอยู่แล้วให้ยิ่งมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องและมีแนวโน้มว่าความรุนแรงของปัญหาจะเพิ่มสูงขึ้นตลอดเวลา

ประเทศไทยเป็นที่รู้ลือว่ามีชื่อเสียงทางด้านโสเภณีและสถานเริงรมย์นับร้อยพันแห่งทั่วประเทศมาเป็นระยะเวลาช้านาน รวมถึงปัญหายาเสพติด มลภาวะเป็นพิษ และปัญหาสังคมมากมายหลากหลาย ยิ่งโดยเฉพาะในกรุงเทพมหานคร มีการอพยพย้ายถิ่นเข้ามาหางานทำและผู้หญิงชนบทได้กลายมาเป็นโสเภณีกันมากขึ้น ผู้คนพูดถึงปัญหานี้กันจนกลายเป็นความเคียดชัง บางพื้นที่กลายเป็นแหล่งของโสเภณีโดยที่ประชาชนรับรู้ทั่วกัน เช่น ถนนพัฒนาพงศ์ ถนนรัชดาภิเษก เป็นต้น แต่ไม่มีใครสามารถปราบปรามให้ปัญหานี้หมดไปได้ รวมถึงบางกลุ่มที่เห็นว่าโสเภณีเป็นประโยชน์ทางสังคมเพื่อช่วยลดความตึงเครียด ทำให้เกิดความคิดเห็นหลากหลายกันไป แต่ในปัจจุบันครัวเรือนที่อยู่ในกรุงเทพฯ ได้มีปัญหาที่เด็กเกิดขึ้นมาในสังคมที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงสูง เด็กรุ่นใหม่ไม่สามารถปรับตัวหรือเข้าใจในปัญหา พ่อแม่ไม่สามารถเข้าถึงปัญหาของลูก เกิดช่องว่างระหว่างกัน โดยเฉพาะวัยรุ่นที่มีความต้องการอยากรู้ อยากเห็นในเรื่องเพศ เกิดการขาดการอบรมดูแลจากผู้ปกครองที่เพียงพอ จึงเกิดการเข้าใจผิด เห็นว่าการประกอบอาชีพโสเภณีเป็นเรื่องที่ไม่เสียหาย และกระเส瓦ตฤณียที่มีอิทธิพลอย่างมาก ทำให้เกิดความ อยากมี-อยากเป็น เหมือนกับเพื่อน จึงมีนักศึกษาบางกลุ่มที่ใช้ร่างกายของตนเองเป็นเครื่องมือในการได้มาซึ่งสิ่งแลกเปลี่ยน เช่น เงินตรา โทรศัพท์มือถือ กระเป๋าห้อยต่าง ๆ ฯลฯ

ปัญหาโสเภณีเป็นปัญหาที่มีมานานตั้งแต่โบราณ ประชาชนทั่วไปเห็นว่าปัญหาโสเภณีเป็นปัญหาทางศีลธรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งคนที่ประกอบอาชีพนี้ก็จะถูกประณามจากบุคคลรอบข้าง บางประเทศถือว่าเป็นเรื่องร้ายแรงถึงกับเรียกว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎของพระเจ้า (ก่อกษัตริย์เอี่ยมบุญลอบ, 2521: 16) แต่ส่วนใหญ่ผู้ที่ขายประเวณีจะเป็นคนชั้นล่าง และข้อมูลจากการควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2541 : 101 อ้างถึงใน นิเทศ ดินณะกุล, 2544 : 49) ได้สรุปจำนวนตัวเลขของโสเภณีทั้งชายและหญิง โดยจำแนกตามประเภทสถานบริการปี พ.ศ. 2540 พบว่ามีจำนวนโสเภณีรวมทั้งสิ้น 64,886 คน โดยทำงานอยู่ในสถานบริการประเภทช่องจำนวน 5,847 คน โรงแรมจำนวน 1,638 คน บาร์และไนท์คลับจำนวน 12,221 คน ออบอบนวดจำนวน 14,426 คน และสถานบริการอื่นๆ จำนวน 30,754 คน นอกจากนี้ทางศูนย์พิทักษ์เด็ก มูลนิธิเด็ก (ภิญโญ ไชยประนัง, 2542 : 5) ได้ให้สถิติไว้ว่า ประเทศไทยมีโสเภณีรวมทั้งสิ้น 2,820,000 คน เป็นโสเภณีหญิงจำนวน 2,000,000 คน โสเภณีชายจำนวน 20,000 คน และโสเภณีเด็กจำนวน 800,000 คน มีสถานบริการทั้งทางตรงและทางอ้อมแอบแฝงอยู่ประเทศ

ประมาณ 60,000 แห่ง ซึ่งตัวเลขและจำนวนดังกล่าวถือว่ามีปริมาณมากอย่างเห็นได้ชัดและมีแนวโน้มที่จะมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ

ในหลายทศวรรษที่ผ่านมาได้มีการวิจัยมากมายที่เกี่ยวกับปัจจัยสาเหตุในการที่ผู้หญิงกลายมาเป็นโสเภณีได้เน้นแต่ผู้หญิงชนบทที่เข้ามาในกรุงเทพฯ ที่แสดงผลออกมาว่าเป็นปัญหาของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่ไม่มีการวางแผนที่ดี เน้นกับการพัฒนาทางด้านวัตถุและสังคมเมืองมากเกินไป กลายเป็นการทำให้เกิดช่องว่างทางสังคม และเหตุผลของค่านิยมความเป็นลูกสาวที่ดีจากการถูกกดดัน โดยความคาดหวังของครอบครัวต่อบทบาทของลูกสาว ให้เป็นผู้รับผิดชอบต่อความอยู่รอดของครอบครัว ซึ่งก็เป็นการวิจัยที่ได้ผลออกมาอย่างถูกต้อง แต่เป็นที่น่าสนใจว่าการวิจัยทุกงานได้มุ่งเน้นแต่โสเภณีในรุ่นเก่า แต่ไม่ได้มีงานวิจัยที่ศึกษาการกลายมาเป็นโสเภณีของกลุ่มนักศึกษาในปัจจุบัน

การกลายมาเป็นโสเภณีของกลุ่มนักศึกษาเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมไทย ปัญหาด้านโสเภณีโสเภณีเด็ก และโสเภณีชายเป็นปัญหาสังคมที่คนทั่วไปรู้จักกันดี แต่ในบัดนี้ ปัญหาที่ร้ายแรงคือการขายบริการทางเพศของกลุ่มนักศึกษาที่เรียนในระดับอุดมศึกษา โดยเป็นกลุ่มเด็กผู้หญิงที่มีความรู้ บางคนมีฐานะดี เรียนในสถาบันที่มีชื่อเสียง แต่เห็นว่าการขายบริการทางเพศเป็นเรื่องที่ไม่เสียหายและยังคงทำงานประเภทนี้จนถึงปัจจุบัน สิ่งที่น่าสนใจคือ การกลายมาเป็นโสเภณีของนักศึกษานั้นส่วนหนึ่งก็เพราะความสมัครใจของผู้หญิงเอง การมีค่านิยมต่างๆเปลี่ยนไปตามการเปลี่ยนแปลงของสภาพทางสังคม มีระดับของการแข่งขันสูง ทั้งทางฐานะ การแต่งกาย และความต้องการทางด้านวัตถุ ที่เรียกว่า วัตถุนิยมหรือความต้องการทางด้านวัตถุที่ไม่มีวันเพียงพอ ก็สามารถเป็นปัจจัยทางด้านจิตวิทยาที่น่าศึกษา

ฉะนั้นการวิจัยสาเหตุในการกลายมาเป็นโสเภณีของกลุ่มนักศึกษาในครั้งนี้ จะเป็นการศึกษานักศึกษาในกรุงเทพมหานคร เพราะนักศึกษาหรือเด็กผู้หญิงในวัยนี้มีความรู้และสติในการเลือกคิดเลือกทำในระดับหนึ่ง แต่เลือกที่จะมาทำงานพิเศษเป็นโสเภณีเพื่อสิ่งแลกเปลี่ยนที่ได้มา กรณีนี้จึงเน้นศึกษาสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาประกอบอาชีพโสเภณี ซึ่งอาจเป็นไปได้โดยความสมัครใจของตัวเอง หรืออาจเพื่อสนองความต้องการทางด้านต่างๆ ในปัจจุบันของนักศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาหญิงประกอบอาชีพโสเภณีในปัจจุบัน

2. เพื่อศึกษาขั้นตอนการกลายเป็น โสเภณีของนักศึกษา
3. เพื่อศึกษาชีวิตประจำวันของนักศึกษาหญิงที่เป็น โสเภณี
4. เพื่อศึกษาปัญหา ผลที่เกิดขึ้นและวิธีทางแก้ไขปัญหาของนักศึกษาที่ประกอบอาชีพ

โสเภณี

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาหญิงเป็นโสเภณี: ศึกษากรณี กรุงเทพมหานคร นี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการวิจัยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ประกอบอาชีพโสเภณี ในเขตกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษา

1. เพื่อทราบถึงปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาหญิงเข้ามาประกอบอาชีพโสเภณี
2. เพื่อหาวิธีป้องกันไม่ให้นักศึกษาหญิงเข้ามาเป็นโสเภณีเพิ่มมากขึ้น
3. เพื่อศึกษาหาแนวทางให้ทั้งบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหาทางให้ความช่วยเหลือและป้องกันต่อไป
4. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจและเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด

1. แนวคิดเรื่องค่านิยม

นักศึกษาหญิงที่มีอาชีพขายบริการทางเพศหรือเป็นโสเภณี ส่วนมากมีอายุระหว่าง 18-25 ปี ในการศึกษาปัจจัยการเข้ามาเป็นโสเภณีของกลุ่มนักศึกษาหญิงจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาเรื่องค่านิยมของกลุ่มด้วย เพราะการศึกษาเรื่องค่านิยมจะทำให้สามารถรู้ถึงสาเหตุ ความคิดเห็น ความเชื่อของกลุ่มนักศึกษาหญิงโสเภณี ซึ่งจะนำไปถึงความเข้าใจในวิถีชีวิต กระบวนการตัดสินใจ และค่านิยมของกลุ่มนักศึกษาหญิงที่ประกอบอาชีพโสเภณี

1.1 ความหมายของค่านิยม

อดุล วิเชียรเจริญ (2541: 128) กล่าวว่า ค่านิยมเป็นคำใหม่ที่เราสร้างขึ้นมาใช้แทนคำในภาษาอังกฤษว่า Value หมายถึง มโนคติ ซึ่งมีผลกระตุ้นพฤติกรรมทางสังคม พฤติกรรมเช่นนี้เป็นพฤติกรรมที่มนุษย์เลือกกระทำ (Selective Behaviour) พฤติกรรมซึ่งประชาชนในสังคมหนึ่งเลือกกระทำย่อมมีลักษณะเหมือน ๆ กัน เป็นแบบเดียวกัน แต่เมื่อเทียบกับสังคมอื่น ๆ พฤติกรรมดังกล่าวอาจเหมือนกันหรือแตกต่างกันก็ได้ ทั้งนี้สุดแต่สภาพของสังคมนั้น ๆ โดยนัยนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าแบบแผนพฤติกรรมของประชาชนในสังคมเป็นการแสดงออกของระบบค่านิยม (Value System) ในสังคม

หนังสือ Sociology (Schaefer, 1998 :78) กล่าวว่า ค่านิยมเป็นมาตรฐานหรือเป็นเกณฑ์ในการประเมินค่า นอกจากนี้ค่านิยมยังเป็นอำนาจที่ชักจูงบุคคลให้ประพฤติปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคมเพราะเมื่อประพฤติปฏิบัติตามบรรทัดฐานหรือค่านิยมของสังคม ย่อมมีโอกาสบรรลุเป้าหมายหรือความต้องการของปัจเจกชนนั้นๆ

หอมจันทร์ ธรรมโคตร (2538 : 7) กล่าวว่า ค่านิยมเป็นความนิยมชมชอบ ความโน้มเอียง หรือแนวทางที่คนจะประพฤติปฏิบัติตน ตามสิ่งที่ตนประเมินแล้วว่าเป็นสิ่งที่ดี สำหรับตน ค่านิยมจึงเป็นเครื่องบ่งชี้ความรู้สึกและการตัดสินใจปฏิบัติตนของบุคคลนั้น

กู๊ด (Good 1973 : 637 อ้างถึงใน คำรง ประเสริฐกุล, 2542 : 161) กล่าวว่า ค่านิยม คือ ลักษณะที่เป็นปฏิกริยาภายในของมนุษย์ที่ยอมรับนับถือว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีคุณค่า มีความสำคัญ มีความเหมาะสมต่อหน้าที่การงานในชีวิตของหมู่คณะ ซึ่งสมาชิกของสังคมแสวงหา

ชววน พลตรี (2530 : 79) กล่าวว่า ค่านิยมเป็นสิ่งที่บุคคลยึดถือเป็นหลัก ประจําใจในการเลือก เป็นสิ่งที่บุคคลพอใจหรือเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า แล้วยอมรับไว้เป็นความเชื่อ หรือความรู้สึกนึกคิดของตน

ความหมายและระบบค่านิยมตามกรอบทฤษฎีของโรคิช (Rokeach) มีดังนี้ คือ (โรคิช, 1968 : 5 อ้างถึงใน สุนทรื โคมินและสนิท สมักรการ, 2522 : 13)

1. “ค่านิยม” คือความเชื่ออย่างหนึ่งซึ่งมีลักษณะถาวร เชื่อว่าวิถีปฏิบัติบางอย่างหรือเป้าหมายชีวิตบางอย่างนั้น เป็นสิ่งที่ตนเองหรือสังคมเห็นดีเห็นชอบสมควรจะยึดถือหรือปฏิบัติมากกว่าวิถีปฏิบัติหรือเป้าหมายชีวิตอย่างอื่น (โรคิช, 1968 : 5 อ้างถึงใน สุนทรื โคมินและสนิท สมักรการ, 2522 : 13)

2. “ระบบค่านิยม” คือการรวมกันของความเชื่อที่เกี่ยวกับ “วิถีปฏิบัติ” หรือ “เป้าหมายชีวิต” ที่เห็นดีเห็นชอบสมควรจะยึดถือปฏิบัติ ให้เข้าเป็นระบบความเชื่อที่มีลักษณะถาวรลดหลั่นกันตามลำดับความสำคัญ (โรคิช, 1968 : 5 อ้างถึงใน สุนทรื โคมินและสนิท สมักรการ, 2522 : 13)

ฉะนั้น อาจจะกล่าวได้ว่าระบบค่านิยมของคนๆหนึ่งก็คือ ภาพรวม ที่ได้มาจากการแสดงออกซึ่งค่านิยมต่างๆที่บุคคลนั้นได้เลือกแล้ว (อ้างถึงใน สุนทรื โคมินและสนิท สมักรการ, 2522 : 13)

สรุปได้ว่าค่านิยม คือ คุณค่าที่อยู่ในจิตใจของบุคคล เป็นการเลือกหรือเกณฑ์ตัดสินว่าสิ่งใดควรหรือไม่ควร สิ่งใดดีหรือไม่ดี สิ่งใดควรประพฤติปฏิบัติหรือไม่ควรปฏิบัติ และค่านิยมนั้นจะสะท้อนออกมาในการประพฤติปฏิบัติของมนุษย์และในตัวบุคคลและสังคมจะมีชุดของค่านิยมและมีความสำคัญลดหลั่นกันไป นอกจากนี้ค่านิยมเป็นความเชื่ออย่างหนึ่งที่มีความมั่นคงถาวรพอควร ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงตามการขึ้นลงทางอารมณ์ของบุคคล แต่ก็สามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ด้วยประสบการณ์ชีวิตของคน (สุนทรื โคมิน และสนิท สมักรการ, 2522 : 14) หรือตามยุคสมัย

1.2 องค์ประกอบของค่านิยม

องค์ประกอบของค่านิยมมี 3 องค์ประกอบ คือ

1. ค่านิยมมีลักษณะเป็นความระลึกรู้ (Cognitive) ในความหมายที่ว่าบุคคลหนึ่งรู้หรือการรับรู้ในการประพฤดิหรือรู้ในเป้าหมายในชีวิตของเขาที่พยายามไฝหา
2. ค่านิยมที่มีลักษณะสัมพันธ์ (Affective) ในความหมายที่ว่าบุคคลนั้นอ่อนไหวเกี่ยวข้องกับค่านิยมนั้น คือ ชอบค่านิยมนั้น หรือเกลียดค่านิยมนั้นไปเลย เห็นด้วยสนับสนุนหรือไม่เห็นด้วยและคัดค้านค่านิยมนั้น
3. ค่านิยมเป็นองค์ประกอบของพฤติกรรม (Behavioral) อยู่ในตัวความหมายที่ว่าเป็นตัวแทรกซ้อนที่นำไปสู่พฤติกรรม เมื่อถูกกระตุ้นให้มีการกระทำ (Activated) ขึ้น

1.3 ระดับของค่านิยม

เกอร์ฮาร์ด เลนสกี (2526 : 27) กล่าวว่า ค่านิยมมี 2 ระดับ คือ

1. ค่านิยมในทางปฏิบัติ (Pragmatic values) เป็นหลักของศีลธรรมที่ตั้งอยู่บนรากฐานที่ว่าคนในสังคมต้องพึ่งพาอาศัยกัน ดังนั้นค่านิยมจึงประณามสิ่งที่ทำให้เกิดความแตกแยกในสังคม เช่น การคดโกง การทำร้ายกัน และยกย่องพฤติกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม เช่น ความซนขันแข็ง ความซื่อสัตย์ เป็นต้น
2. ค่านิยมอุดมคติ (Ideal values) เป็นค่านิยมที่มีความลึกซึ้งกว่าค่านิยมในทางปฏิบัติ เช่น ศาสนาคริสต์สอนว่าให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ซึ่งน้อยคนที่สามารถจะกระทำได้แต่ค่านิยมระดับนี้ก็มีความสำคัญในการทำให้คนเห็นแก่ตัวน้อยลง

1.4 ประเภทของค่านิยม สามารถจำแนกได้หลายลักษณะดังนี้

ฌองส์ ศรีสวัสดี้ (2515 : 41) กล่าวว่า ค่านิยมทั่วไปแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ค่านิยมของแต่ละบุคคลและค่านิยมของสังคม ค่านิยมของแต่ละบุคคล เป็นค่านิยมส่วนบุคคลที่สะท้อนให้เห็นได้จากการตัดสินใจเลือกสรรในสิ่งที่บุคคลนั้นปรารถนาที่จะได้ ซึ่งค่านิยมของแต่ละบุคคลนั้นจะมีความแตกต่างกัน เช่น นาย ก. มีค่านิยมในความซื่อสัตย์ แต่นาย ข. อาจจะเห็นว่าความซื่อสัตย์เป็นสิ่งที่ขัดกับความสำเร็จของตน ส่วนค่านิยมทางสังคมนั้นคือ ค่านิยมส่วนบุคคลที่รวมๆกันเข้าเป็นค่านิยมของกลุ่มและกลายเป็นค่านิยมของสังคมในที่สุด ค่านิยมของสังคมนั้นจะชี้

ให้เห็นถึงการเลือกสรร การยกย่อง และสิ่งปรารถนาของบุคคลทั่วไปในสังคมนั้นๆว่ามีอะไรบ้าง และจะเป็นแนวทางที่จะให้บุคคลนั้นทราบว่าจะควรปฏิบัติอย่างไร

พินัส หันนาคินท์ (2526 อ้างถึงในหอมจันทร์ ธรรมโคตร,2538 : 9) แบ่งประเภทของค่านิยมออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. ประเภทที่มีคุณค่าในการใช้สอยหรือเป็นเครื่องมือ (Instrumental values) หมายถึงคุณค่าที่เกิดจากการที่เราจะใช้เพื่อให้เกิดผลตามมา
2. ประเภทที่มีคุณค่าภายใน (Intrinsic values) หมายถึง คุณค่าที่มีอยู่ในตัวสิ่งต่างๆค่านิยมนี้ๆที่มีอยู่ในตัวของมันเอง ไม่ได้พึ่งสิ่งอื่น และมีลักษณะโดยเฉพาะ เช่น การทำความดีโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ

เต็มสิริ บุญยสิงห์ (2526 :39-40) แบ่งค่านิยมเป็น 2 ประเภท คือ ค่านิยมลบ และค่านิยมบวก

1. ค่านิยมลบ เช่น การขาดความรักสมัครสมานสามัคคีของคนในสังคม การถือประโยชน์ส่วนตน ซึ่งจะนำไปสู่ความเสื่อมเสีย และความเสียหาย
2. ค่านิยมบวก เช่น ค่านิยมประชาธิปไตย ค่านิยมในระเบียบวินัย ซึ่งจะนำไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองของสังคม

โรคิช (Rokeach) ซึ่งให้ค่านิยมของค่านิยมว่า ค่านิยมเป็นความเชื่ออย่างหนึ่งที่มีลักษณะยั่งยืนถาวร ซึ่งเป็นแนวทางในการประพฤติ หรือเป็นเป้าหมายในการดำรงชีวิตเป็นสิ่งที่ตนเองหรือสังคมเห็นชอบ สมควรจะยึดถือปฏิบัติ หรือเป้าหมายชีวิตอย่างอื่น

สุนทรী โคมินและสนิท สัมครการ (2522 :11-19 อ้างถึงใน พล แสงสว่าง ,2530 :34) ได้อ้างถึงและได้แบ่งประเภทของค่านิยมออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ค่านิยมที่เป็นแนวทางปฏิบัติ (Instrumental values) เรียกว่า ค่านิยมวิถีปฏิบัติ เช่น ความรัก ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความสนุกสนาน และความกล้าหาญ
2. ค่านิยมที่เป็นแนวทางในการดำรงชีวิต (Terminal values) เรียกว่า จุดหมายปลายทาง เช่น ความรักชาติ เสรีภาพ และความเสมอภาค

ค่านิยมวิถีปฏิบัติ สามารถจำแนกออกเป็นสองศูนย์รวม คือ ศูนย์รวมที่อยู่ทางด้านจริยธรรม และอีกศูนย์รวมหนึ่งเป็นด้านความสามารถ ค่านิยมที่เน้นจริยธรรมจะเกี่ยวข้องกับ

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งหากค่านิยมนี้ถูกละเมิด บุคคลนั้นจะรู้สำนึกผิดและไม่สบายใจด้วย มโนธรรมภายในจิตใจว่าได้ทำผิด ส่วนค่านิยมที่เน้นความสามารถของบุคคลนั้น มีศูนย์รวมอยู่ที่ตนเอง ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จหรือไม่มีจริยธรรม การละเมิดค่านิยมประเภทหลังนี้จะทำให้เกิดความรู้สึกอับอายที่จะขาดความสามารถเป็นการส่วนตัว

ส่วนค่านิยมจุดหมายปลายทางนั้น สามารถจำแนกออกเป็นสองศูนย์รวมเช่นกัน คือ ศูนย์รวมอยู่ที่ตัวบุคคลและศูนย์รวมอยู่ที่สังคม หรืออาจกล่าวได้ว่า ศูนย์รวมอยู่ภายในตัวบุคคล และอีกศูนย์รวมหนึ่งอยู่ระหว่างบุคคล เช่น ความสุขทางใจเป็นค่านิยมที่มีศูนย์รวมอยู่ภายในตัวบุคคล ส่วนสันติสุขในโลก หรือการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์เป็นค่านิยมที่มีศูนย์รวมอยู่ระหว่างบุคคล

กล่าวโดยสรุปได้ว่า “ค่านิยม” คือ สิ่งที่เป็นมาตรฐานสำหรับการเลือกหรือเป็นการให้คุณค่าสรรพสิ่งต่างๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม เป็นความเชื่อของบุคคลหรือของสังคมที่คงตัวหรือถาวรพอควร และค่านิยมนั้นมีลักษณะเฉพาะในแต่ละสังคม ซึ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์และสภาพแวดล้อมของแต่ละสังคม รวมถึงการขัดเกลาทางสังคมที่ทำให้ค่านิยมของปัจเจกชนแตกต่างกันไป ค่านิยมบางอย่างอาจจะเป็นค่านิยมที่ผิดและส่งผลให้เกิดพฤติกรรมในทางด้านลบ การศึกษาในการกลายเป็นโสเภณีของกลุ่มนักศึกษาจึงต้องมีการศึกษาถึงค่านิยมที่กลุ่มนั้นยึดถือและเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี หรือสิ่งที่ควรปฏิบัติ สิ่งใดที่เป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกเขาเชื่อว่าการมาเป็นโสเภณีเป็นทางออกหรือเป็นการกระทำที่เหมาะสมที่ควร

1.5 อิทธิพลของค่านิยมที่มีต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล

พัทธา สายหู (2516 : 51) กล่าวว่า โดยปกติแล้ว มนุษย์ทุกคนเลือกกระทำสิ่งที่สอดคล้องกับคุณค่าที่ตนยึดถืออยู่ตั้งแต่อนุชนเข้าหรือสาย ก็อาศัยคุณค่าว่าตนถือไว้อย่างไร คุณค่าที่ว่ามี หากเป็นเรื่องที่สำคัญมากๆ ก็เรียกเป็นปรัชญาหรืออุดมคติของชีวิตก็ได้ เช่น อุดมคติที่ว่า จะชื้อจนตาย หรือหลักการสำคัญกว่าบุคคล หรือปรัชญาว่า มนุษย์เกิดมาเสมอกัน หรือบุญทำกรรมแต่ง

เต็มสิริ บุญยสิงห์ (2526 : 39) กล่าวว่า ค่านิยมคือแนวความคิดที่บุคคลแต่ละคนยอมรับ พอใจที่จะเลือกทำไปเป็นแนวปฏิบัติ จึงสรุปได้ว่า มนุษย์จะทำอะไรย่อมเป็นไปตามค่านิยมที่ยึดถือ

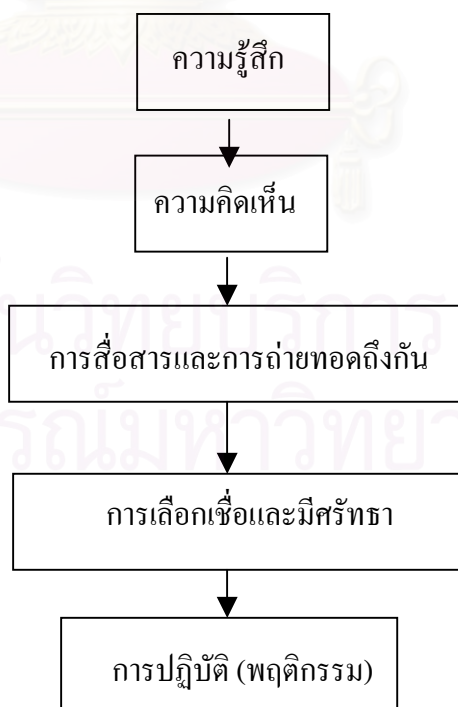
วัชร ฐวธรรม (2525 :1) กล่าวว่า “ค่านิยม” เป็นหลักยึดที่สำคัญ ซึ่งเป็นเสมือนเกณฑ์และมาตรฐานในการประพฤติปฏิบัติทุกอย่างในชีวิต

ค่านิยมนั้นก็คือสิ่งที่บุคคลเลือกโดยความเชื่อที่ว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่สุดที่สุดเพื่อบรรลุเป้าหมายหรือความพึงพอใจและจากความเชื่อนั้นก็ย่อมสะท้อนออกมาในรูปของพฤติกรรมของบุคคล เพื่อที่จะบรรลุถึงเป้าหมายหรือเกิดความพึงพอใจแก่ตน กล่าวได้ว่าอิทธิพลของค่านิยม มีผลไปถึงความรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น โลกทัศน์ ความเชื่อ และการตัดสินใจของบุคคลที่แสดงออกมาโดยพฤติกรรม

นอกจากนี้อิทธิพลของค่านิยมที่มีต่อพฤติกรรมนั้น อาจจะสามารถเข้าใจได้จากกระบวนการของการเกิดค่านิยมและความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยม บรรทัดฐานและพฤติกรรม

1.6 กระบวนการเกิดค่านิยม

เมธี ปิณฑานนท์ (2526 อ้างถึงใน พล แสงสว่าง, 2537 : 49) ได้เสนอกระบวนการเกิดค่านิยม ดังแผนภูมิต่อไปนี้

1. ความรู้สึก มีสิ่งสะดุดใจจากสิ่งที่ตนกระทำอยู่หรือที่เคยมีประสบการณ์เกิดการยั้งคิดในค่านิยมที่ตนมีอยู่ ตัวอย่างเช่น เราไปราชการกับผู้บังคับบัญชา เมื่อไปถึงที่พักเราจะยกกระเป๋าให้ผู้บังคับบัญชากลับตอบว่า “ขอบคุณ ผมพอยกเองไหว ขอให้ผมพึ่งตนเองบ้างนะ” เราอาจเกิดความรู้สึกต่างจากมโนทัศน์เดิมที่ว่า ผู้บังคับบัญชามักปล่อยให้ลูกน้องหิ้วกระเป๋าให้ตนเสมอ นั่น อาจจะไม่เป็นความจริง

2. ความคิดเห็น ความคิดเห็นแบ่งเป็นหลายประเภท

ประเภทแรก เป็นความคิดเห็นอย่างมีระดับ ซึ่งมีอยู่ 7 ระดับด้วยกัน คือ ระดับความคิด การแปลความ การประยุกต์ ใช้การตีความ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผล

ประเภทสอง เป็นความคิดแบบวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งแยกแยะข้อเท็จจริงจากความคิดเห็นส่วนตัวที่มีอคติ แยกเอาการเลือกที่รักมักที่ชังและข้อขัดแย้งออกจากสิ่งที่เป็นสัจจะหรือข้อเท็จจริง รวมถึงการวิพากษ์วิจารณ์ การโฆษณาชวนเชื่อและพฤติกรรมที่ทำตามๆกันมาเป็นต้น

ประเภทสาม เป็นความคิดตามหลักตรรกวิทยา ความคิดแบบสร้างสรรค์ ความคิดจากทักษะด้านพุทธิศึกษา เช่น การใช้ภาษา การคำนวณ และการวิจัย เป็นต้น

ตัวอย่างเกี่ยวกับเรื่องความรู้สึกนั้นส่วนที่เป็นขั้นตอนของความคิดเห็นจะปรากฏออกมาต่อเนื่องจากที่เราเกิดความรู้สึกสะดุดใจแล้ว ก็คิดว่าผู้บังคับบัญชาของเราเป็นคนน่านิยมนะเพราะชอบช่วยตัวเอง การช่วยตัวเองเช่นนี้อาจเป็นข้อดีที่ทำให้ผู้อื่นพอใจและไม่ต้องลำบากช่วยหิ้วกระเป๋าเช่นนี้เป็นต้น ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นเพราะความคิดเห็นประเภทใดประเภทหนึ่งหรือบูรณาการกันก็ได้

3. การติดต่อสื่อสารและถ่ายทอดกัน การติดต่อสื่อสารหรือถ่ายทอดกันและกัน สามารถทำได้ทั้งโดยคำพูดและโดยทางอื่น เช่น การส่งข่าวโดยถ้อยคำที่เขียน การฟัง การวาดรูป การถามคำถาม การให้ข้อมูลและรับข้อมูลป้อนกลับ การแก้ปัญหาข้อขัดแย้ง เป็นต้น ตัวอย่างในขั้นตอนนี้ คิดเมื่อตนเกิดความคิดเห็นในพฤติกรรมของผู้บังคับบัญชาดังในขั้นที่สองแล้วตนก็มักจะถ่ายทอดไปยังผู้อื่น อาจจะเป็นเพื่อนร่วมงาน ผู้ใต้บังคับบัญชา และคนอื่นๆว่าพฤติกรรมของผู้บังคับบัญชาของตนที่ตนได้พบเห็นนั้นเป็นอย่างไร ซึ่งการถ่ายทอดกันนี้อาจเป็นได้ทั้งทางลบและทางบวก ซึ่งขึ้นกับความคิดเห็นในขั้นที่สอง ซึ่งจากตัวอย่างนี้มักจะถ่ายทอดไปในแนววกที่เรานิยมชมชอบ แต่ขณะเดียวกัน เราก็ยังไม่แน่ใจนักว่าควรจะนิยมเพียงใดก็ได้

4. การเลือกเชื่อและเกิดศรัทธา ในขั้นตอนนี้เป็นการพิจารณาเพื่อหาข้อสรุปจากทางเลือกต่างๆ มีการพิจารณาสิ่งที่เกี่ยวข้องต่างๆทั้งที่ชอบและไม่ชอบ เลือกการกำหนดเป้า

หมาย การรวบรวมข้อมูล การแก้ปัญหา การวางแผน และการเลือกอย่างอิสระ จากตัวอย่างเรื่องเดียวกันสำหรับขั้นตอนนี้ เมื่อได้มีการติดต่อสื่อสารและถ่ายทอดกันแล้ว การเห็นพ้องต้องกัน การสนับสนุนกัน การนิยมนิยมชมชอบร่วมกัน จะทำให้คนเลือกเชื่อและเกิดศรัทธาในการพึ่งตนเองว่า เป็นสิ่งที่ดีและควรยึดมั่นไว้ในใจ

5. การปฏิบัติ เป็นขั้นตอนที่ซ้ำกับที่เคยทำมา หรือจากที่เลือกใหม่ จากตัวอย่างที่ยกมาตั้งแต่ตอนต้นนั้น เมื่อถึงขั้นตอนนี้ จะเกิดความเชื่อและมีศรัทธาในพฤติกรรมของผู้บังคับบัญชาผู้นั้นในเรื่องค่านิยมในการพึ่งตนเองแล้ว การพยายามที่จะถ่ายทอดความเชื่อนี้มาเป็นความพยายามที่จะประพฤติปฏิบัติด้วยตนเองบ้าง ซึ่งก็จะเป็นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ของบุคคลนั้น

1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยม บรรทัดฐาน และพฤติกรรม

อมรา พงศาพิชญ์ (2542 : 96-97) กล่าวไว้ว่า ค่านิยมคือคุณค่าบางอย่างซึ่งสมาชิกในสังคมเห็นว่าดีหรือไม่ดี ทุกสังคมจะมีระบบค่านิยมของตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะของสังคมนั้นๆ และคนในสังคมนั้นมักจะยึดคุณค่าหรือค่านิยมคล้ายๆกัน แต่ไม่จำเป็นต้องมีนิสัยใจคอเหมือนกัน ยิ่งในสังคมสมัยใหม่ที่มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม และมีการสื่อสารที่รวดเร็ว คนในสังคมเดียวกันอาจมีนิสัยใจคอที่แตกต่างกันได้มากทั้งที่มีค่านิยมเดียวกัน เหตุหนึ่งเป็นเพราะค่านิยมนั้น ถูกควบคุมด้วยบรรทัดฐานหรือแนวทางปฏิบัติของสมาชิกในสังคมยึดถือ ดังเช่น ประเสริฐ แยมกลิ่น ฟุ้งได้กล่าวไว้ว่า “คุณค่า (ค่านิยม) ที่แพร่หลายในสังคมจะมีอิทธิพลต่อบรรทัดฐาน หรือแบบอย่างที่เป็นแนวทางพฤติกรรมในสังคมนั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ บรรทัดฐานจะแสดงออกถึงคุณค่าของสังคม และที่ได้รับความนิยมมีการปฏิบัติตามก็เพราะสอดคล้องหรือได้รับการสนับสนุนจากคุณค่า การศึกษาที่มาของบรรทัดฐานจึงต้องมองไปถึงคุณค่าที่อยู่เบื้องหลัง...”

ณรงค์ ศรีสวัสดิ์ (2515 43) กล่าวว่า บุคคลนั้นจะมีพื้นฐานในการแสดงพฤติกรรมต่างๆทางสังคมและพฤติกรรมต่างๆของบุคคลจะเป็นไปในทางดีหรือไม่ดีนั้นจะถูกควบคุมด้วยบรรทัดฐานทางสังคมอีกทีหนึ่ง ดังนั้นค่านิยม บรรทัดฐานสังคม และพฤติกรรมของบุคคลจึงต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในการศึกษาบุคลิกภาพของบุคคลเราไม่สามารถแยกปัจจัยเหล่านี้ออกไปต่างหากได้

ค่านิยม บรรทัดฐานและพฤติกรรมเป็นสิ่งที่สะท้อนและสนับสนุนซึ่งกันและกัน เพราะค่านิยมคือ สิ่งที่สังคมให้ค่า ซึ่งอาจเกิดมาจากการประพฤติปฏิบัติลงผิดถูกหรือกระทำสืบต่อกันมาและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป โดยสะท้อนไปถึงบรรทัดฐานคือกฎเกณฑ์ต่างๆ

ในสังคม เพราะกฎระเบียบนั้นๆย่อมต้องสร้างขึ้นมาจากสิ่งที่สังคมเห็นว่าถูกต้องดีงาม พฤติกรรมคือสิ่งที่บุคคลหรือสมาชิกในสังคมแสดงออกมาจากการกำกับของคุณค่า และบรรทัดฐานของสังคมนั้นๆ ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะรู้สึกตัวหรือไม่ก็ตาม เพราะมนุษย์ทุกคนต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมที่ตนดำรงอยู่ และการได้มีซึ่งการยอมรับนั้น คือการปฏิบัติตนสอดคล้องกับคุณค่าและกฎเกณฑ์ในสังคมนั้นๆ และการที่สมาชิกในสังคมปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมนั้นเป็นการตอกย้ำ และสนับสนุน บรรทัดฐานและค่านิยมของสังคมนั้นต่อไป

จากที่กล่าวมาข้างต้นพอจะสรุปได้ว่าค่านิยม บรรทัดฐาน และพฤติกรรมเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อกัน เป็นกระบวนการที่สืบเนื่องสนับสนุนและสะท้อนซึ่งกันและกัน

1.8 ค่านิยมทางวัตถุหรือ วัตถุนิยม

ค่านิยมทางวัตถุหรือวัตถุนิยมเป็น ลักษณะของความคิด ความเชื่อที่เป็นวัตถุที่จับต้องได้เป็นใหญ่ การนิยมในวัตถุสิ่งของเครื่องใช้ที่มาจากวัฒนธรรมตะวันตก ที่แพร่กระจายเข้ามาในประเทศไทย ส่งผลให้เกิดค่านิยมที่ผิดที่มีผลต่อพฤติกรรมของกลุ่มคนบางกลุ่ม

วัตถุนิยมมีต้นตอมาจากวัฒนธรรมตะวันตกที่มีมาช้านาน โดยมีการแพร่กระจายกันจนกลายเป็นวัฒนธรรมส่วนหนึ่งในประเทศไทย ยิ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่เร่งพัฒนาแต่ด้านวัตถุและใช้วัตถุเป็นเครื่องตัดสินความมั่งมีและความประสบความสำเร็จในชีวิต คนในปัจจุบันจึงเห็นว่า การที่มีเงินทอง สิ่งของมากมายเป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งที่บ่งบอกได้ถึงฐานะ และเป็นเป้าหมายของใครอีกหลายคน ค่านิยมในการสะสมทรัพย์สินมีมาตั้งแต่อดีต ตั้งแต่สมัยพ่อขุนรามคำแหง จนถึงระบบศักดินา (คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2526 : 4) และได้เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ แต่ความจริงแล้ว ค่านิยมในวัตถุได้ฝังรากลึกกลงไปในจิตใจของคน โดยเฉพาะในสังคมเมืองที่มีระดับการแข่งขันกันสูง และได้มีการถ่ายทอดค่านิยมนี้จากรุ่นต่อรุ่น จนทำให้เกิดค่านิยมที่ผิดๆ ในหมู่เด็กและเยาวชน ว่าสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ รวมถึงเงินตราเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าทุกอย่าง ดังนั้นกลุ่มวัยรุ่นนักเรียน นักศึกษาจึงได้มีค่านิยมในการเลือกใช้ของจากต่างประเทศ ของที่มีราคาแพง ค่านิยมของการมีโทรศัพท์มือถือ เพจเจอร์ รถยนต์ กระเป๋ายี่ห้อดัง เสื้อผ้าตามสมัยนิยม ฯลฯ ซึ่งทำให้เกิดช่อง

ว่างระหว่างคนที่มี และ ไม่มี คนที่มีก็พยายามที่จะคงสภาพเดิมไว้ให้ตนเองได้มีต่อไป ส่วนคนที่ไม่มีก็เกิดความอยากมี อยากได้จนต้องกระเสือกกระสนหามา ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม

วิซุลดา มาตันบุญ (2544 : 30) กล่าวว่า ค่านิยมด้านวัตถุนี้เป็นเพียงค่านิยมของเด็กวัยรุ่นบางกลุ่มในสังคมเมืองเท่านั้น ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่คนส่วนใหญ่ในสังคม เป็นเพียงค่านิยมเฉพาะกลุ่มที่มีการเลียนแบบพฤติกรรมซึ่งกันและกัน เช่นการแต่งกาย มีโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ เพจเจอร์ที่ทันสมัย เปลี่ยนเพื่อนนอนเป็นแฟนในกลุ่มที่ขายบริการทางเพศ ถ้ามีลูกค้าประจำราย หน้อยหรือมี “เสี้ยเสี้ยง” ก็ซื่อรดขับ ทั้ๆที่ขังไม่รู้ว่่าวันพรุ่งนี้ชีวิตจะเป็นอย่างไร มันเกิดขึ้นจริงๆ ในสังคม

ฉะนั้น ค่านิยมทางวัตถุจึงเป็นค่านิยมที่ทำให้นักศึกษาหญิงเกิดแรงจูงใจเพื่อให้ตนเองได้เป็นที่ยอมรับของสังคม เป็นที่ชื่นชอบของกลุ่มเพื่อนและเพศตรงข้าม เพื่อเป็นการยกระดับฐานะของตนเองให้อยู่ในระดับมาตรฐานของสังคม จึงทำให้เกิดการหาเงินทางลัด ใช้ตนเองเข้าแลกเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ

2. แนวคิดเรื่องการขัดเกลาทางสังคม

ในสังคมหนึ่งๆนั้นบุคคลแต่ละคนจะต้องเรียนรู้แบบแผนการประพฤติปฏิบัติและการมีความสัมพันธ์ต่อกันซึ่งเรียกว่า “กระบวนการขัดเกลาทางสังคม” ซึ่งเป็นกระบวนการระยะยาวของชีวิตเริ่มตั้งแต่เกิด บรูม และเซลซันนิก (Broom and Selznick, 1968 : 84) ได้ให้ความหมายของการขัดเกลาทางสังคมว่าในแง่สังคม หมายถึงการถ่ายทอดวัฒนธรรมของบุคคลตั้งแต่เกิดจนกระทั่งสามารถเรียนรู้และสามารถมีส่วนร่วมในสังคมได้จนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่ การอบรมขัดเกลาทางสังคมโดยทั่วไปทำให้วิถีชีวิตของบุคคลเป็นระเบียบโดยการเพิ่มคุณค่าบางอย่างของสังคมและของกลุ่มให้แก่สมาชิกของสังคมนั้น หากเข้าไปร่วมในสังคมและสถาบันใหม่จะได้เรียนรู้ระเบียบวินัยและพัฒนาคุณค่าใหม่ เช่น พ่อแม่จะต้องเรียนรู้ความเป็นพ่อแม่และความรับผิดชอบต่อครอบครัว ขณะเดียวกันพ่อแม่ก็เป็นตัวการหลักในการอบรมขัดเกลาให้เด็กรู้จักบทบาทและคุณค่าต่างๆ ในสังคม เพื่อให้เด็กเป็นพ่อแม่ที่ดีในอนาคตด้วย และในแง่ของบุคคล การขัดเกลาทางสังคมหมายถึง การเพิ่มพูนความสามารถและการพัฒนาบุคคลให้เจริญงอกงาม ทำให้องค์ประกอบทางชีวภาพเป็นมนุษย์ขึ้นมาและแปรสภาพมาเป็น “ตัวตน” เกิดความสำนึกในลักษณะเฉพาะตัว ลักษณะนิสัยอยู่ในระเบียบ ทำให้เกิดอุดมการณ์ คุณค่า และความทะเยอทะยาน ในแง่นี้ การขัดเกลาทางสังคมจึงเป็นตัวกำหนดอุปนิสัยและเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นในความเป็นปัจเจกบุคคล

สุพัตรา สุภาพ (2534 : 38) ได้ให้ความหมายของการขัดเกลาทางสังคมว่า เป็นการเรียนรู้ทางตรงหรือทางอ้อมก็ได้ สำหรับทางตรง เป็นการสอนหรือบอกกันโดยตรง เช่น พ่อแม่สอนลูก ครูสอนนักเรียน เพื่อนบอกเพื่อน ส่วนทางอ้อม เป็นการเรียนรู้โดยอาศัยการสังเกตเลียนแบบ เช่น แม่พูดคำหยาบ ลูกก็จะพูดคำหยาบ ทั่วๆที่แม่ไม่ได้สอนให้พูด หรือเราไปในงานเลี้ยงอาหารแบบดินเนอร์แล้วเราไม่รู้ว่าจะรับประทานอาหารอย่างไร หยิบอะไรก่อนอะไรหลัง เราก็อาศัยดูจากคนที่เขาถูกต้องเป็นแบบฉบับ เป็นต้น ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การขัดเกลาทางสังคม เป็นกระบวนการทั้งทางตรงและทางอ้อมของมนุษย์ในสังคมหนึ่งๆ เพื่อถ่ายทอดวัฒนธรรมและพัฒนาตนเองให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ช่วยเพิ่มพูนพัฒนาความสามารถเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองด้วย

สุพัตรา สุภาพ (2541: 38-40) ได้แบ่งความมุ่งหมายของการขัดเกลาทางสังคม เป็น 4 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ปลูกฝังให้เด็กรู้จักระเบียบวินัยพื้นฐาน เช่น นิสัยในการรู้จักอาบน้ำ แปรงฟัน การรับประทานอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย การเป็นคนตรงต่อเวลา เป็นต้น

2. เพื่อปลูกฝังความมุ่งหวังด้านระเบียบวินัย เราจะพบว่า การให้ปฏิบัติตามมักเป็นเรื่องยากลำบาก ดังนั้นความมุ่งหวังจะเป็นตัวเสริมให้บุคคลยอมรับระเบียบวินัยง่ายขึ้น เช่น กรณีที่เด็กบางคนไม่ยอมอาบน้ำหรือแปรงฟันหลังจากตื่นนอน ถ้าบอกเด็กว่าเขาอยากจะเป็นเหมือนกับวีรบุรุษที่มีอยู่ในใจหรือที่เขายกย่อง เขาจะต้องอาบน้ำหรือแปรงฟัน ซึ่งเด็กส่วนใหญ่มักจะปฏิบัติตาม ในแง่ความมุ่งหวังจะเป็นตัวเสริมการปลูกฝังระเบียบวินัย

3. สอนให้บุคคลรู้จักบทบาทของตนในสังคม ในการมีความสัมพันธ์กับคนอื่น สมาชิกของสังคมจะต้องรู้บทบาทของตนว่าจะมีความสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างไร สิ่งที่จะช่วยให้เขาารู้ได้คือ การอบรมขัดเกลา เช่น ในสังคมประชาธิปไตยเน้นการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ถ้าการอบรมขัดเกลาทางสังคมช่วยให้บุคคลรู้จักบทบาทของตนในเรื่องนี้ ก็จะทำให้บุคคลนั้นกล้าอยากมีส่วนร่วมและแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

4. สอนให้บุคคลเกิดความชำนาญ ในสังคมแบบง่าย การปฏิบัติตามประเพณีเป็นเรื่องทำได้ง่ายโดยวิธีถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง แต่ในสังคมที่เจริญก้าวหน้า การสอนให้รู้เรื่องความชำนาญบางอย่างทำได้ยาก การขัดเกลาโดยให้การศึกษาที่เป็นทางการเท่านั้นจึงจะช่วยให้ได้ในเรื่องนี้

การขัดเกลาทางสังคม ก่อให้เกิดความเป็นตน (Self) การที่บุคคลยอมรับคุณค่าของกลุ่มอันเป็นผลจากการกระทำระหว่างกันทางสังคม (Social Interaction) และมีการปรับความต้องการและการกระทำของตนให้เข้ากับกลุ่มตามสิทธิและหน้าที่ที่สังคมกำหนดและความเป็นตนนั้น เป็นผลิตผลของสังคม ซึ่ง มีด (Mead อ้างถึงใน สุพัตรา สุภาพ, 2534 : 40-41) แบ่งตัวตนออกเป็น 2 ส่วน คือ I กับ Me

I คือส่วนที่เป็นความคิดสร้างสรรค์ของตนเองที่บุคคลแสดงออกมา ไม่ใช่ความต้องการของสังคม ส่วน Me คือส่วนที่รับเอาทัศนคติ ความต้องการ กฎเกณฑ์ระเบียบประเพณี ที่มีอยู่มาเป็นของตนเองโดยไม่คัดค้าน เป็นการยอมรับความต้องการของสังคม นอกจากนี้ ยังได้สรุปว่า มนุษย์โดยทั่วไปไม่มีความเป็นตนตั้งแต่เกิด แต่ที่มีขึ้นมาได้เพราะผ่านพ่อแม่ผู้ปกครองและกลุ่มเพื่อนฝูงที่ช่วยสร้างความเป็นตนให้แก่เด็ก เพราะคนเราจะไม่รู้ตัวตัวเองเป็นอย่างไรจนกระทั่งมีการกระทำระหว่างกัน ทำให้รู้ว่า “บุคคลอื่น” ต่างกับตนอย่างไรและตนต่างกับคนอื่นอย่างไร ทำให้บุคคลเริ่มรู้และเข้าใจว่าสังคมต้องการให้เขาปฏิบัติอย่างไร โดยดูจากผลสะท้อนการปฏิบัติของบุคคลอื่น เด็กจะเริ่มรู้ว่าตนเองคือใครและมีเอกลักษณ์ของตัวเอง (Self Identity) โดยใช้ภาษาเป็นสื่อและเป็นสัญลักษณ์ และสัญลักษณ์หากไม่รู้ความหมายก็ยากที่จะติดต่อกันได้ ถือว่าสัญลักษณ์และภาษาเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการสร้างสรรค์ตัวตนซึ่งเปลี่ยนสภาพจากการที่มนุษย์เกิดมาในโลกจนกลายมาเป็นสมาชิกของสังคม ซึ่ง فروยด์ (Freud อ้างถึงในสุพัตรา สุภาพ, 2534 : 40-41) ถือว่า ปัจจัยทางชีววิทยามีส่วนเกี่ยวพันกับการพัฒนาบุคลิกภาพ โดยแบ่งความเป็นตนออกเป็น 3 ส่วน

1. ID เป็นพลังดั้งเดิมที่มีส่วนสร้างการเจริญเติบโตของมนุษย์และก่อให้เกิดบุคลิกภาพของมนุษย์ซึ่งเป็นมรดกตกทอดทางกรรมพันธุ์ เป็นส่วนความต้องการทางชีวภาพที่ต้องใช้ Superego คอยควบคุมซึ่งบางครั้งก็ทำไม่สำเร็จ เป็นแหล่งการเจริญเติบโตของมนุษย์ และเป็นพลังงานใหญ่ที่คอยกระตุ้นส่วนที่เหลืออีก 2 ระบบให้ทำงาน

2. Ego เป็นส่วนที่มีเหตุผลหรือตัวประสานระหว่าง Id กับ Superego ซึ่งสามารถคาดคะเนหรือวิเคราะห์ควบคุมกิจการต่างๆหรือความเป็นตนของบุคคล เป็นส่วนของจิตที่ประกอบด้วยความรู้ความคิดและสามารถคาดคะเนได้หรือวิเคราะห์สิ่งต่างๆได้ อันเป็นศูนย์กลางของบุคลิกภาพและการกระทำต่างๆของบุคคล

3. Superego เป็นส่วนเกี่ยวกับคุณธรรม ระเบียบ กฎเกณฑ์ ฯลฯ อันเป็นความรู้สึกใฝ่สูงคอยพิจารณาว่าอะไรถูกอะไรผิด ดีหรือไม่ดี ควรทำหรือไม่ควรทำ

ทั้ง 3 ทฤษฎี ได้เน้นพื้นฐานทางสังคมวิทยาร่วมกันบางประการ เช่น

1. บุคลิกภาพเกิดการขัดเกลา และไม่ใช้มรดกทางชีววิทยา
2. ครอบครัวเป็นตัวจักรสำคัญในการขัดเกลาทางสังคม
3. บทบาททางสังคมช่วยให้บุคคลสามารถติดต่อกันได้

สุพัตรา สุภาพ (2534 : 42-44) กล่าวถึง ตัวแทนการขัดเกลาทางสังคมว่ามี 6 กลุ่ม
คือ

1. ครอบครัว เป็นสถาบันพื้นฐานที่ขัดเกลามนุษย์ให้รู้ว่าสิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ หรืออะไรถูกอะไรผิด เป็นต้น เป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพอย่างลึกซึ้ง ซึ่งมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ทัศนคติ และความประพฤติของเด็กเป็นอย่างยิ่ง การขัดเกลาโดยครอบครัวนี้สามารถทำได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งทางตรง ได้แก่ การสอนให้มิวินัย มีสัมมาคารวะ รู้จักไหว้เมื่อพบผู้ใหญ่ รู้จักกล่าวคำขอบคุณเมื่อมีใครให้ของ หรือทำอะไรให้ เป็นการบอกกล่าวกันโดยตรง ส่วนการขัดเกลาทางอ้อม เป็นการอบรมแบบไม่ได้ทำเป็นทางการ อาจจะเป็นการเลียนแบบหรือรับเข้าไปโดยไม่รู้ตัว เช่น พ่อแม่ชอบใช้คำหยาบคาย ลูกก็ใช้คำหยาบด้วย

2. กลุ่มเพื่อน เป็นการรวมของกลุ่มที่มีอายุระดับใกล้เคียงกัน เช่น เพื่อนร่วมชั้น ชมรมฟุตบอล สมาคมนักเรียนเก่า ซึ่งกลุ่มเพื่อนนี้ มีอิทธิพลต่อทัศนคติของวัยรุ่นเป็นอย่างยิ่ง เพราะเด็กวัยนี้มีแนวโน้มต้องการอยู่ร่วมกับเพื่อนที่มีรสนิยมใกล้เคียงกัน เพื่อนอาจจะสอนให้เด็กทำตามกฎเกณฑ์ที่สังคมต้องการหรือในทางตรงข้ามสอนเด็กให้ทำอะไรฝืนกฎเกณฑ์ของสังคมได้ ซึ่งการคบเพื่อนนี้ จึงมีความสำคัญสำหรับคนวัยนี้มาก หากคบเพื่อนไม่ดีอาจจะเสียคนได้ง่าย

3. โรงเรียน โดยทั่วไปแล้วจะถือว่าโรงเรียนเป็นบ้านที่สองของเด็กในการที่จะได้รับรู้ความคิดต่างๆและวิชาการต่างๆเป็นทางการ โดยเฉพาะสังคมปัจจุบัน โรงเรียนสถานที่สำคัญในเรื่องการให้การขัดเกลาแก่เด็กตลอดจนทำให้เด็กมีโอกาสพบปะสมาคมกับเพื่อนในวัยเดียวกัน โรงเรียนมีโอกาสหล่อหลอมทัศนคตินิสัยใจคอของเด็กเป็นระยะเวลายาวนาน เนื่องจากเด็กต้องศึกษาเล่าเรียนหลายปีในแต่ละระดับ ทำให้เด็กได้รับคุณค่าและความรู้อย่างทั้งแบบรู้ตัวไม่รู้ตัว ดังนั้น ปัญหาที่เกิดจากการขัดเกลาของโรงเรียนอาจจะออกมาในรูปที่

- 3.1 ไม่ตรงกับพ่อแม่ ผู้ปกครอง เด็กเลยสับสน ไม่ทราบว่าของใครจะถูกกว่ากัน เช่น แม่ว่าอย่าง ครูว่าอีกอย่าง ครูว่าผิด แม่ว่าถูก ครูว่าไม่ดี พ่อแม่ว่าดี เป็นต้น

- 3.2 สอนในลักษณะที่เป็นทฤษฎีหรืออุดมคติจนเกินไป อาจจะไม่ตรงกับสิ่งที่ปฏิบัติในชีวิตจริง เช่น ทำดีได้ดี แต่เด็กเห็นคนทำดีได้ชั่ว ทำชั่วได้ดี เด็กอาจจะเสื่อมศรัทธาได้

4. กลุ่มอาชีพ เป็นกลุ่มอาชีพต่างๆ ในสังคมซึ่งแต่ละกลุ่มอาชีพจะมีคุณค่าหรือระเบียบกฎเกณฑ์ไปตามอาชีพของตน เช่น ครูต้องสอนลูกศิษย์ด้วยความเมตตา นักสังคมสงเคราะห์ไม่เปิดเผยความลับของผู้มารับการสงเคราะห์ แพทย์รักษาคณ ไข้ด้วยจรรยาบรรณ ไม่เห็นแก่เงิน เป็นต้น แต่ละอาชีพจึงมีบุคลิกภาพแตกต่างกันไป เช่น ตำรวจก็แตกต่างจากแพทย์ นางพยาบาลก็แตกต่างจากพ่อค้า ครูแตกต่างจากวิศวกร การอบรมในวัยนี้จึงเป็นวัยที่ค่อนข้างจะเป็นผู้ใหญ่แล้ว การขัดเกลาจึงอาจจะยากกว่าเด็ก เพราะเมื่อผ่านมาถึงระดับนี้แต่ละคนมีความนึกคิดเป็นแบบฉบับของตนเองอยู่ในใจแล้ว

5. ตัวแทนทางศาสนา เป็นตัวแทนที่ขัดเกลาคนหรือแนะแนวทางให้คนที่ยึดเหนี่ยวจิตใจเพื่อเป็นเป้าหมายในการกระทำโดยเฉพาะศาสนาพุทธได้สอนให้คนเราไม่ตั้งอยู่ในความประมาท เพราะหลายสิ่งในโลกไม่มีความแน่นอนจึงต้องยึดมั่นในสิ่งที่ดีงาม มีศีลธรรม จริยธรรม และความประพฤติในทางที่ถูกที่ควร ศาสนาจึงมีส่วนสร้างเจตนาที่ดี มีจิตใจที่งดงาม มีพฤติกรรมที่ประกอบด้วยคุณธรรม ความสุจริต ซึ่งช่วยให้บุคคลเข้าใจความจริงแห่งชีวิตและสามารถระงับความตึงเครียดหรือจัดความฟุ้งซ่านหรือทุกข์ได้ซึ่งตัวแทนทางศาสนา ได้แก่ วิศวอาราม พระ นักบวช ผู้สอนศาสนาหรือผู้เผยแผ่ศาสนา พยายามจะช่วยขัดเกลาให้บุคคลได้เป็นไปตามครรลองที่มุ่งหมายไว้

6. สื่อมวลชน สื่อมวลชนเหล่านี้มีหลายประเภท เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ นวนิยาย วรรณคดี เป็นต้น ซึ่งมีส่วนในการขัดเกลาทางสังคมแก่มนุษย์ในด้านต่างๆ ตั้งแต่ความคิด ความเชื่อแบบของความประพฤติ เพราะสื่อมวลชนมีทั้งการให้ความรู้และความเพลิดเพลิน อิทธิพลของสื่อมวลชนนี้จะมีมากหรือน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับภูมิหลังของของครอบครัวว่าได้สอนลูกมาให้รู้จักเหตุและผลหรือเลือกฟังข่าวสารต่างๆ ได้แค่ไหน หรือขึ้นอยู่กับเจตคติของแต่ละบุคคลต่อสิ่งที่ตนได้รับ ข่าวสารที่ได้รับจึงมีทั้งการยอมรับและไม่ยอมรับ หรือการวางเฉย ไม่ว่าจะปฏิบัติริยาแบบใดก็ตาม อย่างน้อยก็เป็นกระบวนการถ่ายทอดวัฒนธรรมของคนบางกลุ่มและต้องการความรู้ของบุคคลอีกส่วนหนึ่ง

จากการแบ่งตัวแทนการขัดเกลาทางสังคมที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น อาจกล่าวได้ว่า ครอบครัว เป็นตัวแทนการขัดเกลาทางสังคมที่สำคัญที่สุด การอบรมของพ่อแม่ผู้ปกครอง เป็นการอบรมเบื้องต้นที่สำคัญที่สุดที่เด็กจะต้องประสบ เพราะเป็นการอบรมที่ใกล้ชิดและมีความผูกพันอย่างลึกซึ้ง และมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ทัศนคติ และแบบของความประพฤติแก่เด็กเป็นอย่างยิ่ง การอบรมของพ่อแม่จะอบรมทั้งทางตรงและทางอ้อม ทางตรงนั้น ก็ด้วยการบอกกล่าวอย่างแจ่มแจ้งว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ อะไรผิด อะไรถูก เป็นต้น ซึ่งได้ผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพมาก เนื่อง

จากมีกิจทางและแนะแนวทางในการปฏิบัติแก่บุคคลอย่างจงใจและเจตนา เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถวางตัวได้อย่างถูกต้องเหมาะสมต่อสถานการณ์ต่างๆ เช่น สอนเด็กให้กินเป็นเวลา เล่นเป็นเวลา นอนเป็นเวลา หรือพบหน้าผู้ใหญ่ก็ต้องยกมือไหว้ ต้องพูดจาไพเราะ ถ้าไม่ทำอาจถูกลงโทษ เป็นต้น ส่วนทางอ้อม เป็นการอบรมโดยไม่รู้ตัว เป็นสิ่งที่เด็กได้รู้ได้เห็น และซึมซาบเข้าไปในจิตใจ ซึ่งเด็กอาจจะนำไปปฏิบัติในอนาคตหรือมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก เช่น พ่อแม่ชอบใช้คำหยาบ เด็กจะใช้คำหยาบบ้าง เป็นต้น

ในสมัยปัจจุบันนี้ การขัดเกลาทางสังคมที่เกิดขึ้นได้มีการเปลี่ยนแปลงไป เพราะการที่ครอบครัวสมัยใหม่ พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่สามารถมีเวลาเพียงพอในการเลี้ยงดูเด็กอย่างทั่วถึง เมื่อเด็กไปที่โรงเรียนหรือมีกลุ่มเพื่อน ก็ทำให้เกิดการขัดเกลาทางอ้อมที่ทำให้เด็กเติบโตในสภาพแวดล้อมหรือมีลักษณะนิสัยที่แตกต่างกัน จึงเป็นไปได้ว่า จะมีปัจจัยสาเหตุที่ส่งเสริมให้เด็กที่เกิดขึ้นทำความผิดเพราะการที่เลียนแบบเพื่อนหรือคนรู้จัก เพราะมีปัจจัยในการขัดเกลาทางสังคมที่สามารถปลูกฝังและทำให้เด็กที่โตขึ้นเป็นวัยรุ่นมีค่านิยมที่ผิดได้

สาเหตุที่นักศึกษาหญิงกลายเป็นโสเภณี

การขัดเกลาทางสังคมถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถส่งผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ได้ การขัดเกลามีผลให้พฤติกรรมของมนุษย์เป็นไปในทางดีงาม และก็เป็นไปได้ที่การขัดเกลาทางสังคมมีผลไปในทางลบเหมือนกัน โสเภณีหญิงที่เป็นนักศึกษาได้มีช่วงอายุประมาณ 18-25 ปี จึงถือว่าอยู่ในช่วงที่เป็นวัยรุ่น มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและอารมณ์สูง จึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ที่จะต้องดูแล ให้ความเอาใจใส่ คอยแนะนำให้เดินไปในแนวทางที่ดี การขัดเกลาทางสังคมมีด้วยกันหลายประเภทแต่ประเภทที่มีผลต่อสาเหตุที่นักศึกษาหญิงกลายเป็นโสเภณีนั้นมีอยู่ 3 ประการด้วยกัน คือ ครอบครัว กลุ่มเพื่อน และสื่อมวลชน (สุพัตรา สุภาพ, 2545: 65-66)

2.1 ครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมที่สำคัญที่สุดและเป็นหน่วยงานของสังคมที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด และมีความคงทนที่สุด เพราะมนุษย์ทุกคนจะต้องอยู่ในครอบครัว เพราะเกิดเติบโตในครอบครัว ครอบครัวให้สถานภาพ และบทบาทในสังคมที่เรามีส่วนร่วมด้วย ตลอดจนกำหนดสิทธิและหน้าที่ที่สมาชิกมีต่อกันและต่อสังคม

โดยทั่วไปแล้วครอบครัวจะประกอบด้วยพ่อ แม่ ลูก แต่ในบางครั้งครอบครัวอาจมีปู่ ย่า ตา ยาย ญาติพี่น้องหรือบุคคลอื่นมาอาศัยอยู่ด้วย และเมื่ออาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันย่อมมีความผูกพันรักใคร่กัน โดยทางกฎหมายใครที่มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านย่อมถือว่าเป็นบุคคลนั้นๆคือสมาชิกของบ้านหรือครอบครัวนั้น

ความหมายของครอบครัวนี้ตามความหมายจากพจนานุกรมและนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของครอบครัวสอดคล้องกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ 4 ประเด็น ดังนี้

1. ครอบครัวประกอบด้วยบุคคลที่มารวมกัน โดยการสมรสหรือความผูกพันทางสายโลหิต หรือการมีบุตรบุญธรรม การสมรสแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยา ส่วนความผูกพันทางสายโลหิตคือ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ แม่และลูก รวมทั้งบุตรบุญธรรมด้วย
2. สมาชิกของครอบครัวอยู่ภายในครัวเรือนเดียวกัน หรือบางครั้งก็แยกกันไปอยู่ต่างหาก สมัยโบราณครัวเรือนหนึ่งมีสมาชิก 3-4-5 ชั่วอายุคน ปัจจุบันครัวเรือน (โดยเฉพาะในประเทศที่พัฒนาแล้ว) จะมีขนาดเล็ก ประกอบด้วยสามีภรรยาและลูกหนึ่งหรือสองสามคนขึ้นไป หรือไม่มีเลย
3. ครอบครัวเป็นหน่วยของการกระทำระหว่างกัน เช่น สามี ภรรยา พ่อ แม่ ลูก พี่น้อง โดยสังคมแต่ละแห่งจะกำหนดบทบาทของแต่ละครอบครัวไว้ ซึ่งขึ้นอยู่กับประเพณีของแต่ละแห่ง ซึ่งหมายถึงว่าต่างคนต่างมีปฏิริยาเชิงสัมพันธ์ต่อกัน เช่น รักกัน เอาใจใส่กัน สั่งสอนกัน ใจผูกพันกัน เป็นต้น
4. ครอบครัวถ่ายทอดรักษาวัฒนธรรม สมาชิกจะถ่ายทอดและรับแบบของความประพฤติปฏิบัติต่อกัน เช่น ระหว่างสามีภรรยาและลูก เมื่อมีการผสมผสานกับวัฒนธรรมที่นอกเหนือไปจากครอบครัว ก็จะได้แบบของความประพฤติที่สมาชิกปฏิบัติต่อกันและต่อผู้อื่น

ดังนั้น ครอบครัวอาจหมายถึงกลุ่มบุคคลที่มารวมกันโดยการสมรส โดยทางสายโลหิต หรือ โดยการรับเลี้ยงดู (คือเป็นบุตรบุญธรรมก็ได้) ปกติแล้วหมายรวมถึงครอบครัวที่ประกอบด้วยสามีและภรรยา โดยไม่มีบุตรของตนเอง) มีการก่อตั้งขึ้นเป็นครอบครัว มีปฏิริยาโต้ตอบซึ่งกันและกันในฐานะที่เป็นสามีและภรรยา เป็นพ่อและแม่ เป็นลูกชายลูกสาว เป็นพี่เป็นน้อง โดยการรักษาวัฒนธรรมเดิม และอาจจะมีการสร้างสรรค์วัฒนธรรมใหม่เพิ่มเติมก็ได้

นอกจากนี้ สุพัตรา สุภาพ (2545 : 65) มนุษย์ทุกคนจะต้องอยู่ในครอบครัวเสมอ ได้แก่ครอบครัวที่ให้นกำเนิดเรามาหรือครอบครัวของบิดา มารดาของเราเอง (Family of Orientation) ซึ่งเลี้ยงดูผู้เยาว์ให้เจริญเติบโตขึ้นมา ตลอดจนสั่งสอนอบรมให้รู้จักระเบียบของ

สังคม (Socialization) เป็นครอบครัวแบบไม่สมัครใจ ครอบครัวอีกแบบหนึ่ง คือ ครอบครัวของเราเอง (Family of Procreation) ซึ่งเกิดจากการสมรสเป็นครอบครัวแบบสมัครใจ เราเป็นสมาชิกด้วยความสมัครใจของเราเอง โดยเฉพาะในสังคมที่เจริญ การมีครอบครัวนั้นส่วนใหญ่จะสมัครใจเลือกหาคู่ครองที่ตนพอใจ และคิดว่าสามารถจะครองเรือนด้วยความสุขได้ ไม่เหมือนครอบครัวดั้งเดิมหรือลำหลัง ซึ่งผู้ใหญ่มักจะจัดหาครอบครัวมาให้ เช่น ในสังคมจีน อินเดีย เป็นต้น

ประเภทของครอบครัว

การจำแนกประเภทของครอบครัวในแต่ละสังคมจะอาศัย ขนาด องค์ประกอบ และลักษณะความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวมาเป็นเกณฑ์ เมอร์ด็อก (Murdock อ้างถึงใน สุพัตรา สุภาพ, 2545 : 66-67) ได้แบ่งครอบครัวออกตามลักษณะ โครงสร้างและความสัมพันธ์ของสมาชิกออกเป็น 3 ประเภท คือ ครอบครัวเดี่ยว ครอบครัวขยาย และครอบครัวรวม ซึ่งครอบครัวแต่ละประเภทมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ครอบครัวเดี่ยวหรือครอบครัวขนาดเล็ก (Nuclear Family) เป็นครอบครัวที่ประกอบด้วยสามี ภรรยาและลูก (ลูกนี้อาจจะเป็นบุตรบุญธรรมก็ได้) ความสัมพันธ์ในครอบครัวเดี่ยวมีลักษณะใกล้ชิดที่สุด จะพบเห็นได้ทั่วไปซึ่งมีแนวโน้มว่าจะมีครอบครัวแบบนี้มากขึ้น เนื่องจากเหตุผลทางเศรษฐกิจ เพราะการมีครอบครัวใหญ่เป็นการสิ้นเปลือง โดยเฉพาะสภาพสังคมปัจจุบันที่มีค่าครองชีพสูงขึ้น นอกจากนี้ครอบครัวแบบนี้ยังมีความเป็นอิสระ แต่ก็เหินห่างจากญาติพี่น้องอาจทำให้เกิดความวุ่นวายและขาดความอบอุ่นได้

2. ครอบครัวขยาย (Extended Family) งามพิศ สัตย์สรวง (2538) อธิบายว่าครอบครัวขยายหรือ ครัวเรือนขยาย หมายถึง ครอบครัวซึ่งมีสมาชิกอย่างน้อย 3 รุ่นอยู่ร่วมกัน คือ รุ่นปู่ ย่า ตา ยาย รุ่นลูกของ Ego เอง และรุ่นลูกของ Ego ส่วนใหญ่จะเป็นครอบครัวที่ประกอบด้วยครอบครัวเดี่ยว และญาติพี่น้อง (เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ป้า ลุง อา น้า เป็นต้น) มาอยู่ร่วมกัน อาจจะอยู่ภายใต้หลังคาบ้านเดียวกันหรือเขตบ้านเดียวกัน โดยอาจจะปลูกบ้านอยู่ใกล้เคียงกัน แม้ลูกๆจะแต่งงานแล้วก็ตาม อยู่ภายใต้หลังคาเดียวกันหรืออยู่ในบริเวณเดียวกัน โดยพี่น้องที่แต่งงานแล้วหลายคู่คือ ทั้งคู่สมรสและลูก รวมทั้งปู่ ย่า ตา ยาย อยู่ด้วยกัน ครอบครัวดังกล่าวมีความรัก ความอบอุ่นแต่ขาดความเป็นอิสระเพราะสมาชิกอาวุโสสูงสุดจะทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัว เช่น อาจจะเป็นคุณปู่ คุณตาก็ได้ ทำหน้าที่ควบคุม ดูแลทุกข์ สุขของสมาชิกในครัวเรือน เป็นระบบญาติพี่น้องมี

ความรักใคร่ผูกพันกันมาก ครอบครัวแบบนี้จะพบมากในสังคมเกษตรกรรม เช่น จีน อินเดีย เป็นต้น

3. ครอบครัวรวม (Polygamous Family) ประกอบด้วยสามีหนึ่งคน ภรรยาหลายคน ครอบครัวแบบนี้จึงเป็นครอบครัวเดี่ยว 2 ครอบครัว หรือมากกว่า เช่น สังคมจีน อิสลาม นักร์ เป็นต้น

แม้ว่าครอบครัวจะเป็นสถาบันที่เล็กที่สุด แต่ก็มีความสำคัญที่สุดเนื่องจากเป็นสังคมระดับแรกของมนุษย์ทุกคนที่เกิดมาจะต้องเป็นสมาชิก ในทางสังคมวิทยาถือว่าครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานทางสังคมที่มีความสำคัญ ที่กำหนดแบบแผนความประพฤติ ความเชื่อและหน้าที่ของสมาชิกตลอดจนการแสดงความสัมพันธ์ต่อกัน โดยมีลักษณะแตกต่างกันออกไปตามลักษณะของวัฒนธรรม ซึ่งสุพัตรา สุภาพ (2545) ได้สรุปหน้าที่สำคัญของครอบครัวไว้ได้ต่อไปนี้

1. สร้างสรรค์สมาชิกใหม่
2. บำบัดความต้องการทางเพศโดยออกมาในรูปแบบของการสมรส
3. ให้ความรักและความอบอุ่นอันจะทำให้สมาชิกในครอบครัวเกิดความปลอดภัย และมีกำลังใจในการดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างเหมาะสม
4. เป็นแหล่งการอบรมเบื้องต้นที่มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุดและตลอดเวลา ให้กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ด้านวัฒนธรรม ตลอดจนระเบียบของสังคม เพื่อให้สมาชิกเติบโตขึ้นมาเป็นกำลังสำคัญของสังคม
5. เลี้ยงดูผู้เยาว์ให้เจริญเติบโตขึ้นเพื่อดำรงอยู่ในสังคม ตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งเติบโต ซึ่งหน้าที่นี้สำคัญมากต่อระบบพัฒนาทางร่างกายและจิตใจของเด็ก โดยครอบครัว จะเป็นคนที่เจริญเติบโตสมบูรณ์เป็นส่วนใหญ่
6. กำหนดบทบาทและสถานภาพให้แก่สมาชิกใหม่ เพื่อให้รู้ว่าควรมีสถานภาพและบทบาทอย่างไร ซึ่งในสังคมไทยสถานภาพดังกล่าวอาจเปลี่ยนแปลงได้
7. หล่อหลอมและปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดีงามให้ลูกหรือผู้อยู่ในอุปการะให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ด้วยดี
8. สร้างความเป็นปึกแผ่นมั่นคงของครอบครัวทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและความสัมพันธ์ในระหว่างญาติมิตร
9. ให้อิสระ เสรีภาพแก่สมาชิกในครอบครัวตามสมควร

ในปัจจุบันสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไปตามความเจริญก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใหม่อย่างรวดเร็ว ทำให้ต้องปรับตัวให้ทันเหตุการณ์และสภาพความก้าวหน้าทางสังคม อันมีผลให้ลักษณะ โครงสร้างและความสัมพันธ์ภายในครอบครัวต้องเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เช่น ครอบครัวไทยสมัยก่อน เดิมเป็นครอบครัวขยายที่ประกอบด้วยครอบครัวเดี่ยวหลายๆครอบครัว อาศัยอยู่บริเวณบ้านเรือนเดียวกัน มีความผูกพันรักใคร่ระหว่างสมาชิกทั้งหลายอย่างแน่นแฟ้น มีความเคารพนับถือกันตามลำดับอาวุโส ช่วยเหลือเกื้อกูลแบ่งปันกัน ผู้เป็นแม่จะคอยใกล้ชิดเอาใจใส่ ติดตามดูแลลูก คอยให้ความช่วยเหลือทุกโอกาสทุกสถานการณ์ แม้ลูกจะสมรสแยกไปมีครอบครัวใหม่แล้ว ก็ยังคงติดตามอุปการะสม่ำเสมอ ถึงกับกล่าวกันว่าลักษณะครอบครัวไทยเลี้ยงลูกไม่รู้จักโต บรรยากาศความเป็นอยู่ ความมีอำนาจในการปกครอง เลี้ยงดูให้คำแนะนำเป็นของพ่อ แม่ และ ลูกๆก็เชื่อถือ พ่อแม่ก็จะกำหนด อนาคตกำหนดแนวอาชีพ แม้กระทั่งการเลือกคู่ครอง

สภาพความเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยในปัจจุบัน มีผลทำให้ครอบครัวมีขนาดเล็กลง ความสัมพันธ์ในครอบครัวลดน้อยลง สมาชิกมีความเท่าเทียมกัน และสภาวะเศรษฐกิจทำให้บทบาทของความเป็นพ่อแม่เปลี่ยนไป การอบรมเลี้ยงดูบุตรนั้นให้อิสระมากขึ้น จากการเปลี่ยนแปลงนี้เองทำให้มีผลกระทบต่อสภาพการอบรมเลี้ยงดูเด็กของครอบครัว และย่อมมีผลกระทบต่อสังคมโดยรวมด้วยเช่นกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตรวัยรุ่น

เมื่อบุตรเข้าสู่วัยรุ่น ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตรวัยรุ่นนั้น จะแปรสภาพต่างไปจากในวัยทารกและวัยเด็กมาก เพราะเมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่นจะเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมากทั้งร่างกายและจิตใจ เขาเริ่มก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เริ่มต้นทำเอกลักษณ์ของตนเอง ฉะนั้นเขาจึงค่อยๆทำตัวเป็นอิสระจากพ่อแม่ซึ่งบิดามารดาต้องให้ความเข้าใจ

เมื่อเด็กอายุประมาณ 10-12 ปี การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของเด็กทั้งชายและหญิงจะเกิดขึ้นเกือบทุกคน อาจสังเกตได้จากเสียงที่เปลี่ยนไป หรือหนวดเคราที่เริ่มขึ้นในเด็กชาย หนวอกที่เริ่มเจริญในเด็กหญิง พ่อและแม่ควรสนใจและใส่ใจในการเปลี่ยนแปลงต่างๆที่เกิดขึ้นนี้ หลังจากที่เด็กมีการเปลี่ยนแปลงภายนอกนี้ได้ไม่นาน การเปลี่ยนแปลงของอวัยวะเพศก็เกิดขึ้น ต่อมาไรท่อจะเริ่มทำงานผลิตฮอร์โมนไปกระตุ้นการทำงานของต่อมเพศ การที่เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือน หรือเด็กชายเริ่มฝันเปียกที่เกิดจากต่อมเพศเริ่มทำงาน ขนาดและรูปร่างของอวัยวะเพศเริ่มเปลี่ยนแปลง ขณะที่อวัยวะเพศและรักแร้จะเกิดขึ้น ในระยะเริ่มแรกของการเปลี่ยนแปลงนี้ เด็กก็

ยังไม่รู้ตัวดี แต่ถ้าบิดามารดาคอยสนใจเอาใจใส่ก็จะสังเกตเห็นและระยะนี้อารมณ์ของเด็กจะแปรปรวน เด็กหญิงจะเริ่มให้ความสนใจในเด็กชาย และเด็กชายก็เริ่มมองเพศหญิงมากขึ้น อารมณ์ของเขาจะอ่อนไหวมากขึ้น สัญญาณแห่งความเป็นหนุ่มเป็นสาวเริ่มเกิดขึ้น ถ้าบิดามารดาขาดความเอาใจใส่ในระยะนี้ ปล่อยให้เด็กเรียนรู้เอง อาจจะสายเกินการณ์ได้ เด็กหญิงต้องการคำอธิบายจากแม่ เช่น ผู้หญิงกับผู้ชายถึงความเป็นผู้หญิงของเธอ เธอควรจะได้เรียนรู้ก่อนที่จะประสบกับการเปลี่ยนแปลงทางเพศด้วยตนเอง เพื่อจะได้ไม่วิตกกังวล และรู้วิธีปฏิบัติที่ถูกต้อง พร้อมกันเด็กหญิงก็ควรมีโอกาสได้เรียนรู้เกี่ยวกับผู้ชาย ลักษณะนิสัยของผู้ชายจากพ่อของเธอ พ่อควรสอนวิธีปฏิบัติตัวกับผู้ชายเมื่อลูกเริ่มโตเป็นสาวขึ้น เพื่อลูกจะได้รู้จักผู้ชายว่า เมื่อไหร่ที่ผู้ชายเป็นเพื่อนและเมื่อไหร่เป็นอันตรายต่อความเป็นสาวของเธอ ผู้ที่จะสอนได้ดีที่สุดก็คือพ่อนั่นเอง ถ้าพ่อไม่ให้ความใกล้ชิดกับลูกสาว ชายคนแรกที่จะเข้ามาใกล้ชิดเธอก็จะกลายเป็นคนสอนเรื่องเพศคนแรกแก่เธอ และรับรองได้ว่าวิธีการสอนนั้นต่างจากพ่อแน่ๆ ส่วนแม่ต้องให้ความเป็นเพื่อน อธิบายทุกอย่างตรงไปตรงมา ด้วยวิธีที่สุภาพและอ่อนโยน ซึ่งให้เห็นถึงภัยที่อาจเกิดขึ้น เช่น เวลาลูกนั่งกางเกงขาสั้น ไปเดินหน้าปากซอย ก็มีใช้พูดว่า “จะแต่งตัวไปปล่อยผู้ชาย หรือไม่เห็นหรือว่าข่าวมข่มขืนมีอยู่โครมๆ” แต่ควรพูดว่า “แม้ว่าสมัยนี้อันตรายนะหนอย่าใส่กางเกงขาสั้นไปข้างนอกเลย หนูโตมากแล้วแม่เป็นห่วง” นิสัยวัยรุ่นที่เริ่มอยากจะแสดงความเป็นตัวของตัวเอง จะยอมรับฟังคำพูดตอนหลังมากกว่าตอนหน้า การให้ความเป็นเพื่อนอย่างง่าย ๆ แบบหนึ่งคือ การพูดด้วยเหตุผล ไม่ใช่ใช้อารมณ์ เด็กชายเองก็ต้องการความช่วยเหลือจากพ่อแม่เช่นกัน พ่อควรให้ความใกล้ชิดกับลูกชายเป็นพิเศษเมื่อเขากำลังโตเป็นหนุ่ม เพราะพ่อคือแบบของลูกชายที่จะเรียนความเป็นผู้ชาย แต่พ่อไทยน้อยคนที่จะคุยกับลูกเรื่องเพศ เด็กผู้ชายมักเรียนรู้เรื่องเพศจากเพื่อนเป็นส่วนมาก โดยเฉพาะเด็กผู้ชายที่เติบโตในโรงเรียนชายล้วน การเรียนรู้มักจะผิดหรือเด็กบางคนเรียนรู้ด้วยตนเองจากการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง เด็กผู้ชายที่โตเป็นหนุ่มในโรงเรียนชายล้วนนั้น ถ้าหน้าตาสวยก็มักจะกลายเป็น โฮโมเซ็กชวล เป็นส่วนมาก เพราะกลายเป็นที่รองรับอารมณ์ของเพื่อนที่เป็นผู้ชายกว่าหรือแข็งแรงกว่า ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเพื่อนเช่นกัน(พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญ, 2538 :68-70)

2.2 กลุ่มเพื่อน

พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญ (2538 : 152-154) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ของเพื่อนร่วมกลุ่มนั้นมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์มาตั้งแต่วัยเด็ก ความจริงแล้วเด็กจะเริ่มรับรู้ถึงเพื่อนรุ่นเดียวกันตั้งแต่อายุได้ 6 เดือน แต่ยังไม่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด เด็กจะไม่ได้ตอบและแสดงความสนใจซึ่งกันและกันจนกว่าจะมีอายุ 9 เดือน และจะเริ่มมีการโต้ตอบระหว่างเพื่อนปรากฏให้เห็นชัด

เมื่ออายุได้ 2 ปี ในการเลือกคบเพื่อนร่วมหมู่นั้น เด็กมักจะเลือกเพื่อนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับตน หรือคนที่อยู่แวดล้อมตัวเขา และเมื่อเขาโตขึ้นเขาก็จะรับอิทธิพลจากเพื่อนร่วมกลุ่มนี้มากขึ้น

ในวัยเด็กเล็กนั้น เด็กมักต้องการให้ตนเป็นที่ยอมรับของพ่อแม่หรือบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดกับตน เมื่อเริ่มเจริญเติบโตขึ้นเพื่อนก็เข้ามาแทนที่บิดามารดา ในวัยก่อนวัยรุ่นเด็กมักจะยังต้องการให้ตนเป็นที่ชื่นชมของเพื่อนร่วมกลุ่ม ถ้าเขาได้รับการปฏิเสธจากเพื่อนแล้วเขาจะเสียใจจนกระทั่งอาจทำอันตรายตนเองได้ เพราะเด็กวัยนี้มีอารมณ์รุนแรงเกินกว่าที่ผู้ใหญ่จะเข้าใจได้ ถ้าพฤติกรรมของเขาไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน (Peer Group) เขาอาจแสดงพฤติกรรมหลายแบบ เช่น อาจหลบตัวไปจากสังคมอยู่คนเดียว หรือทำสิ่งผิดปกติเรียกร้องความสนใจได้

นอกจากกลุ่มเพื่อนแล้ว องค์ประกอบอื่นๆ ของสังคมที่ล้อมรอบตัวของเขายังก็มีบทบาทในพัฒนาการทางสังคมของเขาทั้งสิ้น เนื่องจากความสัมพันธ์ของสังคมและสมาชิกนั้นเป็นไปในลักษณะให้และรับไว้ ฉะนั้นพฤติกรรมของสมาชิกในสังคมแต่ละสังคมอาจมีส่วนในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและระบบของสังคมนั้นๆ ได้ สังคมสามารถบังคับพฤติกรรมของมนุษย์ได้ 2 ทาง คือ

1. การบังคับจากกฎทางสังคมภายนอก (External Social Control) พฤติกรรมจะเปลี่ยนโดยกฎของสังคม โดยบังคับให้พฤติกรรมของบุคคลเป็นไปตามค่านิยมและมีศาสนาและกฎหมายเป็นตัวควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกสังคมนั้นด้วย

2. การบังคับทางสังคมจากภายใน (Internal Social Control) คือแรงผลักดันต่างๆ ทางสังคมและค่านิยม รวมตลอดไปจนถึงพื้นฐานการยอมรับของสังคม ความภูมิใจส่วนบุคคล และความรู้สึกรับผิดชอบในแต่ละบุคคล ซึ่งจะค่อยๆ ซึมซาบเข้าไปในจิตใจมนุษย์ พฤติกรรมของมนุษย์จะอยู่ภายใต้อิทธิพลของแรงบังคับนี้

ดังนั้นกลุ่มเพื่อนจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการตัดสินใจหรือทัศนคติของกลุ่มนักศึกษาซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่น ที่จะมีต่อการประกอบอาชีพ โสเภณี อาจไม่ได้เป็นการปลูกพื้นฐานทางค่านิยมผิดๆ นี้โดยตรงเสมอไป ซึ่งหมายความว่า กลุ่มเพื่อนชักชวนกันไปทำงาน โสเภณีและบอกว่าเป็นการประกอบอาชีพที่ดี แต่เป็นการสร้างค่านิยมที่ผิดแอบแฝงอยู่ในการกระทำ คำพูดที่มีการหล่อหลอมความคิด ทัศนคติผิดๆ ให้กันและกัน เช่น ค่านิยมทางวัตถุ ทัศนคติเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน การเที่ยวกลางคืน ฯลฯ ซึ่งเป็นไปตามคำโบราณที่ว่า “คบคนพาล พาลพาไปหาผิด คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล” ซึ่งเป็นสุภาษิตโบราณที่ใช้อธิบายได้ว่า กลุ่มเพื่อนเป็นปัจจัยสำคัญใน

การขัดเกลาทางสังคมประเภทหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมของปัจเจกชน ไม่ว่าจะเป็นเพศหรือวัยใดก็ตาม

2.3. สื่อมวลชน

องค์ประกอบที่สำคัญของการสื่อสารที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งคือ ผลของการสื่อสารซึ่งเกิดหลังจากการสื่อสารระหว่างบุคคลกับเหตุการณ์นั้นๆ ผลของการสื่อสารจะเป็นตัวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมของผู้รับสาร ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล โดยเป็นปัจจัยหนึ่งในการขัดเกลาทางสังคม และมีส่วนที่สามารถส่งผลให้นักศึกษาหญิงบางกลุ่มกลายเป็นโสเภณี

ศิริชัย ศิริกาษา และกาญจนา แก้วเทพ(2531 : 268-269) ได้กล่าวถึงผลของสื่อไว้ว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยตรงของการสื่อสารมวลชน ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม

อำนาจของสื่อ หมายถึงศักยภาพหรือโอกาสที่เป็นไปได้ที่สื่ออาจจะมีพลังในอนาคตเมื่ออยู่ภายใต้เงื่อนไขแบบต่างๆ

ประสิทธิผลของสื่อ หมายถึง ประสิทธิภาพของสื่อในการที่จะปฏิบัติงานจนสามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้

การศึกษาเกี่ยวกับสื่อ จะแบ่งระดับที่ศึกษาออกเป็นอย่างกว้างๆดังนี้

1. ผลทางด้านความเข้าใจ เกี่ยวกับความรู้และความคิด (Knowledge)
2. ผลทางด้านอารมณ์ความรู้สึก เกี่ยวกับทัศนคติและความรู้สึก (Affection)
3. ผลทางด้านพฤติกรรม (Action)

แคลปเปอร์(Klapper) (ศิริชัย ศิริกาษา และ กาญจนา แก้วเทพ,2531 : 269) ได้แบ่งประเภทของผลจากสื่อไว้ดังนี้

1. การเกิดการเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือ (Conversion) เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปตามความตั้งใจของผู้ส่งสาร
2. การเปลี่ยนแปลงแบบเล็กน้อยๆ (Minor Change) เช่นการเปลี่ยนรูปแบบหรือเปลี่ยนความเข้มข้น

3. การตอกย้ำ (Reinforcement) เป็นการตอกย้ำของเก่า โดยที่ผู้รับสารยังคงยืนยันความเชื่อ ความคิดเดิมของเขา

แนวคิดดังกล่าวนี้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาครั้งนี้ในด้านการวิเคราะห์ผลที่จะเกิดขึ้นกับผู้รับสาร ซึ่งมีผลใน 3 ระดับ ได้แก่ ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม และการเปลี่ยนแปลงยังมีลักษณะที่แตกต่างกันไปอีกด้วย

แนวความคิดเรื่องอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อผู้รับสาร

ในการวิจัยด้านการสื่อสารมวลชนนั้น ได้มีการจำแนกระดับของการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ระดับ (สรรคร์วี วิชาชีวะ และพัฒนาวิฑู โสโต , 2529) คือ

1. ระดับมหภาค (Aggregate or Macrosocietal Level) โดยจะพิจารณาเอาสังคมเป็นหน่วยวิเคราะห์

2. ระดับระหว่างบุคคล (Molecular or Interpersonal Level) เป็นหน่วยวิจัยระดับกลาง แทนที่จะวิเคราะห์เป็นรายบุคคลหรือกลุ่มบุคคลทั้งหมด อาจวิเคราะห์จากข้อมูลที่บุคคลอย่างน้อยสองคนมีความเกี่ยวพันกัน เช่น ระหว่างสามีและภรรยา

3. ระดับบุคคลหรือระดับจุลภาค (Individual or Microatomic Level) จะถือเอาบุคคลแต่ละบุคคลเป็นหน่วยวิเคราะห์

สำหรับการวิเคราะห์อิทธิพลของสื่อในระดับบุคคล หมายถึงการที่สื่อมวลชนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นกับบุคคลที่เป็นผู้รับสาร ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Attitude) และพฤติกรรม (Behavior)

ผลกระทบของสื่อที่มีต่อบุคคล

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าการสื่อสารมีความสำคัญต่อบุคคลและสังคม แต่ในที่นี้จะนำมากล่าวถึงเฉพาะผลของการสื่อสารที่มีต่อบุคคล คือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ทำอาชีพโตเกณิในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง 3 ทาง ดังที่ พรทิพย์ พันธนาบุรุษย์(2533 : 426-433) อ้างไว้ด้วยกันคือ

1. ผลของการสื่อสารต่อบุคคลในด้านการเปลี่ยนแปลงพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) หมายถึง ผลของการสื่อสารที่ผู้ส่งสารต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับสารเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ซึ่งผลของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเกิดขึ้นในสมองและไม่สามารถมองเห็นได้ง่ายนัก เพราะเป็นผลของความสามารถและทักษะทางด้านสมองในการคิดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ แบ่งย่อยออกได้เป็น ความรู้ ความจำระลึกได้ ในเนื้อหาเรื่องด้านค่านิยม ความคิดเรื่องเพศ ฯลฯ ที่ได้รับจากสื่อสิ่งพิมพ์

จากคำจำกัดความของประภาเพ็ญ สุวรรณ(2526 : 16) ได้เสนอไว้ว่า ความรู้เป็นพฤติกรรมขั้นต้นที่ผู้เรียนเพียงแต่จำแนกได้อาจโดยการฝึก หรือโดยการมองเห็น ได้ยิน จำได้ ความรู้ขั้นนี้ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการจำกัดความ ความหมาย ข้อเท็จจริง ทฤษฎี กฎ โครงสร้าง และวิธีการแก้ปัญหามาตรฐาน เป็นต้น สรุปความได้ว่า ความรู้(Knowledge) หมายถึง การรู้ข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ และ โครงสร้างที่เกิดขึ้นจากการศึกษา ค้นคว้า หรือเป็นความรู้เกี่ยวกับสถานที่ สิ่งของ หรือบุคคล ซึ่งได้จากการสังเกต ประสบการณ์ หรือจากรายงานการรับรู้ข้อเท็จจริงเหล่านี้ต้องชัดเจนและต้องอาศัยเวลา

2. ผลของการสื่อสารต่อบุคคลในด้านการเปลี่ยนแปลงเจตพิสัย (Affective Domain) เป็นการเปลี่ยนแปลงด้านทัศนคติ ซึ่งเกิดขึ้นภายในตัวของผู้รับสาร เพราะทัศนคติเป็นกลุ่มของความเชื่อต่างๆ เกี่ยวกับค่านิยม ความคิด ความเชื่อต่างๆ ผ่านการนำเสนอโดยใช้สื่อมวลชน เพื่อให้เกิดความสนใจ และการรับรู้ของบุคคลและต่อเนื่องไปยังทัศนคติ

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ นิวคอมบ์และคอนเวอร์ส (Newcomb T. Turner R. and Converse P,1965 : 41-42) ได้ให้ความหมายของทัศนคติว่า “แนวคิดรวบยอดของทัศนคตินั้น ได้รับพื้นฐานมาจากประสบการณ์ในอดีต ซึ่งจะเก็บสะสม และมีการจัดโครงสร้างได้เมื่อเจอสถานการณ์ใหม่ๆก็จะนำมาประเมิน หรือตีค่าสถานการณ์ใหม่นั้น”

ชอว์และไรท์ (Shaw and Wright,1976 : 3)ให้ความหมายของทัศนคติว่า “หมายถึงความรู้สึกทางจิตใจของบุคคล เนื่องจากการเรียนรู้ตลอดจนประสบการณ์ซึ่งกระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือจินตนาการต่างๆ ที่บุคคลเข้าไปเกี่ยวข้อง” โดยสรุปทัศนคติเป็นเรื่องของจิตใจ ความรู้สึก มีผลมาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งจะก่อให้เกิดแนวโน้มพฤติกรรมของบุคคลที่จะแสดงออก

2.2 องค์ประกอบของทัศนคติ องค์ประกอบของทัศนคติของนักจิตวิทยา นักการศึกษาต่างมีแนวคิดตรงกันว่า ทัศนคติดีมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

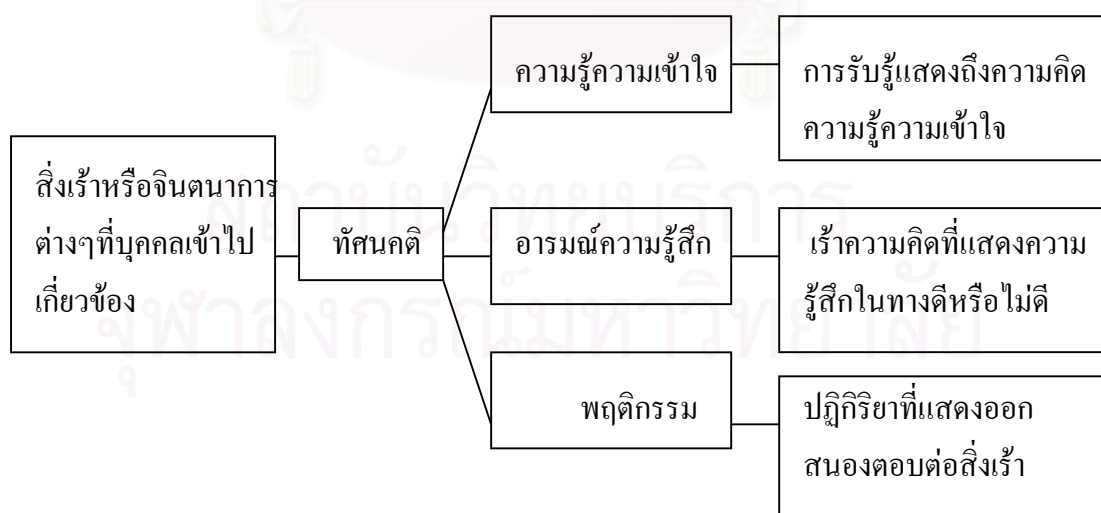
1. องค์ประกอบด้านความคิดหรือความรู้ความเข้าใจ(Cognitive Component) เป็นส่วนของความเชื่อของบุคคลต่อสิ่งต่างๆ หากมีความรู้ความคิดที่ดีต่อสิ่งนั้น ก็จะมีทัศนคติที่ดีด้วยเช่นกัน

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก(Affective Component) เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆซึ่งมีผลแตกต่างกันไปตามบุคลิกภาพของคนนั้นเป็นลักษณะที่เป็นค่านิยมของแต่ละคน ความรู้สึกแบ่งได้เป็น 2 ทัศนคติ คือ ด้านบวก (ชอบ-พอใจ-ประทับใจ) และด้านลบ (รังเกียจ-ไม่พอใจ-ไม่ประทับใจ)

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม(Behavior Component) คือ การแสดงออกของบุคคลต่อสื่อของบุคคล หรือสถานการณ์ ซึ่งเป็นผลมาจากองค์ประกอบด้านความรู้ ความคิด และความรู้สึก

แผนภาพแสดงองค์ประกอบของทัศนคติ

โรเซนเบิร์ก และ ฮอร์แลนด์ (Rosenberg and Horland, 1960 : 3) ได้แสดงแผนภาพไว้ดังนี้

เนื่องจากทัศนคติประกอบด้วย ความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม ดังนั้น การทราบทัศนคติของแต่ละบุคคลจึงต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบทั้ง 3 นี้ด้วย

2.3 การเกิดของทัศนคติ ชาร์ลส ฟอรัสเตอร์ (Charles R. Foster , 1952 : 119) ได้ให้แนวคิดของการเกิดทัศนคติว่าขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ คือ

1. ประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคลหรือสถานการณ์ ก่อให้เกิดทัศนคติในตัวบุคคล จากการที่ได้พบเห็น ค้นเคย ทดลอง ซึ่งถือว่าเป็นประสบการณ์โดยตรง และการได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็น หรือได้อ่าน แต่ไม่ได้ทดลองพบเห็นค้นเคยด้วยตนเอง ถือว่าเป็นประสบการณ์โดยอ้อม (Indirect Experience)
2. ค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยม เนื่องจากแต่ละกลุ่มมีค่านิยม และการตัดสินใจค่านิยมแตกต่างกัน โดยขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ค่านิยมหรือมาตรฐานของกลุ่มที่บุคคลนั้นร่วมใช้ชีวิตอยู่

2.4 แหล่งของทัศนคติ

ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ แหล่งที่ทัศนคติที่สำคัญ ประภาเพ็ญ สุวรรณ(2526: 19-23) สรุปได้ดังนี้

1. ประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific Experience) เมื่อบุคคลมีประสบการณ์เฉพาะอย่างต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในทางที่ดีหรือไม่ดี จะทำให้เราเกิดทัศนคติต่อสิ่งนั้นไปตามทิศทางที่เคยมีประสบการณ์มาก่อน
2. การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น (Communication) การได้ติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น จะทำให้รับรู้ข่าวสารต่างจากผู้อื่น ซึ่งมีผลต่อทัศนคติได้
3. สิ่งที่เป็นแบบอย่าง (Model) การเลียนแบบผู้อื่นทำให้เกิดทัศนคติขึ้นได้ โดยขั้นแรก เมื่อมีเหตุการณ์บางอย่าง บุคคลนั้นจะสังเกตว่าบุคคลอื่นปฏิบัติอย่างไร ขั้นต่อไปบุคคลนั้นจะแปลความหมายของการปฏิบัตินั้นในรูปของทัศนคติ
4. ความเกี่ยวข้องกับสถาบัน (Institutional Factors) ทัศนคติหลายอย่างของบุคคล เกิดขึ้นเนื่องจากความเกี่ยวข้องทางสถาบัน เช่น ครอบครัว โรงเรียน หรือ หน่วยงาน เป็นต้น สถาบันเหล่านี้เป็นทั้งแหล่งที่มาและสิ่งช่วยสนับสนุนให้เกิดทัศนคติได้

2.5 การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ_กระบวนการที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคล สรุปได้ 3 ประการ คือ

1. การยินยอม (Compliance) การเปลี่ยนแปลงแบบนี้จะไม่ถาวร ขึ้นอยู่กับผลประโยชน์ที่จะได้รับ การยินยอมมักเป็นไปในแง่ของการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของบุคคลในสังคม

2. การเลียนแบบ (Identification) เป็นภาวะที่บุคคลยอมรับสิ่งเร้า หรือสิ่งกระตุ้น เป็นผลจากความต้องการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีหรือพึงพอใจกับบุคคล หรือกลุ่มอื่นที่ตนเองต้องการที่จะเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ด้วย โดยจะรับบทบาทของกลุ่มหรือผู้อื่นมาเป็นของตนและ/หรือเลียนแบบบทบาทซึ่งกันและกัน การเลียนแบบนี้จะผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมาก หรือน้อยขึ้นอยู่กับความดึงดูดใจ (Attractiveness) และพลังของแหล่งข่าว (Power)

3. ความต้องการที่อยากจะเปลี่ยน (Internalization) เกิดเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลเหนือกว่า เนื่องจากสิ่งนั้นตรงกับความต้องการภายในใจและค่านิยมของเขา เมื่อพิจารณาจากกระบวนการที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติแล้วพบว่าจะต้องมีสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลง

ดังนั้น บุคคลต่างๆ ที่มีบุษย์มีส่วนเกี่ยวข้องในสังคม รวมถึงสถาบันสื่อมวลชนต่างก็มีส่วนในการเป็นสิ่งเร้า และแรงจูงใจให้บุษย์เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้ไม่มากนักน้อยแต่อย่างไรก็ตาม ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคล สิ่งเร้าที่มากระตุ้นบุคคลนั้นต้องสอดคล้องกับประสบการณ์และค่านิยมของแต่ละบุคคลที่มีอยู่เดิมด้วยเช่นกัน

3. ผลของการสื่อสารต่อบุคคลในการเปลี่ยนแปลงทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) การสื่อสารนอกจากจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงความรู้และทัศนคติแล้ว ยังส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการปฏิบัติด้วย เมื่อกล่าวถึงผลการสื่อสารที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

โดยสภาพทั่วไปแล้ว ทัศนคติย่อมมีส่วนในการกำหนดการปฏิบัติของบุคคลในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง แต่ในบางสถานการณ์บุคคลก็ไม่สามารถจะปฏิบัติเช่นนี้ได้ เนื่องจากถูกปัจจัยอื่นมาเป็นตัวกำหนดให้ต้องแปรเปลี่ยนพฤติกรรมไป หรือคงเว้นพฤติกรรมดังกล่าวเสีย อาจพิจารณาทัศนคติในลักษณะที่ว่า ทัศนคติเป็นสิ่งที่กำหนดแนวโน้มของพฤติกรรมบุคคล (ประภาเพ็ญสุวรรณ, 2526: 6)

ทฤษฎีการเปิดรับสื่อและข่าวสาร

จอห์น ซี. เมอริลล์ และราล์ฟ แอล. ลอเวนสไตน์ (John C. Merrill and Ralph L. Lowenstein) ได้กล่าวถึง พฤติกรรมในการเปิดรับข่าวสารนั้นจะมีสาเหตุปัจจัยต่างๆ (ชวรัตน์ เชิดชัย, 2527 :170-171) คือ

1. ความเหงา เป็นเหตุผลทางหลักจิตวิทยาที่ว่ามนุษย์ไม่ชอบอยู่ตามลำพัง ดังนั้นจึงพยายามที่จะรวมกลุ่มเพื่อสังสรรค์กับผู้อื่น แต่เมื่อไม่สามารถทำได้ก็ใช้วิธีอื่นแทนคือการหันหาสื่อต่างๆแทน
2. ความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของมนุษย์ การนำเสนอสารต่างๆ จึงมีขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการนี้เอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่อยู่ใกล้ตัวหรือไกลตัว
3. ประโยชน์ใช้สอย (Self-Aggrandizement) โดยอาศัยพื้นฐานว่ามนุษย์เป็นผู้เห็นแก่ตัว การรับข่าวสารจึงเพื่อสนองความต้องการใช้ประโยชน์ของตน ทั้งในด้านความสะดวกสบาย ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความจำเป็นต่อการใช้ และความสุขการสบายใจ

ลักษณะเฉพาะของสื่อ สื่อแต่ละประเภทมีลักษณะเฉพาะตัวที่ไม่เหมือนกัน จึงตอบสนองความต้องการของผู้รับสารไปคนละอย่าง อาทิ หนังสือพิมพ์ ที่มีคุณสมบัติในการให้ข้อมูลข่าวสารที่มีความละเอียด ปริมาณเนื้อหาที่มากและอยู่คงทน ในขณะที่สื่อโทรทัศน์ที่มีรูปแบบการนำเสนอที่ดึงดูดใจ เช่น สีสด การจัดวาง ออกแบบภาพและเสียง เป็นต้น

ชาร์ล แอทกิน(Charles K. Atkin, 1973 :36) ได้กล่าวไว้ในการศึกษาว่าบุคคลที่จะเลือกรับข่าวสารใดจากสื่อมวลชนนั้นขึ้นอยู่กับการคาดคะเนเปรียบเทียบระหว่างผลตอบแทนกับการลงทุนลงแรงและพันธะผูกพันที่จะตามมา ถ้าผลประโยชน์ที่จะได้รับสูงกว่าการลงทุนลงแรงหรือการต้องใช้ความพยายามที่จะรับรู้หรือเข้าใจแล้ว บุคคลย่อมแสวงหาข่าวสารนั้น แต่ถ้าผลประโยชน์ที่ได้รับน้อยกว่าการลงทุนลงแรง บุคคลอาจเฉยเมยต่อข่าวสารนั้น หรือในกรณีที่บุคคลเห็นว่าการรับข่าวสารนั้นจะก่อให้เกิดพันธะผูกพัน เช่น ทำให้เกิดความไม่สบายใจหรือความไม่แน่ใจ ก็จะใช้วิธีหลบเลี่ยงข่าวสารนั้น

แนวความคิดเรื่องอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อบุคคลเริ่มมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1930 คือ ทฤษฎีการสื่อสารจingle เดียว (One-Step Flow of Communication) กล่าวคือ บุคคลในฐานะผู้รับสารจะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสื่อมวลชนและไม่มีการต่อต้าน ต่อมาแนวความคิดเปลี่ยนไปเป็นว่าสื่อมวลชนมีอิทธิพลน้อยลง ลาซาเฟลด์ (Lazarsfeld) พบว่าการกระจายข่าวสารจะเกิดขึ้นสองจingle คือจากสื่อมวลชน ไปยังผู้นำความคิดเห็นจingle หนึ่ง และจากผู้นำความคิดเห็น (Opinion Leader) ไปยังบุคคลอีกจingle หนึ่ง ซึ่งเรียกแนวความคิดนี้ว่า การสื่อสารสอง

จิงหวะ (Two-Step Flow of Communication) ภายหลังมีผู้ทำการศึกษาต่อและพบว่าการสื่อสารมีหลายจิงหวะ (Multi-Step Flow of Communication)

แคลปเปอร์ (Klapper, 1966, p.366) เสนอแนวคิดเพิ่มเติมว่าบุคคลจะมีกระบวนการเลือกสรรของตนเอง (Selection Process) ซึ่งประกอบด้วย

1. การเลือกรับหรือเลือกสนใจ (Selective Exposure or Selective Attention) กล่าวคือ ผู้รับสารมีแนวโน้มที่จะเลือกสนใจข่าวสารจากแหล่งใดแหล่งหนึ่ง โดยมักเลือกตามความคิดเห็น ความสนใจของตน เพื่อสนับสนุนทัศนคติเดิมที่มีอยู่ และหลีกเลี่ยงในสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับความรู้ ความเข้าใจหรือทัศนคติที่มีอยู่เดิมแล้ว เพื่อไม่ให้เกิดภาวะทางจิตใจที่ไม่สมดุล หรือเกิดความไม่สบายใจ ที่เรียกว่า Cognitive Dissonance ฉะนั้นการลดหรือเลี่ยงภาวะดังกล่าวได้ก็ต้องแสวงหาข่าวสารหรือเลือกสรรเฉพาะข่าวที่สอดคล้องกับความคิดของตน

2. การเลือกรับรู้และตีความหมาย (Selective Perception or Interpretation) หลังจากการเลือกเปิดรับข่าวสารแล้ว ผู้รับสารจะเลือกรับรู้และตีความข่าวสารที่ได้รับแตกต่างกันออกไป ตามประสบการณ์ ทัศนคติ ความต้องการ ความหวัง แรงจูงใจ สภาวะร่างกายหรือสภาวะอารมณ์ขั้นในขณะนั้น และในบางกรณีผู้รับสารอาจบิดเบือนข่าวสารเพื่อให้สอดคล้องกับทัศนคติหรือความต้องการของตนเองด้วย

3. การเลือกจดจำ (Selective Retention) เป็นแนวโน้มในการเลือกจดจำข่าวสารเฉพาะตรงส่วนที่ตนเองสนใจ ความต้องการและทัศนคติของตนเอง และมักจะลืมในสิ่งที่ตนเองไม่สนใจหรือเรื่องที่ขัดแย้ง เรื่องที่ค้านกับความคิดของตนเองได้ง่าย ฉะนั้นการเลือกจดจำเนื้อหาของข่าวสารที่ได้รับ จึงเท่ากับเป็นการช่วยส่งเสริมให้ทัศนคติหรือความเชื่อเดิมของผู้รับสารมั่นคงยิ่งขึ้น และเปลี่ยนแปลงได้ยากขึ้น

ดังนั้นจึงถือว่าสื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในหมู่เยาวชน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้เยาวชนเป็นพลเมืองดีต่อไปในอนาคต รวมถึงการปลูกฝังความเชื่อ ค่านิยม ความคิดในทางลบเข้าไป ในเวลาเดียวกัน สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อเยาวชนเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะช่วยส่งเสริมความรู้ ทันทต่อเหตุการณ์ มีความทันสมัย เปลี่ยนแปลงด้านวัฒนธรรมแล้ว สื่อมวลชนยังเสริมสร้างให้เยาวชนเกิดความคิดสร้างสรรค์เป็นลักษณะความคิดอย่างกว้างขวาง หรือความคิดหลายแง่มุมที่เรียกว่า ความคิดแบบบอนกัมัย (Divergent Thinking) ทำให้สามารถคิดและค้นพบความสัมพันธ์ใหม่ๆ ของสิ่งต่างๆ ความสำเร็จในการคิดแก้ปัญหา ตลอดจนการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ ขึ้น สำหรับเด็กนั้นความ

คิดไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นทันทีทันใด แต่เป็นสิ่งที่ค่อยเป็นค่อยไป โดยอาศัยประสบการณ์ต่างๆเป็นเครื่องช่วยให้เด็กบังเกิดความคิดทีละน้อย ซึ่งถ้ามองในอีกแง่หนึ่งก็จะเห็นว่าสื่อมวลชนได้ปลูกฝังทั้งด้านบวกและด้านลบในความคิดของผู้รับสารในเวลาเดียวกัน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลทำให้เกิดพฤติกรรมหรือการกระทำของปัจเจกชน ซึ่งหมายความว่าสื่อมวลชนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ปลูกฝังความคิดให้กับกลุ่มนักศึกษาที่เป็น โสเภณีเช่นเดียวกัน

3. แนวคิดเรื่องวัยรุ่น

การศึกษาครั้งนี้ได้ให้ความสนใจกับวัยรุ่นในฐานะที่โสเภณีนักศึกษาหญิงก็เป็นกลุ่มที่มีอายุในช่วงนี้ คำว่า “วัยรุ่น” ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Adolescence” มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า “Adolescere” ซึ่งหมายถึง การก้าวไปสู่วุฒิภาวะ (To Grow into Maturity) เมื่อมีความหมายดังนี้ เรื่องของวัยรุ่นจึงควรเน้นหลักการศึกษาด้านกระบวนการของการพัฒนาทางด้านทัศนคติ ความเชื่อ และการปรับตัวทางด้านสังคมของบุคคลจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ (ปราณี งามสูตร, 2528)

ความหมายของคำว่า “วัยรุ่น” ได้มีผู้ให้คำนิยามและคำจำกัดความไว้หลายทาง เช่น อลิซเบท เฮอร์ล็อก (Elizabeth B. Herlock, 1967 :2) ให้ความหมายว่าวัยรุ่นเป็นช่วงวัยเด็กการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายไปในทางที่แสดงให้เห็นชัดว่าเป็นชายหนุ่มและหญิงสาว วัยนี้จะเป็นวัยที่สมองเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ มีพัฒนาการทางธรรมชาติและสังคมวัยนี้จะสิ้นสุดลงก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นบรรลุวุฒิภาวะ มีความสามารถเพียงพอที่จะดำรงชีวิตอย่างอิสระไม่ต้องอยู่ภายใต้การคุ้มครองดูแลของบิดามารดา สามารถรับผิดชอบต่อชีวิตของตนเองและมีพฤติกรรมเป็นที่ยอมรับของสังคม

สุชา จันทน์เอม (2529 :2-3) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่าเป็นวัยที่สิ้นสุดความเป็นเด็ก เป็นวัยที่เป็นวัยที่เป็นสะพานไปหาผู้ใหญ่ ไม่มีเส้นขีดขั้นที่แน่นอนว่าเริ่มเมื่อใด และสิ้นสุดวัยเมื่อใด แต่เรากำหนดเอาความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและรูปร่างเป็นสำคัญ และถ้าจะกำหนดลงไปว่าเริ่มเมื่อใด ก็คือ เอาตอนเด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือน (Men-struation) ส่วนเด็กชายถือเอาตอนที่มีอสุจิ (sperm)

โดยสรุปแล้ว วัยรุ่นคือช่วงที่บุคคลมีการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กเพื่อเข้าสู่ผู้ใหญ่ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจะปรากฏให้เห็นทางด้านร่างกายอย่างเด่นชัด รวมทั้งทางด้านจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคมด้วย

อายุของวัยรุ่น

โดยทั่วไปได้ใช้อายุเป็นเกณฑ์ในการแบ่งช่วงวัยรุ่นออกจากวัยอื่นๆ แต่อายุนี้มีได้ถือเป็นหลักตายตัวเสมอไป เนื่องจากเด็กแต่ละคนจะเจริญเติบโตเข้าสู่วัยรุ่นไม่พร้อมกัน และนักจิตวิทยาแต่ละท่านจะแบ่งวัยตามแนวคิดของท่าน เช่น

อาร์โนลด์ ซีเซล และ อูเอลลา โคล (Arnold Gesell and Luella Cole) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน (ประยูรศรี มณีสร, 2529, น.2-3) ได้แบ่งช่วงอายุวัยรุ่นไว้ดังนี้

วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) หญิง 11-13 ปี ชาย 13-15 ปี

วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) หญิง 13-17 ปี ชาย 15-19 ปี

วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) หญิง 17-21 ปี ชาย 19-21 ปี

สุชา จันทน์เอม (2529 : 3-4) แบ่งอายุของวัยรุ่นไว้ดังนี้

วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) อายุ 13-15 ปี ร่างกายมีการเจริญเติบโตทางเพศอย่างสมบูรณ์ทั้งในเพศหญิงและเพศชาย

วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) อายุ 15-18 ปี มีการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ และความนึกคิด

วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) อายุ 18-21 ปี พัฒนาการเริ่มเข้าสู่วุฒิภาวะอย่างสมบูรณ์แบบ ซึ่งมักมีการพัฒนาด้านจิตใจมากกว่าทางร่างกาย

แม้ว่าโดยทั่วไป วัยรุ่นเริ่มมีวุฒิภาวะทางเพศ คือ ชายและหญิงมีเพศสัมพันธ์และให้กำเนิดบุตรได้ จนถึงช่วงที่สามารถดูแลรับผิดชอบตัวเอง เป็นอิสระจากการปกครองของผู้ใหญ่ ซึ่งแต่ละคนก็บรรลุวุฒิภาวะได้ไม่พร้อมกัน แต่การใช้อายุเป็นเกณฑ์ตัดสิน ก็เป็นวิธีที่นักจิตวิทยาและนักการศึกษาเห็นพ้องกันมากที่สุด โดยพิจารณาวัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงจนถึงอายุที่ถือว่าบรรลุวุฒิภาวะ ซึ่งโดยเฉลี่ยแล้ววัยรุ่นก็คือ ช่วงอายุประมาณ 13-21 ปี

พัฒนาการของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่บุคคลมีพัฒนาการในทุกๆด้าน วัยรุ่นต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ที่แตกต่างไปจากวัยเด็ก ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และสังคม ดังนั้น ในการศึกษา

หรือเลี้ยงดูตลอดจนตัววัยรุ่นเองควรที่จะสนใจในพัฒนาการเหล่านี้ ซึ่งหากการพัฒนาการในแต่ละด้านดำเนินไปอย่างมีแบบแผน วัยรุ่นก็ย่อมมีสุขภาพและใจที่ดีพร้อมเข้าสู่วัยผู้ใหญ่อย่างสมบูรณ์

พัฒนาการของวัยรุ่นแบ่งออกได้ 4 ด้าน คือ ร่างกาย จิตใจอารมณ์ สติปัญญา และสังคม

พัฒนาการทางกาย พัฒนาการทางกายของวัยรุ่นจะเห็นได้อย่างชัดเจน อัตราการเจริญเติบโตทางร่างกายอย่างรวดเร็วนี้ประมาณได้ว่าน้ำหนักจะเพิ่มขึ้นประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ และส่วนสูงจะเพิ่มขึ้นในอัตรา 25 เปอร์เซ็นต์ กล่าวโดย แมนนิง(Manning,1977 :133)

เด็กผู้หญิงจะย่างเข้าสู่วัยรุ่นก่อนเด็กผู้ชายประมาณ 1-2 ปี โดยเฉลี่ยแล้ว เด็กหญิงจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นอายุ 12 ปีครึ่ง ส่วนเด็กชายจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเมื่ออายุ 14 ปี ในวัยนี้การเจริญเติบโตของลักษณะทางเพศจะเห็นได้ชัดและเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ โดยเด็กหญิงจะมีประจำเดือน มีขนขึ้นบริเวณอวัยวะเพศ และรักแร้ สะโพกและทรงอกขยาย ขณะที่เด็กชายจะมีการหลั่งน้ำอสุจิ มีขนขึ้นบริเวณอวัยวะเพศและรักแร้ ขนตามลำตัวและใบหน้าจะมากขึ้น มีหนวดเครา ไหล่ขยายกว้าง ลูกกระเดือกใหญ่ขึ้น มีการรดตัวของกล้ามเนื้อใหญ่โต ต้นขาและน่องมาก เสียงแตกห้าว การทำงานอวัยวะภายในโดยเฉพาะต่อมไร้ท่อต่างๆ เช่น ต่อมไทรอยด์ ต่อมเพศซึ่งมีผลอย่างยิ่งในการเจริญเติบโตและพัฒนาการมนุษย์ได้ทำหน้าที่อย่างเต็มที่ โดยขับฮอร์โมนออกมาเพื่อกระตุ้นให้อวัยวะบางแห่งของร่างกายทำงานได้ดีขึ้น

พัฒนาการทางด้านอารมณ์และจิตใจ อารมณ์จะมีบทบาทต่อช่วงวัยรุ่นมาก ดังคำเปรียบเทียบกับว่าวัยรุ่นคือวัยพายุঝুঝু วัยแห่งความกดดัน วัยวิกฤติ และวัยรุ่น

วัยนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงของอารมณ์สูง บางครั้งเชื่อมั่นในตนเองสูง ไม่เชื่อฟังใคร แต่บางครั้งก็รู้สึกหดหู่ กังวลใจ การปรับตัวของชีวิตวัยรุ่นค่อนข้างสับสน อารมณ์แปรปรวนง่าย ความรู้สึกต่างๆจะรุนแรง ไม่ว่าจะเป็นความโกรธ ความรัก ความอิจฉาริษยา หรืออื่นๆ วัยนี้จะเป็นวัยแห่งความอยากรู้อยากเห็น อยากรทดลอง ต้องการเป็นอิสระ เชื่อมมั่นรุนแรง ชอบสมาคม และมีจินตนาการมาก

พัฒนาการทางด้านสติปัญญา เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น เซลล์สมองของเด็กส่วนใหญ่พัฒนาใกล้เต็มที่แล้ว ทำให้การคิดอ่านของวัยรุ่นมีความสามารถเพิ่มขึ้น มีความกระตือรือร้นมาก

ขึ้น ความจำดี ใช้ความคิดของตนได้อย่างมีเหตุผลและลึกซึ้ง แต่จะขาดความรอบคอบและยับยั้งชั่งใจ

พัฒนาการทางสังคม เนื่องจากวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงภายในใจตนเอง คือ เปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ความคิด และอารมณ์ ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงในการเข้าสังคมด้วย ส่วนใหญ่วัยรุ่นนี้ จะต้องการความเป็นอิสระ ทำตัวเหินห่างจากสมาชิกครอบครัว แต่จะติดกลุ่มเพื่อน ความรู้สึกไว ไม่ชอบการรบกวนจากครอบครัว เริ่มสนใจในเพศตรงข้าม

ความต้องการของวัยรุ่น

ความต้องการ (Need) เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต ความต้องการเกิดขึ้นเมื่อร่างกายขาดความสมดุล หากไม่ได้รับการตอบสนองก็จะเกิดปัญหาตามมาได้

ตามปกติความต้องการทางร่างกายของวัยรุ่นก็มีได้แตกต่างกับเด็กเล็ก หรือผู้ใหญ่ แต่ความต้องการทางอารมณ์และสังคมของวัยรุ่นนั้นจะมีลักษณะพิเศษเป็นลักษณะเฉพาะของวัยรุ่น

จากความคิดเห็นของนักจิตวิทยาและสังคมวิทยาของไทย เกี่ยวกับความต้องการของวัยรุ่น สามารถสรุปความต้องการของวัยรุ่นไทยได้ 4 ประการ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2527 :39)

1. ความต้องการเกี่ยวกับเรื่องเพศ นับตั้งแต่การมีเพื่อนต่างเพศไปจนกระทั่งความคิดกับการมีคู่ครอง
2. ความต้องการได้รับอิสระ วัยรุ่นต้องการ โอกาสที่จะมีอิสระในการคิด การตัดสินใจ และกระทำบางสิ่งด้วยตนเอง
3. ต้องการการยอมรับนับถือจากสังคม โดยเฉพาะจากผู้ใหญ่ ทั้งนี้เนื่องจากวัยรุ่นอยู่ในระยะของการที่จะเริ่มเป็นผู้ใหญ่ หรือการได้รับความไว้วางใจจากผู้ใหญ่จะทำให้วัยรุ่นมีความภูมิใจในตนเอง
4. ความต้องการมีปรัชญาชีวิตหรืออุดมคติของตนเอง วัยรุ่นมักจะมองทุกสิ่งในชีวิตในแง่ของปรัชญา คือจะมองทุกอย่างในทางใดทางหนึ่งอย่างเอนเอียงมาก ถ้าชอบก็จะชอบมาก ถ้าไม่ชอบก็จะคัดค้านไม่สิ้นสุด และวัยรุ่นจะนับถือยึดถืออุดมคติที่เห็นว่าดีอย่างมาก และจะมีการต่อสู้อย่างรุนแรงหากมีใครจะมาทำลายอุดมคติของตน

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก เป็นเหตุให้วัยรุ่นเป็นวัยที่เปราะบางต่อสิ่งเร้าต่างๆที่มากกระตุ้น โดยเฉพาะเรื่องเพศที่วัยรุ่นเกิดความต้องการและสนใจตามพัฒนาการ ดังนั้นวัยรุ่นจึงเป็นวัยที่ควรสนใจและให้ความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะการปรับตัวให้เข้ากับสภาพภายในของตนและสภาพแวดล้อมภายนอก ถ้าเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพวัยรุ่นก็จะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ต่อไป

3.1 ความผิดหวังในอารมณ์รัก

อารมณ์รัก (Affection)

อารมณ์รัก หรือความรัก ความรักเป็นปฏิกิริยาทางอารมณ์อย่างหนึ่ง que แสดงต่อบุคคลหรือสิ่งของ ความรักของเด็กที่แสดงต่อบุคคลอื่นจะเป็นไปตามธรรมชาติ และความรักเกิดขึ้นได้จากสถานการณ์ทางสังคม (ราตรี พัฒนรังสรรค์, 2527 : 148)

กฤษณี คำชาย (2542 : 85-86) กล่าวว่า ความรักเป็นประสบการณ์ที่เข้มข้นของมนุษย์ทุกคน เมื่อเริ่มมีความรักคนส่วนใหญ่มักเริ่มตั้งคำถามตนเองเกี่ยวกับความรักในแง่มุมต่างๆ ความสัมพันธ์ที่เรียกว่าความรักนี้เป็นความสัมพันธ์ในระดับลึกซึ้ง มีการเปิดตนเองมากขึ้นอยู่ต่อกันและกันสูงและมีเรื่องของอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยอย่างยิ่ง เคลลี (Kelly, 1983) จำแนกความรักออกเป็น 3 ประเภท และแต่ละประเภทมีลักษณะต่างกัน ดังนี้

ประเภทแรก เป็นรักแบบพาฝันหรือหลงใหล ซึ่งโดยปกติมักอยู่เหนือการควบคุมเพราะเป็นเรื่องของอารมณ์ที่มากกว่าที่จะใช้เหตุผล ความรักประเภทนี้มักกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมตอบสนองแบบจับปล้น พฤติกรรมระหว่างคู่สัมพันธ์พยากรณ์ไม่ค่อยได้ เคลลีให้ความเห็นว่า รักแบบหลงใหลไม่เป็นฐานของความสัมพันธ์ที่ยั่งยืน การอยู่ด้วยกันในชีวิตประจำวันจนบอกได้ว่าอีกฝ่ายหนึ่งคิดอะไรหรือทำอะไร การที่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกันอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ความตื้นตันอันเกิดจากความหลงใหลลดลง

ประเภทที่สอง เป็นรักแบบความจริง ซึ่งเคลลี (1983) กล่าวว่า พัฒนามาจากแบบแรก โดยพัฒนาขึ้นทีละน้อยและอยู่ภายใต้การควบคุมของคนที่เกี่ยวข้อง ภายใต้ความสัมพันธ์ที่มีต่อกันคู่สัมพันธ์ที่มีต่อกันคู่สัมพันธ์จะพัฒนาพฤติกรรมตอบสนองแทนกันและกัน มองความสัมพันธ์ในลักษณะสมดุล รักในลักษณะของการให้และรับจากกันและกัน

ประเภทที่สาม เป็นรักแบบเอื้ออาทร ซึ่งเป็นรักที่เกิดจากแรงจูงใจภายใน เป็นความรู้สึกใกล้ชิด ออบอุน มีการแบ่งปันกัน การสื่อสารกันและการสนับสนุนกัน ความรักแบบนี้จะเป็นส่วนที่ทำให้ชีวิตชีวาด้วยความรักประเภทสอง

พฤติกรรมที่สื่อให้เห็นความรักนั้นเป็น ได้ทั้งภาษากายและภาษาท่าทาง ภาษาเหล่านี้จะแสดงให้เห็นว่าคุณสัมพันธ์มีความใกล้ชิดทั้งทางกายและใจ จะเห็นได้จากการมองตา การใช้เวลาอยู่ร่วมกันมากขึ้น การยิ้ม หรือการนั่งหรือยืนใกล้กัน เป็นต้น

การมีความรักในวัยรุ่นนั้นในแง่หนึ่งจะเป็นการตอบสนองความต้องการเชิงบวกของชีวิต แต่ก็ต้องเป็นในกรณีที่ต่างฝ่ายต่างชอบกัน แต่ในอีกแง่หนึ่งหากความรักเป็นการชอบพอฝ่ายเดียว โดยที่อีกฝ่ายหนึ่งไม่รับรู้ด้วย ก็อาจเกิดเป็นความเครียดทางอารมณ์ หรืออาจเป็นไปได้ในอีกกรณีหนึ่ง คือ เชื่อว่าอีกฝ่ายหนึ่งพอใจตน ทั้งที่เป็นการนึกเอาเอง ดังนั้นการมีความรักในวัยรุ่นจึงเสี่ยงต่อทั้งความสมหวังและผิดหวัง ความรักที่ผิดหวังจะกลายเป็นความเหงาและความกังวล และการสูญเสียความรักหรือที่เรียกว่าอาการอกหัก จะเป็นประสบการณ์ที่เจ็บปวดอย่างมากสำหรับวัยรุ่น

เมื่อวัยรุ่นตั้งใจจะเป็นคู่รักกัน คนที่กังวลอย่างมาก คือ พ่อแม่ โดยเฉพาะพ่อแม่ของฝ่ายหญิง ความกังวลนั้นเป็นไปได้ตั้งแต่การกลัวเสียการเรียน กลัวมีเพศสัมพันธ์ กลัวตั้งครรภ์โดยที่ยังไม่พร้อม กลัวคิดโรคจากเพศสัมพันธ์ และกลัวเสียชื่อเสียง หรืออนาคตเพราะอีกฝ่ายหนึ่งไม่ยอมรับหรือไม่จริงจังด้วย อันที่จริงแล้วความรักในวัยรุ่นมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีนั้น การมีคนรักสำหรับวัยรุ่นก่อให้เกิดความรู้สึกมีคุณค่า ปลอดภัยทางด้านอารมณ์และสังคม และรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า เนื่องจากมีคนที่รักตนและตนรักตอบ ส่วนที่เป็นข้อเสีย คือ หากวัยรุ่นยังไม่มีความวุฒิภาวะเพียงพอ ที่จะจัดการกับความสัมพันธ์ในเชิงคู่รักได้ อาจเกิดปัญหาต่างๆตามมา เช่น ความเบื่อ หรือการมีความสัมพันธ์แบบไม่รับผิดชอบ ซึ่งส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตด้านอื่นไปด้วย

การอกหัก

ข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งในการสัมพันธ์ระหว่างบุคคล คือ มีการเริ่มต้นและมีความสิ้นสุดความรักก็เช่นกัน โดยทั่วไปแล้วการสิ้นสุดความสัมพันธ์ที่เป็นความรักนั้นมักตามมาด้วยความรู้สึกทางลบ ดัค (Duck, 1982) เสนอว่า ในการสิ้นสุดความสัมพันธ์นั้นจะมีขั้นตอนเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย 5 ขั้นตอน

1. ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้ง2ฝ่ายรู้สึกว่ามีปัญหาเกิดขึ้นในความสัมพันธ์
2. ฝ่ายหนึ่งเริ่มต้นสื่อให้อีกฝ่ายทราบถึงความรู้สึกนั้น
3. คู่สัมพันธ์เผชิญหน้ากับปัญหาอันอาจนำไปสู่ความขัดแย้ง หรืออาจปรับความเข้าใจได้
4. หากไม่สามารถปรับความเข้าใจได้ จะมีการหันไปหาฝ่ายที่3 และตรงจุดนี้อาจมีการเข้าข้างหรือแยกฝ่าย
5. ทั้ง 2 ฝ่ายรู้ว่า ความสัมพันธ์สิ้นสุดลงจึงอาจตัดสินใจยุติความสัมพันธ์ หรือปรับรูปแบบความสัมพันธ์ใหม่

การสูญเสียความรักที่เรียกว่าการอกหักนั้น สำหรับวัยรุ่นแล้วอาจก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิตเป็นอย่างมาก ผู้ใหญ่มักมักปิดกั้นว่า วัยรุ่นยังเด็กอยู่ยังมีเวลาอีกมากมายในชีวิต ความรักที่เกิดขึ้นไม่ใช่เรื่องจริงจัง ซึ่งคำปลอบแบบนี้มักไม่ได้ผล เนื่องจากการอกหักนั้น ทำให้วัยรุ่นรู้สึกสูญเสียมากกว่าความรักที่เกิดขึ้นในวัยผู้ใหญ่ เนื่องจากความรักของวัยรุ่นนั้นมักเป็นความรักแบบพาฝันหรือหลงใหล วัยรุ่นจะจินตนาการถึงคนที่ตนรักและสิ่งที่เกี่ยวข้องพันถึงคนที่ตนรักในลักษณะเหนือจริง และจะสวยงามกว่าความจริงเมื่อสูญเสียความรักจึงเป็นการสูญเสียภาพที่สร้างขึ้น ความเศร้าเสียใจจึงมากกว่าที่ผู้ใหญ่คิด

เมื่อเกิดอาการอกหักวัยรุ่นอาจคร่ำครวญด้วยความ โศกเศร้า อารมณ์แปรปรวนแปร อาจเป็นผลให้การเรียนตกต่ำ มีปัญหาด้านสุขภาพ ความประพฤติส่วนตัวและอื่นๆ วัยรุ่นบางคนจะเก็บตัวครุ่นคิดถึงคนรักที่ทิ้งตนไป ฟังเพลงซึ่งๆที่เกี่ยวกับความรักและการอกหัก บางคนอาจพยายามลืมเรื่อง ที่ทำให้ตนเจ็บปวด โดยการเสพของมีนเมา บางคนก็แสวงหารักใหม่อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังพบว่า การอกหักเป็นปัจจัยชนิดหนึ่งที่ทำให้พบในการฆ่าตัวตายของวัยรุ่น

3.2 ทศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

นักศึกษาหรือวัยรุ่นในปัจจุบันมักไม่มีความเชื่อในเรื่องการสงวนหรือรักษาพรหมจรรย์เหมือนสมัยก่อน เพราะวัฒนธรรมความคิด และความเชื่อต่างๆได้ถูกเปลี่ยนแปลงไป วัยรุ่นส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน บางคนมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุ 12-13 ปี ดังนั้นความเชื่อในเรื่องการสงวนพรหมจรรย์ไว้สำหรับคนที่ตนรักหรือคนที่ตนจะสมรสด้วยนั้นหาได้ยากมาก โดยการที่วัยรุ่นไม่มีค่านิยมในการสงวนพรหมจรรย์ของตนเองเป็นการแสดงออกถึงค่า

นิยมสมัยใหม่ที่ได้รับความนิยมจากทางตะวันตก ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรหาทางแก้ไข เพราะสามารถทำให้เกิดผลเสียตามมามากมายเมื่อเด็กวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีความรู้ในการป้องกัน เช่น การตั้งครรภ์นอกสมรส การติดโรคทางเพศสัมพันธ์ การติดโรคเอดส์ ฯลฯ โดยพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นก่อนการสมรสเนื่องมาจาก (วันทนีย์ วาสิกะสิน, 2538 : 27)

1. เป็นการตอบสนองความปรารถนาทางเพศ และสนองความพอใจทางด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อความสนุกสนาน
2. เป็นการพิสูจน์ว่ามีความสามารถทางเพศ ไม่เป็นผู้ผิดปกติในเรื่องเพศ
3. เป็นการเตรียมตัวก่อนเข้าสู่ภาวะการสมรส หรือเป็นการปรับความต้องการทางเพศของทั้งสองฝ่ายให้เข้ากันได้
4. เป็นการผูกมัดฝ่ายตรงข้ามหรือสำหรับผู้หญิงบางครั้งเพราะความรักต่อเพศตรงข้าม
5. เป็นการทำตามความยินยอมของสังคมในปัจจุบัน

วิทยา นาควัชระ (2527 : 33-34) ได้กล่าวถึง สาเหตุที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรไว้ดังนี้คือ

1. วัยรุ่นชอบทดลอง อยากรู้ อยากเห็น ดังนั้นจึงมีพฤติกรรมมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร
2. วัยรุ่นทนการอดอ้อนของอีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้ ซึ่งส่วนใหญ่ฝ่ายชายจะเป็นฝ่ายอดอ้อน ทำให้ฝ่ายหญิงใจอ่อน
3. วัยรุ่นคิดว่าเป็นแฟชั่น เมื่อคบกันเป็นแฟน ก็ต้องมีการได้เสีย แอมบางคนบอกด้วยว่า “ไม่เสียหายอะไร”
4. วัยรุ่นอยากได้ความรู้สึกเป็นเจ้าของซึ่งกันและกัน ซึ่งเกิดได้ทั้งฝ่ายชายและหญิง
5. วัยรุ่นรู้สึกว่าคุณค่าเป็นที่ต้องการของอีกฝ่ายหนึ่ง
6. วัยรุ่นมีแรงผลักดันจากฮอว์โมน และสัญชาตญาณของการสืบพันธุ์

เพศเป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับชีวิตมนุษย์และมีอิทธิพลต่อคนเราตั้งแต่เกิดจนตาย มนุษย์ทุกคนไม่อาจหลีกเลี่ยงเรื่องเพศได้

เคอร์เคนคอลล (Kirkendall)(สุชาติ โสภประยูร และ วรณี โสภประยูร,2531 : 3) ได้อธิบายขยายความเพื่อความเข้าใจเรื่องเพศว่า เรื่องเพศมีความหมายและขอบเขตกว้างมาก เช่นเดียวกับคำว่า “ชีวิต” เหมือนกัน โดยสรุปแบ่งออกเป็นข้อต่างๆได้ 5 ข้อ ดังนี้

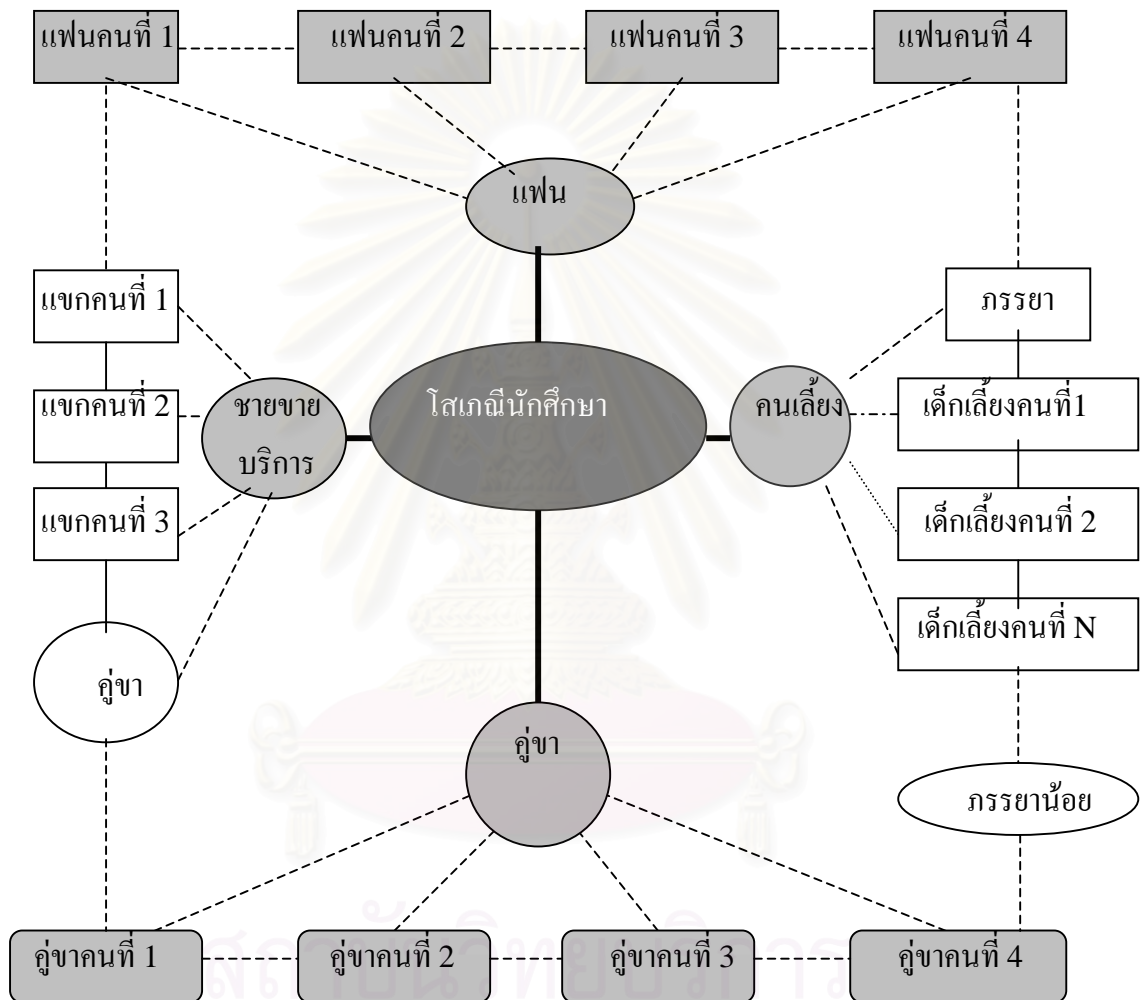
1. เรื่องเพศเป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างหนึ่งซึ่งทำให้คนเราเกิดมีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จ และสามารถหรือแสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ
2. เรื่องเพศเป็นแรงกระตุ้นหรือเครื่องเร้าใจอันทรงพลังยิ่งที่ทำให้เพศชายและเพศหญิงมีความสนใจซึ่งกันและกัน เพื่อช่วยทำให้การประกอบกิจการต่างๆเป็นไปอย่างราบรื่น
3. เรื่องเพศเป็นสิ่งที่สามารถกำหนดบทบาท กิริยาท่าทาง ลักษณะการดำเนินชีวิตของคนเราอย่างเห็นได้ชัด นอกเหนือไปจากความสามารถที่เพียงแต่จะแบ่งมนุษย์ออกเป็นเพศชายและเพศหญิงให้แตกต่างกันเท่านั้น แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าเพศใดจะสำคัญยิ่งย่อนไปกว่ากัน
4. เรื่องเพศเป็นธรรมชาติที่แฝงอยู่ในร่างกายและจิตใจของคนอย่างลึกซึ้งและถาวร ซึ่งจะแสดงบทบาทสำคัญที่สุดให้เห็นได้ในชีวิตรักและครองเรือน
5. เรื่องเพศเป็นสิ่งที่สามารถบันดาลให้ชีวิตมีความต่อเนื่องกัน จากช่วงชีวิตหนึ่งไปยังอีกช่วงชีวิตหนึ่งโดยกระบวนการทางการสืบพันธุ์ ซึ่งความต่อเนื่องจะช่วยทำให้ลักษณะชีวิตหลายสิ่งหลายอย่างของพ่อแม่สามารถถ่ายทอดไปสู่ลูกได้

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าวัยรุ่นบางกลุ่มได้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และได้มีทัศนคติต่อเรื่องเพศว่าเป็นสิ่งที่ไม่เสียหาย ไม่จำเป็นต้องรักษานวลสงวนตัวอีกต่อไป ซึ่งผลเสียในการมีเพศสัมพันธ์ก็อาจเกิดขึ้นได้โดยไม่ทันตั้งตัว เช่น การตั้งครรภ์ ซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาการทำแท้ง การเสี่ยงต่อคามโรค ซึ่งนักเรียน นักศึกษา เป็นโรคนี้ ประมาณ ร้อยละ 20 ซึ่งมากเป็นอันดับ 3 (กรมอนามัย 2531 :94) รวมถึงโรคเอดส์ และปัญหาทางด้านจิตวิทยา

วิทยา นาควัชระ กล่าวว่า ปัญหาทางจิตวิทยาของวัยรุ่นหญิงทำให้เกิด

1. มีความรู้สึกที่ตัวเองเสียสิ่งที่สงวนเอาไว้ บางคนเสียความรู้สึก มีความละอายมีความเสียคาย
2. เกิดความเคียดชัง มีความต้องการมากขึ้น หรือมีความต้องการเรื่อยๆ
3. เกิดความกร้านต่อชีวิตได้เร็ว เพราะต้องผจญกับปัญหาการรักษาตัวเอง บำรุงตัวเอง

ภาพความสัมพันธ์ทางเพศจากข้อมูลที่ได้มาขยายเป็นวงกว้างแสดงถึงเครือข่ายความสัมพันธ์ทางเพศของโสเภณีนักศึกษาหรือโสเภณีวัยรุ่น และทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มศึกษาวิจัย (วิชุดา มาตันบุญ, 2544 : 28)

จากแผนภูมิดังกล่าว จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นหรือโสเภณีนักศึกษาสามารถเชื่อมเครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างเพศได้กับคนหมู่มาก จำนวน N หมายถึงจำนวนคู่ขาที่ไม่ทราบแน่นอนว่าเท่าไร ดังนั้นยังการมีเพศสัมพันธ์ของหมู่โสเภณีนักศึกษามากเท่าไร ก็มีอัตราเสี่ยงในโรคทางเพศสัมพันธ์มากเท่านั้น เพราะเครือข่ายของการแพร่กระจายเชื้อโรคเอดส์ก็สามารถคิดได้โดยการมีเพศสัมพันธ์กับผู้เชื่อเพียงครั้งเดียว ดังนั้นปัญหาโสเภณีนักศึกษาจึงเป็นปัญหาสังคมที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

สรุปได้ว่า การมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาที่อยู่ในช่วง 18-25 ปี ซึ่งยังอยู่ในวัยรุ่นนั้น เป็นพฤติกรรมที่แพร่ขยายออกไปอย่างรวดเร็ว และกำลังกลายเป็นเรื่องปกติในสังคม จนทำให้เกิดค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เด็กบางคนมีเพศสัมพันธ์และทำให้เริ่มมีทัศนคติไม่เห็นคุณค่าในร่างกายของตนเอง และไม่เห็นถึงความสำคัญหรือคำนึงถึงความถูกต้องในการมีเพศสัมพันธ์ นักศึกษาบางคนจึงทำอาชีพโสเภณีเพราะได้เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว ทำให้เกิดความคิดที่ว่า “ไม่มีอะไรจะเสีย” เข้ามาครอบงำในจิตใจ รวมถึงปัจจัยอื่นๆ ในสังคมที่หล่อหลอมทำให้นักศึกษาเปลี่ยนผันตนเองไปประกอบอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพพิเศษ

4. แนวคิดเรื่องโสเภณี

การค้าประเวณีเป็นเรื่องที่มีมาแต่โบราณ และเป็นอาชีพเก่าแก่ที่สุดในโลก (สุพัตรา สุภาพ, 2521 : 144) โดยทั่วไปแล้วถือว่าเป็นปัญหาโสเภณีเป็นสิ่งชั่วร้ายและเป็นปัญหาทางศีลธรรม โสเภณีจะถูกประณามทั้งทางโลกและทางธรรมซึ่งทางศาสนาถือว่าเป็นบาปเพราะฝ่าฝืนกฎของพระเจ้า (Law of God) (ก่อกเกียรติ เอี่ยมบุญลอย, 2521 : 16) โสเภณีจะเป็นพวกที่ถูกสังคมรังเกียจ รำคาญและในบางครั้งก็น่าสงสาร คืออาจถูกล่อลวง ต้องใช้ร่างกายเป็นเครื่องทำมาหาเลี้ยงชีพ แต่ว่าโสเภณีในตัวของมันเองไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เพราะไม่ว่าจะมีโสเภณีหรือไม่ ก็ไม่กระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรมหรือความแข็งแกร่งของชาติ

การค้าประเวณีจัดเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากปกติทำนองเดียวกับการฆ่าตัวตาย การเล่นเกมพนัน ซึ่งเป็นพฤติกรรมเฉพาะ และเนื่องจากการค้าประเวณีมีส่วนที่จะก่อให้เกิดผลดีต่อสังคมอยู่บ้าง ดังนั้นจึงทำให้ทัศนคติของผู้คนต่อปัญหานี้แตกต่างกันไป และยากที่จะแก้ไข ปัญหาโสเภณีคล้ายๆ กับปัญหาอัศวินบาปกรรม หรือการพนัน ซึ่งปัญหาลำก่อนั้นมีความรุนแรงน้อยกว่าปัญหาอื่นๆ เช่น อาชญากรรม คอร์รัปชัน สงครามกลางเมือง เป็นต้น ปัญหาโสเภณีจึงเป็นเพียงโทษร้ายที่ไม่สามารถจะทำให้สังคมแตกสลายได้เพราะอิทธิพลของปัญหานี้มีต่อสังคมไม่ถึงขั้นรุนแรง แต่ที่เป็นปัญหาคือเป็นแหล่งแพร่กระจายโรค คุกคาม ล่อลวง และยังเป็นสาเหตุของอาชญากรรมอื่นๆ ตลอดจนเป็นสถานที่ซึ่งเป็นแหล่งมั่วสุมของนักเลง อันธพาล การพนัน และยาเสพติดด้วย

ความหมายของโสเภณี

ชูชาติ ศิวกาญจน์ (2539 : 206) รวบรวมไว้ว่า ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน “โสเภณี” แปลว่างาม แต่ความหมายที่เข้าใจกันโดยทั่วไป หมายถึง หญิงที่ทำการค้าประเวณี ซึ่งเป็นคำย่อมาจาก “นครโสภิณี” คือ หญิงงามเมือง

ยัชวาทก์ จิตราภิรมย์ (2538 : 10) กล่าวว่า โสเภณีหมายถึง อาชีพที่ให้บริการทางเพศหรือให้เกิดความพึงพอใจแก่บุคคล ทั้งที่เป็นเพศเดียวกันหรือเพศตรงข้าม โดยได้รับเงินหรือผลประโยชน์อื่นๆเป็นค่าตอบแทน

ปทานานุกรมกฎหมายของ Wharton บัญญัติว่า หญิงโสเภณี คือ หญิงที่สมสู่กับชายไม่เลือกหน้าเพื่อหวังผลประโยชน์แห่งการให้เช่า

พจนานุกรมกฎหมายอย่างละเอียดของ Frank D. Moore บัญญัติว่า หญิงโสเภณี คือหญิงที่ยอมให้ร่วมประเวณีโดยไม่เลือกหน้าเพื่อหวังทรัพย์สิน

ปทานานุกรมกฎหมายของ James A. Ballentene บัญญัติว่า หญิงนครโสเภณีคือหญิงที่หาเงินในทางร่วมประเวณีโดยไม่เลือกหน้า

Guyot ชาวฝรั่งเศส ให้วิเคราะห์ศัพท์ว่า คนโสเภณี คือคนที่ยอมรับการร่วมประเวณีเพื่อหวังผลแห่งการได้

Derger และ Richard นักสังคมศาสตร์ชาวฝรั่งเศส ให้วิเคราะห์ศัพท์ว่า หญิงโสเภณีที่ขายร่างกายเพื่อการประเวณีและยึดเอาการค้าประเวณีเป็นอาชีพ

นักปกครองชาวโรมันสมัยโบราณให้ความหมายว่า โสเภณี คือ หญิงผู้อุทิศกายให้แก่ชายหลายคน (ความหมายนี้ให้ครอบคลุมถึงเพศชายด้วย)

หญิงนครโสเภณีตามพระราชบัญญัติสัญญาโรค คือ หญิงที่รับจ้างทำชำเรา ลำส่วน โดยได้รับเงินผลประโยชน์เป็นค่าจ้าง

ต่อมามี Homosexual จึงต้องวิเคราะห์ศัพท์ใหม่ว่า คนโสเภณีคือ บุคคลที่ขายตนเอง เพื่อให้คนอื่นซึ่งจะเป็นเพศเดียวกันหรือเพศตรงข้ามก็ได้สำเร็จความใคร่ในทางกาย

การประชุมสัมมนาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม และการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 2 ณ กรุงโตเกียว เมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน-7 ธันวาคม 2500 ให้คำนิยามไว้ว่า “โสเภณี หมายถึงบุคคลไม่ว่าหญิงหรือชายกระทำการเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น อันเป็นการลำสอนเพื่อสินจ้างรางวัล ซึ่งอาจเป็นเงินหรือสิ่งของอย่างอื่น ทั้งนี้ไม่ว่าการกระทำนั้นต่อเพศเดียวกันหรือต่างเพศกัน และไม่ว่าจะกระทำเป็นอาชีพหรือเป็นครั้งคราวก็ตาม”

การค้าประเวณี (พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี ราชกิจจานุเบกษา, 2503 : 894) หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเรา หรือ การยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่นอันเป็นการลำสอนเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ

สรุปแล้ว “โสเภณีหรือการค้าประเวณี” (ชูชาติ ศิวกาญจน์, 2539 : 206) จึงหมายถึงบุคคลไม่ว่าหญิงหรือชาย ที่กระทำเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น จะเป็นการร่วมประเวณีอย่างปกติหรือการปรนนิบัติแบบอื่นใด อันเป็นการลำสอนเพื่อสินจ้างรางวัล ซึ่งอาจจะเป็นเงินทองหรือสิ่งของอย่างอื่น ทั้งนี้ไม่ว่าการกระทำนั้นจะได้กระทำต่อเพศเดียวกันหรือต่างเพศ ไม่ว่าการกระทำนั้นจะเป็นครั้งคราวหรือเป็นอาชีพ

การค้าประเวณีจึงเป็นอาชีพของทั้งหญิงและชาย โดยหญิงนิยมเรียกว่า “โสเภณี” ชายเรียกว่า “ผู้ขายชายบริการ” แต่ส่วนมากหญิงจะค้าประเวณีมากกว่าชาย

ประวัติความเป็นมาของโสเภณี

การค้าประเวณีมีมาแต่โบราณและเป็นอาชีพที่เก่าแก่ที่สุดในโลก ที่พอจะมีหลักฐานยืนยันได้ก็คือ ชาวเมืองปอมเปอี ในประเทศอิตาลี โดยบ้านที่ใช้รับแขกตั้งอยู่ที่เปิดเผยริมถนนในเมือง เมื่อพิจารณาลักษณะที่ตั้งของสถานการค้าประเวณีในสมัยนั้น ก็พอจะกล่าวได้ว่าการค้าประเวณีเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ โสเภณีได้แพร่หลายไปในนานาประเทศ (ก่อเกียรติ เอี่ยมบุญลพ, 2521 : 20)

1. ประวัติความเป็นมาของโสเภณีในต่างประเทศ

ตามประวัติความเป็นมาของโสเภณี พบว่าในสมัยแรกๆ โสเภณีมักจะได้รับการยกย่องมากกว่าถูกเหยียดหยาม อย่างเช่นในอินเดียสมัยพุทธกาลและในกรีกโบราณ ทั้งนี้เนื่องจากโสเภณีได้ทำประโยชน์ให้แก่ศาสนา และเป็นการกระทำที่ไม่ขัดต่อประเพณีในระยะนั้น

การค้าประเวณีมีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล เพราะในสมัยนั้นถือว่าโสเภณีเป็นอาชีพที่สุจริตชนิดหนึ่งที่ได้รับการยกย่อง และมีเกียรติในวงสังคมชั้นสูง หลักฐานที่ทำให้เชื่อว่าในสมัยพระพุทธเจ้ามีการค้าประเวณี โดยอ่านได้จากหนังสือ วาสิฎฐี บทที่ 3 ตอนเพื่อนมนุษย์ ที่มีการเล่าเรื่องความเป็นไปเกี่ยวกับการค้าประเวณีหรือนางคณิกาของกรุงอุชเชนีถวายต่อพระพุทธเจ้า โดยบรรยายว่ามีหลายระดับตั้งแต่อยู่ปราสาทและเป็นผู้สร้างเทวสถานวโนทยานที่แวกเมืองสำคัญหรือเจ้านายไปเยี่ยมเยียน จนถึงขั้นต่ำ ซึ่งโสเภณิดังกล่าวแม้แต่กษัตริย์ทรงได้ให้เกียรติ ประชาชนก็ยกย่อง นักกวียังกล่าวสรรเสริญเยินยอ หรือแม้แต่ชีวกกุมารหรือชีวกโกมารภจจ์ แพทย์ประจำพระองค์ของพระพุทธเจ้าก็มีมารดาที่มีอาชีพค้าประเวณี (สุพัตรา สุภาพ,2542)

โสเภณีในสมัยพุทธกาลจึงมีการแบ่งจากชั้นสูงไปหาชั้นต่ำได้ 3 ชั้น ดังต่อไปนี้

1. นางสิริมา เป็นโสเภณีชั้นสูง รับลูกค้าเฉพาะราชาผู้ครองแคว้นหรือมหาเศรษฐี
2. นางสาวดี รับลูกค้าเฉพาะพวกเศรษฐีและเชื้อกษัตริย์ต่างนคร
3. นางอัมพาลีหรือคณิกา รับลูกค้าเฉพาะชายสามัญธรรมดาทั่วไป

การที่แบ่งโสเภณีเป็นชั้นๆ เช่นนี้ ก็เพราะในสมัยพุทธกาล โดยเฉพาะในอินเดีย มีการแบ่งเป็นวรรณะต่างๆ แต่ละวรรณะก็ข้ามกันไม่ได้ โสเภณีจึงต้องแบ่งวรรณะไปด้วย เพื่อจะได้รับการยกย่องต่างวรรณะกัน

สมัยกรีกและโรมันโบราณ มีหญิงที่ทำพิธีกรรมทางศาสนา โดยรับสมสู่กับชายไม่จำกัดในสถานที่ของศาสนา เช่น ในกรุงบาบิโลน บนเกาะไซปรัส ในระหว่างพวกโฟนิเซียน และในเอเชียตะวันตกหลายประเทศ ปรากฏหลักฐานว่ามีหญิงที่ค้าประเวณีเพื่อศาสนา เช่น เฮโรโดตัส นักประวัติศาสตร์ชาวกรีกได้กล่าวว่า ประเพณีของชาวบาบิโลเนีย ไม่ว่าไพร่

หรือผู้ดี ต้องผ่านพิธีบูชาเจ้าแม่มีลิตตา (Mylitta) โดยการนั่งอยู่ในวิหารอิซตาร์ (Ishtar) เพื่อรอการสมสู่กับชายต่างถิ่น เป็นการพลีพรหมจารีเพื่อบูชาเจ้าแม่ และมอบเงินที่ได้ให้แก่ศาสนา

ในสมัยต่อมา การค้าประเวณีเปลี่ยนเป็นการค้าที่ให้กับโดยมีค่าตอบแทน ทำกันโดยเปิดเผยและสำนักการค้าประเวณีแห่งแรกที่เชื่อกันว่าตั้งขึ้นถูกต้องตามกฎหมายอยู่ในกรุงเอเธนส์ ต่อมาการค้าประเวณีจึงมีขึ้นอย่างออกหน้าออกตา จนกระทั่งรัฐบาลกรีกถึงเห็นความเสื่อมโทรมในด้านนี้ จึงได้ลงมือปราบปราม แต่ก็ไม่ได้ผล จึงเปลี่ยนวิธีการใหม่ โดยการออกใบอนุญาตและบังคับให้โสเภณีเสียดภาษีในอัตราสูงเพื่อเป็นการบังคับทางอ้อมให้เลิกทำ แต่ก็ไม่ได้ผล

การเป็นโสเภณีนั้นไม่ได้ถูกเหยียดหยามทั่วไปหมดทุกสังคม และในสังคมที่โสเภณีถูกเหยียดหยาม ระดับการเหยียดหยามก็ต่างกันไปตามประเภทของโสเภณี โดยทั่วไปแล้วระดับการเหยียดหยามของโสเภณีจะลดน้อยลงเมื่อ (Merton & Nisbet, 1967:245)

1. การสำสอนของโสเภณีนั้นๆน้อยลง เฉพาะบางคน
2. การหารายได้จากความเป็นโสเภณีนั้น ทำไปตามวิถีทางที่สังคมยอมรับ
3. หญิงโสเภณีนั้นต้องนำบทบาทอย่างอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องนอกเหนือจาก

การให้ความพอใจทางเพศแก่ผู้อื่นด้วย

ในประเทศกรีกสมัยโบราณ หญิงโสเภณีชั้นต่ำสุด ได้แก่ พวกที่อยู่ในสำนักค้าประเวณีหรือซ่อง ซึ่งใครเข้าไปได้ทุกคน ราคาก็ไม่สูง และมักตั้งอยู่ตามบริเวณที่มีคนไปมากันมากๆ เช่น บริเวณท่าเรือหรือตลาด

โสเภณีชั้นสูง ได้แก่ พวกที่ได้รับการศึกษาเล่าเรียนมาในระดับสูง ซึ่งสามารถให้ความบันเทิงใจ และมีความรู้ทางหนังสือมากพอที่จะสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดพร้อมๆกับให้ความพอใจทางเพศแก่ลูกค้าของตนได้ ดังนั้นค่าตัวของหญิงประเภทนี้จึงสูงมาก นักปราชญ์ของกรีก สมัยนั้นได้หญิงประเภทนี้มาเป็นอนุภรรยากันหลายคน แต่เป็นหญิงต่างดาวที่เข้าไปอยู่ในประเทศกรีก ส่วนภรรยาชาวกรีกที่เป็นนักปราชญ์เหล่านี้อยู่ในฐานะเป็นที่ยกย่องนับถือแก่บรรดาประชาชนทั่วไป แต่เป็นผู้ที่ขาดการศึกษาอบรมในทางวิชาการ ไม่รู้จักปรนนิบัติใดๆ ได้แต่อยู่ในเหย้าเรือนเท่านั้น มีผู้กล่าวว่าชาวกรีกสมัยนั้นที่เป็นชายมีโสเภณีสำหรับให้ความเพลิดเพลินสำราญใจ มีอนุภรรยาสำหรับใช้งานประจำวัน และมีภรรยาซึ่งมีศักดิ์

เท่ากับคนเพื่อให้บุตรและเป็นแม่บ้านที่ซื่อสัตย์ โสเภณีชั้นสูงจึงเป็นบุคคลที่อยู่ในตำแหน่งอิทธิพล แต่อย่างไรก็ตามสังคมก็ไม่ยกย่องเพราะถือว่าเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ (กุศล สุจรรยา,ม.ป.ท.:34)

ในประเทศญี่ปุ่น เมื่อไม่นานมานี้มีหญิงนครโสเภณีอยู่ 3 ประเภทด้วยกัน คือ หญิงโสเภณีซึ่งประจำอยู่ในสำนักหรือช่องประเภทหนึ่ง หญิงโสเภณีที่ไม่มีใบอนุญาตขึ้นหลบอยู่ตามมุมมืดของถนนใหญ่ หรือตามสถานอาบน้ำประเภทหนึ่ง และหญิงประเภทหนึ่งเรียกว่าเกอิชา โดยมากเจ้าของสถานที่ต่างๆ ไปขอเด็กผู้หญิงมาจากพ่อแม่ของเด็ก และเลี้ยงดูเป็นบุตรบุญธรรมตั้งแต่ยังเด็ก และฝึกหัดอบรมให้รู้จักการฟ้อน ร้องรำทำเพลง และดนตรี เพื่อให้ความเพลิดเพลินแก่ลูกค้าซึ่งไปอุดหนุนในร้านน้ำชา เป็นการประกอบธุรกิจอย่างหนึ่ง พวกนี้มิได้ขายตัวเสมอไปหมด บางคนก็ตกไปเป็นอนุภรรยาของชายบางคน และที่แต่งงานมีเหย้ามีเรือนไปก็มี (กุศล สุจรรยา,ม.ป.ท.:171)

ประวัติความเป็นมาของโสเภณีในประเทศไทย

สำหรับประเทศไทยการค้าประเวณีพออนุมานได้ว่ามีมาแต่โบราณแล้ว แต่จะมีมาเมื่อใดไม่ปรากฏชัด เท่าที่ปรากฏหลักฐานแน่ชัดก็คือ ตามประมวลกฎหมายรัชกาลที่ 1 จุลศักราช 1166 พิมพ์ตามฉบับหลวง ตรา 3 ดวง ในบทพระไอยการลักษณะผัวเมีย ได้มีคำว่านครโสเภณีปรากฏอยู่แล้ว คือ “มาตราหนึ่ง ชายใดขอเอาหญิงคนขับคนรำที่ขวขทานเลี้ยงชีวิต และหญิงนครโสเภณีมาเลี้ยงเป็นเมีย ทำชู้เนื้อผัวก็ดี...” จึงสันนิษฐานได้ว่าหญิงโสเภณีในประเทศไทยเริ่มปรากฏมานานแล้ว โดยในขณะเริ่มแรกมีส่วนสืบเนื่องมาจากลักษณะของการจัดหาหญิงมาเป็นทาส และการเอาแบบอย่างมาจากอินเดียและจีน โดยเหตุที่ขณะนั้นประเทศไทยไม่ได้มีการเลิกทาส ดังนั้น สภาพของนางทาสจึงเป็นเช่นเดียวกับที่ปรากฏในประเทศหรือสังคมอื่นๆ ที่เคยมีทาส กล่าวคือ นางทาสนอกจากจะต้องทำหน้าที่บ่าเรอผู้เป็นนายทาสแล้ว ยังต้องอุทิศตัวเพื่อชายอื่นตามคำสั่งหรือตามความตกลงของผู้ที่เป็นนายทาสอีกด้วย ด้วยวิธีการเช่นนี้อาจจะนำมาซึ่งรายได้งาม ดังนั้น จึงมีหัวหน้ารวบรวมซื้อหรือไถ่หญิงที่เป็นทาสแล้วตั้งเป็นสำนักขึ้นหญิงทาสเหล่านั้นเลยกลายเป็นโสเภณีไป จนกระทั่งได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เลิกทาส เมื่อปี พ.ศ. 2448 หญิงจำนวนนี้ก็ยังสมัครใจเป็นโสเภณีต่อไปอีก จนมีแพร่หลายเพิ่มขึ้น โดยหญิงพวกนี้รับตัวจากเจ้าภาษีแล้วมีหัวหน้ารวบรวมตั้งสำนักขึ้น (ก่อเกียรติ เอี่ยมบุญลอย ,2521 : 25)

อุตสาหกรรมการค้าบริการทางเพศในประเทศไทยนั้น จากประวัติศาสตร์ดั้งเดิมมีหลักฐานจากจดหมายเหตุของชาวยุโรปที่เข้ามาเมืองไทยเมื่อศตวรรษที่ 17 และ 18 ระบุว่า มีทาส

ที่เป็น โสเภณีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาตั้งแต่สมเด็จเจ้าพระยาเจ้าอนุวงศ์แห่งกรุงธนบุรีที่บันทึกว่ามีการซื้อขาย ผู้หญิง และสาวใช้มาเป็นโสเภณี ในสมัยนั้นผู้หญิงที่แต่งงานและไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับชายอื่นมีความผิดที่สามีอาจลงโทษถึงชีวิตหรือไม่ก็ถูกขายไปเป็นโสเภณี ทั้งนี้ช่วงสมัยนั้นเป็นสถานที่ที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งได้จากกษัตริย์ (Turton 1980:281; Salmon 1725:359 อ้างใน Troung 1990:148) จากงานเรื่อง “โฉมหน้าศักดินาไทย” ของจิตร ภูมิศักดิ์ (2530:134) ได้ให้ภาพเพิ่มเติมว่า ในสมัยปลายของกรุงศรีอยุธยามีโสเภณียุคก่อนเมือง สถานที่ทำการค้าประเวณีในสมัยนั้นถูกเรียกว่า “สำเพ็ง” ซึ่งเป็นคำเขมร มีความหมายว่าโสเภณี จิตรยังระบุด้วยว่า รัฐในสมัยนั้นไม่ได้ทำการแก้ไขสถานการณ์อย่างไรเพราะได้ประโยชน์จากการเก็บภาษีจากช่องโสเภณีที่มีมูลค่าสูงถึง 50,000 บาท เทียบกับค่าภาษีที่รัฐเก็บจากการทำประมงทั่วราชอาณาจักรในขณะนั้นได้ประมาณ 70,000 บาทต่อปี เท่านั้น จึงกล่าวได้ว่าภาษีจากโสเภณีเป็นรายได้สำคัญอย่างหนึ่งของรัฐไทยสมัยอยุธยา

เหตุผลหนึ่งที่ทำให้มีโสเภณีในสมัยอยุธยาอาจเนื่องมาจากศักดินาสมัยนั้นที่ผู้ชายต้องไป “เข้างาน” ประมาณสามถึงหกเดือนเพื่อทำงานให้กษัตริย์หรือเจ้านาย การเกิดกลุ่มชายฉกรรจ์ที่ห่างบ้านห่างเมียรวมตัวกันอยู่เป็นจำนวนมากนี้ ทำให้ช่องโสเภณีถูกจัดตั้งขึ้นเป็นที่ระบายอารมณ์ทางเพศของชายเหล่านั้น รากเหง้าของการเกิดโสเภณีในประเทศไทย จึงมิใช่เพื่อตอบสนองเจ้าขุนมูลนายสมัยนั้นที่แต่ละคนก็มีเมียสารพัดแบบอยู่ในบ้านแล้ว แต่เพื่อตอบสนองชายสามัญชนมากกว่า ส่วนสาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงในสมัยนั้นมาเป็นโสเภณีก็เพราะความยากจนหรือเพราะถูกสามีขายดังกล่าวข้างต้น ในสังคมไทยโสเภณีจึงถูกประณามอย่างรุนแรงว่าเป็นสิ่งสกปรกและผิดศีลธรรม เด็กที่เกิดจากโสเภณีจึงเหมือนคนไร้สถานภาพและถูกตีตราตามแม่ไปด้วย เปรียบเทียบกับการเกิดของโสเภณีอินเดียที่มาจากวัดตามความเชื่อทางศาสนา และโสเภณีญี่ปุ่นที่มาจากผู้หญิงเกอิชา ทำให้โสเภณีทั้งของอินเดียและญี่ปุ่นมีสถานภาพในสังคมระดับหนึ่ง (Skrobanek 1983:28) ในสังคมไทยคำเรียกลูกโสเภณีว่า “ลูกอีดอกทอง” จึงสะท้อนการดูถูกเหยียดหยามทั้งต่อตัวโสเภณีและเด็กที่เกิดมาอย่างรุนแรงหยาบเข้าเป็นที่สุด เพราะถ้อยคำนี้ในปัจจุบันคือ คำบริภาษเมื่อต้องการให้ผู้ถูกตำว่ารู้สึกตัวเองกระทำความเลวร้ายแรงอย่างชนิดไม่มีใครสามารถรับได้

การเลิกทาสเมื่อ พ.ศ. 2417 ในสมัยรัชกาลที่ 5 แห่งยุครัตนโกสินทร์ตอนกลาง ทำให้เมียทาสและทาสผู้หญิงโสเภณีถูกสถานการณ์บังคับให้ต้องเข้าสู่การค้าประเวณีเพราะไม่มีงานอะไรให้ทำ ทาสเหล่านี้ได้รับอนุญาตให้หาเงินจากการค้าบริการได้ โดยจะต้องจ่ายภาษีให้

กับเจ้าภาษีสมัยนั้นที่เรียกกันว่า “ภาษีถนน” แม้ว่าหลังการเลิกทาสทำให้จำนวนโสเภณีเพิ่มขึ้น แต่ถ้าพิจารณาจากข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ปรากฏว่า มีผู้หญิงบริการเป็นชาวต่างชาติมากกว่าผู้หญิงไทย ทั้งนี้เพราะหลังจากที่ประเทศไทยได้เริ่มเปิดประเทศโดยการทำสนธิสัญญาบาวริงกับอังกฤษในปี พ.ศ. 2463 ได้มีกุลิจินเข้ามาทำงานในประเทศไทยจำนวนมากถึง 260,194 คน และเพิ่มขึ้นเป็น 445,274 คนในปี พ.ศ. 2472 ในจำนวนนี้จะเป็นผู้หญิงจีน 21% และ 29% ตามลำดับ จากการคาดประมาณของคณะกรรมการสอบสวนการค้าหญิงและเด็กทางตะวันออกของสันนิบาตชาติคาดว่าในช่วงดังกล่าวนี้ ได้มีผู้หญิงและเด็กผู้หญิงจีนถูกขายมาเป็นโสเภณีในประเทศไทยปีละ 200-300 คน โสเภณีจีนเหล่านี้ถูกส่งเข้ามาเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของกุลิจินที่มีอยู่จำนวนแสนขณะนั้น และจำนวนโสเภณีไทยน่าจะน้อยกว่าโสเภณีจีน ซึ่งอาจเป็นเพราะสมัยนั้นผู้ชายจะมีเมียกี่คนก็ได้ และเพราะผู้หญิงไทยในชนบทยังมีอิสระในตนเองพอสมควรด้วย เหตุที่เป็นกำลังแรงงานที่สำคัญของครัวเรือนเมื่อผู้ชายต้องไป “เข้างาน” (League of Nation 1933; และ Croll 1978:24 อ้างใน Skrobaneck 1983:30-31)

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าตั้งแต่ช่วงสมัยอยุธยาจนถึงก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองรัฐไทยอนุญาตให้มีการจดทะเบียนสถานค้าบริการทางเพศได้ เหตุผลในสมัยอยุธยาก็เพื่อการเก็บภาษีเข้ารัฐ ในขณะที่ช่วงสมัยรัชกาลที่ 6 ต่อรัชกาลที่ 7 เป็นเหตุผลเพื่อป้องกันการระบาดของกามโรคด้วย ในรายงานการศึกษา ของศิริพร สะโครบานีค (Skrobaneck 1983:32-33) ได้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่าในปี พ.ศ.2473 มีช่องจดทะเบียนทั้งหมด 151 ช่อง ในจำนวนนี้เป็นของคนจีน 126 แห่ง และของเวียดนาม 22 แห่ง และที่จังหวัดภูเก็ตก็มีช่องของคนจีนเนื่องจากมีแรงงานจีนทำเหมืองอยู่ที่นั่นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมีโสเภณีอเมริกัน ฝรั่งเศส และรัสเซียที่ถูกนำมาทำการค้าประเวณีในประเทศไทยด้วย ซึ่งส่วนใหญ่ถูกนำมาจากประเทศจีน ลูกค้าของโสเภณีจีนจะเป็นคนจีนที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย แต่โสเภณีไทยและเวียดนามจะรับลูกค้าจากทุกชาติ และในยุคนี้เองที่เริ่มมีสถานค้าบริการในรูปแบบอื่น ได้แก่ โรงน้ำชา หรือ ร้านกาแฟ อย่างไรก็ตามโสเภณีที่จดทะเบียนทั้งหมดยังอยู่ในตัวเลขจำนวนเรือนพันเท่านั้นและมีแนวโน้มของการจดทะเบียนลดน้อยลงเรื่อยๆ ตัวอย่างเช่น ในปี พ.ศ. 2469 มีโสเภณีจดทะเบียนรวม 1,614 คน พอปีพ.ศ. 2473 ลดลงเหลือเพียง 1,298 คน มีการคาดการณ์ว่าตัวเลขจริงในขณะนั้นน่าจะมีโสเภณีอยู่ประมาณ 2,000 คน สาเหตุสำคัญของการที่โสเภณีหลีกเลี่ยงไม่จดทะเบียนคงเพื่อต้องการหลีกเลี่ยงการจ่ายภาษีและเนื่องมาจากการประกาศใช้พระราชบัญญัติการป้องกันการค้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. 2471 ทำให้เกิดความเข้มงวดมากขึ้นในการนำโสเภณีต่างชาติมาจากประเทศจีน

ส่วนที่สันนิษฐานว่าเอาแบบอย่างมาจากอินเดีย นั้น เพราะเข้าใจว่าประเทศไทยได้รับอารยธรรมมาจากอินเดีย ดังนั้นจึงน่าจะเลียนแบบอย่างการจัดกิจการต่างๆเกี่ยวกับโสเภณีมาจากอินเดียด้วย เพราะโสเภณีของอินเดียมีมาแต่โบราณกาล ส่วนกรณีที่สันนิษฐานว่า เอามาจากจีนนั้น เนื่องจากประเทศจีนก็มีโสเภณีมานานแล้วเหมือนกัน ประกอบกับประวัติศาสตร์ก็บ่งชี้ว่าคนจีนได้เข้ามาพำนักอาศัยอยู่ในประเทศไทยจำนวนมากเป็นเวลานานแล้ว จึงสันนิษฐานว่าคนจีนที่เข้ามานี้จะลอกเลียนแบบเอามาแล้วริเริ่มให้มีโสเภณีขึ้นในประเทศไทยตามแบบเช่นเดียวกับโสเภณีจากจีน หลักฐานที่จะยืนยันได้แน่ชัดอีกอย่างหนึ่งก็คือ ได้มีสำนักโสเภณีที่เจ้าของสำนักและโสเภณีเป็นคนจีนอยู่ในบริเวณกรุงเทพฯและธนบุรีมานานแล้ว นอกจากนี้ภาษาจีนที่ใช้เรียกโสเภณีคือ “หย่าล่า” ไทยเราก็เคยได้ยินมาจนชินหู และใช้สืบมาจนตราบนานแสนนาน (ก่อเกียรติ เอี่ยมบุญลอบ, 2521 : 26)

จนกระทั่ง พ.ศ. 2451 โสเภณีได้แพร่หลายมากขึ้น ถึงกับพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ทรงตรากฎหมายออกใช้บังคับชื่อว่า “พระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ. 127” ซึ่งแต่ก่อนหน้านั้นไม่เคยมีกฎหมายควบคุมโสเภณีแต่อย่างใด คงปล่อยให้โสเภณีประกอบการค้าประเวณีกันตามชอบใจ แต่เมื่อบ้านเมืองเจริญขึ้นจำนวนหญิงประเภทนี้จึงมีมากขึ้น จึงจำเป็นต้องมีกฎหมายควบคุมและคุ้มครองเพื่อให้เป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย ดังนั้นพระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ. 127 นี้ จึงเป็นกฎหมายฉบับแรกของประเทศไทยที่ควบคุมโสเภณี โดยมีหลักการสำคัญให้จดทะเบียนสำนักโสเภณีและหญิงโสเภณี

พระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ. 127 นี้ ในตอนแรกประกาศใช้เฉพาะในกรุงเทพฯและหัวเมืองบางแห่ง ต่อมาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ได้ทรงเห็นว่า หญิงโสเภณีชุกชุมทั่วไป จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้ในหัวเมืองทุกๆมณฑลทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2456 เป็นต้นไป และได้ใช้เป็นกฎหมายใช้บังคับเรื่อยมาจนถึง พ.ศ. 2503 จึงได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ ในมาตรา 4 ได้กล่าวถึงการค้าประเวณีไว้ว่า “เป็นการยอมรับการกระทำชำเรา หรือยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อความสำเร็จความใคร่ทางกามรมณ์ของผู้อื่นอันเป็นการลำเอียงเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมให้กระทำเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ” แต่ก็ยังปรากฏว่าการค้าประเวณียังมีอยู่ในแบบวิธีการลักลอบหรือเปิดเผย ซึ่งออกมาในรูปการค้าประเวณีธรรมดา หรือออกมาในรูปแอบแฝงในลักษณะต่างๆ เช่น ไนต์คลับ บาร์ คาบารेट สถานอาบอบนวด โรงน้ำชา ภัตตาคาร หรือห้องอาหารที่มีหญิงเสิร์ฟ ร้านตัดเสื้อ แต่งผม ฯลฯ

เหตุที่พระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ.127 ถูกยกเลิกไปเพราะหลังจาก สงครามโลกครั้งที่ 2 ยุตินั้น ได้มีองค์การสหประชาชาติขึ้น และองค์การสหประชาชาตินี้ก็มีมติ รับเอาอนุสัญญายกเลิกโสเภณีเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2492 เพราะเห็นว่า การค้าประเวณีเป็นเรื่องทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของมนุษย์ เป็นต้นเหตุแห่งการค้าหญิง การค้าทาส การลักพา การล่อลวง การฉ้อโกง การบังคับหญิงเพื่อค้าประเวณี อันเป็นการผิดศีลธรรม ประเทศไทยเป็นประเทศ สมาชิกและได้รับมติดังกล่าว เพื่ออนุวัติให้เป็นไปตามมติดังกล่าวจึงยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ.127 และประกาศใช้พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 แทน

เมื่อพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มีผลบังคับใช้และถือว่าการค้าประเวณีเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย แต่จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในปัจจุบันนี้ ปรากฏว่า การลักลอบเพื่อทำการค้าประเวณีมีอยู่มากมายในรูปต่างๆ เช่น สถานอาบอบนวด บาร์ ในคัลลับริง โรงแรม ฯลฯ

ในช่วง 30 ปีของการพัฒนาประเทศแบบสมัยใหม่ตามวิถีชี้นำของธนาคารโลก ภายใต้อำนาจพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 7 แผนที่ผ่านมา ผู้กำหนดนโยบายรัฐส่วนใหญ่ กลับมีแนวความคิดที่มองว่า ธุรกิจบริการทางเพศสามารถนำมาใช้เป็นตัวกระตุ้นอัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจได้ แนวความคิดที่ว่านี้ตรวจสอบได้จากนโยบายของรัฐที่สนับสนุนการเจริญเติบโตของ “ธุรกิจเรียมย์ของคนกลางคืน” หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ สถานบริการที่มีการค้า กามารมณ์อย่างเปิดเผย หรือกึ่งเปิดเผย ไม่ว่าจะอยู่ในรูปโรงแรม โรงน้ำชา ร้านอาหาร สถานอาบอบนวดทั้งแบบตะวันตกและที่กล่าวอ้างว่าเป็นแบบโบราณ บาร์ ในคัลลับริง คาราโอเกะ สโมสรเฉพาะลูกค้าประจำ และเม็ดเงินในการลงทุนอาจเริ่ม ตั้งแต่จำนวนหมื่นไปจนถึงเป็นเอก อัครมหาสถานบริการที่ใช้เงินลงทุนจำนวนถึงหลายร้อยล้านบาท (กฤตยา อาชวนิจกุล และ วราภรณ์ แซ่มสนิท, 2537 : 9)

ระยะเบ่งบานยุคแรกๆของธุรกิจบริการทางเพศในประเทศไทย ปรากฏขึ้นในช่วง สงครามเวียดนามที่รัฐบาลไทยได้ยินยอมให้สหรัฐอเมริกาเข้ามาตั้งฐานทัพในประเทศ และใช้ประเทศไทยเป็นฐานแหล่งบริการบันเทิงสำหรับทหารอเมริกันที่พักรบมาจากเวียดนาม เพื่อแสดงความเป็นพันธมิตร รัฐบาลไทยได้ตราพระราชบัญญัติสถานบริการบันเทิง พ.ศ.2509 ซึ่งในทางหนึ่ง ดูเหมือนเพื่อควบคุมสถานบริการบันเทิง มิให้มีการค้าประเวณีอย่างเปิดเผย แต่ในอีกทางหนึ่งก็เพื่อรองรับการลงทุนของสถานบริการธุรกิจการค้ากามารมณ์ในรูปแบบใหม่ๆมากขึ้น สังคมไทยเริ่มเรียนรู้คำว่าไนท์คลับ คอฟฟี่ชอป คาเฟ่ สถานอาบอบนวด และบาร์เบียร์ ก็ในยุคนี้ สถานบริการ

เหล่านี้ในภายหลังกระทรวงสาธารณสุขจัดว่าเป็น สถานบริการทางเพศแบบแอบแฝง จำนวนของ สถานธุรกิจบริการรูปแบบใหม่นี้เติบโตอย่างรวดเร็วในจังหวัดที่เป็นที่ตั้งฐานทัพอเมริกัน เช่น ใน จังหวัดอุดรธานี อุบลราชธานี อำเภอนาคู จังหวัดนครสวรรค์ อำเภอสาคู จังหวัดระยอง และพัททยา จังหวัดชลบุรี ชื่อเสียงของแหล่งสถานบริการทางเพศบางแห่งเริ่มเป็นที่รู้จักกันทั่วไปทั้งในประเทศไทย และในกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างประเทศ เช่น พักยา และพัฒนาพงศ์ เป็นต้น

ระบอบเบงบานยุคสองของอาณาจักรบันเทิงทางกามารมณ์เกิดขึ้นเมื่อประมาณ 15 ปีมาแล้ว ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 ที่รัฐบาลริเริ่มการจูงใจนักท่องเที่ยวต่างชาติด้วยการเชิญชวนให้มาหาความสำราญจากสถานบริการทางเพศในประเทศ ในที่ประชุมผู้ว่าราชการจังหวัดทั่วประเทศ ครั้งหนึ่งที่อำเภอหาดใหญ่ รองนายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น (นายบุญชู โรจนเสถียร) ได้เสนอแนะให้ส่งเสริมสถานบริการทางเพศ เพื่อใช้โฆษณาดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวเมืองไทยมากขึ้น (มติชนรายวัน 18 ตุลาคม 2523) และนายมีชัย วีระไวทยะ โฆษกรัฐบาลในสมัยนั้นให้สัมภาษณ์กับสถานีโทรทัศน์บีบีซียอมรับว่า ถ้าไม่มีการขายบริการทางเพศ ก็คงไม่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวเมืองไทยมากเช่นนี้ (Foreign Bodies 1987 อ้างใน Godley 1991) จึงไม่น่าแปลกใจว่า เมื่อมีการทดสอบโดยใช้สถิติขั้นสูงแล้วพบว่าในช่วงปี พ.ศ.2523-2535 การเติบโตของธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเพิ่มขึ้นของจำนวนสถานบริการบันเทิงทางเพศ (Boonchalaksi and Guest 1994) ในขณะที่รายงานภาคสนามขององค์กรพัฒนาเอกชนหลายองค์กรที่ทำงานช่วยเหลือเด็กและผู้หญิงได้แจ้งตรงกันหลายพื้นที่ว่า การเจริญเติบโตของกระบวนการชักจูงเด็กผู้หญิงสู่ธุรกิจการค้าประเวณี มีการขยายวงกว้างมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในช่วงการรณรงค์ปีการท่องเที่ยวไทยระหว่างปี พ.ศ.2530-2533 (กฤตยา อาชวนิจกุล 2537) ระบอบเบงบานยุคที่สองนี้หดตัวลงบ้างในช่วงสงครามอ่าวเปอร์เซีย และรัฐประหาร โดยคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ หรือ รสช. เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2534

รัฐไทยโดยกระทรวงสาธารณสุขได้แบ่งรูปแบบของสถานบริการบันเทิงและโสเภณีออกเป็น 2 แบบใหญ่ๆ คือ แบบเปิดเผย และ แบบแอบแฝง ที่ว่าเปิดเผยนั้นหมายถึงสถานบริการที่มีห้องที่เจตนาใช้เพื่อการค้าประเวณีอย่างชัดเจน มีสถานบริการอยู่เพียง 3 รูปแบบที่กระทรวงสาธารณสุขจัดว่า มีการค้าประเวณีอย่างโจ่งแจ้งคือ ซ่อง โรงแรมมิเบอร์ และหรือโรงแรมม่านรูด และโรงน้ำชา และหญิงบริการที่ทำงานในสถานบริการเหล่านี้ก็จะถูกจัดว่าเป็นหญิงบริการอย่างเปิดเผยด้วย ส่วนสถานบริการบันเทิงแบบอื่นๆ ถูกจัดว่ามีการบริการทางเพศแบบแอบแฝงทั้งสิ้น จากภาพที่ 1 และ 2 ที่แสดงจำนวนสถานบริการและจำนวนโสเภณีในรอบ 20 ปี

ที่ผ่านมาพบว่า จำนวนสถานบริการลดลงอย่างมากจากปี พ.ศ. 2517 ที่มีอยู่รวม 6,082 แห่งเหลือเพียง 3,080 แห่งในปี พ.ศ. 2522 เท่านั้น มีความเป็นไปได้ว่ามีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงนั้น 3 เหตุการณ์ที่น่าจะเป็นปัจจัยสำคัญทำให้จำนวนสถานบริการทางเพศลดลงคือ หนึ่ง การที่รัฐบาลไทยให้สหรัฐอเมริกาถอนฐานทัพออกจากประเทศ สอง ภาวะความไม่สงบเรียบร้อยภายในประเทศ เนื่องจากการขยายวงการค้าระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยกับกองทัพไทยทั่วประเทศในช่วงปี พ.ศ. 2519-2522 และสาม ภาวะการถดถอยทางเศรษฐกิจทั่วโลก เนื่องจากราคาน้ำมันที่ทะยานสูงขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงนั้น อย่างไรก็ตามน่าสังเกตว่า ในช่วงเดียวกันจำนวนโสเภณีเกือบมิได้ลดต่ำลงเลย

หลังปี พ.ศ. 2522 จำนวนสถานธุรกิจเพศพาณิชย์และจำนวนหญิงบริการเริ่มได้ระดับสูงขึ้นเรื่อยๆ และจุดสูงสุดในปี พ.ศ. 2532 ซึ่งเป็นสองปีหลังจากมีการประกาศปิดทองเที่ยวไทยขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2530 และหลังจากปี พ.ศ. 2533 จำนวนสถานบริการและจำนวนโสเภณีจากการรวบรวมตัวเลขของกระทรวงสาธารณสุขก็เริ่มลดต่ำลง อาจมีความเป็นไปได้ว่าเป็นเพราะการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ที่ทำให้ตัวเลขสถานบริการลดต่ำลง แต่จากข้อเท็จจริงมีความเป็นไปได้มากกว่าว่าน่าจะเป็นผลมาจากการที่เจ้าของธุรกิจบริการหันมาแปลงโฉมเปลี่ยนแปลงรูปแบบสถานบริการของตนเองมาอยู่ในรูปแบบที่แอบแฝง ทำให้เจ้าหน้าที่นั้นจับได้ยากมากขึ้น

จากสถิติปี พ.ศ. 2537 ที่มีจำนวนสถานบริการทางเพศเพียง 5,754 แห่งและจำนวนหญิงบริการ 67,067 คน ซึ่งเป็นยอดค่อนข้างต่ำ คำนึงกับภาพการเติบโตของธุรกิจสถานบริการบันเทิงที่เห็นและเป็นอยู่ในปัจจุบันค่อนข้างมาก จนอาจมีผู้ตั้งคำถามต่อตัวเลขของกระทรวงสาธารณสุขว่ามีความน่าเชื่อถือได้มากน้อยเพียงไร

ปัจจุบันพอจะกล่าวได้ว่า ในทุกสังคมต่างก็มีโสเภณี ซึ่งจำนวนที่แน่นอนนั้นศึกษาได้ยาก เพราะการหากินในอาชีพนี้บางครั้งก็ไม่เปิดเผย บางคนก็หากินเป็นครั้งคราว บางคนก็ทำงานเต็มเวลา สำหรับในสังคมไทยปัจจุบัน ปัญหาโสเภณีมีความรุนแรงไม่น้อย ดังได้จากประมาณตัวเลขหญิงโสเภณีว่าปี พ.ศ.2527 โสเภณีมีประมาณ 4-7 แสนคน โสเภณีเหล่านี้ย่อมมีโอกาสก่อให้เกิดปัญหาต่างๆขึ้นทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นจากโสเภณีเอง เช่น โรคภัยไข้เจ็บที่อาจเกิดกับตัวโสเภณีเองและคนอื่นๆติดตามมา เป็นต้นว่า ปัญหาเด็กที่เกิดจากโสเภณี ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาการพนัน ปัญหายาเสพติด ปัญหาความเสื่อมโทรมทางศีลธรรม วัฒนธรรม ปัญหาโรคเอดส์ ดังนั้นไม่ว่าโสเภณีจะมีส่วนคืออยู่บ้างแต่ก็มีส่วนเสียอยู่ไม่น้อย จำเป็นที่จะต้องศึกษาหาทางป้องกันแก้ไขในส่วนเสียนั้นๆที่อาจเกิดขึ้น

โสเภณีในสังคมไทย อาจแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ ประเภทแรกได้แก่ โสเภณีในระดับต่ำ สถานที่ประกอบการคือ ซ่อง โรงน้ำชา โรงแรมชั้นต่ำ และห้องอาหารบางประเภท ประเภทที่สอง ได้แก่ โสเภณีระดับกลาง ส่วนใหญ่เลื่อนมาจากประเภทที่หนึ่ง แหล่งทำมาหากินคือ สถานอาบอบนวด และโรงแรมชั้นดี รวมทั้งร้านเสริมสวยบางแห่ง ประเภทที่สาม ได้แก่ โสเภณีข้ามชาติ ส่วนใหญ่เลื่อนชั้นมาจากระดับกลาง สมัครใจไปหาภักินในต่างประเทศด้วยตนเอง

สาเหตุของการเป็นโสเภณี

สาเหตุของการเกิดปัญหาโสเภณีนั้น มาจากหลายสาเหตุด้วยกัน มิใช่แต่เพียงเพราะเพื่อความต้องการเงิน แต่อาจเป็นเพราะเพื่ออยากจะสนุก เพื่ออยากทดลอง หรือด้วยเหตุผลอื่นๆซึ่งพอจะประมวลสาเหตุของการเป็นโสเภณีจากการวิจัยในสมัยก่อนได้ดังนี้

เนื่องจากปัจจัยทางชีววิทยา แยกออกได้ ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดู ซึ่งอาจเกิดได้ตั้งแต่วัยเด็ก จากการที่เด็กถูกทอดทิ้ง พ่อแม่แยกกันอยู่ เด็กไม่ได้รับความอบอุ่น ทำให้ต้องตกอยู่ในสภาพแพ้ชีวิต ปล่อยตัวไปตามอารมณ์ มีอารมณ์ผันแปรไม่แน่นอน และบางคนอาจเป็นคนที่มีความต้องการทางเพศรุนแรงผิดปกติ และไม่สามารถควบคุมอารมณ์ ไม่สามารถดำเนินชีวิตตามบรรทัดฐานของสังคมได้ พวกนี้ย่อมมีโอกาสที่จะเป็นโสเภณีได้
2. ความบกพร่องทางเพศ เป็นต้นว่า มีอวัยวะเพศไม่สมบูรณ์ มีฮอร์โมนเพศรุนแรง ก่อให้เกิดความรู้สึกผิดปกติทางเพศ หรือรู้สึกมีปมด้อยในตัวเอง ความผิดปกติอื่นๆ อาจทำให้หญิงเหล่านั้นมีความต้องการที่จะแสดงออกทางเพศ และอาจกลายเป็นโสเภณีได้
3. เนื่องจากความต้องการทางเพศ มนุษย์มีความต้องการทางเพศไม่มีฤดูกาล ดังนั้นชายและหญิงจึงต้องมีการผสมสุ่มร่วมประเวณีกันอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเป็นเรื่องของธรรมชาติ ดังนั้นแม้ว่าจะมีกรอบหรือบรรทัดฐานให้ปฏิบัติ แต่ก็อาจมีการฝ่าบรรทัดฐานนั้นๆได้ เพราะความต้องการนั้นมีมากกว่าข้อจำกัด จึงสมัครใจที่จะหาความสนุกสนานและความหลากรสทางเพศ ทำให้มีโอกาสนำหญิงเข้าสู่อาชีพโสเภณี และทำให้อาชีพโสเภณียังคงมีอยู่เพราะชายเห็นว่าการผสมสุ่มกับโสเภณีไม่ต้องรับผิดชอบและค่าใช้จ่ายถูก

เนื่องจากปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม แยกออกได้ ดังนี้

1. ความยากจน หรือปัญหาทางเศรษฐกิจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้หญิงไปมีอาชีพโสเภณี เช่น หญิงที่เลี้ยงลูกหรือครอบครัวเพื่อความอยู่รอด แต่ทำงานอื่นทำไม่ได้ หรือมีรายได้ไม่เพียงพออาจหัดขายค้ออาชีพโสเภณี หรือหญิงบางคนยากจนและเห็นว่าอาชีพโสเภณีหาเงินได้ง่ายและรายได้สูงกว่าจึงหันมาประกอบอาชีพนี้ จากการให้ถ้อยคำของหญิงโสเภณีที่ถูกเจ้าหน้าที่ควบคุมตัวและส่งเข้าสถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ดพบว่า หญิงประเภทนี้มีฐานะยากจนถึง 25 เปอร์เซ็นต์ จึงมีอาชีพนี้เพื่อหาเลี้ยงครอบครัวเพื่อความอยู่รอด อนึ่ง คณะกรรมการสวัสดิการครอบครัวสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ศึกษาหญิงโสเภณีในสถานสงเคราะห์และได้พบว่า ฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัวส่วนมากไม่ดี พ่อแม่ลูกมากหรือไม่มีทางทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างเพียงพอ จึงต้องมามีอาชีพนี้ (สภาสังคมฯ: 2523)

2. ขาดการศึกษา เมื่อการศึกษาต่ำย่อมมีผลต่อการที่จะถูกหลอกลวงได้ง่าย การงานอาชีพต่างๆที่ทำอยู่ยากที่จะปรับปรุง จึงเป็นปัจจัยเสริมให้ตกไปเป็นโสเภณีได้ง่าย จากการสำรวจของคณะอนุกรรมการสาขาสังคมวิทยา สภาวิจัยแห่งชาติพบว่า ในจำนวนโสเภณี 843 ราย ไม่รู้หนังสือ 305 ราย หรือร้อยละ 36 มีความรู้ชั้นประถมศึกษา 510 คน หรือร้อยละ 61 และมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาน้อยมาก ส่วนชั้นอุดมศึกษาไม่มี (สภาวิจัยฯ:2523)

3. ครอบครัวมีปัญหา เช่น ความตึงเครียดในครอบครัว ครอบครัวแตกแยกถูกทอดทิ้ง เด็กในครอบครัวอาจหนีออกจากบ้าน หรือไปคบหาสมาคมกับบุคคลภายนอก และอาจถูกชักชวนไปในทางที่ไม่ดี เช่น ติดยาเสพติด เล่นการพนัน จนกลายเป็นโสเภณีในที่สุด

4. หญิงที่ถูกสามีทอดทิ้ง จากการสำรวจของคณะอนุกรรมการสาขาสังคมวิทยา สภาวิจัยแห่งชาติพบว่า ในจำนวนหญิงโสเภณี 843 คน มีหญิงที่เป็นโสเภณีเพราะถูกสามีทอดทิ้งร้อยละ 8 ทั้งนี้ เพราะหญิงที่ถูกสามีทอดทิ้งย่อมจะหมดที่พึ่งทางจิตใจและทางเศรษฐกิจ จึงอาจเข้าไปมีอาชีพโสเภณีได้ (คณะอนุกรรมการสาขาสังคมวิทยา สภาวิจัยฯ:2523)

5. บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มุ่งหวังผลประโยชน์ อาจมีบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่คิดจะร่ำรวยโดยหารายได้จากบริการโสเภณี เปิดช่อง โรงแรม และหาหญิงมาบำเรอความสุขทางเพศแก่ลูกค้า ซึ่งมักจะมีรายได้ดีจากการจัดธุรกิจนี้ และเมื่อมีบุคคลและกลุ่มบุคคลนี้ขึ้นมาเป็นโสเภณี โสเภณีก็ยังคงอยู่และอาจเพิ่มจำนวนมากขึ้น เพราะจะเป็นผลให้เขาร่ำรวยขึ้น

6. การล่อลวงหญิง เมื่อมีกิจการบริการทางเพศโดยบุคคลหรือกลุ่มผลประโยชน์ย่อมจะต้องมีการแสวงหาหญิงมาบริการลูกค้า ซึ่งอาจล่อลวงหรือชักจูงมาด้วยวิธีใดก็ตาม วิธีการล่อลวงหญิงมาเป็นโสเภณีนี้นั้น โดยทั่วไปจะกระทำในรูปแบบต่างๆ ดังต่อไปนี้

6.1 ฉวยโอกาสขณะหญิงกำลังกลัวใจมีทุกข์ เช่น ไม่มีเงินใช้ สอบไล่ตก บิดามารดาไล่ออกจากบ้าน สามารถทอดทิ้ง โดยหลอกลวงว่าจะให้ความช่วยเหลือ ให้ที่อยู่อาศัย หางานให้ทำ ฯลฯ และฉวยโอกาสนำหญิงเหล่านั้นเข้าสู่อาชีพโสเภณี อาจโดยชักชวน บังคับ หรือใช้วิธีการอื่นๆ

6.2 ชวนมาหางานทำ โดยการอ้างว่ารู้จักกับผู้ใหญ่ รู้จักกับนายจ้าง สามารถฝากเข้าทำงานได้ มีรายได้สูง เมื่อหลอกลวงได้แล้วอาจนำไปขายช่อง บังคับให้ค้าประเวณี

6.3 ขอรับเป็นผู้อุปการะหรือขอเป็นภรรยา และเมื่อหลอกลวงได้แล้วก็นำไปขายหรือบังคับให้ค้าประเวณี

6.4 ใช้ยาสลบ โดยใช้ผ้าเช็ดหน้าชุบยาสลบโปะจมูก เมื่อหญิงสาวล้มลงจะอ้างว่าเป็นญาติ ให้นำส่งโรงพยาบาล

6.5 คุกคร่า แล้วพาตัวไปขายหรือบังคับให้ค้าประเวณี

6.6 คุกหลอกลวงในกรณีอื่นๆ เช่น อ้างว่าบิดามารดาเจ็บป่วยที่โรงพยาบาล และให้มารับไปดูอาการ แต่กลับพาไปบังคับให้ค้าประเวณี หรือใช้ยาปลุกกามารมณ์เพื่อทำลายความบริสุทธิ์เมื่อกระทำสำเร็จแล้วก็หลอกลวงไปขายหรือบังคับให้เป็น โสเภณี

7. ความไม่เป็นระเบียบของสังคม เช่น ความเสื่อมโทรมทางศีลธรรม ผู้คนไม่มีคุณธรรมประจำใจ เห็นผู้หญิงเป็นเครื่องเล่น เป็นสินค้า ในส่วนของสถาบันครอบครัวก็มีการทอดทิ้งเด็กการแตกร้างในครอบครัว เหล่านี้เป็นสาเหตุของการนำไปสู่การเป็นโสเภณี

8. สภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เช่น เป็นแหล่งเสื่อมโทรม แหล่งการค้าประเวณี ฯลฯ อาจทำให้หญิงเกิดความเคยชิน เห็นว่าพฤติกรรมทางเพศที่เขาปฏิบัติกันอยู่เป็นเรื่องธรรมดา ดังนั้นจึงอาจถูกชักจูงให้เป็น โสเภณีได้ง่ายกว่า

เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมนี้ มีผลต่อการเป็น โสเภณีได้มาก ในกรณีของบางหมู่บ้าน ในชนบทตั้งตัวอย่าง เช่น หมู่บ้านดอกคำใต้หรือหมู่บ้านอื่นๆ ซึ่งถ้าผู้คนในหมู่บ้านนั้นๆ เห็นว่าการเป็นโสเภณีเป็นเรื่องธรรมดา และกลับจะเป็นเรื่องที่น่ายกย่อง เช่น ถ้าหากหญิงใดสามารถมีรายได้จากการเป็นโสเภณีและนำมาช่วยพ่อแม่พี่น้องได้มาก อีกทั้งชายหนุ่มโดยทั่วไปในหมู่บ้านนั้นก็ไม่มีรังเกียจ กรณีเช่นนี้อาจจะทำให้หญิงหันเข้าสู่อาชีพโสเภณีมากขึ้น

9. เนื่องจากมีผู้ชายไปหาโสเภณีเมื่อมีชายไปเที่ยวหาหญิงโสเภณีก็ย่อมจะมีการตอบสนองความต้องการ มีการตั้งแหล่งบริการ มีหญิงบริการ และมีการหาหญิงมาบริการ ดังนั้นจึงเป็นปัจจัยเสริมให้เกิดมีโสเภณีและมีการค้าประเวณีขึ้น ในกรณี เกี่ยวกับชายที่ไปเที่ยวหา

หญิงโสเภณีนั้นจากผลการสำรวจพบว่า ลูกค้าส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขาย ซึ่งมีถึง 38.5% และเมื่อพิจารณาถึงวัยของลูกค้า ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 21-30 ปี

10. ความพยายามของสังคมที่จะควบคุมการแสดงออกทางเพศ ด้วยการผูกติดอยู่กับสิ่งที่สังคมต้องการ โดยเฉพาะเรื่องการกินอยู่เป็นสามภรรยา การเลี้ยงดู จากกฎเกณฑ์หรือบรรทัดฐานของสังคมนี้ เมื่อคนได้ปฏิบัติผิดไป เช่น มีการหาทางออกทางเพศโดยร่วมประเวณีกับหญิงอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาของตน ก็จะเกิดมีโสเภณีขึ้นได้

11. ความสนใจ ในการวิจัยเรื่องหญิงนครโสเภณี ซึ่งสภาวิจัยสาขาสังคมวิทยาได้ทำไว้เมื่อ พ.ศ.2506 จากการสัมภาษณ์หญิงโสเภณีจำนวน 978 คน ได้รับคำตอบว่าพวกเขาเป็นโสเภณีโดยสมัครใจถึง 396 คน หรือ 40.49% นอกจากนั้น จากการวิจัยเรื่องสภาพชีวิตและปัญหาของหญิงค้าประเวณีอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี โดยกองวิจัยและประเมินผลการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทยใน พ.ศ.2516 พบว่า หญิงมาประกอบอาชีพโสเภณีโดยสมัครใจมีถึง 39.86% ดังนั้นความสมัครใจจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาโสเภณี แต่ในเรื่องความสมัครใจที่เป็นผลให้ได้ตัวเลขดังกล่าวอาจมีสาเหตุอื่น ๆ สนับสนุน เช่น อาจเป็นเพราะเพื่อนชวน เพราะเป็นอาชีพที่หาเงินง่าย ไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย หรือมีเหตุจูงใจอื่น ๆ ก็ได้

ปัจจัยทางจิตวิทยา

จากการสำรวจทางจิตใจในสหรัฐอเมริกา พบว่าโสเภณีมีสติปัญญาต่ำกว่าธรรมดา อยู่ในเกณฑ์โง่เป็นส่วนมาก บุคคลที่มีสติปัญญาต่ำย่อมถูกชักจูงได้ง่าย และมีความเชื่อกันว่าสัญชาตญาณความต้องการทางเพศของคนมีสติปัญญาต่ำจะโผล่ขึ้นมาได้ง่ายกว่าบุคคลธรรมดา

ในสังคมไทย ผลจากการวิจัยของสภาวิจัยแห่งชาติพบว่า โสเภณีร้อยละ 53.5 เป็นพวกชาวปัญญาต่ำ ร้อยละ 39.9 เป็นพวกกึ่งกลางระหว่างชาวปัญญาต่ำและโง่ทึบ ร้อยละ 4.4 เป็นพวกโง่ทึบ และร้อยละ 1.2 เท่านั้นที่มีสติปัญญาระดับปรกติ นอกจากนั้นจากการศึกษาของคณะกรรมการสวัสดิการครอบครัว สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ พบว่า โสเภณีส่วนมากมีสติปัญญาต่ำกว่าปานกลาง และมีบุคลิกลักษณะบางประการ เช่น หย่อนระเบียวินัย หย่อนในอุตสาหกรรมวิริยะ หัวอ่อน เชื่อคนง่าย ไม่มีการตัดสินใจของตัวเอง ปัจจัยเหล่านี้เป็นเหตุให้หญิงเหล่านั้นก้าวร่น ทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้ว่าการเป็นโสเภณีดีเลวอย่างไร ทำให้มีโอกาสหันไปสู่วางเสื่อมได้ง่าย

เกี่ยวกับลักษณะนิสัยความประพฤติของหญิงโสเภณีนั้น นักศึกษาชาวฝรั่งเศสชื่อ Despine ได้บันทึกไว้ว่า มีลักษณะดังนี้

1. ตะกละและชอบดื่ม
2. ชอบโกหก
3. โกรธง่าย
4. ไม่มีระเบียบ
5. หลุกหลิก
6. ชอบการเคลื่อนไหว
7. มีนิสัยชอบเล่นกับเพื่อนเพศเดียวกัน

จะอย่างไรก็ตาม ในด้านจิตวิทยาเป็นที่ยอมรับกันว่า คนเรานั้นมีสัญชาตญาณทางเพศ ไม่ว่าหญิงหรือชายก็มีความต้องการทางเพศ ดังนั้นจึงทำให้เกิดการ เสนอและสนอง และเมื่อการเสนอและสนองนั้นเกินขีดปรกติที่สังคมยอมรับสภาพนั้นก็กลายเป็นโสเภณี

5. แนวคิดเรื่องปัญหาสังคม

ปัญหาทางสังคม (ฮอร์ดันและเลสลีย์ อ้างใน สุพิตรา สุภาพ,การศึกษาปัญหาสังคม : 3) กล่าวว่า ปัญหาสังคมเป็นสภาวะที่กระทบกระเทือนบุคคลจำนวนหนึ่งซึ่งมากพอสมควร ในวิถีทางที่ไม่พึงปรารถนา และมีความรู้สึกว่าจะมีการกระทำร่วมกันบางอย่าง

ปัญหาของการค้าประเวณีหรือปัญหาโสเภณีเป็นปัญหาสังคมที่มีมานานมาแล้ว และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกปี การประกอบอาชีพโสเภณีก็มีวิวัฒนาการของตัวมันเอง คือการเริ่มจาก โสเภณีหญิง โสเภณีเด็ก โสเภณีชาย และในปัจจุบันได้มีปัญหาโสเภณีที่เป็นนักศึกษา แต่เป็นปัญหาที่แอบแฝง เพราะไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าใครเป็นผู้ประกอบอาชีพที่แท้จริง ยกเว้นว่าเป็นผู้ที่ให้บริการ ผู้ที่เที่ยวกลางคืน ผู้ที่ทำงานในสถานบริการหรือเป็นผู้ที่คุ้นเคยเข้าออกเป็นประจำ เพราะเรื่องการขายบริการของนักศึกษา เป็นเรื่องที่ตัวนักศึกษาเองไม่เปิดเผยต่อครอบครัว กลุ่มเพื่อนที่มหาวิทยาลัย คู่รัก ฯลฯ

การค้าประเวณีเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานานแล้วแต่ปัญหาในการที่นักศึกษาผกผันตนเองลงมาเป็นโสเภณีทำให้เกิดปัญหาที่น่าสงสัย ว่าการที่นักศึกษามีความรู้มากในระดับอุดมศึกษา

ไม่ได้มีส่วนช่วยในการตัดสินใจไม่ห้ามประกอบอาชีพนี้ได้เลย แปลว่าต้องมีแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อกลุ่ม โสเภณีนักศึกษาที่สามารถมีอิทธิพลเหนือการคิดและตัดสินใจ และปัญหานี้มีความสำคัญต่อสังคมเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการยืนยันถึงช่องว่างระหว่างการพัฒนาทางด้านสังคมและจิตใจ และสามารถส่งผลให้เกิดการกระทบต่อสถาบันอื่นๆจนกลายเป็นปัญหาสังคมแบบใหม่ได้ เช่น ปัญหาโรคเอดส์ ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาศีลธรรม ปัญหายาเสพติด ปัญหาแรงงาน ปัญหา การละเมิดสิทธิทางมนุษยชน ปัญหาทางสังคมและวัฒนธรรมต่างๆ ฯลฯ

ทฤษฎี

1. ทฤษฎีพฤติกรรมเบี่ยงเบน (The Deviant Behavior Perspective Theory)

สังคมดำเนินอยู่ได้เนื่องจากมีระเบียบกฎเกณฑ์ให้สมาชิกปฏิบัติตาม แต่การฝ่าฝืนหรือล่วงละเมิดระเบียบสังคมถือว่าเป็นปกติของสังคม ดังนั้นการกระทำผิดกฎหมาย และการฝ่าฝืนจารีตประเพณีหรือการละเมิดศีลธรรมในรูปแบบต่างๆจึงปรากฏให้เห็นเป็นข่าวบ่อยๆ นักสังคมวิทยาเรียกการกระทำดังกล่าวนี้ว่าเป็น การเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Behavior)

ทฤษฎีนี้เชื่อว่า พฤติกรรมหรือสภาวะการณ์ใดๆที่ได้มีการเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคมนั้นอาจเกิดจากวิธีการอันชอบธรรมที่ใช้กันอยู่ มีลักษณะอันเป็นอุปสรรคต่อเป้าหมายของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ตัวอย่างเช่น เด็กยากจน โอกาสที่จะได้รับการว่าจ้างในการทำงานน้อยเพราะด้อยการศึกษา ด้อยประสบการณ์ ด้อยทักษะ ฯลฯ พวกเขาเหล่านี้อาจจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มวัฒนธรรมย่อยของตนและยอมทำตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มตนเพราะอยากเป็นพวกเดียวกับกลุ่ม เช่น เสพย์ยาเสพติด ลักทรัพย์ ฯลฯ แต่ไม่ได้หมายความว่าคนที่มีโอกาสจำกัดทุกคนในการประกอบอาชีพจะต้องกลายเป็นผู้กระทำความผิดเสมอไป เพราะจะต้องมีแรงจูงใจบางอย่าง เช่น หากกลุ่มยกย่องคนกระทำความผิด หรือมีเพื่อนเป็นพวกมิจฉาชีพ บุคคลนั้นก็มิบริภาษาศที่จูงใจไม่น้อยให้กระทำความผิด

พจนานุกรมทางสังคมศาสตร์ ได้บรรยายไว้ว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นพฤติกรรมที่แตกต่างหรือฝ่าฝืน หรือขัดแย้งกับมาตรฐานที่สังคมยอมรับ หรือวัฒนธรรมภายในระบบกลุ่มสังคมนั้น และพจนานุกรมทางพฤติกรรมศาสตร์ได้กล่าวไว้ว่า ความเบี่ยงเบนคือ การที่บุคคลมี

ลักษณะแตกต่างหรือผิดไปจากบรรทัดฐานสังคม ลักษณะที่ต่างจากกัน อันได้แก่ ทัศนคติ มาตรฐานทางศีลธรรม และพฤติกรรมที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน เป็นต้น (Walman,1973 :89)

Parsons ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับความเบี่ยงเบนว่า สังคมมีความคาดหวังร่วมกัน เป็นแนวทางกว้างๆที่เราควรกระทำตามบทบาทที่สังคมกำหนดให้ การที่บุคคลละเมิดบรรทัดฐานนั้น ประกอบด้วยองค์ประกอบคือ ตัวผู้กระทำความผิด สถานการณ์ขณะนั้นอำนวยความสะดวกและแรงจูงใจที่จะผลักดันให้เกิดการกระทำความผิด (Parsons อ้างถึงใน Thio,1973 :98)

Merton ได้กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นเรื่องการอ้างถึง การกระทำที่ละเมิดหรือเกินเลยไปจากบรรทัดฐานที่คนส่วนใหญ่ปฏิบัติกัน เช่น การไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ หรือการกระทำของบุคคลที่มีสภาพคล้ายเด็ก หรือการกระทำที่มีลักษณะ “ทำทาย” หรือ “แหวกแนว” เช่น พวกปัญญาชน นักวิทยาศาสตร์ นักเขียน นักแสดง ที่ไม่สนใจจะกระทำตามกฎระเบียบบางอย่างที่เกี่ยวข้อง (Merton อ้างถึงใน Thio,1983 :4)

Merton (สุพิศรา สุภาพ,2541 :135-137) ได้นำเอาทฤษฎีภาวะไร้บรรทัดฐานมาอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนในอีกแนวทางหนึ่ง โดยเขาอธิบายว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผลของความไม่น่าประสานคล้องกันในระหว่างเป้าหมายทางวัฒนธรรม หรือค่านิยมทางสังคมกับบรรทัดฐานหรือวิธีการที่สังคมกำหนดเพื่อปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายนั้น ดังนั้นการที่คนเราไม่สามารถใช้วิธีการที่สังคมยอมรับและเห็นว่าเหมาะสมเป็นแนวทางไปสู่เป้าหมายที่เราต้องการ ทำให้คนเหล่านั้นหันไปหาวิธีการอื่นๆที่สังคมยอมรับ คือการละเมิดบรรทัดฐานหรือต้องมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในที่สุด

Merton ชี้ให้เห็นว่าบุคคลจะมีการปรับตัวหรือมีวิธีการเผชิญกับสถานการณ์ดังกล่าวแตกต่างกันและมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนปรากฏออกมาหลายรูปแบบ คือ

1. ผู้ปฏิบัติตาม (Conformity) เป็นกลุ่มคนที่ยอมรับและยึดถือเป้าหมายและวิธีการที่สังคมยอมรับ และเห็นว่าดีงาม เหมาะสม เป็นกลุ่มคนที่มีค่านิยมและการปฏิบัติอยู่ในกรอบของกฎหมายและศีลธรรมประเพณี เช่น อยากมีบ้านก็พยายามทำงานเก็บเงินทองจนพอที่จะซื้อหรือปลูกบ้านได้ กลุ่มพวกนี้ไม่ก่อให้เกิดปัญหาสังคม แต่ทำให้สังคมมีความเป็นระเบียบ

2. พวกนอกคอกหรือพวกแหวกแนว (Innovation) เป็นพวกที่มีค่านิยมหรือเป้าหมายในชีวิตแบบเดียวกับพวกแรก แต่ไม่ยอมรับละไม่ทำตามวิธีการที่สังคมกำหนด แต่หันไป

หาวิธีการใหม่มาใช้ เป็นพวกเบี่ยงเบนที่ทำผิดกฎหมายและศีลธรรมต่างๆ เช่น พวกที่อยาก ร่ำรวยแต่ไม่ทำงานที่สุจริต กลับใช้วิธีปล้น จี้ คอรัปชั่น หรือค้ายาเสพติด เป็นต้น นิสิตนักศึกษา บางคนก็อยากสอบได้แต่ไม่ยอมคูหนังสือใช้วิธีลอกเพื่อน หรือแอบเอาตำราเข้าไปลอกในห้อง สอบก็จัดว่าเป็นพวกแหวกแนว เช่นกัน

3. พวกเจ้าระเบียบพิธี (Ritualism) เป็นพวกที่ปฏิเสธเป้าหมายที่คนทั่วไป ปรารถนา โดยเห็นว่าความมั่งมีทางวัตถุเป็นสิ่งลวงตา เป็นกิเลสตัณหาที่ไม่ควรแสวงหา แต่ยอมรับปฏิบัติตามวิธีการที่สังคมกำหนด คนกลุ่มนี้เป็นพวกมักน้อย พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ ไม่มีความทะเยอทะยาน ต้องการความมั่นคงในชีวิต กลัวความผิดหวัง และมักขาดความคิดริเริ่มในการ ทำงาน คนพวกนี้มีพฤติกรรมที่เรียกว่า เครื่องศีลธรรม เครื่องระเบียบ คือพยายามทำตามกฎของ สังคมและกระทำแต่ความดี เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม แต่ไม่ต้องการความสำเร็จในชีวิต เหมือนบุคคลอื่นในสังคม ซึ่งถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนอีกประเภทหนึ่ง

4. พวกหนีโลก (Retreatism) เป็นพวกที่ไม่ยอมรับทั้งเป้าหมายและวิธีการที่สังคม ยอมรับ เป็นพวกที่สิ้นหวังในชีวิตและเลิกเป็นคนดีในสังคม อาจเป็นเพราะผิดหวังหรือล้มเหลวใน ชีวิตจนหมดกำลังใจอยาก เติมน้ำใจเป็นพวกที่ปฏิบัติตามแต่ไม่สามารถ ไปถึงเป้าหมายตามวิธีการที่ สังคมกำหนดได้ จึงแสดงออกด้วยการเป็นคนหนีโลก หนีสังคมหรือแยกตัวออกจากสังคมด้วยการ หนีทางออกในลักษณะของการติดยาเสพติด เป็นคนจรจัด ดื่มสุรา กินยาระงับประสาท หรือฆ่าตัว ตาย บางคนก็หันไปหมกหมุ่นในเรื่องของไสยศาสตร์หรือเข้าทรง เป็นต้น

5. พวกทำทลาย (Rebellion) เป็นผู้ที่ไม่ยอมรับทั้งค่านิยมและวิธีการที่สังคม กำหนดและพยายามสร้างค่านิยมและวิธีการขึ้นมาใหม่ เช่น ปฏิเสธค่านิยมที่แสวงหาความ ร่ำรวย และวิธีการแข่งขันหรือสะสมทรัพย์สินสมบัติตามแบบอย่างในระบบทุนนิยม คนพวกนี้หัน ไปหาค่านิยมใหม่ที่เป็นเรื่องความเท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจ และการเปลี่ยนแปลงสังคมด้วยการ ปฏิวัติ คนพวกนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นผู้ที่กบฏต่อสังคม เช่น พวกที่เรียกว่า “ฝ่ายซ้ายจัด”

พวกกบฏบางกลุ่มอาจมีพฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีงาม เช่น พวกฮิปปี้ที่ชอบ แต่งกายสกปรก รุงรัง มีเสรีภาพทางเพศ ชีวิตไม่มีระเบียบแบบแผน ชอบสูบกัญชา ยาเสพติด เกียจคร้าน ฯลฯ เป็นการสร้างวิถีชีวิต หรือวัฒนธรรมย่อยของตนขึ้นมาซึ่งขัดกับวัฒนธรรมของ สังคมส่วนใหญ่ (พวกฮิปปี้ตามประวัติเป็นพวกคนร่ำรวยทั้งสิ้น แต่เกิดความเบื่อหน่ายในการ ดำเนินชีวิตที่หурหุรา ฟูฟ่า ร่ำรวย อวดมั่งอวดมี เลยแยกตัวออกมามีพฤติกรรมเบี่ยงเบนดังกล่าว)

Cohen ได้เสนอว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นการละเมิดความคาดหวังของสถาบัน (ความคาดหวังที่มีการรับรู้และการมีส่วนร่วมซึ่งเป็นเสมือนความชอบธรรมในระบบสังคม) มโนทัศน์เบี่ยงเบน โดยนัยของมัน ก็คือมโนทัศน์ของระเบียบแบบแผนซึ่งเกิดจากการปฏิบัติจนเป็นบรรทัดฐานของสังคมในทิศทางตรงข้าม ความเบี่ยงเบนเป็นส่วนที่แตกต่างไปจากส่วนของการมีส่วนร่วมในกลุ่มที่กระทำตามระเบียบแบบแผน Cohen ให้ข้อคิดเห็นว่าความนึกคิดในเรื่องพฤติกรรมเบี่ยงเบนมิใช่เป็นเรื่องที่นักสังคมวิทยาปรุงแต่งขึ้น แต่เป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งของชีวิตสังคม โดยบุคคลในสังคมนั้นเป็นผู้วางขอบข่ายเอาเองว่าการกระทำชนิดใดบ้างที่จัดไว้ว่าฝ่าฝืนต่อระเบียบกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ควรจะได้จับพิจารณาปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมด้วย ดังต่อไปนี้ คือ

1. ระบบสังคมที่บุคคลถือว่า ตนเองเป็นสมาชิกอยู่
2. กฎเกณฑ์ต่อระบบสังคมนั้น
3. พฤติกรรมเบี่ยงเบน ควรจะหมายความรวมถึงพฤติกรรมที่ละเมิดกฎของสังคมได้แก่ พวกเด็กและเยาวชนที่ทำผิดกฎและถูกลงโทษตามเกณฑ์แห่งสังคมนั้นได้กำหนดไว้ ซึ่งพฤติกรรมนั้นอาจเกิดจากความบังเอิญหรือความประมาทอันแก้ไขได้ และพฤติกรรมที่เกิดจากนิสัยจิตใจที่สั่งสมมาด้วยเหตุใดก็ตาม แม้จะถูกลงโทษแล้วก็ยังกระทำอีก
4. การกระทำที่ถือว่าเบี่ยงเบนนั้น เป็นได้ทั้งการกระทำของบุคคลเดียวหรือของหมู่คณะ

Becker ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับ พฤติกรรมเบี่ยงเบนว่า “กลุ่มทางสังคมได้สร้างความเบี่ยงเบนขึ้นมาโดยอาศัยเกณฑ์การละเมิดกฎเกณฑ์ดังกล่าวก่อให้เกิดความเบี่ยงเบน โดยใช้กฎเกณฑ์เหล่านั้นต่อบุคคลที่มีพฤติกรรมละเมิดดังกล่าว และตราหน้าพวกเขาว่าเป็น “คนนอกคอก” (Outsider) จากจุดยืนอันนี้ ความเบี่ยงเบนจึงไม่ใช่คุณลักษณะของการกระทำที่บุคคลกระทำ แต่ผลที่ตามมาของการใช้กฎเกณฑ์ หรือการลงโทษของคนอื่นๆ ที่มีแต่ผู้กระทำความผิด ผู้ที่เบี่ยงเบนคือคนผู้ซึ่งถูกตราหน้าถูกใช้เป็นผลสำเร็จ พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนคือ พฤติกรรมที่คนอื่นตราหน้า

เพราะฉะนั้น ความเบี่ยงเบนจึงเป็นผลตามมาของการตอบสนองของคนอื่นๆ ที่มีต่อการกระทำของบุคคล การที่พฤติกรรมนั้นละเมิดกฎเกณฑ์ทางสังคมยังไม่เพียงพอที่จะกลายเป็นผู้เบี่ยงเบน แต่ยังขึ้นอยู่กับปฏิกิริยาของผู้อื่นในสังคมที่มีต่อผู้ละเมิดกฎ

การเบี่ยงเบนคือพฤติกรรมที่กลุ่มหรือสังคมเห็นว่าผิดไปจากบรรทัดฐานคนทั่วไป ก่อให้เกิดการต่อต้าน และลงโทษผู้กระทำผิด การเบี่ยงเบนที่เห็นได้ชัดที่สุด คือ อาชญากรรม หรือ

การกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายอาญา เช่น การฆาตกรรม การติดยาเสพติด การฝ่าฝืนกฎหมายจราจร การค้าประเวณี เป็นต้น ในปัจจุบันนี้ได้มีปัญหาต่างๆมากมายที่เกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ไม่ว่าจะเป็นการเบี่ยงเบนที่มีผลกระทบร้ายแรง เช่น การก่ออาชญากรรม หรือเป็นการเบี่ยงเบนที่มีผลกระทบต่อสังคมในระดับต่ำ เช่น การเบี่ยงเบนทางเพศ ต่างก็มีลักษณะของการเบี่ยงเบนทางสังคมด้วยกันทั้งสิ้น และจะส่งผลกระทบต่อส่วนอื่นในสังคมไม่มากนัก น้อย ปัญหาข้อถกเถียงในปัจจุบันอยู่ที่ว่า การที่ระบุว่าพฤติกรรมใดเบี่ยงเบนหรือไม่นั้นอาจจะระบุได้ตายตัว ทั้งนี้เพราะว่าการกระทำอย่างหนึ่งสำหรับคนกลุ่มหนึ่งหรือยุคสมัยหนึ่งอาจจะเบี่ยงเบน แต่ในขณะที่เดียวกันอาจจะเป็นที่ยอมรับของบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งหรือยุคสมัยหนึ่ง เช่น เกย์ ในสังคมสมัยก่อนเป็นต้องปกปิดและน่าอับอาย แต่ในปัจจุบันเกย์ไม่ต้องปกปิดซ่อนเร้นอีกต่อไป สังคมเปิดกว้าง และได้รับการยอมรับอย่างไม่รังเกียจ บางคนได้รับการยกย่องในความสามารถอีกด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้จะนำทฤษฎีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมาเป็นตัวช่วยในการวิเคราะห์ปัจจัยเหตุในการที่นักศึกษาเลือกมาประกอบอาชีพโสเภณี เพราะการประกอบอาชีพโสเภณีถือว่าเป็นอาชีพที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ขัดกับหลักศีลธรรม จารีตประเพณีของสังคมไทย

2. ทฤษฎีการปรับตัวไม่ทันกันของวัฒนธรรม (The Cultural Lag Theory)

ผู้เสนอทฤษฎีการปรับตัวไม่ทันกันของวัฒนธรรม ได้แก่ นักสังคมวิทยาชาวอเมริกัน วิลเลียม อ็อกเบิร์น (William Ogburn) กล่าวว่า สังคมมนุษย์เปลี่ยนไปเพราะวัฒนธรรมเปลี่ยน และเสนอแนวคิด การปรับตัวไม่ทันกันของวัฒนธรรม โดยใช้ชื่อว่า “การเปลี่ยนแปลงทางสังคม” (Social Change, 1922) และหลังจากนั้นได้เรียกใหม่ว่า “การปรับตัวไม่ทันกันของสังคม-วัฒนธรรม” (The Socio-Cultural Lag) ซึ่งอาจมองได้ในแง่ของวิทยาศาสตร์ ค่านิยม และพฤติกรรมหรือการกระทำ

การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมมักก่อให้เกิดภาวะ “การปรับตัวไม่ทัน” (lag condition) ขึ้นเสมอ และเกิดเมื่อ หนึ่งในสองส่วนของวัฒนธรรมที่มีความสัมพันธ์กันได้เปลี่ยนไปก่อนหรือเปลี่ยนไปในระดับที่มากกว่าอีกส่วนหนึ่ง เป็นเหตุให้การปรับตัวของสองส่วนที่เกี่ยวข้องกันนี้เป็นไปได้ไม่ดีเท่าเดิม

Ogburn ได้แบ่งแยกวัฒนธรรมออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ 1.) วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ (material culture) อันประกอบด้วยเทคนิควิทยาต่างๆ กับ 2.) วัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ (non-material culture) ซึ่งได้แก่ พวกธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อและค่านิยมต่างๆ เป็นต้น และในวัฒนธรรมสองประเภทนี้ ได้ให้ความสำคัญแก่วัฒนธรรมวัตถุในฐานะที่เป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในด้านอื่นๆ ตามมา โดยเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมนั้นจะนำความเจริญก้าวหน้ามาสู่สังคม และแหล่งสำคัญของความเจริญก้าวหน้าทางวัฒนธรรมอยู่ที่การประดิษฐ์ทางวัตถุ (material inventions) อย่างเช่น เครื่องมือ อาวุธ และกระบวนการทางเทคนิคต่างๆ ส่วนวัฒนธรรมที่เหลืออื่นๆ นอกจากนี้คือ “วัฒนธรรมที่จะต้องปรับตัว” (adaptive culture) เพื่อให้สอดคล้องหรือกลมกลืนไปกับพื้นฐานทางวัตถุ (material base) Ogburn เห็นว่าวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุจะมีการปรับตัวได้ช้ากว่าวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ อาทิ ผลประโยชน์ที่มีอยู่กับธรรมเนียมดั้งเดิม (vested interests in tradition) ความกลัวการเปลี่ยนแปลง ความไม่กล้าเปลี่ยนนิสัยของตนเอง การขาดการศึกษาหรือได้รับการศึกษาอย่างผิดๆ กลัวถูกกดดันจากสังคม และเพื่อหลีกเลี่ยงต่อความไม่สบายใจที่อาจเกิดขึ้นตามมา (Martindale อ้างในสนธิท สัมภาษณ์, 2538 : 45)

ผลที่เกิดขึ้นก็คือ วัฒนธรรมทางวัตถุเปลี่ยนไปก่อนแล้วไปบังคับให้เกิดมีการเปลี่ยนแปลงในส่วนอื่นๆ ของวัฒนธรรม อย่างเช่น องค์การทางสังคมและประเพณีต่างๆ แต่วัฒนธรรมในส่วนหลังนี้จะเปลี่ยนไม่ได้รวดเร็วเท่า จึงตามการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมวัตถุไม่ทัน ด้วยเหตุนี้เราจึงกำลังอยู่ในยุคที่มีการปรับตัวไม่พอดีกัน

การประดิษฐ์คิดค้นทางด้านเทคนิควิทยา ซึ่งมีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในสังคมสมัยใหม่ และมักจะมีการนำเอามาใช้ปฏิบัติแพร่หลายก่อนที่จะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทางสังคมในด้านอื่นๆ เป็นตัวการสำคัญที่ก่อให้เกิดมีการปรับตัวไม่ทันกันทางวัฒนธรรม หรือ เมื่อสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ ถูกนำมาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมก็มักจะผ่านกระบวนการทดสอบต่างๆ อยู่ อันเป็นเหตุให้การปรับตัวในส่วนอื่นๆ เป็นไปค่อนข้างล่าช้า สามารถนำไปสู่สภาวะของความสับสนวุ่นวายได้ (Disorganization)

พัฒนาการและประดิษฐกรรมทางเทคนิควิทยาที่สำคัญ อันก่อให้เกิดสภาวะการปรับตัวไม่ทันกันของวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันมีมากมาย และยังก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมทางด้านอื่นๆ มากมาย รวมทั้งธรรมเนียมประเพณีสถาบันทางสังคมต่างๆ และเกิดแนว

ปรัชญาในการดำเนินชีวิตด้วย ผลรวมที่เกิดขึ้นก็คือ สภาวะการปรับตัวไม่ทันของสังคมที่มีอยู่อย่างกว้างขวางมาก ซึ่ง Ogburn ได้เน้นในเรื่องการปรับตัวไม่ทันกัน ว่าเป็นปรากฏการณ์ธรรมดาที่มีอยู่ทั่วไปทั้งในวงการของธรรมชาติ และวัฒนธรรม ทั้งในด้านของวัตถุต่อวัตถุ และในแง่ของวัตถุกับสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุด้วย การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมมักจะนำไปสู่ความสับสนวุ่นวาย ซึ่งหมายความว่ารวมไปถึงสภาวะการขัดแย้งในด้านต่างๆ อันเป็นปัญหาสังคมด้วย และได้เน้นในประดิษฐกรรมทางด้านเทคนิควิทยามากกว่า ส่วนความขัดแย้งสับสนวุ่นวายเป็นผลที่เกิดมาจากสภาพของการปรับตัวไม่ทันกัน ซึ่งเกิดขึ้นเพราะวัฒนธรรมทางวัตถุก้าวหน้าไปรวดเร็วกว่าวัฒนธรรมในส่วนที่ไม่ใช่วัตถุ

Ogburn เสนอว่า ทฤษฎีการปรับตัวไม่ทันกันของวัฒนธรรมจะต้องประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆดังต่อไปนี้ 1.) จะต้องมีการบ่งชี้ตัวแปรอย่างน้อยสองตัว 2.) จะต้องแสดงให้เห็นว่าตัวแปรทั้งสองนั้นได้อยู่ในสภาพของการปรับตัว 3.) จะต้องแสดงให้เห็นว่าปรากฏด้วยวันที่ตัวแปรหนึ่งได้เปลี่ยนไปในขณะที่อีกตัวแปรหนึ่งยังไม่เปลี่ยน และ 4.) และเมื่อตัวแปรหนึ่งได้เปลี่ยนไป และอีกตัวหนึ่งยังไม่ได้เปลี่ยนหรือเปลี่ยนไปในระดับที่มากกว่าตัวแปรอีกตัวหนึ่งแล้ว จะมีการปรับตัวให้เป็นที่พึงพอใจได้ลดน้อยลงกว่าที่เคยมีอยู่แต่เดิม

Ogburn ได้พยายามที่จะขยายทฤษฎีให้เป็นสากล โดยเสนอว่าตัวแปรอิสระ (independent variables) ซึ่งถือว่าเป็นสาเหตุ (causes) ของการเปลี่ยนแปลงที่ก่อให้เกิดมีสภาวะของการปรับตัวไม่ทันกันของวัฒนธรรมนั้น อาจจะเป็นทางด้านเทคนิควิทยา เศรษฐกิจ การเมือง อุดมการณ์ หรือส่วนอื่นๆของวัฒนธรรมก็ได้ และในอดีตกาลที่ผ่านมาบรรดาบรรดามหากรรมหรือวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ อาจเป็นสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรม โดยมี เทคนิควิทยาเป็นตัวแปรตาม (dependent variable) หรือส่วนที่เปลี่ยนตามหลังและปรับตัวไม่ทันก็ได้ และได้ย้าว่า ในสภาวะของโลกปัจจุบัน โดยเฉพาะสังคมของชาวตะวันตกแล้ว “เทคนิควิทยาและวิทยาศาสตร์ คือแรงผลักดันสำคัญ (prime movers) สำหรับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

สังคมมนุษย์จะมีการเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาก้าวหน้าไปเรื่อยๆ และจะเกิดสภาวะการปรับตัวไม่ทันกันระหว่างเทคนิควิทยาและวัฒนธรรมส่วนอื่นๆ อาจทำให้เกิดการขัดแย้งที่รุนแรงระหว่างสังคม (สนธิ สมักรการ, 2238 : 48)

3. ทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบ (Social Disorganization Theory)

สังคมที่ไม่เป็นระเบียบคือ สังคมที่ไม่สามารถจะควบคุมสมาชิกของสังคมให้ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนที่วางไว้ โดยทั่วไปทุกสังคมมักจะวางกฎเกณฑ์ หรือบรรทัดฐานบางอย่างให้สมาชิกที่มาอยู่ร่วมกันได้ใช้เป็นแนวทางในการอยู่ร่วมกันอย่างเป็นระเบียบ ความเป็นระเบียบนี้ไม่ใช่เกิดจากการใช้อำนาจ แต่เป็นการยอมรับกฎเกณฑ์ร่วมกัน อย่างไรก็ตาม ความเป็นระเบียบในสังคมมีสาเหตุสำคัญ 2 ประการ (สุพัตรา สุภาพ, 2538 :12) คือ

1. ความล้มเหลวของกลุ่มจารีตประเพณี ปกติแต่ละบุคคลจะรักษาค่านิยมและความมุ่งหวัง ตลอดจนกฎเกณฑ์ต่างๆของสังคมที่ตนเป็นสมาชิก วิธีการถ่ายทอดนี้อาจออกมาในรูปแบบบังคับให้ทุกคนกระทำตาม ซึ่งวิธีนี้จะได้ผลต่อเมื่อสถาบันถ่ายทอดความรู้ ครอบครั้ว โรงเรียน รัฐบาลมีเสถียรภาพ แต่ถ้าขาดหลักสำคัญในการทำงานร่วมกันหรือไม่ประสานกัน จะทำให้สถาบันไม่อาจจะถ่ายทอดและรักษาค่านิยมต่างๆของสังคมได้ เพราะขาดความยึดมั่น หรือขาดความศรัทธา ซึ่งความไม่เป็นระเบียบในสังคมนี้เป็นมูลฐานเบื้องต้นที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคมต่างๆได้ เช่น เด็กกระทำผิดอาชญากรรม เป็นต้น

2. ความขัดแย้งระหว่างกฎเกณฑ์กับความมุ่งหวัง เมื่อกลุ่มจารีตประเพณีในสังคมสลายลงหรือไม่สามารถรักษาน้ำที่ของตนได้ สมาชิกของกลุ่มจะขาดความศรัทธา ดังนั้น ค่านิยมของกลุ่มอาจจะมีผลในทางตรงกันข้าม เพราะไม่มีอะไรเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวให้กลุ่มมีความเข้าใจหรือปฏิบัติสอดคล้องในแนวเดียวกัน

ปกติแล้วความต้องการหรือความรู้สึกของคนย่อมเปลี่ยนแปลงได้เสมอ และมักจะไปขัดกับกฎเกณฑ์เก่าๆของสังคม และเมื่อต้องเผชิญกับความต้องการใหม่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับระเบียบแบบแผนเก่าๆ ก่อให้เกิดปัญหาสังคม โดยทั่วไปแล้วจะพยายามเปลี่ยนกฎเกณฑ์บางอย่างเพื่อให้เข้ากับความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไป ถ้าสามารถทำได้โดยไม่ไปขัดแย้งกับกลุ่มใด ซึ่งถ้าจะให้ได้ดีผลแล้ว ควรจะเริ่มจากกลุ่มอิทธิพล เพราะถ้าเริ่มจากกลุ่มเล็ก อาจก่อให้เกิดปัญหาสังคมขึ้น

ชอร์ และ แม็คเคย์ (Shaw & McKay, 1942 อ้างถึงใน Bursik, 1988) นักสังคมศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยชิคาโก ได้ศึกษาอาชญากรรมในแง่เนวิเวทวิทยาและพัฒนาเป็นทฤษฎีสังคมไว้ระเบียบขึ้น มีผลงานการศึกษาทั้งระดับมหภาคและระดับจุลภาค ได้อธิบายทฤษฎีสังคมไว้ระเบียบว่าเกิดจากการเจริญเติบโตของบ้านเรือนในแนวทางที่นำไปสู่การเป็นสังคมเมืองและจะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงในชุมชนที่สำคัญ 4 ประการ (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544 :95) คือ

1. การสูญสลายหรือลดน้อยลงของกลไกควบคุมทางสังคม เนื่องจากการมีประชานิยมอยู่ร่วมกันมากขึ้น ทำให้ผู้อยู่อาศัยในชุมชนไม่ค่อยรู้จักกัน สภาพสังคมจะมีลักษณะต่างคนต่างอยู่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับกัน ในที่สุดจะนำไปสู่ความอ้อมแอ้งของกลไกการควบคุมของชุมชนนั้น
2. การถ่ายทอดทางวัฒนธรรม ในแต่ละชุมชนจะมีวัฒนธรรมซึ่งสืบทอดเป็นเวลานาน เมื่อมีชนกลุ่มใหม่มาอาศัยอยู่ ก็จะรับเอาวัฒนธรรมที่มีอยู่เหล่านี้ และถ่ายทอดให้แก่ประชากรที่เข้ามาอยู่อาศัยใหม่สืบทอดต่อไป
3. ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม สิ่งที่ผู้อพยพมาอยู่ใหม่ นำติดตัวมาด้วยคือ ค่านิยม ความเชื่อ และวัฒนธรรม ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี ซึ่งอาจแตกต่างจากค่านิยมหรือวัฒนธรรมที่มีอยู่เดิมทางชุมชน ดังนั้นจึงนำไปสู่ความขัดแย้งทางวัฒนธรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
4. ความยากจน เนื่องจากผู้อพยพเข้ามาอยู่ในชุมชนมักจะเป็นคนต่างด้าวที่เข้ามาอยู่ใหม่ หรือคนชนบทที่อพยพเพื่อเข้ามาหาอาชีพใหม่ในเขตเมืองใหญ่ บุคคลเหล่านี้จะมีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ

ชุมชนที่มีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้ จะเป็นชุมชนที่มีกลไกการควบคุมทางสังคมที่ต่ำ ซึ่งแซมสัน และ โกรฟ (Sampson & Groves, 1989 อ้างถึงในพรชัย ชันดี และคณะ ,2543 : 83) ได้นำเสนอว่า ชุมชนที่เป็นสังคมไร้ระเบียบ นอกจากจะมีลักษณะ 4 ประการข้างต้นแล้ว ยังมีปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในชุมชนอีก 3 ประการคือ

1. ความไม่สามารถในการดูแลกลุ่มวัยรุ่นที่ชอบมั่วสุมกัน
2. การมีเครือข่ายความสัมพันธ์ในชุมชนน้อยมาก
3. อัตราความร่วมมือในองค์กรส่วนท้องถิ่นของประชากรในท้องถิ่นต่ำมาก

ผลงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. ผลงานวิจัยและเอกสารในประเทศที่เกี่ยวข้อง

วิชุดา มาตันบุญ (2544) ศึกษาชีวิตคนกลางคืนและกล่าวถึงโสเภณีวัยรุ่นและนักศึกษาว่า นักศึกษาหรือวัยรุ่นต่างมีเป้าหมายในชีวิต ต้องการก้าวไปสู่จุดที่ตนเองต้องการ ซึ่งก็มีความอยากได้อยากมีทั้งสิ้น รวมถึงการที่นักศึกษาอยู่ในเมือง มีอิสระในการดำเนินชีวิต จึงได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนที่ทำหน้าที่แทนสถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษา วัยรุ่นเชื่อฟังเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ แต่สาเหตุหลักในการที่มาประกอบอาชีพโสเภณีคือปัญหาครอบครัว เด็กมักขาด

ความอบอุ่น และสาเหตุต่อมาคือ อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน มีการแข่งขันกันสูงในลักษณะด้านต่างๆ เช่น ด้านการบริโภค การแต่งกาย ฯลฯ และ โสเภณีนักศึกษาบางกลุ่มขายบริการเพื่อยาเสพติดอีกด้วย

นิวัตร สุวรรณพัฒนา(2541) ศึกษาชุมชนค้าประเวณี สรุปว่า การพัฒนาของรัฐที่มุ่งเน้นการพัฒนาทางเศรษฐกิจมากเกินไป จนเกิดภาวะล้มเหลวทางเศรษฐกิจในชุมชนชนบท ทำให้เกิดการย้ายถิ่นของแรงงานจำนวนมาก รวมถึงเกิดการค้าประเวณีจากหญิงภาคเหนือ กลายเป็นปัญหาสังคมต่างๆ ปัจจัยที่เป็นสาเหตุในการค้าประเวณีของผู้หญิงภาคเหนือคือ อิทธิพลของครอบครัว เพื่อน และสื่อมวลชน รวมถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ทำให้ต้องมีการอพยพแรงงานเพื่อรายได้ที่ดีขึ้น จึงได้ย้ายถิ่นฐานเข้าสู่เมืองและหารายได้โดยการค้าประเวณีเพื่อเลี้ยงครอบครัว

ชุมมาศ กัลยาณมิตร(2530) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับการประพฤตินอเหมาะสมกับสภาพ และวัยของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า สถานภาพการสมรสของบิดามารดาที่แยกกันอยู่หรือมีเพียงบิดาหรือมารดาเป็นสิ่งสำคัญต่อการประพฤตินอเหมาะสมกับสภาพและวัยอย่างยิ่ง

เคลิณิวส์ (2540) ได้มีการรายงานเกี่ยวกับการสำรวจความเห็นของสวนดุสิตโพล ในหัวข้อ “ความคิดเห็นของผู้ชายที่เคยรับรู้หรือเกี่ยวข้องกับนักเรียนนักศึกษาชายตัว” ได้ทำการสำรวจจากจำนวน 1,140 คน โดยแยกหัวข้อได้ดังนี้ คือ

1. รับรู้หรือเกี่ยวพัน กรณีนักเรียน/นักศึกษาชายตัวอย่างใด ผลปรากฏว่า อันดับ 1 เพื่อนๆเคยเล่าให้ฟัง ร้อยละ 63.12 อันดับ 2 รับรู้จากแหล่งต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ ร้อยละ 25.39 และอันดับ 3 เคยเกี่ยวพัน โดยตรง ร้อยละ 11.49

2. รับรู้หรือเกี่ยวพัน กรณีนักเรียน/นักศึกษาชายตัวจากกลุ่มต่างๆพบว่า อันดับ 1 ระดับ ปวช. ปวส. ร้อยละ 30.02 อันดับ 2 ระดับมหาวิทยาลัยอุดมศึกษาของเอกชน ร้อยละ 24.66 อันดับ 3 สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ร้อยละ 20.02

นิเทศ ดินณะกุล (2544 :49) ศึกษาโสเภณีชายและปัจจัยต่างๆที่เป็นแรงผลักดันให้ชายไทยทำอาชีพขายบริการ รวมถึงรูปแบบในการขาย และทัศนคติต่างๆที่มีต่อตนเอง สังคม และอาชีพ ผลที่ออกมาได้สรุปว่า ส่วนใหญ่โสเภณีชายมีอายุประมาณ 18-20 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 7.3 ทำอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพเสริม ร้อยละ 64.5 ส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกระหว่างอายุ 15-17 ปี ส่วนใหญ่สมัครใจเข้ามาทำงานเป็นโสเภณีเองเพราะว่างงานหรือไม่มีเงิน ถ้าประกอบ

อาชีพอื่นและขาดเงินอีกก็จะกลับมาทำอาชีพนี้ อีกครั้ง และส่วนใหญ่เข้ามาทำอาชีพนี้ได้เพราะอิทธิพลของเพื่อนที่ชักจูง

2. ผลงานวิจัยและเอกสารต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

S.D.Punekar และ Kamala Rao (1962) ศึกษาหญิงโสเภณีในบอมเบย์ โดยการสัมภาษณ์หญิงโสเภณีที่สถานีตำรวจ โรงพยาบาลและคลินิกโรคจำนวน 425 ราย ทราบว่าสาเหตุที่สนับสนุนให้หญิงเป็นโสเภณีได้แก่ สาเหตุทางด้านครอบครัว ขาดความสุขความรัก ความอบอุ่นเอาใจใส่ของครอบครัว ไม่มีความสุขในชีวิตสมรส สาเหตุทางสังคม เช่น ถูกบังคับ ถูกล่อลวง นอกจากนั้นยังมีบางรายที่พ่อแม่ยินยอมให้เป็น โสเภณี นอกจากสาเหตุเหล่านี้แล้วสาเหตุทางด้านจิตใจของหญิงโสเภณีเหล่านี้ก็มีความสำคัญต่อการเลือกการดำเนินชีวิตในการค้าประเวณีเป็นอันมาก เพราะหญิงโสเภณีบางรายมาจากครอบครัวชั้นสูง แต่บางคนแม้จะอยู่ในสถานะที่กดดันมากก็ยังไม่ยอมเป็นโสเภณี และปรากฏอยู่เสมอว่าผู้ที่เคยเป็นโสเภณีมาก่อนถึงแม้จะได้รับการอุปถัมภ์เลี้ยงดูอย่างดีก็ยังคงกลับไปเป็นโสเภณีอีก

Lin Lean Lim (ed.)(1998) ได้ศึกษาสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของโสเภณีหญิงหลายชาติ เช่น อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และประเทศไทย โดยได้มีการศึกษาโสเภณีเด็ก การใช้แรงงานหญิงและความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโสเภณี โดยการวิจัยนี้ในส่วนของโสเภณีในประเทศไทย ได้สรุปว่าส่วนใหญ่ผู้หญิงที่ได้มาทำงานนี้เคยทำงานด้านการเกษตร และเป็นเพราะปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ทำให้ต้องดิ้นรนในการหาเลี้ยงชีพ ส่วนใหญ่เข้ามาทำงานเป็นโสเภณีขณะที่กำลังหางานทำโดยผ่านทางเอเจนต์ และเมื่อเสียตัวในครั้งแรกทำให้ได้เงินก้อนใหญ่มากก็จะกลับบ้าน ส่วนใหญ่ใช้เงินก้อนนั้นจ่ายให้กับสมาชิกในครอบครัว

จากการสำรวจโสเภณีที่เข้ามาทำงานส่วนใหญ่โดยความสมัครใจมีเหตุผลเพื่อการหาเลี้ยงครอบครัว และเข้ามาสู่อาชีพนี้เพราะการแนะนำของเพื่อนมีจำนวน 60 % เข้ามาโดยการติดต่อเองประมาณ 20 % ที่เหลือเป็นการติดต่อเอเยนต์และอื่นๆ

โสเภณีส่วนใหญ่เข้ามาทำงานนี้ตั้งแต่ยังวัยรุ่น โดยมีการแนะนำมาจากเพื่อนหรือเพื่อนผู้ทำงานอยู่ในแวดวงนี้ บางคนมีการทำงานที่ยาวนานและไม่คิดจะเปลี่ยนไปทำอาชีพอื่น แต่บางคนมีการเปลี่ยนอาชีพบ่อยและกลับมาทำงานประเภทนี้เป็นครั้งคราว ซึ่งไม่สามารถหยุดขาดได้เมื่อถึงคราวจำเป็นที่ไม่มีรายได้ที่เพียงพอก็จะกลับมาทำงานนี้อีก

Wathinee Boonchalaksi and Philip Guest (1994) ได้ศึกษาโสเภณีในประเทศไทย โดยการหาปัจจัยเหตุที่ทำให้ผู้หญิงมาขายประเวณีโดยเลือกประชากรจำนวน 100 คนและผลที่ออกมาคือ ส่วนใหญ่มาเป็นโสเภณีเพราะพ่อแม่จนประมาณ 40 % เพื่อรายได้ของตนเองเป็นจำนวน 30 % เพื่อช่วยทางด้านเศรษฐกิจของพี่และน้องเป็นจำนวน 12 % เพื่อหาเงินเลี้ยงลูกเป็นจำนวน 9 % อื่นๆอีก 9 %

Jeremy Seabrook (1996) ได้เข้ามาศึกษาเรื่องโสเภณีไทยในกรุงเทพมหานครถึงสัมภาษณ์ชายฝรั่งที่เข้ามาเที่ยวในกรุงเทพฯ เขาได้เห็นว่าคนที่โสเภณีเข้ามาทำงานนี้เป็นเพราะความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ผู้หญิงส่วนใหญ่ต้องการจะเลื่อนระดับฐานะของตัวเองด้วยการมีสามีเป็นชาวต่างชาติ บางก็ซื้อสตั๊ดยักรักภักดีต่อสามี บ้างก็หย่าร้างและมีเรื่องราวให้ทะเลาะเบาะแว้งทางทรัพย์สินและสิทธิ์ในการเลี้ยงดูบุตร ผู้หญิงที่เป็นโสเภณีมีลักษณะเห็นแก่เงินและไม่จริงจังกับชีวิตคู่

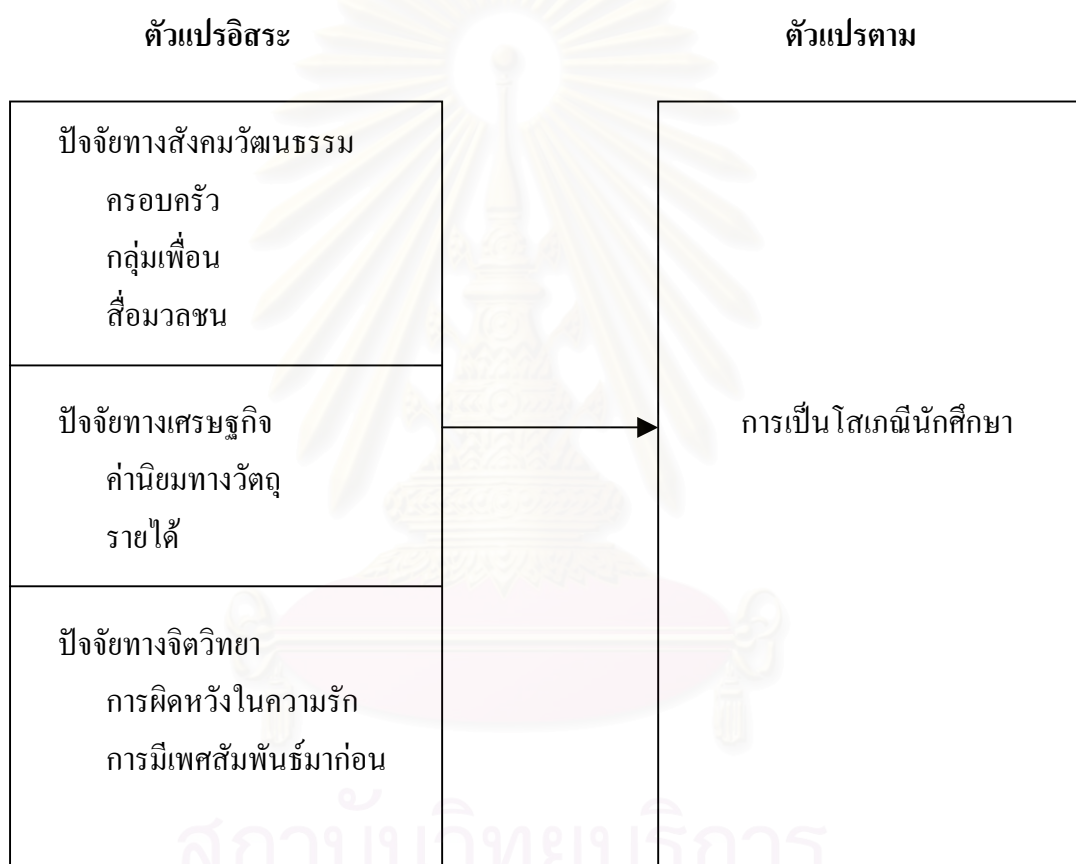
David M. Klein & James M. White (1996) ได้เรียบเรียงทฤษฎีครอบครัวขึ้นละได้กล่าวถึงความสำคัญของครอบครัวว่าเป็นสถาบันที่มีความสัมพันธ์กับปัจเจกบุคคลมากที่สุดในช่วงชีวิต โดยปัจจัยอื่นเช่น เพื่อนหรือคนที่ทำงานร่วมกันอาจมีความสัมพันธ์ที่ยาวนานแต่ก็สามารถยกเลิกหรือจบความสัมพันธ์ แต่การเป็นสมาชิกของครอบครัวนั้นเป็นสิ่งที่เลือกไม่ได้ และไม่สามารถเลือกได้ด้วยว่าจะเกิดที่ครอบครัวใด ฉะนั้นความสัมพันธ์ที่บุคคลนั้นมีต่อครอบครัวจึงเป็นความสัมพันธ์ชั่วชีวิต

ครอบครัวจึงมีหน้าที่จะเลี้ยงดูและให้การดูแลแก่สมาชิกใหม่โดยมีช่วงเวลายาวนานเกือบ 20 ปี ครอบครัวจึงเป็นสถาบันที่ช่วยสอน และหล่อหลอมความเป็นตัวตนของคนนั้นขึ้นมา

จึงสามารถเรียกได้ว่า ครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต และมีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมของบุคคล

กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาทฤษฎีและแนวคิดดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่า ปัจจัยเหตุที่ทำให้นักศึกษาเป็นโสเภณีนั้น ผู้ศึกษาได้ใช้กรอบแนวคิดดังต่อไปนี้

สมมติฐานในการศึกษาวิจัย

จากที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด สามารถกำหนดสมมติฐานที่ใช้ในการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ทำให้เป็นโสเภณีนักศึกษาหญิง: ศึกษากรณีเฉพาะกรุงเทพมหานคร” ได้ดังนี้

1. ครอบครัวมีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา
2. กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา
3. สื่อมวลชนมีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา
4. ค่านิยมมีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา
5. รายได้มีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา

6. การผิดหวังในความรักมีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา
7. การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา

สมมติฐานที่ 1 ครอบครัวมีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา

ครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความสำคัญมากที่สุดกับมนุษย์ทุกคน การที่คนเราสามารถเป็นตัวตนได้ก็เนื่องมาจากการดูแลเอาใจใส่ของครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวประเภทใดก็ตาม ครอบครัวจะมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิต ความเป็นอยู่และทัศนคติของเด็ก จนสะท้อนออกมาในการกระทำในชีวิตประจำวัน สิ่งที่เราได้เรียนรู้มาตั้งแต่เด็กจะแสดงออกถึงระบบการเรียนรู้ของเด็กทุกคน ส่งไปถึงพฤติกรรมต่างๆเมื่อโตขึ้นเช่นเดียวกัน ครอบครัวที่อบอุ่นหมายถึงครอบครัวที่สามารถทำให้สมาชิกในครอบครัวรู้สึกถึงความรัก ความเอาใจใส่ มีความรู้สึกมั่นคง มีที่พึ่งทางใจและรู้ว่ามีความอบอุ่นที่ไม่มีใครทอดทิ้งเขา ซึ่งครอบครัวที่ขาดความอบอุ่นจะมีลักษณะตรงกันข้ามและทำให้สมาชิกในครอบครัวขาดที่พึ่งและจำเป็นต้องหาปัจจัยอื่นเป็นที่พึ่งทางใจ

ตามแนวทางของ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งเน้นบทบาทในการเสริมแรงว่า มีอิทธิพลต่อการเกิดของพฤติกรรมในอนาคต อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura) นักทฤษฎีแห่งการเรียนรู้ทางสังคม ได้เสนอทฤษฎีทางด้านนี้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมและสิ่งแวดล้อม

แบนดูราเป็นนักทฤษฎีที่สนใจการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเข้ากับวัยรุ่น แบนดูราย้ำว่าเด็กสามารถเรียนรู้พฤติกรรมต่างๆ โดยผ่านการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่น และเลียนแบบเพื่อนำเอาพฤติกรรมนั้นมาเป็นของตน การเลียนแบบพฤติกรรมเป็นกระบวนการอบรมกล่อมเกลาซึ่งรูปแบบของการตอบสนองจะค่อยๆพัฒนาขึ้นจนเป็นนิสัย ยิ่งเด็กโตขึ้นได้พบประสบการณ์สังคมมากขึ้นก็จะยิ่งพบกับตัวแบบมากขึ้น ในงานวิจัยหลายชิ้นสรุปว่า พ่อแม่เป็นตัวอย่างที่สำคัญที่สุดในชีวิตวัยรุ่น พี่น้องก็ถูกจัดว่าเป็นตัวแบบที่สำคัญเช่นกัน และหากเป็นครอบครัวขยายญาติคนอื่นก็ยังสามารถมีอิทธิพลต่อเด็กได้ สำหรับตัวแบบอื่นๆที่ไม่ใช่ญาติแต่ยอมรับกันว่ามีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุดเช่นกัน ได้แก่ครูกับเพื่อน

แบนดูราได้แสดงให้เห็นถึงจำนวนของปัจจัยในบ้านที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของบุตรชาย บุตรชายที่ก้าวร้าวจะได้รับการกระตุ้นให้แสดงความก้าวร้าวนอกบ้านโดยแสดงออกต่อ

เด็กคนอื่นๆ ทั้งนี้เพื่อเป็นการยืนยันสิทธิของตนเองหรือเพื่อจะได้เป็นหนึ่งใน พ่อของเด็กชายที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวดูเหมือนว่าจะเห็นด้วยกับพฤติกรรมก้าวร้าวของลูก และมักไม่ว่าอะไรหากบุตรชายมีพฤติกรรมทางเพศ อย่างไรก็ตามพ่อแม่ของเด็กชายที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวเหล่านี้จะลงโทษลูกหากลูกแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวนั้นกับตน การลงโทษอาจใช้การฝึกวินัยทางกาย การให้อยู่คนเดียว การริบสิทธิบางอย่างโดยที่มีการให้เหตุผลต่ำ ส่วนใหญ่แล้วเด็กชายที่ก้าวร้าวมักไม่ค่อยสนิทกับพ่อแม่มากนักโดยเฉพาะกับพ่อ ยิ่งหากถูกลงโทษทางกายมากเท่าใดเมื่อแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว เด็กก็จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้เพราะได้เรียนรู้พฤติกรรมก้าวร้าวของตัวแบบในบ้านจากการลงโทษของพ่อแม่ พัฒนาการของสำนึกของเด็กชายที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวมากและน้อยนั้นจะแตกต่างกัน พฤติกรรมของเด็กชายที่ก้าวร้าวน้อยจะถูกควบคุมด้วยความรู้สึกจากภายใน ดังนั้นเด็กจึงหลีกเลี่ยงความก้าวร้าว ซึ่งตรงข้ามกับเด็กชายที่มีความก้าวร้าวสูง การหักห้ามพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กเหล่านี้จำเป็นต้องทำไปเพราะการกลัวถูกลงโทษมากกว่าการทำไปเพราะรู้สึกผิด

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าครอบครัวมีอิทธิพลต่อความคิดของเด็ก ซึ่งในอนาคตจะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่และจะสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้มาจากครอบครัว เป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้รับจากการขัดเกลาของครอบครัว ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวแทนสำคัญ นักศึกษาบางคนจึงได้รับค่านิยม ความคิด ความเชื่อในเรื่องผิดๆจากครอบครัว และอาจมาจากปัจจัยตัวอื่นๆด้วย สามารถทำให้เห็นว่าการทำงานอาชีพ โสเภณีไม่ใช่เรื่องเสียหาย และหันมาทำอาชีพนี้เป็นอาชีพหลักหรือเสริมต่อไป ผู้วิจัยจึงเห็นว่าเมื่อครอบครัวบางครอบครัวได้ขาดความอบอุ่นสามารถส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของนักศึกษาได้ และอาจจะเป็นผลให้เด็กวัยรุ่นเห็นผิด ขาดคนชี้แนะแนวทาง ช่วยให้คำปรึกษาที่ดีและหาทางแก้ไข จึงทำให้เด็กต้องพึ่งตนเองและหาทางออกที่พวกเขาคิดว่าดีที่สุด ซึ่งบางครั้งก็ไม่ใช่ทางออกที่ดีเสมอไป

สมมติฐานที่ 2 กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่จำเป็นต้องมีการติดต่อสื่อสารตลอดเวลา จากการที่เด็กเติบโตขึ้นมาจะต้องมีครอบครัวที่คอยดูแลเอาใจใส่ เมื่อถึงในวัยหนึ่งที่จะต้องเข้าสู่สังคมจะทำให้เด็กต้องมีเพื่อนในวัยเดียวกัน เขาจะเริ่มรู้จักกับโลกมากขึ้นและเกิดการเรียนรู้ที่มากกว่าในบ้านของตน กลุ่มเพื่อนจึงเป็นกลุ่มทางสังคมที่มีอิทธิพลสูงโดยการโน้มน้าวจิตใจ หรือชักจูงให้ทำตามกัน เพื่อนแต่ละกลุ่มต่างมีความหลากหลายทางด้านความคิดและรสนิยม เมื่อเด็กเลือกเพื่อนที่ดีก็สามารถจะนำไปในทางที่ดี แต่เมื่อเลือกเพื่อนที่ไม่ดีก็สามารถชักจูงไปในทางที่ผิดได้

การคบเพื่อนของเด็กจึงขึ้นอยู่กับว่าเขาเห็นว่ากลุ่มใดเป็นกลุ่มที่เหมาะสมสำหรับตัวเขา เด็กบางคนตามอย่างเพื่อนเพราะต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม เมื่อเพื่อนมีอิทธิพลในการตัดสินใจ ทุกๆอย่าง จนทำให้เกิดการสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง จึงเป็นไปตามแนวคิดของ โรเบิร์ต ฮาร์วิกเซอร์ส (Robert Harvighurst)(1972 อ้างถึงใน Lefrancois,1976 :126-131) ได้เสนอพัฒนาการของวัยรุ่นในลักษณะของความสามารถทำงานพัฒนาการตามขั้นตอนให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม งานเหล่านี้คือเป้าหมายหรือเกณฑ์ที่สังคมใช้ตัดสินวุฒิภาวะของบุคคลในวัยต่างๆ โดยที่งานพัฒนาขั้นต่ำกว่าจะเป็นพื้นฐานของงานพัฒนาการขั้นสูงกว่า เด็กจะพยายามพัฒนาตนเองให้เข้ากับกลุ่มทางสังคมหรือเพื่อนเพื่อให้ได้การยอมรับ กลุ่มของเพื่อนจะประกอบด้วยเด็กวัยเดียวกันและสนับสนุนซึ่งกันและกันในการหาความเป็นเอกลักษณ์ของตน ซึ่งสมาชิกทุกคนในกลุ่มต่างก็พยายามหาแบบอย่างและมองซึ่งกันและกันเป็นตัวอย่าง ต่อมาเด็กก็จะมีความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์กับคนวัยเดียวกันทั้งสองเพศ โดยการคบหาเป็นเพื่อนสนิทและเพื่อนคู่หู และการเปลี่ยนแปลงทางชีวภาพจะทำการเปลี่ยนแปลงให้เด็กเริ่มสนใจกับเพศตรงข้ามจนสามารถกลายเป็นความสัมพันธ์ขั้นลึกซึ้งและกลายเป็นการแต่งงานได้ในอนาคต

เพราะฉะนั้นจึงเห็นได้ว่ากลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อความคิดของวัยรุ่นมากเพราะเขาต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่มทำให้ทัศนคติของเขาเปลี่ยนแปลงไปได้ ถ้าเป็นกลุ่มเพื่อนที่ดีก็นำไปในทางที่ดี แต่ถ้าเป็นเพื่อนที่รักเกี่ยวข้องก็จะแนะนำให้กลายเป็นเช่นนั้นด้วย ก่อนการที่โสเภณีนักศึกษาจะหันมาทำอาชีพนี้อาจมีกลุ่มเพื่อนที่เคยมีประสบการณ์การขายบริการมาก่อนหรือบางคนอาจจะยังกระทำอยู่ ก็สามารถมีอิทธิพลชักจูงให้นักศึกษาหญิงคนอื่นๆเห็นดีเห็นงาม และตัดสินใจมาเป็นโสเภณีได้ ซึ่งเพื่อนที่เคยมีประสบการณ์หรือกำลังมีประสบการณ์ในการเป็นโสเภณีมาก่อน หมายถึงกลุ่มทางสังคมที่มีรุ่นราวคราวเดียวกัน ทำการคบหาสมาคมกันอยู่เป็นระยะที่เคยหรือกำลังทำอาชีพโสเภณี

สมมติฐานที่ 3 สื่อมวลชนมีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา

สื่อมวลชนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในการขัดเกลาทางสังคม ผู้วิจัยได้เห็นถึงความสำคัญนี้และคิดว่าสื่อมวลชนสามารถมีผลในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของคนได้ ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม ในการที่นักศึกษานักศึกษาหญิงบางคนได้เลือกที่จะประกอบอาชีพนี้ อาจเป็นเพราะการรับเลือกชมสื่อที่สนับสนุนให้เกิดค่านิยมผิดๆขึ้นในสังคม

ตามทฤษฎีการเลือกรับสื่อที่นั่นกล่าวว่าโดยธรรมชาตินั้นบุคคลมีแนวโน้มที่จะเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่จะเปิดจากสื่อใดและอย่างไรเท่านั้น ทั้งนี้โดยมีปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด (ชาติวุฒิ วิงวอล, 2542) ดังนี้คือ

1. ปัจจัยด้านบุคลิกภาพและจิตวิทยาส่วนบุคคล เป็นแนวคิดเชิงพฤติกรรมศาสตร์ที่มีรากฐานมาจากทฤษฎีจิตวิทยาที่ว่าด้วยสิ่งเร้าและการตอบสนอง การเสริมแรง การลงโทษ และการเรียนรู้ ซึ่งมีแนวคิดที่ว่า “คนเราแต่ละคนมีความแตกต่างเฉพาะบุคคลอย่างมากในด้านโครงสร้างจิตวิทยาส่วนบุคคล เป็นผลสืบเนื่องมาจากลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน การดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งส่งผลถึงระดับสติปัญญา ความคิด ทักษะคิด ตลอดจนกระบวนการรับรู้ เรียนรู้ จูงใจ นั่นคือการสร้างรูปแบบที่ปัจเจกชนจะสร้างขึ้นเป็นลักษณะทางบุคลิกภาพส่วนตัว ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดรูปแบบพฤติกรรมการสื่อสาร โดยเฉพาะในแง่ของการเลือกเปิดรับ (Selective Exposure) การเลือกรับรู้ (Selective Perception) และการเลือกจดจำ (Selective Retention) ซึ่งแตกต่างกันไปตามกรอบแห่งการอ้างอิง (Frame of reference) ที่สะสมมาตั้งแต่อดีต

2. ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ทางสังคม เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการสื่อสารของคนเรา เนื่องจากคนเรามักจะยึดถือกลุ่มสังคมที่เราสังกัดอยู่เป็นกลุ่มอ้างอิงในการตัดสินใจที่จะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมใดๆก็ตาม กล่าวคือ เมื่อคนเรากระทำหรือแสดงความคิดเห็นไปในทางเดียวกับค่านิยมของกลุ่ม ก็จะได้รับคามนิยมนิยมชมชอบจากกลุ่มและการยอมรับเป็นพวกพ้อง ในทางตรงกันข้าม หากมีการขัดแย้งกับค่านิยมของกลุ่ม ก็อาจได้รับการลงโทษจากกลุ่ม ด้วยเหตุนี้คนเราจึงพยายามที่จะคล้อยตามกลุ่มทั้งในแง่ความคิด ทักษะคิด ตลอดจนพฤติกรรม เพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม

3. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมนอกระบบการสื่อสาร เป็นแนวคิดเชิงทฤษฎีสังคมวิทยาและจิตวิทยาสังคม โดยนำเอาลักษณะพื้นฐานของคนบางประการที่เหมือนกันมาจัดแบ่งแยกบุคคลเข้าไว้เป็นประเภทเดียวกัน ซึ่งลักษณะพื้นฐานดังกล่าวได้แก่ เพศ อาชีพ ลักษณะการศึกษา รายได้ เป็นต้น ตามแนวคิดนี้จึงสรุปได้ว่า บุคคลที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันย่อมจะรับเนื้อหาของสื่อสารคล้ายคลึงกันไม่มากนัก ในทำนองเดียวกันย่อมจะมีการตอบสนองต่อเนื้อหาดังกล่าวในรูปแบบที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

เบนคูรา (อ้างแล้วหน้า 71) ได้ศึกษากระบวนการเลียนแบบและการพัฒนาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก งานวิจัยของเขาแสดงให้เห็นว่า หากเด็กได้เฝ้ามองพฤติกรรมก้าวร้าวที่ผิดปกติกิจจากการกระทำของตัวแบบในชีวิตจริง จากภาพยนตร์หรือจากการ์ตูน เด็กหลายคนจะมีปฏิกิริยาต่อสิ่งที่

เห็นโดยการเลียนแบบ ผลการทดลองนี้คล้ายคลึงกันแม้จะเปลี่ยนกลุ่มการทดลองจากเด็กไปเป็นผู้เรียนวัยรุ่นหรือหญิงสาว แต่ผลการวิจัยให้ความสำคัญกับอิทธิพลที่เกิดกับเด็กมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเด็กดูรายการโทรทัศน์ที่แสดงถึงพฤติกรรมก้าวร้าวสูง

จะเห็นได้ว่าปัจจัยทั้ง 3 ข้างต้น มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ การรับรู้ และการตีความหมายสาร ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกันออกไป นั่นคือ เกิดการเลือกรับข่าวสารขึ้น แนวความคิดนี้เกิดขึ้นเพื่ออธิบายถึงกระบวนการรับสารจากสื่อสารมวลชนและการใช้สื่อมวลชนโดยปัจเจกบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเลือกบริโภคสื่อมวลชนนั้นขึ้นอยู่กับความต้องการหรือแรงจูงใจของผู้รับสารเอง แต่บุคคลย่อมมีวัตถุประสงค์ ความตั้งใจและความต้องการใช้ประโยชน์จากสื่อมวลชน เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของตนด้วยเหตุผลต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 ค่านิยมมีผลต่อการเป็น โสเภณีนักศึกษา

วัยรุ่นมักมีความขัดแย้งในตนเองเรื่องอุดมการณ์และเอกลักษณ์ของตนเอง เมื่อเขาเปลี่ยนจากวัยเด็กเป็นวัยรุ่นจะทำให้เกิดความสับสนในการหาเอกลักษณ์ของตนเอง และอุดมการณ์หรือค่านิยมที่เขาจะมีจะชี้นำพฤติกรรมทุกๆด้านของเขา ในช่วงนี้ปัจจัยจากหลายๆด้านจะเข้ามาหล่อหลอมให้เขาหาความเป็นตัวของตัวเองและบางครั้งอาจเป็นไปได้ในทางที่ผิดก็ได้ ดังเช่นที่ อิริคสัน ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของแอนนา ฟรอยด์เสนอ ทฤษฎีพัฒนาการทางจิตสังคม (Psychosocial Development)

อิริคสันได้เสนอว่าคนเราได้แยกออกเป็น 8 ช่วงในชีวิตหนึ่ง โดยสามารถพัฒนาไปในทางที่ดีหรือไม่ดีก็ได้ และผลของความเป็นตัวตนจะแบ่งเป็นสองขั้วอยู่เสมอ คนเราสามารถแบ่งเป็นขั้นของความเป็นเอกลักษณ์และความสับสนในบทบาท การก่อตัวของเอกลักษณ์นั้นมีได้เริ่มต้นและสิ้นสุดในวัยรุ่นแต่หากเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นได้ตลอดชีวิตและส่วนใหญ่เกิดโดยไร้สำนึก รากฐานของเอกลักษณ์สามารถย้อนกลับไปเมื่อครั้งเด็กอยู่ในวัยเยาว์และได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อแม่หรือผู้ดูแลแทนพ่อแม่ การก่อตัวของเอกลักษณ์ของเด็กจะพัฒนาโดยผ่านกระบวนการเลือก การซึมซับ และการเทียบเคียงตนเองเข้ากับบทบาทของพ่อแม่ เพื่อนและบุคคลสำคัญอื่นๆในชีวิต สังคมก็มีบทบาทในกระบวนการนี้ด้วยเช่นกัน โดยการตั้งความหวังถึงลักษณะที่เด็กควรจะเป็นและควรมีในวัยต่างๆ อิริคสันให้ความเห็นว่า การก่อตัวของเอกลักษณ์เป็นกระบวนการบูรณาการของอีโกซึ่ง เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นซ้ำและเป็นไปทีละน้อยตลอดช่วงของวัยเด็ก หากกระบวนการนี้ประสบความสำเร็จเด็กก็จะเป็นตัวของตัวเองแต่หากกระบวนการนี้ล้มเหลวก็จะเกิดความสับสนในบทบาท

ไม่รู้ว่าคุณเองเป็นใคร มีจุดมุ่งหมายอย่างไรในการดำเนินชีวิต สิ่งที่ทำให้เห็นว่าบูรณาการของอีโกลัมเหลวคือ การที่บุคคลพยายามนำเอาบทบาทของคนอื่นๆในสังคมเข้ามาเป็นของตน

นักศึกษาที่ทำอาชีพขายบริการมีความนิยมชมชอบและเห็นว่าการทำงานอาชีพนี้เป็นอาชีพที่ดี โดยมีการเลือกทำงานนี้โดยสมัครใจ รวมถึงเห็นว่าเป็นงานที่ให้รายได้ดี รายทางลัดและไม่เสียหายอะไร ค่านิยมที่เด็กวัยรุ่นมีจึงเป็นการเลือกเชื่อค่านิยมที่ผิด จนทำให้เกิดการตัดสินใจในกระทำในสิ่งที่ผิดออกไป ซึ่งมีปัจจัยอื่นๆเป็นตัวเสริมทำให้ให้นักศึกษาเห็นตัวแบบที่ผิด นำเอาค่านิยมที่ผิดมาเป็นแบบอย่างในการกระทำเช่น ค่านิยมทางวัตถุซึ่งหมายถึง ค่านิยมที่เห็นว่าวัตถุเป็นสิ่งที่มีความเหนือสิ่งอื่นใด ทำให้เกิดผลไปถึงพฤติกรรมที่สามารถทำอะไรก็ได้ ไม่ว่าจะผิดบรรทัดฐานของสังคมเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ เช่น เงินตรา ค่าตอบแทน สิ่งของ ทรัพย์สิน ฯลฯ

สมมติฐานที่ 5 รายได้มีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา

นักศึกษาที่ตัดสินใจหารายได้ส่วนหนึ่งโดยการขายประเวณีบางคนอาจทำด้วยความจำใจ เนื่องจากเพราะความต้องการจะเลื่อนสถานะของตนเองโดยการที่มีรายได้เพียงพอเพื่อให้ได้มีหรือได้เป็นดังเช่นที่ตนเองต้องการ บางคนอาจมีความต้องการที่จะหารายได้เลี้ยงสมาชิกในครอบครัว บางคนต้องการที่จะหารายได้เพื่อเลี้ยงตนเอง หรือต้องการหารายได้เพื่อให้ตนมีเงินเพียงพอในการตามค่านิยมทางวัตถุ เพื่อให้ได้มีอย่างที่มีเพื่อนมี หรือเพื่อให้ตนเองได้เป็นที่ยอมรับของสังคมเป็นที่ชื่นชมและเลื่อนระดับฐานะของตนเองให้เทียบเท่ากับกลุ่มทางสังคมที่ตนเองเป็นสมาชิกอยู่

จากรายงานการวิจัยพบว่า รายได้เป็นส่วนหนึ่งของการเลื่อนชนชั้นทางสังคม ซึ่งรายได้มีอิทธิพลต่อสถานภาพการเลื่อนชั้นทางสังคม รายได้ยังเป็นที่มาของทรัพย์สินต่างๆอันเป็นปัจจัยสำหรับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสภาพความเป็นอยู่ของบุคคล ทำให้บุคคลมีฐานะความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น บางก็จำเป็นต้องย้ายถิ่นเพื่อการเปลี่ยนแปลงทางสถานภาพทางสังคมของตนเองด้วย (ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์, 2524)

การวิจัยของนิเทศ ดินณะกุล(2544) มีการศึกษาโสเภณีชายได้กล่าวว่า สาเหตุของการเข้ามาทำงานอาชีพขายบริการเพราะว่างงาน เป็นจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 33.9 ต้องการเงินเพราะเลี้ยงดูส่งเสียที่บ้านจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 ต้องการเงินเพราะต้องส่งตัวเองเรียน

หนังสือและงานสหายรายคดี จำนวนอย่างละ 17 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7 มีปัญหาครอบครัว จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 10.5 และอื่นๆจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

สมมติฐานที่ 6 การผิดหวังในความรักมีผลต่อการเป็น โสเภณีนักศึกษา

เมื่อเกิดอาการรอกหักหรือการผิดหวังจากความรัก วัยรุ่นอาจคร่ำครวญด้วยความโศกเศร้า อารมณ์แปรปรวนแปร อาจเป็นผลให้การเรียนรู้ตกต่ำ มีปัญหาด้านสุขภาพ ความประพฤติดส่วนตัว และอื่นๆ วัยรุ่นบางคนจะเก็บตัวครุ่นคิดถึงคนรักที่ทิ้งตนไป ฟังเพลงซึ่งๆที่เกี่ยวกับความรักและการรอกหัก บางคนอาจพยายามลืมเรื่อง ที่ทำให้ตนเจ็บปวดโดยการเสพของมีนเมา บางคนก็แสวงหารักใหม่อย่างรวดเร็ว นอกจากนั้นยังพบว่า การรอกหักเป็นปัจจัยชนิดหนึ่ง que พบในการฆ่าตัวตายของวัยรุ่น การรอกหักเป็นเรื่องใหญ่สำหรับวัยรุ่นเพราะเหมือนกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างได้พังทลายลงมา ไม่สามารถที่จะอยู่ต่อไปถ้าไม่มีคนที่ตนรักแล้ว ดังนั้นการผิดหวังในความรักจึงสามารถส่งผลทำให้เกิดพฤติกรรมในการต่อต้านสังคม เก็บตัว หรือออกไปเที่ยวกลางคืน ดื่มสุรา ยาเสพติดเพื่อทำให้ตนเองลืมความรู้สึกที่เจ็บปวด วัยรุ่นบางคนเกิดพฤติกรรมประชดสังคม โดยการทำคนให้แหลกเหลวเพื่อให้ลืมทุกสิ่ง

ความผิดหวังในความรัก หมายถึง การไม่ได้ความรักตอบแทนจากบุคคลที่หลงใหลหรือบุคคลที่ได้ให้ความรักไป ซึ่งบางกรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้ให้ทรัพย์สิน ความรัก ความเอาใจใส่ รวมถึงร่างกาย แต่ไม่ได้ความรักตอบมาอย่าง que คาดหวังไว้

เทศกาลและโอกาสที่วัยรุ่นชอบเที่ยวมากเป็นพิเศษก็ ได้แก่ วันครบรอบวันเกิด วันสอบเสร็จ วันที่มีสถานการณ์ที่ทำให้ดีใจ เสียใจ ผิดหวังหรือรอกหัก ฯลฯ (วิชุลดา มาตันบุญ,2544) การผิดหวังจากความรักจึงเป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่ของวัยรุ่นและมักได้รับคำปลอบใจจากเพื่อนๆในวัยเดียวกัน ส่วนใหญ่จึงชักชวนกันไป ในสถานที่เที่ยวกลางคืนเพื่อไปดื่มสุราให้ลืมความรู้สึกเสียใจ จนบางครั้งทำสิ่งที่เกินเลยและเป็นจุดเริ่มต้นของการเข้ามาสู่อาชีพ โสเภณี

สมมติฐานที่ 7 การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลต่อการเป็น โสเภณีนักศึกษา

สาเหตุหนึ่งที่นักศึกษาตัดสินใจที่จะขายประเวณีคือค่านิยมหรือทัศนคติในเรื่องเพศสัมพันธ์ นักศึกษาที่เป็น โสเภณีมักเป็นผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนแล้ว เพราะการมีเพศสัมพันธ์ในครั้งแรกมักเป็นสิ่งที่ผู้หญิงหวงแหนและต้องการให้กับคนที่สำคัญที่สุด เมื่อเวลาผ่านไปก็อาจพบ

คนที่ตนรักและไว้วางใจ รวมถึงความอยากลองและความอยากรู้อยากเห็น ทำให้เด็กวัยรุ่นตกลงที่จะมีเพศสัมพันธ์ และส่วนใหญ่มักจะมีความสัมพันธ์ที่ไม่ยืนยาว ไม่จำเป็นเสมอไปว่าเด็กผู้หญิงจะได้แต่งงานกับผู้ชายที่ตนมีเพศสัมพันธ์ด้วยเป็นคนแรกเสมอไป และเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ตัดสินใจมาทำอาชีพนี้โดยการขาดความละเอียดใจเพราะความคิดที่ว่าตนเองเคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว ไม่มีอะไรจะต้องเสียอีกแล้ว และยังเป็นการดีที่สามารถมีเพศสัมพันธ์รวมถึงได้รายได้เป็นค่าตอบแทนอีกด้วย

เป็นที่น่าสังเกตว่าวัยรุ่นหรือแม้แต่หนุ่มไทยในปัจจุบันให้ความสำคัญกับความบริสุทธิ์ของผู้หญิงน้อยลง มีข้อมูลยืนยันจากการทำ Sex Poll ของนิตยสาร POP ฉบับเดือนมิถุนายน 2543 เกี่ยวกับประเด็นเรื่อง “ความบริสุทธิ์” โดยใช้ผลการลงคะแนนเสียงจากผู้อ่านนิตยสาร POP ทั้งหญิงและชาย สรุปได้ว่าเยาวชนไทยส่วนใหญ่ไม่แคร์เรื่องความบริสุทธิ์ก่อนแต่งงาน โดยมีคะแนนเสียงสูงถึง 58% ที่บอกว่าไม่จำเป็นที่ผู้หญิงต้องรักษาความบริสุทธิ์ไว้จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน และเหตุผลที่สนับสนุนที่น่าสนใจจากฝ่ายหญิงคือ “ต้องมีการเรียนรู้บ้างเพื่อนำไปใช้ในชีวิตรู้ (วิบูลดา มาตั้นบุญ, 2544 : 27)

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้แยกนิยามความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยเป็น 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. คำนิยามปฏิบัติการ

ครอบครัว หมายถึง กลุ่มบุคคลที่มารวมกัน โดยการสมรส โดยทางสายโลหิต หรือโดยการรับเลี้ยงดู (คือเป็นบุตรบุญธรรมก็ได้) ปกติแล้วหมายรวมถึงครอบครัวที่ประกอบด้วยสามีและภรรยา โดยไม่มีบุตรของตนเอง) มีการก่อตั้งขึ้นเป็นครอบครัว มีปฏิริยาโต้ตอบซึ่งกันและกัน ในฐานะที่เป็นสามีและภรรยา เป็นพ่อและแม่ เป็นลูกชายลูกสาว เป็นพี่เป็นน้อง โดยการรักษาวินัยธรรมเดิม และอาจจะมีการสร้างสรรค์วัฒนธรรมใหม่เพิ่มเติมก็ได้

โสเภณีนักศึกษา หมายถึง กลุ่มนักศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปีที่หาเงินหรือประกอบอาชีพจากการขายบริการทางเพศ

กลุ่มเพื่อน หมายถึง การรวมของกลุ่มที่มีอายุระดับใกล้เคียงกัน มีสเนียมใกล้เคียงกัน อาจมีการร่วมทำกิจกรรมด้วยกันเป็นครั้งคราว

สื่อมวลชน หมายถึง สื่อที่ได้แพร่กระจายความคิด ความเชื่อทัศนคติ ค่านิยม ข่าวสาร ฯลฯ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ หนังสือ นิตยสาร Internet เป็นต้น

ค่านิยม คือ สิ่งที่เป็นมาตรฐานสำหรับการเลือกหรือเป็นการให้คุณค่าสรรพสิ่งต่างๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม เป็นความเชื่อของบุคคลหรือของสังคมที่คงตัวหรือถาวรพอควร และค่านิยมนี้มีลักษณะเฉพาะในแต่ละสังคม ซึ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์และสภาพแวดล้อมของแต่ละสังคม รวมถึงการขัดเกลาทางสังคมที่ทำให้ค่านิยมของปัจเจกชนแตกต่างกันไป

รายได้ หมายถึง เงินตรา สิ่งของ ค่าตอบแทน รวมถึงวัตถุสิ่งอื่นที่ให้เป็นค่าตอบแทนต่อการกระทำใดการกระทำหนึ่ง

ความผิดหวังในความรัก หมายถึง การไม่ได้ความรักตอบแทนจากบุคคลที่หลงใหลหรือบุคคลที่ได้ให้ความรักไป ซึ่งบางกรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้ให้ทรัพย์สิน ความรัก ความเอาใจใส่ รวมถึงร่างกาย แต่ไม่ได้ความรักตอบมาอย่างที่คาดหวังไว้

การมีเพศสัมพันธ์มาก่อน หมายถึง การที่นักศึกษาได้สูญเสียพรหมจรรย์ไปแล้วไม่ว่ากับผู้ใดก็ตาม หรือเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่นมาก่อน

2. ค่านิยมทั่วไป

วิถีชีวิต หมายถึง ลักษณะความเป็นอยู่ ความเป็นไปในชีวิตประจำวัน การดำรงชีวิตอยู่ของบุคคลหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

วัยรุ่น หมายถึง เป็นช่วงวัยเด็กการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายไปในทางที่แสดงให้เห็นชัดว่าเป็นชายหนุ่มและหญิงสาว วัยนี้จะเป็นวัยที่สมองเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ มีพัฒนาการทางธรรมชาติและสังคมวัยนี้จะสิ้นสุดลงก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นบรรลุนิติภาวะ มีความสามารถเพียงพอ

ที่จะดำรงชีวิตอย่างอิสระไม่ต้องอยู่ภายใต้การคุ้มครองดูแลของบิดามารดา สามารถรับผิดชอบต่อชีวิตของตนเองและมีพฤติกรรมเป็นที่ยอมรับของสังคม

พฤติกรรมเบี่ยงเบน หมายถึง พฤติกรรมที่แตกต่างหรือฝ่าฝืน หรือขัดแย้งกับมาตรฐานที่สังคมยอมรับ หรือวัฒนธรรมภายในระบบกลุ่มสังคมนั้น

ความเบี่ยงเบน คือ การที่บุคคลมีลักษณะแตกต่างหรือผิดไปจากบรรทัดฐานสังคมนั้น ลักษณะที่แตกต่างกัน อันได้แก่ ทักษะคิด มาตรฐานทางศีลธรรม และพฤติกรรมที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน เป็นต้น

การขัดเกลาทางสังคม หมายถึง การถ่ายทอดวัฒนธรรมของบุคคลตั้งแต่เกิดจนกระทั่งสามารถเรียนรู้และสามารถมีส่วนร่วมในสังคมได้จนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่

ครอบครัวขาดความอบอุ่น หมายถึง ลักษณะของครอบครัวที่สมาชิกในครอบครัวไม่สามารถให้ความรัก ความเข้าใจ การดูแลเอาใจใส่ที่เพียงพอต่อสมาชิกในครอบครัวด้วยตนเอง

โสเภณี หมายถึง หญิงที่กระทำเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น จะเป็นไปในทางร่วมประเวณีอย่างปรกติหรือการปรนนิบัติแบบอื่นใด อันเป็นการสำส่อนเพื่อสินจ้างรางวัล ซึ่งอาจจะเป็นเงินทอง หรือสิ่งของอย่างอื่น ทั้งนี้ไม่ว่าการกระทำนั้นจะได้กระทำต่อเพศเดียวกันหรือต่างเพศไม่ว่าการกระทำนั้นจะเป็นครั้งคราวหรือเป็นอาชีพ

กลุ่มเพื่อนที่มีประสบการณ์การเป็นโสเภณี หมายถึง กลุ่มเพื่อนไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชายที่เคยคบหาสมาคม หรือเพื่อนที่กำลังคบหาสมาคมอยู่ในขณะนั้นที่เคยประกอบอาชีพโสเภณี หรือกำลังประกอบอาชีพโสเภณีอยู่

ค่านิยมทางวัตถุ หมายถึง ความเชื่อ ความคิด หรือทัศนคติที่เห็นวัตถุที่จับต้องได้ สำคัญกว่านามธรรมหรือสิ่งที่เป็นคุณค่าทางจิตใจ โดยบางครั้งที่มีระดับสูงมากจนสามารถกระทำสิ่งที่ผิดต่อบรรทัดฐานเพื่อแลกมาซึ่งวัตถุนั้นๆ

ยอมรับสมมติฐาน หมายถึง การยอมรับว่าสมมติฐานนั้นถูกต้องตามที่ตั้งไว้ เมื่อค่าความสัมพันธ์ระหว่างสองตัวแปรมีมากกว่า ร้อยละ 51 ขึ้นไป

ปฏิเสธสมมติฐาน หมายถึง การปฏิเสธว่าสมมติฐานนั้นถูกต้องตามที่ตั้งไว้ เมื่อค่าความสัมพันธ์ของสองตัวแปรมีน้อยกว่า ร้อยละ 51 ลงมา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาหญิงเป็น โสเภณี: ศึกษากรณีกรุงเทพมหานคร ได้ใช้การศึกษาจากเอกสาร (Documentary Research) และศึกษาจากวิธีการวิจัยทางมานุษยวิทยา โดยการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม (Participant Observation) ประกอบกับการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ (Informal Interview) การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรายบุคคล (In-depth Interview) และการใช้แบบสัมภาษณ์

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ กลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่กำลังประกอบอาชีพโสเภณีและมีอายุอยู่ในช่วง 18-25 ปี โดยกลุ่มนักศึกษานี้ศึกษาในมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร รวมถึงอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครอีกด้วย มีการเลือกสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวสำคัญ (Key Informant) โดยกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาได้คัดเลือกจากปัจจัยเหตุที่ทำให้กลายเป็นโสเภณีที่แตกต่างกัน โดยมีจำนวนประชากรที่ใช้วิธีวิจัยทางมานุษยวิทยาในการสัมภาษณ์เจาะลึกจำนวน 10 ราย

วิธีการและเครื่องมือในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. การศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง
เอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เอกสารทางวิชาการ บทความ วารสาร วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย ซึ่งจะเป็นข้อมูลทุติยภูมิเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งต่อไป
2. การศึกษาหาข้อมูลโดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยทางมานุษยวิทยา (Anthropological Field Work)

โดยมีระเบียบวิธีวิจัยหลายรูปแบบเพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้เกิด โสเภณีนักศึกษา โดยใช้การสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) และการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม (Participant Observation) โดยมีแบบสัมภาษณ์ซึ่งปรับปรุงมาจากแนวคำถามที่สร้างขึ้น โดยอาศัยกรอบความคิดพื้นฐานในการวิจัยเป็นหลัก ในการกำหนดประเด็นต่างๆ เพื่อให้มีเนื้อหาครอบคลุมเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นผลทำให้เกิด โสเภณีนักศึกษา

3. การเลือกผู้ให้ข่าวสำคัญ

ผู้ศึกษาใช้หลักการเลือกผู้ให้ข่าวสารสำคัญ (Key Informant) โดยเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักรายแรกที่มีความเต็มใจให้ข้อมูล ส่วนในการเลือกผู้ตอบรายต่อไป ได้เน้นความแตกต่างในเรื่อง ปัจจัยที่เป็นสาเหตุในการเป็น โสเภณีนักศึกษา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แตกต่างกันออกไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมี 2 แบบคือ

1. การเก็บข้อมูลจากเอกสารต่างๆ (Document Data) โดยการรวบรวมข้อมูลจากห้องสมุดต่างๆ และสถานที่ราชการที่เกี่ยวข้อง เช่น ห้องสมุดรัฐศาสตร์ และหอสมุดวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , ห้องสมุดกลางมหาวิทยาลัยรามคำแหง, ห้องสมุดมหาวิทยาลัยกรุงเทพ, ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ และสถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นต้น

2. การรวบรวมข้อมูลภาคสนามทางมานุษยวิทยา (Anthropological Field Work) โดยผู้ศึกษาเลือกใช้วิธีเก็บข้อมูลโดยการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม ทั้งนี้เนื่องมาจากธรรมชาติของวัยรุ่นไม่ชอบการถูกซักถามอย่างเป็นระบบ จึงทำให้ต้องใช้เวลาทำให้เกิดความคุ้นเคยกัน เช่น การนัดเพื่อไปทานข้าว ดูหนัง และสอดแทรกคำถามเข้าไปในบทสนทนา รวมถึงการสังเกตการณ์อย่างไม่มีส่วนร่วม คือการเข้าไปในสถานบริการในฐานะที่เป็นลูกค้าคนหนึ่งและ การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก โดยมีการสัมภาษณ์เชิงลึกด้วยตนเอง ผู้ศึกษาจะเลือกผู้ให้ข่าวสำคัญ 10 รายและทำการสัมภาษณ์ถึงปัจจัยต่างๆที่ทำให้โสเภณีนักศึกษาตัดสินใจทำอาชีพนี้

ขั้นตอนในการหาข้อมูลภาคสนาม

หลังจากที่ได้ค้นคว้าเอกสารทางวิชาการต่างๆที่เกี่ยวกับการวิจัยเรื่อง โสเภณี ไม่ว่าจะ เป็น โสเภณีข้ามชาติ โสเภณีเด็ก โสเภณีชาย หรือ โสเภณีในลักษณะต่างๆไป ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงสาเหตุ ความเป็นไปและบทความทางวิชาการต่างๆที่ได้เคยมีการทำวิจัยกันไปบ้างแล้ว จึงสามารถ

ได้แนวทางในการทำวิจัยและการเตรียมพร้อมก่อนการเข้าไปสัมภาษณ์จริง แต่ก่อนที่จะได้เข้าสู่สนามวิจัยนั้น ผู้วิจัยก็ต้องพยายามลบภาพลักษณ์เก่าๆของ โสเภณีที่เคยมี และเตรียมที่จะรับรู้ถึงสาเหตุของนักศึกษาโสเภณีในปัจจุบันถึงการเปลี่ยนแปลงในลักษณะการขายบริการในยุคโลกาภิวัตน์นี้ โดยขั้นตอนการเข้าสู่สนามวิจัยเพื่อหาข้อมูลนั้นมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การหาผู้ให้ข่าวสำคัญ

การที่ผู้วิจัยจะหาผู้ให้ข่าวแต่ละคนเป็นเรื่องที่ยากมากเพราะความที่ผู้วิจัยเป็นเพศหญิงทำให้ไม่สามารถเข้าไปในสถานที่บริการเพียงลำพัง ผู้วิจัยจึงได้ติดต่อเพื่อนเพศชายให้ช่วยพาเข้าไปดูสถานบริการกลางคืนตามย่านต่างๆ แต่ก็ยังไม่สามารถหาโสเภณีที่เป็นนักศึกษาได้ เพราะการที่นักศึกษาแต่ละคนมาทำงานขายบริการนั้นจะต้องมีการปกปิดสถานะเป็นอย่างดี จะมีการบอกกันปากต่อปากแก่ลูกค้าที่ต้องการใช้บริการเท่านั้น การหาผู้ให้ข่าวด้วยตนเองจึงเป็นไปได้ยากและต้องใช้เวลาอย่างมาก

แผนการในการทำงานจึงต้องเปลี่ยนไป ผู้วิจัยได้เริ่มสอบถามเพื่อนชายที่เคยรู้ว่าชอบไปเที่ยวสถานบันเทิงตอนกลางคืนถึงเรื่องโสเภณีนักศึกษา ส่วนใหญ่ทราบว่ามีจริง แต่ก็ไม่เคยลองเพราะราคาอยู่ในอัตราที่แพงมาก ไม่สามารถที่จะซื้อเวลาได้ ผู้วิจัยจึงได้สอบถามเกี่ยวกับเบอร์โทรศัพท์เพื่อติดต่อกับเอเยนต์ เพื่อนๆได้ให้มาหลายเบอร์ บางคนรู้จักกันเป็นการส่วนตัวคือเป็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยที่ทำอาชีพเป็นเอเยนต์หาเด็กนักเรียนนักศึกษาให้ขายบริการให้ลูกค้า บางคนรู้จักเพราะเคยเป็นหรือกำลังเป็นลูกค้าประจำ เมื่อผู้วิจัยได้เบอร์มาแล้วก็ได้โทรศัพท์ไปติดต่อด้วยตนเอง แต่ก็กลับพบแต่ความผิดหวัง เบอร์โทรศัพท์ที่ได้มาไม่สามารถติดต่อได้ บางทีก็ไม่มีคนรับสาย บางเบอร์โทรศัพท์มีคนรับแต่ไม่มีเสียงพูด ผู้วิจัยจึงต้องให้เพื่อนชายเป็นผู้ติดต่อแทน เมื่อโทรศัพท์ไปที่เบอร์ต่างๆที่เคยมี กลับติดต่อได้และได้คุยกับเอเยนต์ แต่เมื่อแจ้งว่าต้องการสัมภาษณ์เพื่อทำวิจัยก็ได้แต่คำปฏิเสธอย่างไม่ใยดี หรือไม่ก็วางสายโดยโทรศัพท์กลับไปก็ไม่ยอมรับอีกเลย

ผู้วิจัยกลับไปคิดทบทวนถึงขั้นตอนต่างๆ พยายามหาทางกลับไปติดต่อกับโสเภณีนักศึกษาให้ได้จึงต้องใช้วิธีการให้เพื่อนชายติดต่อซื้อเวลาและนัดให้ไปขายบริการ แต่ที่จริงแล้วผู้วิจัยจะไปด้วย เพื่อไปสัมภาษณ์ให้ได้ จึงได้ติดต่อรอวันช่วงเวลากลางคืน 3-4 วัน และได้ติดต่อกลับไปหาเอเยนต์คนเดิม เมื่อเห็นว่าเป็นลูกค้าก็พูดจาดีและให้ความสะดวกทุกอย่าง หลังจากที่ได้ติดต่อกับเอเยนต์เป็นการดี เขาได้ให้เบอร์โทรศัพท์ของโสเภณีนักศึกษาเพื่อจะได้โทรนัดเวลาและสถานที่กัน

2 การนัดพบสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวสำคัญ

1. การสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการก่อนที่จะถึงเวลานัดสัมภาษณ์ผู้วิจัยต้องเตรียมเอกสารยืนยันว่าผู้วิจัยกำลังศึกษาอยู่และได้ทำวิจัยในเรื่องนี้จริงๆ ไม่ว่าจะเป็นบัตรประชาชน บัตรประจำตัวนิติบัตร ใบรับรองสถานภาพการเป็นนิติบัตร โครงร่างวิทยานิพนธ์ และใบประมวลผลการศึกษา เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องผิดพลาดขึ้นอีก และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ อุปกรณ์การทำวิจัยต่างๆ และค่าตอบแทนในการสัมภาษณ์

หลังจากนั้นเพื่อนชายและผู้วิจัยได้ไปพบกับนักศึกษาโสเภณี ส่วนใหญ่เมื่อเห็นว่ามีผู้หญิงมาด้วยก็มีอาการตกใจว่าผู้วิจัยเป็นผู้สื่อข่าวที่ต้องการมาแฉเรื่องของเขา จึงต้องนำเอกสารออกมาและพยายามอธิบายให้เข้าใจ บางคนไม่เข้าใจก็ต้องปล่อยให้เขาไป โดยต้องเสียเงินค่าดูหน้าด้วย (เป็นเงินที่ต้องให้เอเยนต์ทุกครั้งที้ออกมาพบลูกค้า ไม่ว่าจะมีการขายบริการหรือไม่ ส่วนใหญ่ 300-700 บาท) แต่ถ้าเปิดห้องไว้ผู้วิจัยก็ต้องจ่ายค่าห้องพักที่จองไว้ชั่วคราว (280-500 บาท) รวมถึงนักศึกษาโสเภณีบางคนก็เรียกค่าเดินทางอีกเป็นราคา 100 บาท เฉลี่ยแล้วการพบนักศึกษาโสเภณีต้องใช้เงินประมาณ 1,000 บาท ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถสัมภาษณ์ได้

การอธิบายโน้มน้าวให้นักศึกษาโสเภณีเชื่อได้นั้นต้องใช้เวลานานพอสมควร บางคนเมื่อฟังแล้วก็ยินยอมให้สัมภาษณ์แต่โดยดี เพราะเคยเห็นการวิจัยแบบเดียวกันนี้ที่มหาวิทยาลัยของตนเอง การสัมภาษณ์เป็นไปได้ช้าเพราะนักศึกษาโสเภณีไม่ยอมให้ใช้เครื่องอัดเทปและห้ามถ่ายรูป ไม่ว่าจะป็นด้านหลังก็ตาม ผู้วิจัยจึงต้องจดข้อเท็จจริงต่างๆด้วยตนเอง การสัมภาษณ์เป็นไปตามแบบคำถามที่ทำไว้เพื่อความรวดเร็วและจะได้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดโดยไม่ตกหล่น ทุกอย่างต้องทำแข่งกับเวลา เพราะการซื้อเวลาแต่ละครั้งต้องใช้เงินมาก ค่าตอบแทนจะอยู่ที่ 1,500-2,500 บาทต่อสองชั่วโมง ไม่ว่าจะขอให้ลดราคาอย่างไรก็ไม่ได้ เหตุผลของเขาคือเวลาเป็นเงินเป็นทอง เขาสามารถเอาเวลาสองชั่วโมงนี้ไปทำงานได้เงินดีกว่ามาให้สัมภาษณ์ฟรีๆ ดังนั้นการสัมภาษณ์แต่ละครั้งต้องใช้จ่ายค่าตอบแทนให้นักศึกษาโสเภณีประมาณ 2,000-3,000 บาท (รวมค่าดูหน้า) และขึ้นอยู่กับสถานที่ที่สัมภาษณ์ด้วย ถ้าเป็นโรงแรมก็ต้องจ่ายค่าห้องอีกรวมเป็น 2,300-3,800 บาทต่อครั้ง

เวลาสัมภาษณ์โสเภณีนักศึกษา เป็นเรื่องจำเป็นเป็นอย่างมากที่ทุกคนจะต้องให้ผู้วิจัยได้ตรวจดูบัตรต่างๆ เช่น บัตรประชาชน (ตรวจดูช่วงอายุว่าอยู่ในอายุ 18-25 ปี) และบัตรนักศึกษา (ตรวจสถานภาพการเป็นนักศึกษา) บางคนหลอกลวงเรื่องอายุและสถานภาพนักศึกษาเพื่อให้ได้เงินในการสัมภาษณ์ ทำให้ผู้วิจัยต้องเสียค่าใช้จ่ายและเวลาโดยไม่จำเป็น หรือบางคนไม่เต็มใจตอบ พูด

จาหายบาย ไม่ใส่ใจจริงในการฟังคำถาม ขอขึ้นราคาเมื่อเห็นว่าผู้วิจัยจำเป็นต้องได้ข้อมูล และพยายามถ่วงเวลาที่ต้องคัดออกไป ที่จริงแล้วผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักศึกษาโศภณีรวมแล้ว 16 คน แต่ได้คัดออกทีละคนตามความเหมาะสมจนเหลือแค่ 10 คนตามเป้าหมาย

2. การสัมภาษณ์กึ่งทางการ

การสัมภาษณ์ในครั้งแรกมักออกในรูปแบบที่เป็นทางการ มีการซื้อเวลา นัดสถานที่ และตกลงราคาไว้เป็นอย่างดี เพื่อกันความผิดพลาดต่างๆที่สามารถเกิดขึ้นได้ แต่ในการสัมภาษณ์ครั้งต่อๆมามักจะทำในรูปแบบที่ไม่เป็นทางการมากนัก เพื่อความสบายใจของผู้ให้ข่าวเองด้วย เช่น นัดไปทานข้าว หรือนัดคุยตามลานเบียร์ บางครั้งที่ผู้วิจัยได้ชวนนักศึกษาโศภณีไปดื่มเหล้าหรือดื่มเบียร์ในเทศกาลเบียร์ต่างๆ สถานที่เหล่านี้ทำให้ผู้ให้ข่าวเกิดความคุ้นเคยมากขึ้น โดยพยายามที่จะเลือกสถานที่ที่ไม่เสียงดังจนเกินไป ที่สามารถคุยได้รู้เรื่องและทำความสนิทสนมขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง การที่ได้คุยกันนอกสถานที่ทำงานก็ทำให้ได้คุยกันเสมือนเป็นเพื่อนผู้หญิง อาจเป็นเพราะวัยที่ใกล้เคียงกันและผู้วิจัยก็พยายามแต่งตัวให้ไม่เป็นทางการที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ว่าจะเขาอยากทำอะไรก็ให้ทำ ไม่ว่าจะเป็นการสูบบุหรี่ ทานเหล้าหรือเบียร์ ผู้วิจัยก็ไม่ได้ห้าม ค่อยๆสังเกตดูปฏิกิริยาของผู้ให้ข่าวต่อสิ่งต่างๆรอบตัว

การสัมภาษณ์แบบกึ่งทางการทำให้ผู้ให้ข่าวรู้สึกผ่อนคลายมากยิ่งขึ้น เป็นการนัดคุยกัน โดยทั้งสองฝ่ายไม่มีความรู้สึกกดดันทั้งด้านเวลาและสถานที่ นักศึกษาโศภณีบางคนไม่คิดค่าสัมภาษณ์ทำให้ผู้วิจัยไม่ต้องจ่ายค่าชั่วโมงอย่างที่เคยทำในการนัดคุยกันครั้งแรก การพบกันไม่ต้องผ่านเอเจนต์อีกต่อไป ผู้ให้ข่าวเกิดความไว้วางใจในตัวผู้วิจัยมากยิ่งขึ้น โดยการมีกิจกรรมทำร่วมกัน การสัมภาษณ์กึ่งทางการนั้นผู้วิจัยจะดูแลจ่ายค่าอาหาร ค่าเครื่องดื่ม บางทีนำของมาให้ เช่น บุหรี่ ฯลฯ

3. การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ

เมื่อผู้วิจัยได้สัมภาษณ์แบบกึ่งทางการเป็นระยะเวลาประมาณ 2-3 เดือน นักศึกษาโศภณีและผู้วิจัยได้สนิทกันขึ้นมาอีกขั้นหนึ่ง ถึงขั้นที่สามารถโทรศัพท์หากันได้เมื่อต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเข้าไปสนิทกันมากขึ้นโดยพยายามเข้าไปทำกิจกรรมที่นักศึกษาโศภณีแต่ละคนชอบ เช่น นักศึกษาโศภณีที่ชอบเที่ยวหรือซื้อของตามห้างสรรพสินค้า ผู้วิจัยก็ได้พาออกไปเที่ยวตามสถานบันเทิงต่างๆ พาไปดูภาพยนตร์ ตั้งแต่การไปรับ-ส่งที่หอพัก ช่วยเลือกเสื้อผ้าในการออกไปเที่ยว ไปทำผมด้วยกัน บางครั้งก็ไปเดินเลือกซื้อของด้วยกัน และนี่คือโอกาสสำคัญที่ผู้วิจัยได้เห็นถึงความเป็นจริง มีบางคนพยายามปกปิดความเป็นตัวของตัวเอง แต่

จากการทำวิจัยที่ได้เข้าไปอยู่ในชีวิตประจำวันของผู้ให้ข่าวก็ทำให้ไม่สามารถจะปกปิดได้ตลอด สิ่ง
ที่ผู้วิจัยพยายามจะทำให้ได้คือการได้ไปที่มหาวิทยาลัยกับผู้ให้ข่าว และผู้วิจัยก็ทำสำเร็จโดยสามารถ
ตามไปที่มหาวิทยาลัยของนักศึกษาโศภณีทุกๆคนที่ได้สัมภาษณ์มา ทำให้สามารถพิสูจน์ได้ว่าผู้ให้
ข่าวสำคัญทุกคนยังคงสถานภาพการเป็นนักศึกษา ไม่ได้หลุดลงด้วยการแอบอ้างแต่ชื่อสถาบัน
การศึกษา

การที่ผู้วิจัยได้เข้าไปมีส่วนร่วมในชีวิตของผู้ให้ข่าวที่ละเอียดละน้อยก็เพื่อให้เกิด
ความไว้วางใจและสนิทสนมคุ้นเคย หลังจากที่ได้ออกไปเที่ยวกันบ่อยๆทำให้ผู้ให้ข่าวและผู้วิจัยเกิด
ความสนิทสนมกันเหมือนเพื่อนคนหนึ่ง สามารถที่จะโทรศัพท์ไปหาแค่เพื่อจะคุยกันตามภาษาผู้
หญิง บางทีผู้ให้ข่าวเป็นฝ่ายโทรศัพท์มาชวนไปเที่ยวเองเสียด้วย ในครั้งแรกๆที่พบกัน นักศึกษา
โศภณีทุกคนขอค่าตอบแทนเป็นเงินและค่อนข้างไม่ไว้วางใจ เมื่อหมดเวลาสัมภาษณ์ก็กลับทันที
จนได้พยายามสัมภาษณ์กึ่งทางการ ผู้ให้ข่าวก็ยังเห็นการออกไปเที่ยวหรือการที่มีผู้วิจัยเป็นคนมา
รับ มาส่ง หรือพาไปเลี้ยงอาหารเป็นสิ่งที่คุ้มค่ากับการออกไปเที่ยวแต่ละครั้ง เมื่อเวลาผ่านไปเรื่อยๆผู้
ให้ข่าวก็รู้สึกเหมือนว่าเป็นเพื่อนกับผู้วิจัย เริ่มพูดคุยให้ฟังเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวมากขึ้น เริ่มที่จะพาไปที่
หอพัก มหาวิทยาลัย บางทีก็ไว้วางใจที่จะพาผู้วิจัยไปเที่ยวกับเพื่อนๆที่ไม่รู้ว่าผู้ให้ข่าวเป็น โศภณีด้วย
จนภายหลังเมื่อผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลได้ครบแล้ว ผู้ให้ข่าวก็ยังคงโทรศัพท์มาหาบ้างเป็นครั้งคราว
บางทีก็ยังชวนให้ไปเที่ยวด้วยกันเหมือนเดิม

3. การตรวจสอบข้อมูลตามความเป็นจริง

เมื่อผู้วิจัยเก็บข้อมูล ได้เรียบร้อยแล้ว ก็ได้จัดระบบและเรียบเรียงใหม่ให้มีข้อความ
สละสลวย เรื่องราวของนักศึกษาโศภณีเหล่านี้เหมือนเรื่องเล่าที่อาจดูเหลือเชื่อ แต่ที่จริงแล้วกลับ
เป็นความจริงที่เข้มข้นมากสำหรับบางคน พวกเขาเป็นผู้หญิงสาวที่เข้มแข็งมาก ต่อสู้ชีวิตด้วยตนเอง
ถึงแม้จะเลือกเดินในทางที่ผิดแต่ก็เป็นการตัดสินใจแก้ปัญหาในขณะนั้น ไม่มีใครสามารถรู้ถึงความ
รู้สึกของพวกเขาและตัดสินใจถูกหรือผิดได้ถ้าไม่ได้สัมผัสด้วยตนเอง

การเก็บข้อมูลบางช่วงมีปัญหาเพราะ ไม่ได้อัดเทปแต่ผู้วิจัยก็สามารถเก็บข้อมูลที่ขาด
หายไปได้ โดยการสนิทสนมกับนักศึกษาโศภณีทั้ง 10 เป็นระยะเวลากว่า 1 ปี เมื่อได้ผลวิจัยออก
มาเป็นรูปเล่มแล้ว ผู้วิจัยก็ยังได้นำผลสรุปไปสอบถามความถูกต้องกับเจ้าตัวอีกด้วย โดยเฉพาะการ
วัดค่าร้อยละของปัจจัยสาเหตุต่างๆที่สามารถมีผลต่อการเป็น โศภณีนักศึกษา ผู้วิจัยก็ได้ถามเป็นราย
บุคคลเพื่อให้ ได้ความแน่นอนและถูกต้องตามที่สามารถรวบรวมไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการรวบรวมข้อมูลแล้ว ได้นำข้อมูลที่ได้มาทำ Content Analysis เพื่อจัดหมวดหมู่ข้อมูลตามสมมติฐาน การนำเสนอได้นำเสนอในลักษณะการพรรณนาความ (Description) เพื่อสรุปผลการศึกษา พร้อมลักษณะของกรณีตัวอย่าง (Case Study)

แนวการพิสูจน์สมมติฐาน

สมมติฐานที่ผู้วิจัยได้เสนอมี 7 ข้อ ต่างมีตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม การพิสูจน์สมมติฐานนำมาจากการหาข้อมูลในการวิจัยที่แบ่งผลของการวิจัยเป็นหมวดหมู่แบ่งแยกตัวแปรเป็นข้อๆ เพื่อเป็นการพิสูจน์สมมติฐานที่มีประสิทธิภาพต่อการสรุปผลการวิจัย

ตารางแสดงเวลาในการลงนามวิจัยทางมานุษยวิทยา

กิจกรรม/เดือน	มี.ค.45- เม.ย.45	พ.ค.45- มิ.ย.45	ก.ค.45- ส.ค.45	ก.ย.45- ต.ค.45	พ.ย.45- ธ.ค.45	ม.ค.46- ก.พ.46	มี.ค.46
1.เสนอโครงร่าง วิทยานิพนธ์	→						
2.หาผู้ให้ข่าวสำคัญ	→						
3.สัมภาษณ์อย่าง เป็นทางการ	→						
สัมภาษณ์กึ่งทาง การ		→					
สัมภาษณ์อย่างไม่ เป็นทางการ			→				
4.เรียบเรียงข้อมูล					→		
5.ตรวจสอบข้อมูล						→	
6.สรุปและทำรูป เล่ม							→

บทที่ 4

ข้อมูลกรณีศึกษา

ความนำ

ข้อมูลกรณีศึกษาเป็นการนำเสนอเรื่องราวชีวิตและความเป็นอยู่ของนักศึกษาหญิง โสเภณีในเขตกรุงเทพมหานคร ข้อมูลที่ได้นำเสนอมีหลากหลายแง่มุม ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลพื้นฐาน ไปจนถึงความรู้สึกของผู้ถูกสัมภาษณ์ต่อบังคับต่างๆที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าสู่อาชีพโสเภณี โดยผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์นักศึกษาหญิงโสเภณีเป็นจำนวน 10 คน ดังต่อไปนี้

กรณีศึกษาที่ 1

ชื่อ น.ส. สุณีย์ (นามสมมติ)

อายุ 21 ปี

นักศึกษาปีที่ 2 มหาวิทยาลัยรัฐ

ภูมิลำเนาเดิม จังหวัดขอนแก่น

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

ร่าเริง น่ารัก หน้าตาสดใสด้วยรอยยิ้ม ผมสั้นด้านหน้าชอย และด้านหลังปล่อยยาวเป็นริ้ว ๆ ชอบใส่เสื้อสียัดกับกางเกงยีนส์ ทำทางดูเป็นกันเอง มักจะให้สัมภาษณ์ด้วยหน้าตายิ้มแย้มเป็นมิตร ทำทางจริงใจและมีน้ำใจ ถึงแม้ว่าจะเป็นเด็กสาวที่ไม่สวยมาก ผิวคล้ำเหมือนโดนแดดมาตั้งแต่เด็ก ผมเผ้าดูรุงรัง แต่ก็ถือว่าดูเป็นคนดีมีไม่ตรีจิต

ชีวิตวัยเด็ก

เคยอยู่กับยาย พ่อแม่แยกทางกันตั้งแต่ยังเล็ก ๆ โดยผู้ให้สัมภาษณ์จำหน้าพ่อไม่ได้เลยด้วยซ้ำ แต่ได้ฟังว่า พ่อแต่งงานมีลูกมีภรรยาใหม่ไปแล้ว ส่วนแม่ในขณะนี้ก็แต่งงานใหม่และมีลูกเหมือนกัน ตั้งแต่นั้นมาพ่อและแม่ก็ไม่เคยคุยกันอีก ต่างฝ่ายต่างมีครอบครัวของตนเอง ผู้ให้ข่าวจึงอยู่กับยายซึ่งเลี้ยงดูมาอย่างดี ยายรักและดูแลจนโตเป็นสาว ยายเคยบอกว่า เป็นเด็กชน ชอบวิ่งเล่น

ไปไหนมาไหนคนเดียว บางทีก็รังแกเด็กคนอื่นในละแวกเดียวกัน แต่สุนัขจำไม่ได้เลย และไม่อยากจะจำด้วย เพราะไม่ชอบนึกถึงเรื่องเก่า ๆ คิดแล้วจะสงสารยาย ซึ่งภาพที่เห็นแต่เล็ก ๆ ก็คือภาพยายที่เหนื่อยจากการทำพวงกุญแจขาย ยายมีฝีมือในการทำสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ ของกระจุกกระจิกน่ารัก ๆ แต่ยายก็ต้องเร่ขายไปเรื่อยโดยไม่มีรายได้ประจำ แม่และพ่อเคยส่งเงินให้ยายใช้เพื่อประทังชีวิต แต่พ่อส่งได้ประมาณ 4 – 5 เดือนก็เลิกส่ง ส่วนแม่เคยส่งให้เดือนละหลายพันบาท แต่หลัง ๆ ขาด ๆ หาย ๆ บางทีส่งมาเพียง 500 บาท เท่านั้น ผู้ให้สัมภาษณ์เห็นว่าตนเองทำให้ยายลำบากมาตลอด ซึ่งก็เคยขอย้ายไปอยู่บ้านแม่ แต่ยายก็ไม่ยอม บอกว่ายายมีหลานอยู่คนเดียว ยายเลี้ยงเองได้ ไม่ต้องให้ใครมาช่วย แต่เมื่อถึงคราวต้องติดต่อกับแม่ แม่กลับทำเป็นอึดออด ไม่อยากให้เข้าไปอยู่ด้วย แม่ทำหน้าลำบากใจ ซึ่งผู้ให้ข่าวเห็นแต่ก็ไม่เคยเล่าให้ใครฟัง จึงได้ตกลงอยู่กับยายต่อไปเรื่อย ๆ โดยพยายามช่วยทำพวงกุญแจเพื่อยายจะได้ไม่ต้องปวดหลังมากและออกไปขายพวงกุญแจให้ยายบ้างเป็นบางครั้ง จนพักหลังที่ยายไม่ค่อยสบาย แน่ใจว่าไม่สามารถนั่งนอนใจได้ จึงต้องทำพวงกุญแจและทำงานพิเศษพร้อม ๆ กัน โดยยอมรับว่าช่วงแรก ๆ เหนื่อยมาก แต่ก็เป็นวิธีเดียวในการช่วยแบ่งเบาภาระของยาย ไม่อยากให้ยายป่วยมากกว่านี้ เพราะสงสารยาย เหมือนว่ายายเหนื่อยมาตลอดชีวิตอยากให้ยายได้พักบ้าง

ยายเริ่มแก่ตัวลงทุกวัน ๆ โดยผู้ให้สัมภาษณ์ต้องรับผิดชอบทำงานหาเงินมากขึ้น จากการเริ่มทำงานเล็ก ๆ เสิร์ฟอาหารตามร้านขายข้าวต้ม และการทำพวงกุญแจขาย บางทีชาวบ้านสงสารก็จะจ้างให้ไปช่วยเก็บผักแลกด้วยข้าวสาร บางครั้งยายล้มเจ็บก็ต้องใช้จ่ายค่ายาโดยที่รู้ว่า ยายมักจะปิดบังไม่ยอมบอกว่าป่วย ยายไม่อยากให้ต้องกลุ้มใจ สุนัขเองก็อยากให้ยายหายเจ็บ แต่ก็ต้องทำงานหนักเพื่อแลกค่าจ้าง บางครั้งก็รับงานเย็บผ้าและซ่อมแซมเสื้อผ้าตามยถากรรม ซึ่งตนเองก็เต็มใจจะทดแทนพระคุณของยาย ถ้าไม่มียายก็คงต้องถูกทอดทิ้งอยู่คนเดียว

ประวัติการศึกษา

ผู้ให้ข่าวเรียนหนังสือเก่งมาตั้งแต่เด็กที่โรงเรียนในจังหวัดขอนแก่น แต่เกือบจะไม่ได้เรียนต่อหลังจากจบ ป.4 เพราะความยากจน แต่ยายขอให้เรียนต่อไป ยายอยากให้ได้ดีและเคยบอกว่าเรียนให้เก่งจะได้เป็นหมอมารักษายาย จึงเรียนหนังสือต่อไปเรื่อย ๆ จนถึงชั้น ป. 6 ในครั้งนั้นต้องเหนื่อยจากการทำงานและไม่เห็นว่าการเรียนจะสำคัญกว่าการหาเงินมาเลี้ยงยาย จึงได้โกหกยายว่าเรียนต่อชั้น ม. 1 ในตัวเมือง แต่ที่จริงแล้วไปปฏิบัติงานเรียงเอกสารในบริษัทแห่งหนึ่ง ซึ่งยายก็ไม่เคยรู้เลยว่าปิดบังอยู่ จนเวลาผ่านไปนับ 2 เดือน ได้เงินเดือนและนำมาใช้จ่ายของที่จำเป็นในบ้าน รวมถึงยาของยายด้วย ยายจึงเริ่มอะใจ และได้ถามความจริงในที่สุด ผู้ให้ข่าวไม่กล้าโกหกยายอีก

ต่อไป จึงได้บอกความจริง ขยายเสียใจและโทษตนเองว่าไม่มีความสามารถจะเลี้ยงหลานแค่คนเดียวให้ได้ได้อย่างสุขสบาย ทั้งสองคนจึงนั่งร้องไห้กอดกัน ขยายขอให้กลับไปเรียนหนังสือ ส่วนยายจะทำงานเบา ๆ เช่น เก็บผักขาย จะช่วยแบ่งเบาภาระกันได้บ้าง สุนีย์สนใจและทำงานอยู่ที่บริษัทนั้นจนครบหนึ่งปี แม้ว่าเงินจะไม่ได้มาก แต่ก็ทำให้สุนีย์ได้เรียนรู้อะไรมากมาย ก่อนที่จะลาออก ที่บริษัทนั้นอยากให้งานหลังเลิกเรียนอีกด้วย ผู้ให้ข่าวดีใจมากที่พวกพี่ ๆ เอ็นดูและอยากให้งานที่นี้ต่อ แต่ตนเองต้องตั้งใจเรียนมากขึ้น หลังจากที่ขาดเรียนไปหนึ่งปีเต็ม เพราะกลัวจะตามเพื่อน ๆ ไม่ทัน โดยผู้ให้สัมภาษณ์เริ่มเรียนหนังสือต่อไป เงินที่เก็บมาได้นิดหน่อยต้องนำไปใช้กับอุปกรณ์การเรียนและค่าชุดนักเรียน นี่เป็นสาเหตุหลักที่ไม่อยากเรียนเพราะต้องใช้จ่ายกับของที่จำเป็น แต่หลังจากนั้นไม่นาน ก็ได้รับทุนช่วยเหลือทางการเงินจากโรงเรียนในฐานะนักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสูงแต่ยากจน จึงได้เล่าเรียนในโรงเรียนนี้จนถึงระดับ ม. 6 และยังสามารถช่วยงานทางบ้าน รวมถึงทำงานพิเศษต่าง ๆ จนสามารถส่งตนเองเรียนและเลี้ยงดูยายจนเรียนจบ

เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ตัดสินใจลองสอบเข้ามหาวิทยาลัยในจังหวัด แต่ด้วยว่าในตอนนั้นยายกลับมาล้มป่วยและเจ็บหนักอีกครั้ง จึงไม่สามารถทุ่มเทเวลาไปกับการอ่านหนังสือหรือการทำงานอย่างที่ตั้งใจไว้ได้ ในตอนนั้นสิ่งที่คิดถึงมีแต่เรื่องยาย พยายามหาเงินมาจ่ายค่ารักษาพยาบาลแต่ยายก็ยังคงบอกให้ลองสอบเข้ามหาวิทยาลัยเหมือนเดิม จนยายป่วยหนักมากขึ้นเรื่อย ๆ และได้เสียชีวิตลง ชีวิตของสุนีย์เหมือนจบลงไปตรงนั้นเช่นกัน สิ่งสุดท้ายที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน คือ การต้องอยู่ตัวคนเดียว ในงานศพของยาย แม่และครอบครัวใหม่ได้มาร่วมงาน แม่บอกให้ผู้ให้ข่าวมาอยู่ที่บ้านแม่ได้ แต่ก็ไม่อยากไปอยู่เลย ลูกสาวคนใหม่ของแม่ชื่อว่า เเตย ไม่ค่อยชอบหน้ากันเท่าไร แต่ก็ไม่มีทางเลือก จำต้องเก็บของและย้ายเข้าไปอยู่กับแม่ในบ้านหลังใหม่ ส่วนพ่อไม่ได้มาแม้กระทั่งงานศพยาย และไม่สนใจที่จะถามสารทุกข์สุกดิบแม่แต่น้อย ผู้ให้สัมภาษณ์ไม่สนใจว่าพ่อจะรู้สึกอย่างไร เพราะถือว่าตนเองไม่มีพ่อมาตั้งแต่เกิด หลังจากที่ได้ย้ายไปอยู่กับแม่ ในช่วงแรก ๆ ทุกอย่างก็เป็นที่ไปด้วยดี ยังคงทำงานพิเศษต่อไป และใจจดจ่อรอผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เเตยซึ่งเป็นลูกสาวของแม่ชอบพูดประชดประชัน ทำให้ต้องเสียใจบ่อย ๆ แต่ก็ต้องทนเพราะตนเองไม่มีที่จะไป บางครั้งที่เเตยคิดว่าอ้างอิงไปถึงยาย จะทำให้โกรธมาก เพราะยายเป็นทุกอย่างทุกอย่างตอนยายตายเเตยจะไม่น่าเป็นอันกินอันนอน และเมื่อรู้ข่าวสุนีย์หมดสติไปเกือบ 3 ชั่วโมง เเตยไม่เคยได้รับความรักจากยายอย่างที่ตนเองเคยได้ เพราะยายไม่ชอบสามีมใหม่ของแม่ ทำให้เเตยไม่สนิทกับยาย เมื่อเเตยพูดถึงยายเสีย ๆ หาย ๆ จะทำให้อึดทนไม่ได้ต้องมีเรื่องทะเลาะกันรุนแรงทุกที

ผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัยส่งมาถึงและได้นำความดีใจมาให้ผู้ให้ข่าวเป็นที่สุด โดยได้รับเลือกให้เข้ามหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง ภูมิใจในตนเองเป็นที่สุดและได้สร้างความมั่นใจให้เตยเป็นอย่างมาก ผู้ให้สัมภาษณ์ขอแม่ไปอยู่กรุงเทพฯ แต่แม่ก็อดบอกบอกว่าค่าใช้จ่ายแพง และไม่มีญาติอยู่กรุงเทพฯ สักคน จะไปอยู่ตัวคนเดียวได้อย่างไร แต่สุดท้ายก็สัญญาว่าจะประหยัดและทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ เก็บเงินไปเรื่อย ๆ อย่างไม่ลดละ แม่ยอมตกลงและจะส่งไปเรียน ผู้ให้ข่าวดีใจมากเตรียมเก็บข้าวของจะย้ายไปอยู่กรุงเทพฯ แต่เมื่อใกล้ถึงวันที่จะออกเดินทาง สามิโหม่งของแม่ได้บอกว่ไปเรียนมหาวิทยาลัยก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมา อยู่ที่ขอนแก่นเพื่อทำงานจะดีกว่า แม่ก็เริ่มโอนอ่อนตามไป สุดท้ายก็รู้ว่าเงินที่จะส่งเรียนเป็นของพ่อเลี้ยงและเขาก็ไม่ยอมรับผิดชอบในตัวเราซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับเขาเลย ผู้ให้สัมภาษณ์รู้สึกเสียใจมากคิดว่าโลกนี้ไม่ยุติธรรมเลย ตนเองเป็นเด็กดีมาตลอดและตั้งใจเรียน ยายก็เคยอยากให้เรียนหนังสือเก่ง ๆ จะได้เป็นหมอ แต่แม่กลับฟังคำของสามิโหม่ง เห็นว่าควรอยู่ที่บ้านเพื่อทำงาน สุดท้ายนอนร้องไห้หลายคืนหลังจากแม่ได้บอกให้ล้มเลิกความตั้งใจ โดยยื่นข้อเสนอกับแม่ว่าจะขอให้แม่ช่วยจ่ายค่าเทอมแค่เพียงระยะแรกเท่านั้น หลังจากนั้นจะทำงานหาเลี้ยงตนเอง แม่เห็นว่าอยากจะไปมาก จึงได้ตกลงกันว่า จะต้องตั้งใจเรียนและพยายามทำงานอย่างที่สุดไว้ หลังจากนั้นแม่ก็ได้ส่งไปกรุงเทพฯ โดยรถโดยสาร และมีเพื่อนของแม่มารับ ได้เข้าพักในหอพักของมหาวิทยาลัย และได้พบเพื่อนใหม่มากมาย เพื่อน ๆ ทุกคนมีนิสัยดีและมีน้ำใจมาก

ชีวิตวัยรุ่นในมหาวิทยาลัย

การเข้าสู่ชีวิตอิสระในมหาวิทยาลัยเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นมากสำหรับสุนีย์ โดยได้ย้ายที่อยู่มาที่หอพักในกรุงเทพฯ ต้องพบกับสิ่งใหม่ๆ ที่อยู่ใหม่ และเพื่อนใหม่ แต่มีที่พิเศษอยู่คนหนึ่ง คือพี่คนหนึ่งที่พักที่หอชาย ได้พบกับเขาเมื่อมีงานกิจกรรมของเด็กหอ ชายหนุ่มคนนี้ชื่ออาทร อาทรเป็นคนใจดี และพักอยู่หอชายใกล้ ๆ กัน จากความชอบทั่ว ๆ ไป กลับกลายเป็นความรัก อาทรช่วยดูแลหลายอย่างจนเพื่อน ๆ ล้อ ตนเองมีความสุขกับการได้เรียนหนังสือที่นี่ และได้งานพิเศษทำเป็นพนักงานเดินตัวในโรงภาพยนตร์ แต่ทำไปได้แค่ประมาณ 15 วัน ก็ต้องออก เพราะโรงภาพยนตร์ทำรายได้ไม่ดี จนต้องขอให้ออก จึงไปหางานทำเป็นพนักงานขายอาหารฟาสต์ฟู้ด แต่ทำไปได้ 1 เดือนก็ต้องออกอีก เพราะปิดกิจการ ผู้ให้ข่าวไม่สามารถหางานทำเป็นชิ้นเป็นอันได้เลย ค่าใช้จ่ายก็แพง ไม่ว่าจะต้องจ่ายค่าหอ ค่าอาหาร ค่าเดินทาง ค่าอุปกรณ์การเรียน ฯลฯ จนเริ่มท้อใจ แต่ก็มีอาทรคอยช่วยให้กำลังใจ สุนีย์และอาทรได้มีเพศสัมพันธ์กันในเวลาต่อมา ทั้งคู่รักกันมาก และอยู่ด้วยกันเกือบตลอดเวลา ไม่ว่าจะอาทรจะอยู่ปี 4 แล้วตาม แต่ทั้งคู่ก็มีความสุขที่ได้รักกัน รู้ว่าเมื่ออาทรเรียนจบก็คงไม่ได้พบกันบ่อย ๆ อย่างนี้อีก จะต้องอดทนและพยายามในส่วนของตนเองให้ดีที่สุด ใน

ช่วงแรก ๆ แม่ส่งเงินให้ใช้ประมาณเดือนละ 2,000 บาท ตนเองก็ต้องดิ้นรนหางานทำอยู่ตลอดเวลา ได้เล่าเรื่องที่บ้านให้อาทรฟัง และได้รับคำแนะนำให้ไปกู้ยืมเงินของทุนมหาวิทยาลัย จึงได้สมัครทุนและได้ลดค่าเทอมลงไปพอสมควร ส่วนงานพิเศษได้เข้าทำงานที่ร้านถ่ายเอกสารแถวหอพักอีกด้วย ชีวิตของเริ่มไปได้ดี เพราะเป็นเด็กเรียนเก่ง และชอบทำกิจกรรม แต่ช่วงหลัง ๆ ต้องทำงานมากขึ้นเพราะแม่เริ่มไม่ส่งเงินมาให้เลย บางทีก็หายไปไม่ติดต่อมาเป็นเดือน ๆ ที่จริงพอจะรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่า แม่จะต้องเป็นอย่างนี้ สามีและลูกใหม่ของแม่ไม่ชอบตนเองมาตั้งแต่แรกแล้ว คิดว่าอย่างไรก็ต้องอยู่ได้ด้วยตนเอง จึงต้องพยายามขยันให้มากกว่าเดิม เพื่อว่าแม่จะไม่ส่งเงินมาให้อีกเลย ก็ต้องพยายามเก็บหอมรอมริบไว้ให้ได้มากที่สุดที่จะทำได้

การทำงานเป็นพนักงานในร้านถ่ายเอกสารซึ่งไม่สามารถหาเงินได้มากอย่างที่ตนเองต้องการ ทำให้เริ่มกังวลใจเมื่อใกล้เวลาต้องจ่ายค่าเทอม แม่ก็ไม่เคยติดต่อมาจะเอาแน่นอนอะไรไม่ได้ ส่วนพ่อนั้นไม่ต้องพูดถึง ที่ยังพอมีความหวังอยู่ได้ก็เพราะเพื่อน ๆ ที่เรียนและอยู่ที่หอพักด้วยกันคอยให้กำลังใจ รวมถึงอาหารด้วย แต่ช่วงปลายเทอมแรก อาหารต้องเรียนหนักขึ้นเพราะเป็นปีสุดท้าย และใกล้จบมากแล้ว ทำให้ต้องเร่งขยันเรียนให้เกรดเฉลี่ยออกมาสูง เพื่อไว้ในตอนสมัครงาน ส่วนตนเองก็พยายามตั้งใจเรียน แต่บางวันก็เหนื่อยมาก ทั้งต้องเรียน อ่านหนังสือ ทำรายงาน ทำงาน ฯลฯ จึงเริ่มท้อใจในบางครั้ง อยากจะโทรศัพท์ไปขอเงินแม่ แต่ก็ทำใจไม่ได้ เพราะไปบอกเขาไว้แล้วว่า จะอยู่ด้วยตนเอง ถ้าโทรศัพท์ไปต้องเสียคำพูดแน่ ๆ จึงเริ่มมองงานอื่น ๆ ที่ตนเองพอจะทำได้ และให้เงินดีกว่าการถ่ายเอกสารที่ทำอยู่

การเข้าสู่อาชีพโสเภณี

จากการหางานทำไม่ว่าจะเป็นงานอะไรก็ตามเพื่อให้รายได้สูงกว่าที่ได้อยู่ทำให้ผู้ให้ข่าวกลุ่มใจเป็นอย่างมาก จนวันหนึ่งได้เห็นประกาศรับสมัครพนักงานหญิงเสิร์ฟเบียร์ในงานเทศกาลเบียร์ประจำปี จึงลองโทรศัพท์ไปสมัครดู และได้นัดกับทางบริษัทไว้เป็นมั่นเหมาะ แต่เมื่ออาทรรู้เข้ากลับไม่ยอมให้ไปทำงาน โดยบอกว่ามีแต่ผู้หญิงไม่ดีไปทำงานที่นั่น ตนเองก็อึ้งไปแต่ก็เห็นว่าเป็นเวลาเพียงไม่กี่วัน จะเป็นไปได้อย่างไรที่จะเปลี่ยนตัวเองให้กลายเป็นผู้หญิงอย่างนั้นตราบดีที่เรามีจุดยืนของตนเอง อาทรยื่นกรานไม่ยอมให้ไปทำงาน จึงทำให้ทะเลาะกัน และบอกว่าถ้ามีปัญหาเรื่องเงินก็ให้โทรศัพท์บอกที่บ้าน จะมัวมาทำเป็นทูลูเหมือนเด็ก ๆ อยู่ทำไม ส่วนผู้ให้ข่าวก็คิดว่าอาทรไม่เข้าใจ จะให้โทรศัพท์ไปร้องขอเงินแม่ ให้รอดตายเสียยังจะดีกว่า แล้วทั้งคู่ก็ทะเลาะกันไม่คุยกันไปหลายวัน จนถึงวันทำงาน ได้รับชุดฟอร์มของบริษัทเบียร์ และได้ฟังการอบรมจากตัวแทนชาย ผู้ให้สัมภาษณ์เรียนรู้งานได้เร็วและทำงานได้คล่องแคล่ว นายจ้างขอให้ทำงานต่อไปจากที่

เคยตกลงกันไว้แค่ 5 วัน ให้กลายเป็น 15 วัน จากการทำงานได้เงินค่าทิป รวมกันหลายพันในคืนเดียว แต่เมื่อถึงช่วงวันศุกร์ เสาร์ และช่วงวันหยุดประจำปี สามารถเก็บเงินได้ถึงวันละเกือบหมื่นบาท สุนัขดีใจมากที่ได้เงินมากขนาดนี้และได้เงินมาในระยะเวลารวดเร็วมาก ถึงแม้ว่าชุดทำงานจะค่อนข้างโป๊ เสื้อตัวเล็กรัดทุกสัดส่วน กระโปรงสั้น ใสแล้วต้องคอยระวังตัวตลอดเวลา และกลุ่มลูกค้าที่พูดจาแทะโลม แต่ก็ยอมเพราะคิดว่าทน ๆ ไปเดี๋ยวก็จบวันแล้ว ต้องทำให้ตนเองมีความอดทนสูงและยิ้มแย้มแจ่มใส พูดจาไพเราะ แม้หน้าตาไม่สวยแต่ก็มีลูกค้าชอบหลายคน จนได้เบอร์โทรศัพท์จากลูกค้ามาติดต่อ แต่ละคนก็ต่างเสนอค่าตอบแทนถ้ายอมออกไปเที่ยวกันต่ออย่างเต็มที่ แต่ก็ได้แต่รับไว้ด้วยรอยยิ้ม รวมถึงคิดถึงอาหารที่จะต้องโกรธมากแน่ ๆ ที่แอบมาทำงานนี้ จากงานครั้งนี้ เก็บเงินได้หลายหมื่นบาท พอจะเก็บไว้จ่ายค่าหอ ค่าเทอม และของจำเป็นทั่วไป รวมถึงได้เบอร์โทรศัพท์ของลูกค้าหลายคน แต่ไม่ได้สนใจ เก็บเบอร์เหล่านั้นลงลิ้นชักแล้วพยายามลืมเรื่องนี้ไป

อาหารกลับมาคืนดีอีกครั้ง หลังจากที่ได้อธิบายถึงความบริสุทธิ์ใจของตนเอง โดยต้องเล่าเรื่องทั้งหมดของตนเองให้อาหารฟังทุกเรื่อง ยกเว้นเรื่องที่ลูกค้าให้เบอร์โทรศัพท์มา เพราะรู้ว่าต้องโกรธมากแน่ ๆ ทุกอย่างผ่านไปด้วยดี และตัวเองก็มีความสุขเพราะมีเงินเหลือเก็บหลายหมื่นบาท ตอนนี้ไม่ต้องห่วงเรื่องค่าเทอมและค่าหอแล้ว จะมีแต่ค่าเดินทาง ค่าอุปกรณ์การเรียน ค่าทำรายงาน และค่าอาหาร หลังจากนั้นได้กลับไปทำงานร้านถ่ายเอกสารอีกครั้ง แต่ก็ยังอดคิดไม่ได้ถึงวิธีหาเงินที่ดีเหมือนเมื่อครั้งเสิร์ฟเบียร์ งานสบายได้เงินรวดเร็วอย่างนั้น ทำให้ตนเองเริ่มไม่พอใจกับรายได้ที่มีอยู่จากร้านถ่ายเอกสาร ทำงานเหนื่อยและค่าจ้างถูกไม่อยู่ในสายตาอีกต่อไปแล้ว พอติดกับทางลานเบียร์โทรศัพท์ขอให้ไปทำงานแทนเพื่อนคนหนึ่งที่ยุคงานไปเฉย ๆ จึงต้องตัดสินใจลาออกจากร้านถ่ายเอกสาร และกลับไปรับงานเสิร์ฟเบียร์อีกครั้ง จากการกลับไปทำงานครั้งที่สองนั้นเงินที่ได้ไม่มากเท่าครั้งก่อนเพราะเป็นช่วงปลายเทศกาลแล้ว อากาศเริ่มร้อน ลูกค้าก็เริ่มน้อย บางครั้งฝนตกอีกด้วย เก็บเงินครั้งที่สองได้เพียงหมื่นกว่าบาท จนการทำงานสิ้นสุดลง ผู้ให้ข่าวกลับมาในสภาพเดิม ไม่มีงานทำและไม่มีความกระตือรือร้นในการทำงาน อยากทำงานให้ได้เงินมากกว่าที่ทำอยู่ อยากจะร่ำรวยจะได้ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยใครอีก ส่วนอาหารนั้นต้องเรียนหนักจึงทำให้ไม่ค่อยได้เจอกัน โดยการกลับไปเสิร์ฟเบียร์เป็นครั้งที่สองอาหารก็ยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำ หลังจากนั้นผู้ให้สัมภาษณ์ตั้งใจเรียนแต่ไม่ได้ทำงานพิเศษอย่างใดทั้งสิ้น เพราะกลายเป็นคนเลิกงาน อยากได้งานสบายแต่เงินดี จนวันหนึ่งเกิดเรื่องบังเอิญที่หนังสือที่ใส่ไว้ในลิ้นชักได้หนีบติดเบอร์โทรศัพท์ของลูกค้าที่เคยให้ไว้นานมาแล้ว อาหารเปิดมาเห็นเข้าก็เข้าใจคิดและคิดว่าโกหกหลอกลวง ทั้งคู่ได้ทะเลาะกันครั้งใหญ่และเลิกกันไปในที่สุด อาหารคิดว่าสุนัขกลายเป็นหญิงขายบริการไปแล้ว จึงทำให้เสียใจมากที่

อาหารไม่ไว้ใจกัน และตอนทะเลาะกันก็ใช้คำพูดหยาบคาย คนที่ใจดีสุภาพเรียบร้อยกลายเป็นคนปากจัดและโมโหร้าย ได้เห็นธาตุแท้ของอาหารในวันนี้เอง ตวาดเสียงดัง โมโหทำลายข้าวของและพูดจาหยาบคาย ตนเองเสียใจที่เคยหลงผิดคิดว่าอาหารเป็นคนที่เข้าใจมากที่สุด แต่ที่จริงแล้วกลับกลายเป็นเช่นนี้

ผู้ให้ข่าวรู้สึกเสียใจและเซื่องซึมไปหลายวัน กินไม่ได้นอนไม่หลับ อยากจะร้องไห้เขากลับมาแต่ก็คิดว่าตนเองไม่ผิด ควรจะรอเขาโทรศัพท์มาบ้างมากกว่า รออยู่หลายสัปดาห์ก็ไม่มีวี่แววว่าจะโทรศัพท์มา จนเริ่มปลงตก และคิดว่าคนเราคงไม่ใช่เนื้อคู่กัน คงต้องปล่อยเขาไป แต่หลังจากนั้นก็แอบไปดักกรออาหารที่หน้าหอชายแต่ก็ไม่เจออีกเลย ไม่รู้ว่าเขาไปไหน จะตามไปที่คณะก็ต้องรู้แน่ ๆ จึงได้แต่รออย่างเดียว เนื่องด้วยว่าไม่มีทางอื่นอีกแล้ว เวลาผ่านไปเป็นเดือนก็รู้สึกดีขึ้นตามลำดับ รู้สึกว่าตนเองอยู่คนเดียวได้โดยไม่ต้องพึ่งใคร ไม่เห็นจำเป็นต้องมีแฟน แต่เมื่ออยู่ตัวคนเดียวในบางครั้งก็รู้สึกเหงาบ้าง อยากมีใครที่คอยห่วงใยดูแล แต่ก็ต้องพยายามเลิกคิดมาก ไม่อยากให้ตัวเองหมกหมุ่นอยู่กับเรื่องเก่า ๆ จนมากเกินไป จวบจนคืนหนึ่ง ขณะที่นั่งทำงานกลุ่มที่คณะจนเย็นแสงไฟเริ่มสลับ ผู้ให้สัมภาษณ์เดินกลับจากคณะเพื่อกลับหอกับเพื่อนอีก 2 คน หันไปเห็นอาหารกำลังเตะฟุตบอลกับเพื่อนอยู่ จึงได้บอกให้เพื่อนกลับไปก่อนเพราะอยากจะคุยกันสักหน่อย แอบหลบดูเขาอยู่ได้สักพัก กะว่าจะค่อยเข้าไปหาตอนเลิกเล่นแล้ว แต่ขณะที่อาหารเดินออกมาพัก กลับเดินมาหาผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งอยู่ก่อนแล้ว และนั่งคุยหัวเราะกันอยู่สองคน ผู้ให้ข่าวตัวเย็นขึ้นมาทันที ทั้งตกใจและกลัว แต่ก็คิดในแง่ดีว่าคงจะเป็นแค่เพื่อนกัน จนได้เห็นอาหารกับผู้หญิงคนนั้นจับมือกัน สุนัขร้องไห้ออกมาอย่างไม่รู้ตัว เดินหันหลังกลับออกมาจากที่นั่นอย่างหัวใจแตกสลาย ภาพที่เห็นติดตามมาจนทุกวันนี้

หลังจากที่พยายามทำใจอยู่อีกนาน ก็เริ่มกลับมาคิดถึงตัวเองมากขึ้น จากการปลอบใจของเพื่อน ๆ และผลการเรียนที่ดีมาเสมอของตน จึงหันมาตั้งใจเรียนอีกครั้ง และพยายามทำคะแนนให้ได้เป็นที่หนึ่งเหนือทุก ๆ คน ระหว่างนั้นได้ทำงานพิเศษโดยการช่วยทางมหาวิทยาลัยจัดสต็อกของในสหกรณ์ การทำงานทำให้ลืมสิ่งต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น และยังได้เงินเป็นการตอบแทน ถึงแม้จะไม่มาก แต่ก็ดีกว่าอยู่บ้านเฉย ๆ ไปวัน ๆ แล้วก็คิดมากนั่งร้องไห้เสียใจเหมือนที่ผ่านมา ในวันหนึ่งได้รับโทรศัพท์จากนายจ้างเก่าตอนทำงานลานเบียร์ บอกว่าถ้าสนใจอยากให้มาช่วยงานเบียร์อีกครั้งถึงงานนี้จะไม่ใช่ตามเทศกาล แต่ก็ป็นงานใหญ่ จะทำให้รายได้ดีเหมือนเดิมหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับอหฺยาศัยของตัวเอง ครั้งนี้ได้ตอบตกลงทันที นานแล้วที่ไม่ได้ทำงานเงินคืออย่างนี้ จึงกลับไปทำงานลานเบียร์อีกครั้ง แต่ที่แตกต่างไปคือ ที่นี่ไม่ใช่ลานเบียร์แต่กลับเป็นสวนอาหารที่ต้องการสาวเซียร์

เบียร์ จะต้องแต่งตัวโป๊กว่าเมื่อครั้งที่ผ่านมามาก แต่ก็ดีใจที่ได้เงินมาก จะได้เอาไปจับจ่ายของใช้จำเป็นทั้งหลาย เพราะแม่ไม่ส่งเงินมาให้เลย และตนเองก็ไม่สนใจเพราะคิดว่าอยู่ได้ด้วยลำแข้งของตน

จากงานนี้มีแขกติดต่อให้ไปทานข้าวด้วยหลายคน ซึ่งก็รู้ว่ามันหมายความว่าอะไร เห็นเพื่อนหลายคนทำงานนี้และก็มีความสุขดี พวกเขาได้เงินค่าขนมมากมายพอที่จะซื้อของใช้ใหม่ ๆ มาอวดกัน ผู้ให้ข้าวเริ่มสนใจและเห็นว่าทำทางจะดี จึงโทรกลับไปและได้ร่วมหลับนอนกับแขกคนแรกด้วยค่าตัว 2,000 บาท เห็นว่าเงินหาได้ง่ายและใช้เวลารวดเร็ว แถมตนเองก็ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วด้วย เคยมีเพศสัมพันธ์ตั้งหลายครั้ง จึงยึดอาชีพนี้ควบคู่ไปกับการเรียน แต่ระยะหลัง ๆ รับลูกค้าที่ติดต่อกันภายในคืนนั้น ดูทำทางน่าไว้วางใจก็พอแล้ว และยังคงรับงานตามสวนอาหารด้วยราคาประมาณ 1,500 – 2,000 บาท บางครั้งลูกค้าก็ต่อราคาลงมา หรือบางคนทำทางดีและหน้าตาหล่อ ก็ลดราคาให้ ผู้ให้สัมภาษณ์ได้เงินจากการทำงานขายบริการประมาณ 30,000 – 40,000 บาท บางครั้งก็ไม่สามารถหาลูกค้าได้เลยเพราะไม่ใช่คนหน้าตาดีจนโดดเด่น อาศัยแต่ว่าพูดจาดีและรู้จักเอาใจแขก ทำให้พอจะได้ลูกค้าบ้าง บางคนก็คิดใจมาหากันทุกอาทิตย์ บางคนก็ซื้อของมาให้ ตนเองก็ต้องคอยสลับคิวให้ดีเพราะไม่ยอมให้ลูกค้าคนใดคนหนึ่งหลุดมือไป ผู้ให้สัมภาษณ์เชื่อว่าตนเองเป็นคนลึกลับ มีเพศสัมพันธ์เก่ง ถึงแม้จะด้อยประสบการณ์ แต่ก็ยอมตามใจแขก ถ้าทำได้ ไม่ว่าจะจะมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก หรือทำอรัลเช็กส์ให้ลูกค้าก็ตาม ตนเองทำให้ได้หมดเท่าที่จะทำได้

การป้องกันรักษาสุขภาพอนามัยและการตั้งครรภ์

ผู้ให้ข่าวกลัวว่าจะติดเอดส์เพราะเคยได้เรียนมา ลูกค้าทุกคนต้องใส่ถุงยาง และไม่ยอมเด็ดขาดถ้าต้องมีพฤติกรรมเสี่ยงกับการติดโรค ไม่ว่าจะทำงานนี้มานานแค่ไหน ความเชื่อนี้จะมีวันเปลี่ยน อย่างไรก็ตามจะไม่ยอมตายเพราะเอดส์อย่างแน่นอน โดยจะมีการตรวจเลือดอย่างสม่ำเสมอที่คลินิกใกล้ ๆ สวนอาหารเป็นประจำทุกเดือน รวมถึงบางครั้งก็จะบริจาคเลือดกับสภากาชาดเมื่อมีโอกาส ผู้ให้สัมภาษณ์บอกว่าอยากทำดีให้มากเข้าไว้ เพื่อชาติหน้า จะได้เกิดมาในครอบครัวที่อบอุ่น จะได้ไม่ต้องมาทนรับกรรมแบบนี้ อยากให้ยายมีชีวิตอยู่เพื่อจะได้ทดแทนพระคุณ ถึงแม้ว่าจะทำไม่ได้แต่ก็พยายามทำบุญไปให้ยายบนสวรรค์

ทัศนคติเกี่ยวกับการเรียน

ในปัจจุบันนี้ ผู้ให้ข่าวยังคงเรียนหนังสืออยู่ ควบคู่กับการทำงานที่สวนอาหาร ด้วยความที่เป็นคนขยันเรียน ตั้งใจเข้าเรียนไม่เคยขาด รวมถึงมีความรับผิดชอบในการเรียนและการทำงานเสมอมา ไม่ว่าจะการทำรายงานกลุ่มหรือเดี่ยว ก็จะทำหน้าที่ในส่วนที่ตนเองรับผิดชอบเพื่อประกอบการเรียนอย่าง

ดี เพื่อน ๆ เห็นว่าน่าเป็นคนมีความรับผิดชอบและรักเพื่อนฝูง จึงทำให้เป็นคนมีเพื่อนมาก และเพื่อน ๆ ก็คอยให้ความช่วยเหลือเมื่อลำบาก มักจะมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น ๆ เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการเรียนหรือการให้คำปรึกษาในเรื่องส่วนตัว ตนเองก็เต็มใจช่วยคนอื่นอยู่เสมอ

การทำงานที่สวนอาหารนั้นค่อนข้างสบาย ๆ เพราะเป็นเพียงคนเชียร์เบียร์ จะหยุดหรือลาวันไหนก็แค่แลกกับเพื่อน ๆ แต่ส่วนใหญ่ไม่ค่อยลาขากเว้นจะต้องสอบในวันถัดมาเท่านั้น ตอนนี้ผู้ให้สัมภาษณ์เรียนเพียงแค่ 3 วิชา ซึ่งเวลาว่างส่วนใหญ่ จะเสียไปกับการนอนและทำความสะอาดบ้าน ซักเสื้อผ้า มีบางครั้งที่จะออกไปเที่ยวกับเพื่อน แต่ก็ไม่บ่อยนัก ไม่อยากใช้เงินไปกับการสิ้นเปลืองซ้ำครั้งซ้ำครา

มุมมองเกี่ยวกับอนาคต

สิ่งที่ต้องการคือการมีบ้านของตนเอง จะได้ไม่ต้องกลับไปพึ่งพาแม่เมื่อเรียนจบ อยากหางานดี ๆ ทำและอยู่ตัวคนเดียว ได้อย่างมีความสุข ไม่อยากทำงานนี้จนแก่ แค่เฉพาะตอนเรียนก็พอแล้ว และไม่เห็นว่าอาชีพนี้จะให้ความมั่นคงแต่อย่างใด เพียงแค่ให้เงินได้อย่างฉาบฉวย น้ำขึ้นให้รีบตักก็เท่านั้น ส่วนคนที่บ้านไม่เคยคิดจะสนใจ แต่ก็เคยคิดว่าถ้าทำงานได้เงินแล้วจะคืนเงินที่แม่ให้มาทั้งหมด เพื่อจะได้ไม่ต้องเป็นหนี้บุญคุณกัน ไม่อยากกลับไปอยู่ที่บ้านแม่ ไม่อยากแม่แต่จะพบหน้ากันอีก สิ่งทั้งหมดที่ทำไปก็เพื่อหนีออกจากครอบครัวที่ไม่มีใครสนใจ เมื่อได้ในทุกสิ่งที่ต้องการ ก็หวังจะพบใครสักคนที่รักจริง และก็จะบอกความจริงถ้าเขาคอนนั้นรับได้ แต่ก็คิดจะปกปิดเป็นความลับต่อไปก่อน เพราะไม่อยากให้เตย ลูกสาวคนใหม่ของแม่ดูถูกเอาได้ คิดว่าถ้าครอบครัวรู้ความจริงขึ้นมาก็คงไม่มีใครสนใจ นอกจากว่าทุกคนจะโทษยายว่าเลี้ยงมาไม่ดี และเห็นว่าเป็นเด็กบ้านแตกมาตั้งแต่เล็ก ที่จริงก็ไม่สนใจคำพูดหรือความคิดของคนอื่น เพียงแต่ต้องการทำตามฝันของตนเองก็เพียงเท่านั้น ส่วนเพื่อน ๆ ที่มหาวิทยาลัยก็ไม่ค่อยมีคนสงสัย มีเพื่อนที่ทำงานพิเศษหลังเลิกเรียนหลายคน ไม่คิดว่าจะมีคนรู้ แต่ถึงรู้ก็คงไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะมีคนทำงานขายบริการแล้วมีเพื่อนรู้มาก่อน ก็ไม่เห็นว่าจะเป็นเรื่องใหญ่อย่างไร เหมือนกับว่าทุก ๆ คนรู้กันอยู่ แต่แค่ไม่พูดกันเท่านั้น

ในขณะนี้ได้เก็บเงินไว้บ้างประมาณเกือบ 50,000 บาท เพื่อสำหรับการศึกษาและอนาคตที่อยากจะไ้บ้าน บางทีก็เก็บเงินไม่ได้มากเพราะต้องใช้จ่ายกับชีวิตประจำวัน บางทีก็อยากได้ของสวย ๆ งาม ๆ อย่างเพื่อน ๆ ก็ต้องยอมซื้อมาไว้บ้าง การทำงานแบบนี้ได้เงินเร็วทำให้เปลืองใช้จ่ายบ่อย ๆ แต่เมื่อเรียนจบก็คิดจะเลิกทำอาชีพนี้ อย่างแน่นอน เพราะรู้ว่าสังคมไม่ยอมรับ เป็นสิ่งไม่

ดี แต่ตัวเองก็คิดว่าเป็นอาชีพไม่จริงจัง ๆ อยากจะเลิกทำแต่ตนเองมีภาระต้องใช้จ่ายสูง ส่วนปัญหาในการทำงานนั้นไม่เห็นว่าจะมีปัญหาอะไร ลูกค้าส่วนใหญ่จ่ายเงินตามที่ตกลง แต่จะมีไม่ชอบก็จะมีความสกปรก บางคนปากเหม็นและเมา อารมณ์รุนแรง แต่ก็รู้สึกชินไปเสียแล้ว เห็นว่าความอดทนจะทำให้ประสบความสำเร็จและได้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฝันในอนาคต

ชีวิตประจำวัน

วันที่มีเรียน

ผู้ให้ข่าวมักจะตื่นนอนเวลา 7.00 – 8.00 น. เพื่ออาบน้ำและเตรียมตัวไปเรียน สามารถเดินจากหอไปที่ตึกเรียนได้ในเวลาเพียงไม่กี่นาที ถ้าสายมาก ๆ จะนั่งมอเตอร์ไซด์ไปก็จะถึงภายในเวลาเร็วมาก ในตารางมีเรียนในช่วงเช้า และบางทีก็มีเรียนตอนบ่ายถ้าอาจารย์ขอสอนเสริมเวลาว่างจะไปทานข้าวกับเพื่อน ๆ และเข้าห้องสมุดเพื่อทำรายงานหรือหาหนังสือดี ๆ มาอ่าน สุณีย์อยากเป็นคนเก่งอย่างที่ยายหวังเอาไว้ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เรียนหมอย่างที่ยายต้องการ แต่ก็หมายมันไว้แล้วว่าตนเองต้องประสบความสำเร็จในชีวิตต่อไปอย่างแน่นอน

เมื่อถึงเวลาประมาณ 16.00 น. จะกลับหอและเปลี่ยนเสื้อเหมือนว่าจะออกไปข้างนอก แล้วก็เดินทางไปสวนอาหาร ซึ่งอยู่ห่างไปประมาณ 20 นาที จะเปลี่ยนเป็นชุดฟอร์มที่ร้านและเริ่มงานประมาณ 17.00 น. จนถึง 24.00 น. หน้าที่คือต้องคอยเชียร์ให้ลูกค้าสั่งเบียร์ยี่ห้อหนึ่ง และยิ่งถ้าลูกค้าสั่งมากถึงเป้า ก็จะได้เปอร์เซ็นต์ด้วย แต่เรื่องการรับลูกค้านอกเวลานั้น ทางร้านไม่เก็บค่าตัวอะไรทั้งสิ้น เพราะถือว่าเป็นเรื่องของแต่ละคน เพื่อนที่เชียร์เบียร์ด้วยกันบางคนก็ไม่ได้ทำงานนี้ เขามีแฟนมารับมาส่ง ทางร้านก็ไม่ยุ่งเกี่ยว ผู้ให้ข่าวมักจะกลับบ้านประมาณ ตี 1 เพราะมักจะอยู่คุยกับลูกค้าอีกสักพัก แต่ถ้ามีลูกค้ารอดตอนกลับ ก็จะกลับถึงหอประมาณ ตี 3-ตี 5 โดยรับเงินสดทุกครั้ง และไม่มีการหักค่าหัวหรือค่านายหน้าเพราะไม่ได้รับงานผ่านใคร

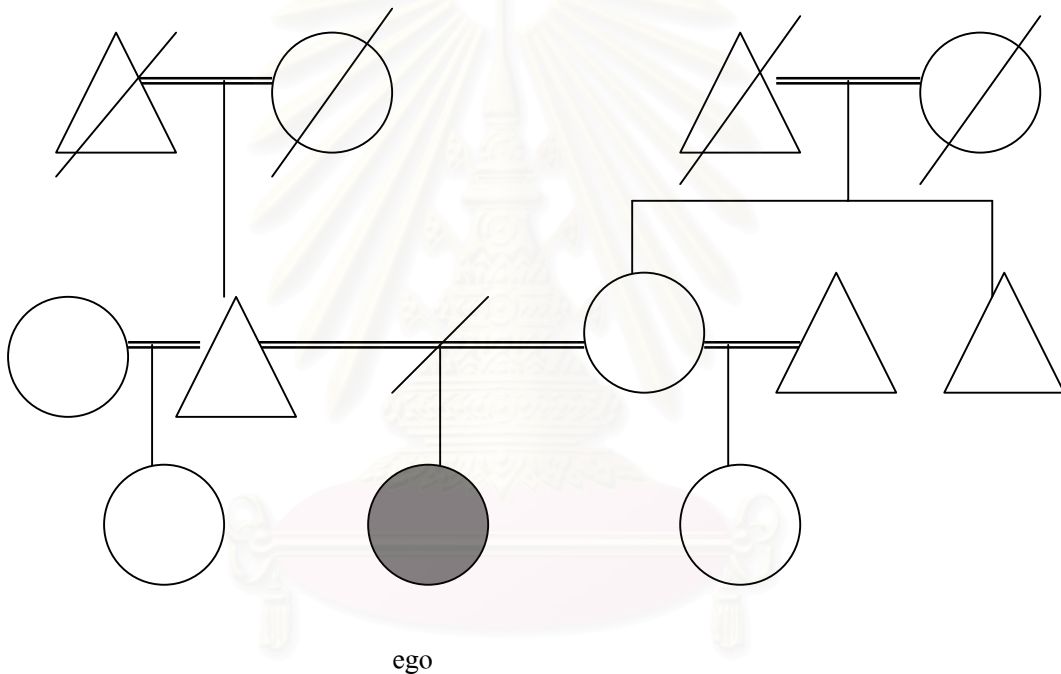
วันที่ไม่มีเรียน

ตื่นนอนประมาณเวลา 10.00 – 12.00 น. เริ่มด้วยการหาข้าวทาน จากการซื้อข้าวหน้าหอหรือบางครั้งก็ฝากเพื่อน ๆ ซื้อเข้ามาให้ แล้วก็เริ่มทำความสะอาดห้อง ซักผ้าและตามด้วยการอาบน้ำ หลังจากนั้น ถ้ามีเวลาว่าง จะอ่านหนังสือ และทำกิจวัตรประจำวันเหมือนวันที่มีเรียนตั้งแต่ 16.00 น. เป็นต้นไป

วันที่มีประจำเดือน

ผู้ให้ข่าวสำคัญมักจะมีประจำเดือนประมาณ 3 – 5 วัน บางครั้งมาตรงเวลา บางครั้งก็ไม่
ค่อนข้างมั่นใจว่าตนเองไม่ตั้งครรภ์เพราะลูกค้าทุกคนใส่ถุงยาง รวมถึงการป้องกันรักษาเอ็ดส์
ตนเองก็ให้ความใส่ใจกับสุขภาพของตนเองอย่างดี จะไม่รับแขกเมื่อมีประจำเดือนอย่างเด็ดขาด
และแม้ว่าอยู่ในช่วงเกือบจะหมดแล้ว ก็จะไม่ยอมที่จะมีเพศสัมพันธ์

ไคอะแกรมเครือญาติ

กรณีศึกษาที่ 2

ชื่อ น.ส.พัชรา (นามสมมติ)

อายุ 20 ปี

นักศึกษาปีที่ 3 มหาวิทยาลัยรัฐ

ภูมิลำเนาเดิม จังหวัดกรุงเทพฯ

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

ผู้ให้ข่าวสำคัญมีผมยาวตรงสีดำสวย และผมหน้าม้าปรกบาง ๆ บวกกับผิวขาวสวยที่ดู
เปล่งปลั่ง ทำให้ดูเป็นผู้หญิงที่สวยงามมากจริง ๆ ชอบใส่เสื้อแขนยาวลายลูกไม้โปร่งเห็นเสื้อสายเดี่ยวสี
ขาวข้างใน ลักษณะการแต่งตัวเหมือนกับวันรุ่งทั่วไป เสื้อลูกไม้กับกางเกงยีนส์สีน้ำเงินเข้ม มีเข็ม

จัดห้อยระย้าด้วยหนังคูสวยงาม คุณไม่แตกต่างอะไรจากเด็กวัยนี้ทั่ว ๆ ไป ทำทางเรียบร้อย พุดจาสุภาพ และมีกาลเทศะมากกว่าเสียด้วยซ้ำ ดวงตากลมโต ปากมีชมพูบาง แก้มใสมีสีชมพูระเรื่อ เป็นที่จับตามองของผู้คนที่ผ่านไปมา รูปทรงสวยมากจนถึงระดับเป็นดาราก็ได้ แต่ไม่ใช่คนตัวสูง มีส่วนสูงเพียง 155 ซม. เท่านั้น แต่ทรวดทรงดีมาก หน้าอกใหญ่และสะโพกผาย การเป็นเด็กกรุงเทพฯ ตั้งแต่กำเนิดทำให้คุณเป็นสาวทันสมัย ใส่เสื้อผ้าสมัยใหม่และมีราคาค่อนข้างแพง มีลักษณะดูเหมือนเด็กระดับไฮโซ ที่ใช้แต่มียี่ห้อดี ๆ ทั้งนั้น

ชีวิตวัยเด็ก

คุณพ่อคุณแม่เป็นคนจีนที่มาอยู่ประเทศไทยได้นานแล้ว ผู้ให้ข่าวเล่าว่า บางครั้งพ่อแม่จะว่ากล่าวเป็นภาษาจีน ถึงจะแปลไม่ออก แต่ก็สามารถจะรู้ได้ เพราะความเคยชินกับน้ำเสียง คุณพ่อและคุณแม่ทำการค้า ที่บ้านมีธุรกิจเกี่ยวกับการค้าไม้ บางทีพ่อจะต้องเดินทางไปทางเหนือบ่อยครั้ง เพื่อไปควบคุมงานในพื้นที่ ส่วนแม่จะคอยเช็คบัญชีและควบคุมดูแลการเงิน ลักษณะของบ้านที่อยู่จะมีการแยกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่เป็นที่พักอาศัยและส่วนที่เป็นสำนักงาน พ่อและแม่กันส่วนหนึ่งซึ่งอยู่ด้านหน้าสุดของบ้านเพื่อการติดต่อธุรกิจ พัชร่าเป็นลูกคนเดียวจึงเป็นที่พงเล้งมาตั้งแต่เด็ก ด้วยเพราะว่าพ่อแม่อยากได้ลูกชาย แต่ก็ต้องผิดหวัง และพ่อแม่ก็มีลูกยาก เคยตั้งท้องแล้วแท้งไป 2 ครั้ง แม่และพ่อจึงเลิกล้มความตั้งใจ

ผู้ให้สัมภาษณ์เป็นเด็กเรียบร้อยตั้งแต่เด็ก ทุกครั้งที่พ่อแม่ว่าอย่างไร ก็จะทำตามนั้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม และด้วยความที่เป็นเด็กน่ารัก ญาติผู้ใหญ่ทั้งหลายมักจะให้ความสนใจ โดยการกอดและหอมแก้มตั้งแต่ยังเด็ก เมื่อถึงช่วงวันเกิดและวันสำคัญต่างๆ พ่อและแม่จะจัดงานเลี้ยงญาติอยู่เกือบทุกปี ทุกๆคนจะมาร่วมงานและให้ของขวัญ ทำให้รู้สึกว่าคุณเป็นหลานรักและทุกๆคนก็รักตนเองมากจริงๆ แต่ในชีวิตช่วงเด็กพ่อและแม่ได้จ้างพี่เลี้ยงให้คุณเลซึ่งเป็นคนเก่าคนแก่อยู่มาตั้งแต่ยังจำความไม่ได้ ทุกครั้งที่มีการมีเรื่องไม่สบายใจจะต้องปรึกษากับพี่เลี้ยงคนนี้ทุกที รู้สึกสนิทกับพี่เลี้ยงมากกว่าพ่อแม่ของตน

ช่วงระหว่างการโตเป็นสาว ผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เคยได้ไปเที่ยวที่ไหนเลย จากการที่เศรษฐกิจตกต่ำลงอย่างมากทำให้พ่อแม่ต้องทำงานกันหนักมากขึ้นเป็นเท่าตัว จากการที่เคยได้ไปมาหาสู่กับญาติๆก็ขาดหายไป งานเลี้ยงที่เคยจัดกันทุกปีก็มีอันต้องล้มเลิกเพราะต่างฝ่ายต่างยุ่งในธุรกิจจนไม่มีเวลาให้กัน ส่วนผู้ให้ข่าวก็ได้รับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงนี้เช่นกัน เมื่อครั้งเรียนหนังสือ พ่อและแม่จะให้คนขับรถมารับและส่งตรงเวลา ไม่เคยได้ไปเที่ยวกับเพื่อน ไม่เคยไปนอนค้างบ้าน

เพื่อน ถึงแม้ว่าบ้านจะมีให้ครบทุกสิ่งแต่ก็ไม่เพียงพอในความรู้สึกของพัชรา พ่อกับแม่จะใช้เวลาทำงานตั้งแต่เช้าจรดค่ำ เวลารับประทานอาหารก็จะให้ยกไปทานที่สำนักงาน เมื่อกลับบ้านมา ก็ต้องทานข้าวคนเดียว หรือไม่ก็เล่นเปียโน ดูโทรทัศน์ เล่นคอมพิวเตอร์ จนถึงเวลานอน จึงมีความรู้สึกเคยชินในสภาพที่พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ ถึงแม้จะอยู่ในหลังคาบ้านเดียวกัน ส่วนใหญ่ใช้เวลาในการโทรศัพท์คุยกับเพื่อน แต่บางครั้งก็คุยกันจนไม่รู้จะพูดอะไร จึงเปลี่ยนมาเป็นเล่นคอมพิวเตอร์แทน หลังจากที่พัชราได้มีเพื่อนกลุ่มใหม่ได้เกิดการทะเลาะเบาะแว้งกับพ่อและแม่ ถึงขั้นที่ผู้ให้สัมภาษณ์หนีออกจากบ้านไปและไม่ติดต่อกับพ่อแม่อีกจนกระทั่งปัจจุบันนี้

ประวัติการศึกษา

พ่อและแม่ตั้งใจไว้ว่าจะต้องให้ได้รับการศึกษาสูงที่สุดจึงได้ติดต่อให้เข้าเรียนในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นระดับอนุบาลก็เป็นอนุบาลที่มีชื่อเสียงในวงสังคม เมื่อเข้าระดับประถมศึกษา ก็เข้าเรียนโรงเรียนสตรีล้วนที่มีระดับสูงในสังคมอีกเช่นเดียวกัน ตั้งแต่ระดับป.1 จนกระทั่งถึง ม. 6 พัชราทำคะแนนได้ดีตั้งแต่เด็ก จนได้รับรางวัลนักเรียนดีเด่น และรางวัลนักเรียนที่มีระดับการเรียนที่ดีที่สุดในรอบ แต่ในเรื่องกิจกรรมนั้นไม่เคยมีเวลาได้เข้าร่วมเลย ผู้ให้ข่าวเป็นเด็กที่ขยันเรียนโดยที่เมื่อมีเวลาว่างแทนที่จะอยู่กับเพื่อนหรือจับกลุ่มคุยกันตามประสาเด็กผู้หญิง กลับปลีกตัวเพื่ออ่านหนังสือทบทวนบทเรียน บางครั้งถึงกับไม่ทานอาหารเมื่อใกล้เวลาสอบ และช่วงชีวิตในวัยเด็กกลับมีแต่ความทรงจำที่เกี่ยวกับการอ่านหนังสือและการเรียน เพื่อนก็มีไม่มากนอกจากกลุ่มเพื่อนสนิทเท่านั้น แต่เมื่อพัชราเข้าเรียนชั้น ม.6 ได้พบกับเพื่อนใหม่ผ่านทางอินเทอร์เน็ตและได้เริ่มคบกับเพื่อนชายทำให้ทุกสิ่งในชีวิตที่มีแต่รูปแบบจำเจได้เปลี่ยนแปลงไป

งานอดิเรกของผู้ให้ข่าวคือการเล่นคอมพิวเตอร์ และได้คุยกับคนแปลกหน้าต่าง ๆ มากมายผ่านทางจอคอมพิวเตอร์ ทำให้ได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งซึ่งชื่อ ประวิทย์ ตอนแรกไม่ได้รู้จักเขามาก่อนเลย หลังจากที่ได้เข้าไปคุยในอินเทอร์เน็ตด้วยกัน ก็เริ่มที่จะชอบเขาขึ้นมา ประวิทย์ได้บอกว่าตนเองเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งที่มีชื่อเสียง และได้ส่งรูปมาให้ดู เมื่อได้เห็นรูปแล้วก็ยิ่งหลงชอบ เพราะหน้าตาหล่อเหลาล้ำค่า และยิ่งคุยก็ยิ่งถูกใจ จึงได้นัดคุยกันบ่อย ๆ จนเวลานานไปก็เริ่มมีการแลกเปลี่ยนโทรศัพท์ ทั้งสองคนคุยโทรศัพท์กันทุกวัน ตั้งแต่เย็นจนเกือบเช้า บางครั้งก็โทรเข้ามือถือ ทำให้อยากลองเจอตัวจริงดูสักครั้ง จึงได้ขออนุญาตประวิทย์ที่หน้าโรงเรียน แต่ก็กลับอีกอึกและดูท่าทางไม่อยากจะเจอกัน มีการให้เหตุผลแปลก ๆ เพื่อเลื่อนการนัดอยู่เสมอ บางทีก็บอกว่าตนเองยังไม่พร้อม ซึ่งผู้ให้ข่าวเองก็ยังแปลกใจ การที่เอ่ยปากถึงการนัดเจอก่อนเป็นความผิดร้ายแรงที่ยังเสียใจอยู่ถึงวันนี้ ความสัมพันธ์ที่ดีมาตลอดระหว่างกันได้เปลี่ยนไปในทันที เมื่อเริ่ม

มีการหลีกเลี่ยงในการพบกัน พัทธาก็เริ่มระแวงว่าทั้งหมดที่เคยพูดมาเป็นเรื่องหลอกลวงหรือไม่ หลังจากที่อยู่สี่กระโหลงระแวงอยู่พักใหญ่ ประวิทย์ก็สารภาพว่าที่จริงแล้ว ไม่ได้เป็นคนรูปร่างหน้าตาดี รูปที่ได้ไปเป็นรูปของเพื่อนที่ชื่อว่า เอกราช ส่วนตัวเองไม่กล้าจะมาเจอหน้ากัน แต่ผู้ให้สัมภาษณ์ก็ยังยืนยันว่าตนเอง ต้องการเจอกันสักครั้งหนึ่ง จึงได้นัดเจอกันที่ร้านฟาสต์ฟู้ดแห่งหนึ่งข้างโรงเรียน ประวิทย์พาเพื่อน ๆ ในกลุ่มมาด้วยอีก 4 คน เมื่อผู้ให้ข่าวเห็นก็รู้สึกไม่ชอบอย่างที่ตนเองได้คิดไว้ ขณะนั้นก็พาเพื่อนสนิทที่ชื่อ ดารุณี ไปด้วย ซึ่งได้บอกว่าประวิทย์หน้าตาตลกแล้วก็เสียด้วย พัทธารู้สึกผิดหวังแต่ที่สำคัญคือ ได้หลงชอบเอกราชซึ่งเป็นคนในรูปและเขาก็มาด้วยในวันนั้นด้วย

ทุกครั้งที่นัดเจอกับประวิทย์ เขามักจะพาเอกราชและเพื่อนคนอื่น ๆ มาด้วย ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์จะแอบมองอยู่บ่อย ๆ และก็คิดว่า เอกราชก็น่าจะรู้สึกตัวด้วย เพราะทุกครั้งที่เขามองมา ก็ารู้สึกเงินและหน้าแดงทุกครั้ง ถึงแม้ว่าทั้งสองคน จะไม่เคยแลกเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์หรือคุยกันเป็นส่วนตัว แต่ก็แอบถามเรื่องราวซึ่งกันและกันอยู่เสมอ จนสามารถรู้เรื่องของอีกฝ่ายหลาย ๆ อย่าง จนเวลาผ่านไปนับเดือนวันหนึ่งผู้ให้ข่าวได้รับโทรศัพท์จากเอกราชและได้คุยกัน อย่างสนุกสนานนานนับชั่วโมง หลังจากนั้นก็คุยโทรศัพท์กันทุกวัน ทำให้บางครั้งต้องโกหกประวิทย์ว่าไม่ว่างที่จะคุย ซึ่งเขาก็ไม่ได้ว่าอะไร จนเหตุการณ์เกิดขึ้นบ่อย ๆ ทำให้แทบจะไม่ได้เจอหรือคุยกับประวิทย์เลย และแล้ววันหนึ่งเขาก็โทรมาและถามกับตรง ๆ ว่า ชอบเอกราชใช่หรือไม่ และบอกว่าเพื่อน ๆ เคยเตือนแล้วว่า อย่าพาเอกราชไปพบตนเอง เพราะทุกครั้งที่พาเอกราชไปด้วย เพื่อน ๆ มักจะต้องผิดหวังเพราะผู้หญิงมักจะลงเอยด้วยการชอบเขากันแทบทุกคน และข้อสันนิษฐานก็เป็นจริง ผู้ให้ข่าวชอบเอกราชและได้แอบติดต่อกัน รวมถึงไปเที่ยวด้วยกันหลายครั้ง เมื่อได้ถามตรง ๆ จึงยอมรับประวิทย์เสียใจไปและได้วางหูโทรศัพท์ และไม่เคยโทรศัพท์กลับมาหาอีก

ผู้ให้สัมภาษณ์และเอกราชคบกันอย่างลับ ๆ โดยที่พ่อและแม่ไม่เคยระแคะระคาย พัทธากล่าวว่าพ่อและแม่ไม่สนใจว่าจะทำอะไรอยู่ เวลาที่จะคุยกันก็มีเพียงเวลาที่ตนเองต้องการเงิน แต่พักหลัง ๆ นี้พ่อและแม่ทำบัตรเครดิตร่วมให้ จึงทำให้ไม่ค่อยได้เจอกันเลย ได้ออกไปเที่ยวกับเอกราชบ่อย ๆ โดยเฉพาะเวลาหลังเลิกเรียน มักจะบอกพ่อและแม่ว่าต้องไปทำรายงานที่บ้านเพื่อน หรือไม่ก็ต้องทำการบ้านที่บ้านเพื่อน พ่อแม่ก็ไม่ว่า จึงสามารถกลับบ้านดึก ๆ ได้ จนได้ขอพ่อแม่ไปต่างจังหวัด โดยบอกว่าจะไปเข้าค่ายกับเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน พ่อแม่ก็ไม่คิดอะไร ทำให้ได้ไปเที่ยวระยองกันสองคน จนได้มีเพศสัมพันธ์กัน หลังจากนั้นเอกราชก็ได้ชวนไปไหนมาไหนอยู่บ่อย ๆ โดยบางครั้งเอกพาไปเที่ยวกับเพื่อนในกลุ่ม ทำให้ต้องพบกับประวิทย์ ซึ่งยังโกรธและไม่มองหน้ากัน พัทธา

ก็ไม่สนใจ เพราะกำลังหลงรักเอกราชโดยไม่คิดเรื่องอื่น แต่หลังจากนั้น ผู้ให้ข่าวก็เริ่มจับได้ว่า ตลอดเวลาที่คบกัน เขาก็มีแฟนอยู่อีกหลายคน ทำให้กลุ่มใจมาก ไม่รู้จะทำอย่างไร แต่อยากจะปรึกษาใครสักคน จึงโทรศัพท์ไปหาประวิทย์ ทำให้รู้ว่าเอกราชชอบแย่งผู้หญิงไปจากเพื่อนในกลุ่ม แต่ที่เพื่อนๆ ไม่เลิกคบกันเพราะส่วนใหญ่ผู้หญิงเป็นฝ่ายเลือกที่จะคบเอง และได้เล่าให้ฟังว่า เอกราชคบกับผู้หญิงหลายคนในเวลาเดียวกัน แต่เหตุที่ว่าเป็นคนเจ้าชู้และรู้จักหลบเลี่ยงเก่ง ทำให้ผู้หญิงมักจะจับไม่ได้ ประวิทย์บอกว่าตนเองโกรธมากที่เอกราชได้แย่งผู้หญิงให้สัมภาษณ์ไป แต่ก็ได้แต่แค้นไปอย่างนั้น เมื่อได้ฟังแล้วก็เสียใจ พอถามเอกราชตรง ๆ ก็ทำให้ทะเลาะกัน และก็ไม่ยอมรับโทรศัพท์ที่โทรไปหา ติดต่อกันไม่ได้เกือบสองอาทิตย์ คนที่ปลอบใจพัชราตลอดเวลากลายเป็นประวิทย์ จึงได้เริ่มเห็นความดีและคบกันเป็นแฟนในเวลาต่อมา

ชีวิตวัยรุ่นในมหาวิทยาลัย

ผู้ให้สัมภาษณ์ใช้เวลาในการทำใจไม่ให้เกิดถึงเอกราช ด้วยว่าเป็นแฟนคนแรก ที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยทำให้ยิ่งทำใจยากขึ้น ประวิทย์เองก็รู้ว่ายังรักมาก แต่ก็ยังใช้ลูกตื้อทำให้ยอมเป็นแฟนด้วย มีบางครั้งที่เจอเอกราช แต่เขาเดินหลบไป ก็ทำให้ต้องเสียใจ ประวิทย์ก็รู้ว่าตนเองอยู่ในสภาพใด จึงไม่กล้าเรียกร้องมากมาย ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ผู้ให้ข่าวสอบเข้ามหาวิทยาลัย และจากการที่เป็นเด็กหัวดีมาตั้งแต่เล็กทำให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยรัฐได้ และโชคดีที่มหาวิทยาลัยอยู่ใกล้บ้าน จึงสามารถไปกลับได้อย่างสะดวกสบาย ประวิทย์สอนให้ขับรถจนสอบใบขับขี่และเริ่มขับรถไปเรียนหนังสือ ทั้งสองคบกันเกือบหนึ่งปี เอกราชก็โทรศัพท์ทักกลับมาขอคืนดี พัชราตกใจที่เขากลับมาขอคืนดี ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้คุยกันมาเกือบหนึ่งปี แต่ตนเองก็ยังคงรักอยู่บ้าง ถึงว่าประวิทย์จะเป็นคนที่ดีมาก แต่ก็มีหลาย ๆ ด้านที่เอกราชติงว่า ทั้งพัชราและประวิทย์ก็เคยมีเพศสัมพันธ์กันแล้ว แต่ก็ยอมรับว่า ทุกครั้งที่อยู่กับประวิทย์นั้นไม่เคยลืมเอกราชได้เลย จึงได้ขอเวลาในการคิดไตร่ตรองและได้นัดเอกราชให้ไปพบกันที่ห้างสรรพสินค้าหนึ่ง เมื่อทั้งสองได้พบกัน เขาบอกว่าดูโตขึ้นและสวยขึ้นมาก ตนเองก็หลงคารมของเขาและผลสุดท้ายก็ไปลงเอยกันที่โรงแรม ทั้งคู่กลับมาคืนดีกันแม้ว่าจะพยายามปกปิดไว้เป็นความลับให้ได้มากที่สุด แต่ก็ไม่สามารถปิดได้นานเมื่อมีข่าวลือหนาหูไปถึงประวิทย์ ซึ่งเป็นครั้งที่สองแล้วที่ถูกผู้ให้สัมภาษณ์หักหลัง แต่ครั้งนี้โกรธมากกว่าครั้งที่แล้วมากมาย โดยไม่ยอมพูดกันอีกเลย รวมถึงพยายามหลบหน้าจากกลุ่มเพื่อน ๆ ไม่ยอมเรียนหนังสือทั้ง ๆ ที่เป็นคนเรียนดีและมีความรับผิดชอบ เพื่อนคนอื่น ๆ ที่อยู่กลุ่มเดียวกัน โทรศัพท์มาหาผู้ให้ข่าวเพื่อขอให้ช่วยพูดให้หน่อย แต่ก็ไม่ได้ผล ขณะเดียวกันนั้นเพื่อนกลุ่มนี้ก็ได้ตัดเอกราชออกจากกลุ่ม เนื่องด้วยเห็นมานานแล้วว่าเป็นคนอย่างไร จึงทำให้ไม่มีเพื่อนเหลือเลย มีแต่ผู้ให้สัมภาษณ์เพียงคนเดียวที่จะคอยพูดให้กำลังใจ ทำให้ทั้งสองสนิทสนมกันมากขึ้น จึงอยู่ด้วยกันเกือบตลอดเวลา พัชราขาดเรียน

บอยขึ้นเพราะไปอยู่ที่มหาวิทยาลัยของเอกราช ยิ่งคิดว่าขับรถเองเป็นแล้วก็ทำให้หนีพอกับแม่ได้ง่ายขึ้น บางครั้งก็ขับรถไปต่างจังหวัดและอ้างว่าต้องทำกิจกรรมที่คณะหรือไม่ก็อ้างว่าค้างที่หอของเพื่อน

หลังจากนั้นไม่นานผู้ให้ข่าวก็เริ่มรู้สึกว่ทั้งสองมีกันอยู่เพียงสองคน เอกราชก็คบเบื่อกับเพื่อนเก่า ๆ จากโรงเรียนมัธยมที่จับด้วยกันมา โดยมีเพื่อนสนิทอยู่ 2 – 3 คน ที่เคยคุยกันถุกกอด จึงได้นัดไปเที่ยวและทานเหล้ากันเป็นระยะ ๆ พัชราเริ่มมีเวลาเป็นส่วนตัวมากขึ้น เมื่อเขาไปเที่ยวกับเพื่อน บางครั้งก็พาไปด้วย บางครั้งก็บอกว่าไม่ต้องไป ผู้ให้ข่าวพยายามที่จะอ่านหนังสือเพิ่มเติมเพราะการเรียนตกต่ำลงมาก กลัวพ่อและแม่จะเสียใจ แต่การที่เอกราชกลับไปติดต่อกับเพื่อนเก่าเป็นความคิดที่ผิดมาก เพื่อนแต่ละคนมีแต่พวกที่เรียนหนังสือไม่จบ บางคนมีลูกตั้งแต่อายุ 17 ปี ผู้ให้สัมภาษณ์ไม่ค่อยชอบเพื่อนกลุ่มนี้เลย แต่ก็ไม่สามารถห้ามได้ บางครั้งไปเที่ยวกับเพื่อนกลุ่มนี้จนไม่ได้กลับบ้าน บางทียังจะคุยโม้ว่าไปเล่นยากับเพื่อนมา จึงได้รู้ว่าเพื่อน ๆ เสพยาอีเวลาไปเที่ยวกันเป็นประจำ ผู้ให้ข่าวเคยขอให้เลิกแต่ก็บ่ายเบี่ยงบอกว่ามันไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด จนในที่สุดพัชราที่คิดยาอีพร้อม ๆ กันไปด้วย จากที่เคยลองเพียงครั้งละครั้งเม็ด กลับกลายเป็น 1 – 2 เม็ด บางครั้งเพลิน ๆ ก็กลายเป็น 5 – 6 เม็ด โดยบอกว่ามันทำให้ความรู้สึกเปลี่ยนไป ลืมเรื่องราวต่าง ๆ ได้ เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างหยุดอยู่ตรงเวลานั้น ไม่ต้องกังวลใจกับอะไรทั้งนั้น แล้วก็ทำให้เดินได้สนุกขึ้น บางครั้งต้องเสียเงินมากมายเพื่อการชื้อยาและการเที่ยวกลางคืน เอกราชมักจะขอให้พัชราลดบัตรเครดิตของพ่อเพื่อการเที่ยวด้วย ซึ่งเห็นว่าเป็นแผนกันจะจ่ายนิตจ่ายหย่อยคงไม่เป็นไร แต่พ่อผ่านไปนาน ๆ เริ่มรู้สึกว่เอกราชชวนตนเองมาเที่ยวกลางคืนด้วยกัน เพราะต้องการใช้บัตรเครดิตของตน ทุกครั้งที่ไปเที่ยวจะต้องจ่ายค่าเหล้า ค่ายา บางทีเอกราชก็อยากจะอวดเพื่อนทำเป็นเลี้ยงเหล้าทุกคน แต่ที่จริงแล้วก็เป็นผู้ให้สัมภาษณ์นั่นเองที่จะต้องจ่ายเงินให้กับของทั้งหมดที่พวกเขาสั่งมา พัชราพูดอะไรไม่ออกจึงได้แต่กินเหล้าและเดิน ไม่อยากคิดมากจึงกินยาเข้าไป กว่าจะหายมึนก็เกือบเช้า เมื่อผ่านไปนานเข้า ก็เริ่มชินทำอย่างนี้ทุก ๆ ครั้ง บางทีเผลอหลับหลับไปคาโต๊ะ เมื่อตื่นขึ้นมาก็หาเอกราชไม่เจอ แต่ก็ไม่เคยสงสัยเพราะตนเองก็มีฤทธิ์ยาและเหล้า ส่วนเขาก็แอบไปจับสาว ๆ คนอื่นบ้าง แต่ก็รู้ว่าไปได้ไม่นานเพราะพัชราเป็นคนจ่ายเงินให้ เขาไม่สามารถอยู่ได้ถ้าไม่มีเงิน ซึ่งก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เอกราชมักจะกลับมาหาเสมอเมื่อถึงเวลาคิดเงิน ไม่ว่าจะอยู่กับใครหรือที่ไหนก็ตาม ก็จะต้องกลับมาง้อทุกครั้ง เมื่อเสพยาอีเป็นประจำ ทั้งสองกลายเป็นขาประจำ บางทีก็สามารถหาซื้อได้ในราคาถูก แต่ถ้าว่ต้องการยาที่คุณภาพดี ก็ต้องจ่ายแพงขึ้น แต่เมื่อเวลาผ่านไป ทั้งคู่ต่างเที่ยวกลางคืนบ่อยขึ้นทุกที พ่อและแม่เริ่มดุคำมากขึ้น บางทีถึงกับทะเลาะกันอย่างรุนแรง พ่อแม่ นั้นจะชอบบ่นและดุคำเสียงดัง แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็จะลืมและก็เอาอกเอาใจลูกอีก เหมือนว่

พ่อแม่รู้สึกผิดที่ไม่ค่อยมีเวลาให้ แต่แทนที่จะมาอยู่ดูแลเอาใจใส่ในตอนเด็กที่เคยร่ำร้องอยากให้พ่อแม่มีเวลาให้ ตอนนี้ก็สายไปเสียแล้ว พ่ชราสนุกกับการอยู่กับเพื่อน การมีแฟน การมีเพศสัมพันธ์มากกว่า พ่อแม่จึงทำได้แต่การให้เงินไว้ใช้จ่าย ซึ่งก็ไม่ปฏิเสธเพราะคิดว่าเงินเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้ผู้ชายต้องอยู่กับตนคนเดียวตลอดไป ผู้ให้ข่าวกลับบ้านดึกเกือบทุกวัน บางคืนก็ไม่ได้กลับ บางทีพ่อแม่ก็ไม่รู้ โดยกล่าวว่า ถึงรู้หรือไม่รู้ ก็ไม่สนใจ บางทีก็ไปค้างโรงแรมและมักจะมีเพศสัมพันธ์กันเกือบทุกคืน บางทีก็เล่นยาตัวอื่น ๆ ที่จะทำให้มีเพศสัมพันธ์กันสนุกขึ้น จากการที่เล่นยาตัวเดิมซ้ำ ๆ ทำให้เริ่มเบื่อ จึงได้ชวนกันร่วมเล่นยาตัวที่แพงกว่าเดิมนั้น คือ โคลเคน กลุ่มเพื่อนเคยลองกันมาก่อนแต่คราวนี้ทั้งสองได้ลองด้วย ก็เห็นว่าคนอื่น ๆ ลองกันก็ไม่เห็นเป็นอะไร จึงได้ลองเสพยาโคลเคนเป็นครั้งแรกโดยการสูดเข้าจมูก ทำให้เสบนั่งจมูก แต่ก็รู้สึกดีมากเหมือนกับว่ากำลังขึ้นสวรรค์ หลังจากนั้นทั้งสองก็เสพยาโคลเคนกันเรื่อยมา จำต้องใช้เงินจำนวนมาก ในการจ่ายค่ายาแต่ละครั้ง ค่าใช้จ่ายเพิ่มสูงขึ้นหลายเท่า พ่อและแม่ก็ดูค่าและกดดันให้ไม่มีทางออก ทั้งต้องจ่ายค่าเหล้า ค่ายา ค่าแต่งตัว ทำผม ก็แทบจะไม่พอ ผู้ให้ข่าวจำเป็นต้องใช้เงินมากในการแต่งตัวเพราะคิดว่าตนเองเป็นคนสวย และอยากให้เอกราชสนใจแต่ตนเอง การไปเที่ยวแต่ละครั้งก็ต้องดูดีไม่ให้หน้าไหนใคร โดยบอกว่า การที่ต้องดูดีตลอดเวลาเพราะมีแฟนหน้าตาดี ไม่อยากให้ผู้หญิงคนอื่นคิดมาเทียบรัศมีของตน ซึ่งตนเองก็ชอบให้คนมอง ชอบให้ผู้ชายเข้ามาจีบ ยังมีคนสนใจตนเองมากเท่าไร ตนเองก็รู้สึกมีค่ามากขึ้นเท่านั้น บางครั้งเมื่อเสพยาเข้าไปในปริมาณมาก ก็มักจะควบคุมตนเองไม่ได้ มีบางครั้งที่ผลลัพท์ไปยุ่งกับผู้ชายคนอื่นต่อหน้าเอกราชก็เคยมี เคยเกือบจะมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหลายคน แต่ทำที่ผ่านมาก็ได้แต่จับจูบลูบคลำกันเท่านั้น โดยบางทีเอกราชก็นั่งดูหน้าตาเฉย ก็ไม่ได้สนใจเพราะว่ามีเนียนมาก เพื่อนของเอกราชบางคนเคยบอกว่าแอบชอบมาตั้งนานแล้ว แต่ผู้ให้ข่าวก็ไม่ได้สนใจเพราะมีแฟนหน้าตาหล่อเหลากว่ามาก ก็เคยคิดอยู่เหมือนกันว่า ถ้าเกิดมีเพศสัมพันธ์กันขึ้นมาจริง ๆ จะเกิดอะไรขึ้นมา จนวันหนึ่งที่ผลลัพท์ไปมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนคนหนึ่งของเอกราชในห้องน้ำ ซึ่งก็กลัวมากกว่าจะถูกจับได้ แต่เพื่อนคนนั้นบอกว่าจะเก็บเป็นความลับให้เพราะเขาก็ไม่อยากจะโกธเหมือนกัน จึงรอดตัวไป โดยหลังจากนั้นทั้งสองก็ยังคงแอบมีเพศสัมพันธ์กันบ้างเป็นระยะ ๆ แต่ก็ต้องระวังเพราะผู้ชายคนนั้นก็มึนแล้วด้วย แฟนของผู้ชายคนนั้นก็เพื่อนที่ร่วมเสพยาด้วยกัน แต่ผู้ให้สัมภาษณ์ก็กลัวว่าเอกราชจะรู้มากกว่า ต่างฝ่ายจึงต่างช่วยกันเก็บเป็นความลับ พ่ชราชอบที่ได้เปลี่ยนรสชาติบ้างเป็นบางครั้งบางคราว ถึงแม้ว่าจะรักแฟนมากแค่ไหน แต่เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคน ๆ เดียว ทุก ๆ วัน ก็ทำให้เบื่อบ้างเป็นธรรมดา เอกราชเองก็คงมีบ้างที่เบื่อแต่คิดว่าอย่างไรก็ไปไหนไม่พ้นอยู่ดีเพราะเขาไม่มีเงิน

ความสัมพันธ์กับพ่อแม่เป็นไปในทางที่ไม่ดี เกิดการทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ บางครั้งพ่อแม่โกรธจนข่มขู่ว่าจะขังไว้ในบ้าน แต่ก็ไม่สนใจ เพราะอย่างไรก็ต้องออกจากบ้านเพื่อไปเรียนหนังสือ ผู้ให้ข่าวรู้ว่าพ่อแม่ขังตนเองไว้ไม่ได้แน่ ๆ จึงได้ไม่กลัวคำขู่และยังคงเที่ยวต่อไป หลังจากนั้นกลับเที่ยวหนักกว่าเดิม มีอยู่ช่วงหนึ่งที่รู้สึกไม่สบาย มีอาการหน้ามืดวิงเวียนและเบื่ออาหาร ตอนนั้นกลัวมากว่าจะตั้งครรภ์ ไม่กล้าที่จะไปตรวจ ได้แต่นั่งก้มใจอยู่คนเดียว ไม่กล้าบอกใคร แม้กระทั่งเอกราช คิดจะปรึกษากับประวิทย์ แต่หลังจากที่โกรธกันก็ไม่เคยได้คุยกันเลยสักครั้งเดียว แม้ว่าจู่จะสมอมาว่า เป็นเพื่อนที่ดีและช่วยเหลือได้แน่ ๆ ในตอนนั้นมีอาการหน้ามืดและอาเจียนบางครั้ง แต่ก็ยังออกไปเสพยากับเพื่อนเหมือนเดิม โดยพยายามลืมและคิดว่าอาการคงจะหายไป แต่ก็ไม่เป็นเช่นนั้น กลับรู้สึกป่วยมากขึ้นกว่าเดิมจึงได้บอกกับเอกราชไป เพื่อว่าจะช่วยเหลือพาไปตรวจควาตั้งครรภ์หรือไม่ แต่เมื่อเขาได้รู้ก็มีอาการนั่งเจ็บ ตกใจจนไม่มีอาการไหวติง พิจารณาคืออยู่แล้วว่าจะมีปฏิกิริยาเช่นนี้ เขาไม่เคยสู้หน้ากับความจริง มักจะทำอะไรไม่ถูกเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น และแล้วก็ได้ยินคำที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนจากปากของเขาว่า “รู้ได้อย่างไรว่าเป็นลูกของเรา...” ความรู้สึกของความผิดหวัง ความเสียใจ ความท้อแท้ประดังเข้ามาจนต้องร้องไห้ออกมา เอกราชกลับมองและไม่พูดอะไรอีก ผู้ให้สัมภาษณ์คิดว่าเอกราชคงจะรู้แล้วว่าเคยแอบมีความสัมพันธ์กับเพื่อนของเขา ตอนนั้นทำอะไรไม่ถูก ร้องไห้และขับรถกลับบ้าน เวลานั้นเป็นเวลาที่ต้องการใครสักคนที่จะสามารถช่วยได้ เมื่อกลับถึงบ้านเจอพ่อและแม่ แต่กลับถูกประชดประชันว่ากลับบ้านเร็ว สงสัยเงินจะหมด ตนเองจึงไม่พูดอะไร ได้แต่เดินขึ้นห้องนอน และนอนร้องไห้ คิดไม่ออกว่าตนเองควรจะทำอย่างไร หลังจากที่ร้องไห้จนเหนื่อย จึงตัดสินใจที่จะปรึกษาคารุณีซึ่งเป็นเพื่อนสนิท แต่ก็กลัวว่าจะเอาไปบอกเพื่อนคนอื่น ๆ จึงปล่อยให้เรื่องค้างคาอยู่อย่างนั้น โดยการนอนอยู่บ้านเฉย ๆ เกือบ 2 สัปดาห์ โดยไม่ไปเรียนหนังสือ ไม่ไปเที่ยว ได้แต่ขังตนเองไว้ในบ้าน พ่อกับแม่มาเคาะที่ประตูห้องบ้างแต่ก็บอกว่าไม่อยากคุย อยากอยู่คนเดียว พ่อแม่ถามว่าเป็นอะไร ก็ได้แต่บอกว่าทะเลาะกับเพื่อน ไม่ต้องเป็นห่วง ช่วงนั้นอยู่บ้าน โดยบางครั้งก็เสพโลเคนในห้องของตน หวังว่าเอกราชจะโทรศัพท์มาหาบ้างถ้าเห็นว่าตนเองหายไป แต่ผ่านไป 2 สัปดาห์ ก็ไม่โทรมาเลย จึงลองโทรเข้ามือถือเพื่อนคนอื่น ๆ และแอบถามเกี่ยวกับเขา กลับได้ยินเสียงเอกราชหัวเราะอยู่ใกล้ ๆ เพื่อนคนนั้นบอกว่าเขาก็มาเที่ยวกันทุกวันเหมือนเดิม ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนแปลง ผู้ให้ข่าวน้ำตาซึมและขอคุยกับเอกราช แต่พอเพื่อนบอกให้รอสาย ก็ได้ยินเสียงเขากระซิบบอกเพื่อนว่าให้บอกว่าคุณไม่อยู่ ให้บอกไปอย่างนั้น แล้วเพื่อนก็กลับมาคุยเสียงอีกอึกว่าเขาไม่อยู่ จึงวางสายไปด้วยความรู้สึกผิดหวังเป็นที่สุด

ผลสุดท้าย ผู้ให้สัมภาษณ์ตัดสินใจโทรหาประวิทย์ เพื่อนคนสุดท้ายที่คิดออก ถึงแม้ว่าจะกลัวว่าจะด่าว่าตนเองก็ตาม แต่ตอนนี้ต้องการเพื่อนสักคนที่จะให้คำปรึกษาได้ ประวิทย์รับสายโทรศัพท์แต่เมื่อได้ยินเสียงก็เงียบไปชั่วคราว หลังจากนั้นพัชราก็ขอความช่วยเหลือซึ่งก็เคยสัญญาว่าจะช่วยเหลือกัน หลังจากนั้นประวิทย์มารับที่บ้านและพาไปตรวจที่คลินิกไกลจากบ้านของผู้ให้ข่าว ทั้งสองรอผลการตรวจอย่างใจจดใจจ่อ และผลก็ออกมาว่าป่วยเป็นโรคลำไส้ รวมถึงมีอาการเครียดมาก ทำให้เกิดอาการคลื่นไส้และมึนหัวบ่อย ๆ พัชรารู้สึกโล่งอกและรู้สึกสำนึกในบุญคุณ รวมทั้งเสียใจที่ทิ้งคนที่คืออย่างนั้นไป แต่ตอนนี้มันก็สายเกินไป เพราะเขามีแฟนใหม่ที่รักกันมาก ตนเองก็ไม่เหมาะสมกับเขาเลยแม้แต่นิดเดียว ตอนนี้ผู้ให้ข่าวเป็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่งที่ดีๆ เรียนแทบไม่จบ และผ่านผู้ชายมา 3 คน ซึ่งก็ได้แต่ขอบคุณที่เขาให้ความช่วยเหลือ เขาก็ไม่ว่าอะไร และยังไม่บอกอีกว่าถ้ามีเรื่องกลุ่มใจอะไรก็โทรมาหาได้ตลอดเวลา

การเข้าสู่อาชีพโสเภณี

ผู้ให้ข่าวกลับไปเที่ยวหลังจากที่รู้สึกดีขึ้น กลับไปเป็นคนเก่าที่ไม่มีค่า แต่ครั้งนี้ไม่รักเอกราชอย่างเก่าแล้ว หลังจากได้เห็นตัวตนที่แท้จริงของเธอ และได้สัญญากับตนเองว่าจะไม่กลับไปอีก ในขณะที่นั่นได้ทะเลาะกับพ่อแม่อีกครั้ง เพราะพ่อแม่คิดว่าจะกลับตัวกลับใจหลังจากที่อยู่บ้านมาหลายสัปดาห์ก็ออกไปอีก และพ่อแม่ได้เห็นใบรายงานคะแนน ทำให้ทะเลาะกับพ่อแม่อย่างรุนแรง จนพ่อได้บอกว่าจะยกเลิกบัตรเครดิตร่วม ถ้าไม่อยู่บ้านก็ไม่ต้องใช้เงินของพ่อ ผู้ให้สัมภาษณ์โกรธมากที่พ่อแม่ใช้เงินเป็นตัวตั้งให้อยู่บ้าน พัชรหายับบัตรเครดิตและวางไว้บนโต๊ะอาหารต่อหน้าพ่อแม่ แล้วขับรถออกมาจากบ้านด้วยเงินสดตัวเพียง 2,000 กว่าบาท ผู้ให้ข่าวกลับไปที่พักเพื่อพบเพื่อน ๆ และได้เล่าให้คนในกลุ่มฟัง ทุกคนให้คำปรึกษาว่าให้ไปอยู่กับเอกราช แต่ตนเองรู้ว่าเขาไม่ใช่คนที่พึ่งพาได้ จึงตกลงขออาศัยอยู่กับเพื่อนผู้หญิงชื่ออรุษา ซึ่งคิดว่าจะอาศัยอยู่สัก 3 – 4 วันจนกว่าพ่อแม่จะหายโกรธ ผู้ให้ข่าวอยู่ที่ห้องของอรุษา ซึ่งอยู่ที่ถนนรามคำแหง เป็นห้องเช่าห้องเล็ก ๆ และเป็นนักศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยดังย่านนั้น จึงได้ช่วยคอยจัดของและขับรถไปส่งเพื่อนที่มหาวิทยาลัยเป็นการตอบแทน แต่เมื่อเวลาผ่านไป เงิน 2,000 บาทก็ไม่สามารถอยู่ได้ถึง 3 วันด้วยซ้ำก็เริ่มคิดถึงบ้านและอยากให้พ่อแม่โทรศัพท์มาง้อ แต่ก็ใจแข็งไม่ยอมโทรศัพท์ไปก่อนแน่นอน เมื่อไม่มีเงินใช้ ก็เบิกเงินจากธนาคารที่ตนมีบัตร ATM อยู่ แต่ก็มีเงินเหลือเพียงแค่หมื่นกว่าบาท ได้นำมาจ่ายค่าน้ำมันรถ จ่ายค่าอาหารและซื้อของใช้จำเป็นบางอย่าง เมื่อถึงตอนกลางคืน ก็ต้องหารค่าเหล้าและบางส่วนต้องจ่ายค่าโคเคนด้วย ผู้ให้สัมภาษณ์เริ่มหมดหนทางเรื่องเงิน เพื่อนก็ดูท่าทางว่าอึดอัดที่ตนเองอยู่นานกว่าที่เคยตกลงกันไว้ จึงได้ถามตรง ๆ ว่า ควรจะอย่างไร เพื่อนแนะนำว่าสามารถทำงานได้หลายอย่างแต่การจะได้เงินจำนวนมากและเร็วก็จะต้องใช้ความกล้าและต้องลง

ทุนเสียบางอย่าง จึงได้รู้ว่าอรุณาเคยเกือบจะขายบริการเมื่อประมาณ 6 เดือน ก่อนเพราะขาดเงิน จึงได้ติดต่อกับเพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งเพื่อแนะนำการขาย แต่โชคดีที่ได้เงินที่พ่อแม่ส่งมาให้พอดี ตอนแรกที่บ้านทำธุรกิจเกี่ยวกับการเกษตร มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ธุรกิจดำเนินไปอย่างติดขัด จึงต้องดิ้นรนหาเงินเพื่อจ่ายค่าหน่วยกิตและการเที่ยว แต่ก็ไม่ได้ติดต่อกับเพื่อนรุ่นพี่คนนั้นอีก ไม่เคยแม้แต่เห็นกันที่มหาวิทยาลัย จึงคิดว่าพี่คนนั้นอาจจะถูกรื้อไทร้ออกไปแล้ว เพื่อนได้ให้เบอร์โทรศัพท์ของพี่คนนั้นไป พี่คนนั้นชื่อพี่บอย ผู้ให้ข่าวได้ติดต่อกับพี่บอยและเริ่มขายบริการโดยมีราคาครั้งละ 3,000 บาท ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องแบ่งให้พี่บอยประมาณ 700 บาท พี่บอยรู้ว่าร้อนเงิน ซึ่งก็ต้องยอมเพราะไม่รู้จะเอาเงินมาจากไหน การขายบริการครั้งแรกให้กับลูกค้าผู้ชายวัยกลางคน หน้าตาพอใช้ แต่จากการที่เคยผ่านผู้ชายมาก่อนหลายคน ทำให้ราคาคงไม่เหมือนราคาของเด็กพรหมจรรย์ จึงนำเงินไปซื้อของจำเป็นและใช้ในการเที่ยวกลางคืน โดยคิดว่า ความรู้สึกครั้งแรกที่ขายบริการนั้นก็คล้าย ๆ กับการมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ที่เคยผ่านมา แต่แค่มีรายได้กลับมาและเร็ว และถือว่าได้สนุกด้วย ผู้ให้สัมภาษณ์ขายบริการโดยทำติดต่อกันอยู่ประมาณ 2 อาทิตย์ พ่อและแม่ก็โทรศัพท์มาหา ตนเองบอกว่าถ้าเบื่อเมื่อไรจะกลับบ้านเอง จึงได้ยื่นเสียงแม่ร้องไห้ แต่ความรู้สึกในตอนนั้นเป็นความรู้สึกของคนที่ยึดเหนี่ยว เป็นเพราะสามารถหาเงินใช้ได้ด้วยตนเอง จึงหยิ่งผยองและอยากแสดงให้ที่บ้านเห็นว่าสามารถพึ่งตนเองได้ ไม่ต้องให้พ่อแม่บ่นอีกว่ากลับบ้านเพียงเพื่อจะขอเงินใช้ จึงตอบโต้แม่ไปเช่นนั้น แต่เพียงเพื่อสามารถพิสูจน์ความเก่งกล้าของตนก็เท่านั้น

ผู้ให้ข่าวย้ายออกจากห้องของเพื่อนในอาทิตย์ต่อมา และได้เช่าห้องพักใหม่ในละแวกเดียวกันจากการแนะนำของเพื่อนที่มหาวิทยาลัยเดียวกับอรุณาที่เข้ามาเที่ยวที่ห้อง พัชรชอบห้องใหม่มาก ถึงแม้ค่าเช่ารายเดือนจะราคาแพง แต่คิดไว้ว่า ถ้าทำงานบอย ๆ ก็จะสามารถหาเงินมาจ่ายได้ รวมถึงสามารถชวนพ่อแม่มาดูที่ห้องของตน ว่าตนเองสามารถทำอะไรได้มากกว่าที่พวกเขาคิด ผู้ให้สัมภาษณ์เริ่มไปเที่ยวกลางคืนน้อยลง จากที่เคยไปทุกคืน ก็กลับเป็นแค่อาทิตย์ละ 2 - 3 ครั้ง โดยบอกว่าเอาเวลาไปหาเงินดีกว่า บางทีก็เสพโคเคนก่อนจะไปทำงานด้วย เพื่อเพิ่มความสุขแต่ก็คิดว่าเสี่ยงเหมือนกัน กลัวว่าจะมีนายจอนทำให้ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ทำงานขายบริการทำให้ได้พบกับบุคคลหลากหลายประเภท แต่ส่วนใหญ่พี่บอยจะส่งแขกอายุไม่แก่มากมาให้ซึ่งถือว่าโชคดี เพราะบางคนก็สะอาดสะอาด หรือบางทีก็หน้าตาดีพอใช้ ส่วนใหญ่แขกที่หน้าตาไม่ดีจะมีเพศสัมพันธ์เก่งลีลาดี แต่ถ้าหน้าตาดี หุ่นดี มักจะมีอวัยวะเพศเล็ก คิดว่าคงเป็นกลุ่มที่ขาดความมั่นใจในตนเอง จึงต้องการระบายความคับแค้นใจของตน บางครั้งก็ได้แขกที่แก่เหมือนกัน แต่ก็โชคดีอีกที่เป็นคนแก่ใจดี ให้ทิปราคาสูง และเนื้อตัวไม่เหี่ยวยุ่นมากนัก ผู้ให้ข่าวชอบรับแขกที่สุภาพเรียบร้อย และทิปหนัก แขกบางคนเคยพูดลอย ๆ ว่าจะเลี้ยงดู แต่ก็หายไปทุกราย คิดว่าแขกคงรู้ว่าตนเองติดยา เพราะ

ท่าทางของตนก็ดูง่าย ผู้ให้สัมภาษณ์มักจะวิตกกังวลกับเรื่องภาพลักษณ์ของตนเองเสมอ แม้ว่าบางทีไม่มีใครสังเกตเห็นเลยก็ตาม

ขณะนี้ทำงานนี้มาได้เกือบ 8 เดือนแล้ว ได้เงินจากการขายบริการประมาณเดือนละ 30,000 – 50,000 บาท แล้วแต่ความขยัน ส่วนใหญ่รายจ่ายจะทำให้แทบไม่มีเงินเก็บเลยและจะต้องจ่ายค่าเช่า ค่าอาหาร ค่าเสื้อผ้า ค่าเครื่องสำอางค์ ค่าทำผม ค่ารองเท้าและเครื่องประดับ รวมถึงน้ำมันรถ ค่ามือถือ ฯลฯ โดยบอกว่าตั้งแต่ได้เงินมาง่าย ก็ใช้จ่ายเช่นกัน มักจะซื้อเสื้อผ้าอาทิตย์ละ 2 – 3 ตัว รองเท้า 1 คู่ และทำผม วันเว้นวัน ผู้ให้ข่าวอยากดูสวย ๆ เหมือนกับคนอื่นเขาบ้าง บางทีเห็นในโทรศัพท์เจอเสื้อผ้าสวย ๆ ก็อยากได้ หรือได้ยินวิทยุก็อยากได้แผ่นซีดี เพลงใหม่ ๆ การใช้จ่ายเงินกลายเป็นเรื่องปกติ แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้ไม่มีเงินเหลือเลย คือการเสียเงินเพื่อโคเคนและบุหรี แต่ก็เห็นว่าเป็นเรื่องที่จำเป็นมาก บางทีจำเป็นกว่าค่าอาหาร โดยบอกว่าอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีโคเคน นี่เป็นสาเหตุสำคัญที่ยังคงทำอาชีพนี้โดยว่าต้องการเงินจำนวนมากในการใช้ในชีวิตรประจำวัน

ผู้ให้ข่าวคิดว่าเมื่อตนเองเบื่อก็คงจะกลับบ้านซั๊กที ตอนนี้อย่างคงไปเที่ยวกับเพื่อนกลุ่มเดิม แต่ไม่ได้ยุ่งกับเอกราชแล้ว เขามีแฟนใหม่และได้พาเข้ามาร่วมเสพยาด้วย ซึ่งก็ไม่สนใจอะไร ได้แต่คิดว่าโชคดีแล้วที่ได้เห็นธาตุแท้ของเขา พัทรมามีผู้ชายมาจีบที่คิดว่าตนเป็นหลายร้อยเท่า แต่ตอนนี้เบื่อก็คงจะอยู่คนเดียวซั๊กพัก มีบางทีที่มีทอมมาจีบ แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไรมาก ไม่อยากคิดถึงเรื่องความรักอีก ไว้ผ่านไปคงจะดีขึ้น โดยที่ผ่านมามีบางทีที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่เจอกันในสถานบันเทิง แต่ก็ใช้ถุงยางทุกครั้ง

การป้องกันรักษาสุขภาพอนามัยและการตั้งครรภ์

รวมถึงตอนขายบริการด้วย เพราะเป็นคนรอบคอบ บางทีจะพกถุงยางด้วย แต่ส่วนใหญ่จะให้ผู้ชายหามาเอง เพราะไม่อยากดูเป็นผู้หญิงกร้านโลกที่พกถุงยางตลอดเวลา แต่ถ้าเป็นการขายบริการ ส่วนใหญ่ทางโรงแรมจะให้ฟรีอยู่แล้ว ที่ผ่านมายังไม่เคยไปตรวจภายในหรือตรวจเลือดเลย แต่ก็คิดว่าไม่เป็นโรคแน่ ๆ เพราะใช้ถุงยางทุกครั้ง แต่ถ้าเป็นโรคจริง ๆ ก็คงเพราะเอกราชที่อาจจะไปมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น แต่ผู้ให้ข่าวไม่เคยคิดจะไปตรวจเพราะคิดว่าจะถึงคราวจะเป็น ก็คงเป็นโรคในที่สุด ปล่อยให้อาการออกมาเองดีกว่า

ทัศนคติเกี่ยวกับการเรียน

พัชราไปเรียนหนังสือในตอนกลางวัน ถึงแม้ว่าจะออกไปหลายวิชาแล้วก็ตาม แต่ก็ยังคงพยายามไม่ให้ถูกไล่ออก ระดับการเรียนอยู่ที่ระดับไม่ค่อยดีนัก บางวิชาที่เคยสอบไปก็เกือบตก เพราะไม่ค่อยได้เข้าเรียนบ่อยเท่าที่ควร แต่บางวิชาที่สนใจเป็นพิเศษก็จะพยายามเข้าเรียนให้ได้มากที่สุด ผลการเรียนที่ผ่านมาทำให้ต้องทะเลาะกับพ่อและแม่จนออกจากบ้าน ผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เห็นถึงความสำคัญในการเข้าเรียนในห้องเรียน คิดว่าอ่านหนังสืออย่างเดียวสามารถทำให้สอบผ่านได้ ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาตื่นแต่เช้าเพื่อเข้าไปนั่งฟังอาจารย์สอน อยากเรียนจบเร็ว ๆ จะได้รับงานได้อย่างเต็มที่ ตอนนี้งานก็ยังต้องห้วงเรื่องวันและเวลาในการสอบของมหาวิทยาลัยด้วย ส่วนการเข้าเรียนเห็นว่าไม่จำเป็น แต่มีสิทธิ์สอบก็พอ อย่างไรก็ตามยังคงคิดจะเรียนให้จบในวันหนึ่ง

มุมมองเกี่ยวกับอนาคต

เมื่อถามถึงความรู้สึกที่มีต่ออาชีพนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์นั่งคิดอยู่ชั่วครู่ แล้วตอบอย่างเรียบ ๆ ว่า 'ไม่รู้จะตอบอย่างไร ไม่เคยมีอคติต่ออาชีพนี้ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังเข้าไปขายบริการ โดยตัวเองก็เป็นเด็กที่เคยอยู่แต่บ้าน ไม่ค่อยได้ออกไปไหน จึงไม่เคยได้รับรู้เกี่ยวกับอาชีพนี้มากเท่าไร แต่เคยได้ยินพ่อแม่พูดถึงบ้างตอนดูข่าวในโทรทัศน์ และบางครั้งแม่ก็พยายามเตือนให้แต่งตัวรัดกุม ไม่ใช่เพราะกลัวว่าจะขายบริการ แต่เพราะกลัวจะเกิดอาชญากรรมมากกว่า คิดว่าอาชีพนี้ก็เป็นเพียงอาชีพหนึ่ง ไม่ได้มีข้อเสียหาอะไร เดิมใจขายและจิตใจที่ได้ทำอาชีพนี้ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็จะขายบริการไปเรื่อย ๆ อนาคตนั้น ไม่อยากคิดปล่อยให้ทุก ๆ อย่างเกิดขึ้นเอง แต่เมื่อถามถึงความคิดของพ่อและแม่ต่ออาชีพนี้ ได้บอกว่า พ่อแม่ทุกคนคงไม่ชอบอาชีพนี้อยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นอย่างใ้ก็ตาม คิดว่าพ่อแม่จะต้องไล่ออกจากตระกูลแน่ ๆ ถ้าได้รู้ว่าขายบริการ ตนเองก็จะพยายามปิดบังไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะตายไม่มีวันจะให้พวกเขารู้เด็ดขาด ส่วนเพื่อนมหาวิทยาลัย ก็ไม่ค่อยสนใจอยู่แล้ว เพราะไม่ได้มีกลุ่มเพื่อนที่สนิทกันสักเท่าไร มีบางช่วงที่ขาดเรียนไปเลย ทำให้เพื่อน ๆ ที่เคยคุยกันขาดการติดต่อและตนเองก็มัวแต่อยู่กับเพื่อนกลุ่มที่ติดยา จึงทำให้ตอนนี้ไม่มีเพื่อนที่มหาวิทยาลัยเลย ซึ่งก็ไม่ได้สนใจอะไร และคิดว่าอยู่คนเดียวก็ได้ ไม่จำเป็นต้องมีใครมาเป็นเพื่อน

ความรู้สึกคือชอบงานนี้และคิดจะทำต่อไปจนกว่าจะทำไม่ได้ แต่รู้สึกฝืดบั้งที่ยังไม่ได้กลับบ้านสักที ถึงรู้ว่าการกลับบ้านจะทำให้ต้องเลิกอาชีพนี้ทั้งหมด แต่ก็คิดถึงบ้าน บางทีป่วยไม่มีคนดูแลก็คิดถึงว่าถ้าอยู่บ้านคงจะรู้สึกสบายกว่านี้ ไม่ต้องหาอะไรกินเอง ไม่ต้องซักผ้าเองด้วย เคยคิดสองจิตสองใจอยู่หลายครั้ง แต่ก็ยังสนุกอยู่กับงานและการใช้เงินตามใจตนโดยไม่มีใครมาบ่น

ตลอดเวลา บางครั้งเคยแวะผ่านไปแล้ว ๆ บ้าน แต่ก็ไม่กล้าเข้าไป บางครั้งเห็นแล้วคิดถึง น้ำตาไหลออกมาไม่รู้ตัว

ชีวิตประจำวัน

วันที่มีเรียน

บางครั้งที่มีเรียน ก็จะไปเรียนบ้าง แล้วแต่วันนั้นอยากจะไปหรือไม่ จะตื่นสักประมาณ 10.00 – 11.00 น. ถ้าไม่ไปเรียนก็จะไปเดินเล่นที่ห้างสรรพสินค้า ซื้อเสื้อผ้าหรือดูแบบบรองเท้าใหม่ ๆ ผู้ให้ข่าวชอบซื้อเสื้อผ้ามาก บางทีครั้งละ 3 – 4 ตัว ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรร ก็ต้องซื้อของทุกสัปดาห์ รวมถึงบางครั้งที่เงินไม่พอเพราะจ่ายค่ายาไปหมด ก็อาจขโมยของบ้าง แต่เป็นแค่ของเล็ก ๆ เช่น ต่างหู เสื้อผ้า ฯลฯ ถึงจะขโมยไม่บ่อย แต่ก็เคยทำไปแล้วประมาณ 5 – 6 ครั้ง ที่จริงก็ไม่อยากทำ แต่อยากได้ของโดยที่ไม่ต้องใช้เงินตัวเอง ไม่เคยกลัวถูกจับได้ เพราะคิดว่าตนเองขโมยของเก่ง ไม่มีทางถูกจับได้ง่าย ๆ ส่วนวันที่มีเรียนทั่วไป ก็จะไปเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง ตอนสอบค่อยอ่านหนังสือเอา ถึงคะแนนไม่ดีมาก แต่ก็ไม่ตก ซึ่งก็ยังเชื่อว่าตนเองเป็นคนฉลาดอ่านหนังสือไม่นานก็ทำข้อสอบได้ จึงไม่ค่อยไปเรียนเหมือนเพื่อน ๆ คะแนนเทอมที่แล้วมาก็พอใจแต่คิดว่าตัวเองทำได้ดีกว่านี้ ถ้าตั้งใจ ถึงแม้จะคิดอย่างนั้นได้ แต่ก็ยังไม่พยายามมากขึ้น พ่ขรบอกว่าขายบริการได้เงินดีกว่า เร็วกว่างานประจำเสียอีก ส่วนใหญ่วันที่มีเรียนก็เปรียบเสมือนวันทั่วไป ตื่นขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัว บางทีก็เสียเวลาทาเล็บและทำผม แต่ทุกวันต้องไปซื้อของ ไม่ว่าจะมิเรียนหรือไม่ก็ตาม จะนัดเจอเพื่อนตอนเย็น ๆ แล้วแต่ว่าใครโทรมา บางทีพี่บอยก็โทรมานัดให้ไปรับแขก บางทีต้องไปแต่หัวค่ำหรือไม่กี่คางคิน ก็จะอดเที่ยวกับเพื่อน ทำให้ต้องเสพยาก่อนออกไป แต่พอให้ครีมนอกครีมนใจ ถ้างานเสร็จเร็ว ก็กลับบ้านได้เร็วแต่บางทีก็ไม่มีงานเลย ถ้าไม่มีที่ไป ก็จะไปจับอยู่ที่ตามผั่งหรือห้องพักของเพื่อน บางทีเจอผู้ชายน่ารักก็ตามเขากลับบ้านไป แล้วแต่จะเกิดอะไรขึ้น ไม่สามารถคาดการณ์ได้

วันที่ไม่มีเรียน

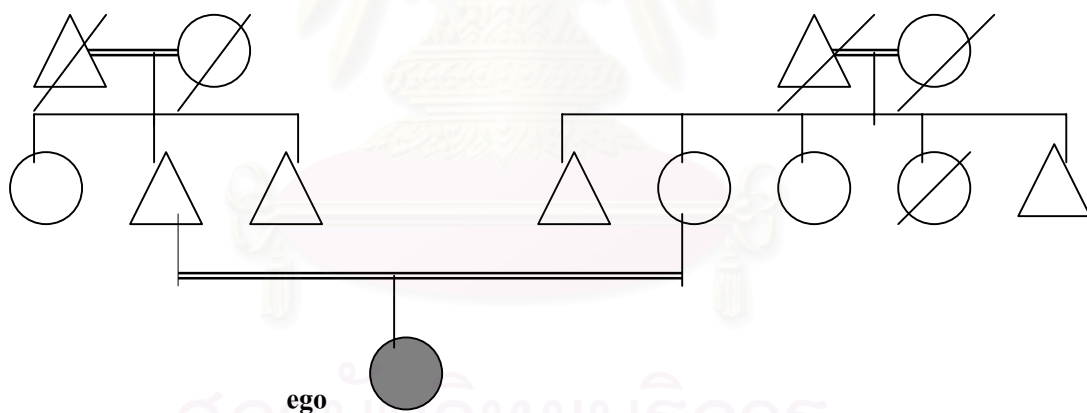
เหมือนกับวันปกติธรรมดาทั่วไป บางทีออกไปทำธุระบ้าง ไปธนาคารหรือไปหาพี่บอย แต่อย่างไรก็ตามจะต้องไปห้างสรรพสินค้า ไม่ว่าจะทานข้าว หรือทำอะไรก็ตาม วันที่ไม่มีเรียนส่วนใหญ่จะเสพยาอยู่ในห้องของตน บางทีก็มีเพื่อน ๆ มาร่วมสนุกด้วย บางคนนำยาอื่น ๆ มา เช่น ยาอี ยาบ้า หรือไม่ก็กัญชา บุหรี่ เหล้า ซึ่งแทบจะมีทุกอย่างที่ต้องการ ผู้ให้ข่าวชอบที่จะสนุกกับเพื่อน ๆ ไม่ว่าจะเป็ใคร มาจากไหน แต่ถ้าแบ่งยากันเสพยาได้ ก็ถือว่าเป็นเพื่อนแท้ มีบางครั้งที่เกิดเหตุการณ์เกินเลยบ้าง เช่น เพื่อนบางคนเมายาจนเกือบจะกระโดดลงมาจากตึก หรือบางทีที่เพื่อนเมายา

มาก ๆ ก็ทำให้มีเพศสัมพันธ์กันโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยดี ไม่เคยมีใครบาดเจ็บและ
ผู้ให้ข่าวก็ไม่ได้ติดโรค

วันที่มีประจำเดือน

ช่วงที่มีประจำเดือน ซึ่งจะมีไม่แน่นอน มักจะมีประจำเดือนประมาณ 7 – 8 วัน แต่บาง
ครั้งแทบจะไม่มีออกมาเลย เคยคิดเหมือนกันว่าตนเองอาจจะผิดปกติ แต่ก็ไม่เคยจะกล้าไปตรวจเอง
โดยมักจะงงครึ้งงานเวลามีประจำเดือน แต่บางทีลูกค้าบางคนก็ชอบเพราะเชื่อว่าสนุกสะใจกว่า
พัชราไม่สนว่าจะมีประจำเดือนหรือไม่ ถ้าลูกค้าไม่ขัดข้อง ก็ไม่เคยเกียง มีบางเดือนที่ประจำเดือน
ไม่มา ตกใจมากแต่ก็ได้แต่ภาวนาว่าอย่าให้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน นั่นคือการตั้งครรภ์ ซึ่งเป็นสิ่ง
ที่กลัวที่สุด ซึ่งเคยบอกมาให้ติดเอดส์หรือตายไปเลย ยังคิดว่าท้องไม่มีพ่อ ถึงแม้จะเกิดประจำเดือน
ช้าหรืออะไรก็ตาม ก็ยังรับงานต่อไปเรื่อย โดยไม่เคยคิดหยุดทำเลยจนปัจจุบัน

ไคอะแกรมเครือญาติ

กรณีศึกษาที่ 3

ชื่อ น.ส.จิตรา (นามสมมติ)

อายุ 19 ปี

นักศึกษาปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเอกชน

ภูมิลำเนาเดิม จังหวัดกรุงเทพฯ

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

มีผิวคล้ำ ผมสีดำสั้น ตาคมโตและริมฝีปากหนา เป็นคนหุ่นดีแต่หน้าตาไม่ได้สวย โดดเด่น ก่อนข้างออกทางไทยมากกว่าคนอื่นๆ ชอบสีเขียวและเป็นคนรักธรรมชาติ ซึ่งที่บ้านก็มี ต้นไม้มาก และมีสุนัขหลายตัว วันแรกๆ ที่ได้สัมผัสภรรยาจะเห็นได้ว่าเป็นคนตรงไปตรงมา พูดจา คล่องแคล่วและเหมือนว่าจะไม่เกรงใจใคร แต่เมื่อได้รู้จักกันจริงๆ แล้ว ทำให้ได้รู้ว่าที่จริงเป็นคนมี น้ำใจ ถึงจะดูปากร้ายแต่ก็ใจดี

ชีวิตวัยเด็ก

ผู้ให้สัมภาษณ์มีพี่ชายคนเดียว และอาศัยอยู่กับพ่อแม่ในย่านฝั่งธนบุรี พ่อและแม่ทำงาน อาชีพค้าขาย โดยที่บ้านชั้นล่างเป็นร้านค้า ส่วนข้างบนเป็นห้องของพ่อแม่ พี่ชายและจิตรา ถึงแม้ว่า จะคับแคบไปบ้างแต่ก็มีความสุขดี เมื่อครั้งยังเด็กผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นเด็กที่พูดไม่มากและไม่ค่อย ก่อนข้างเป็นเด็กธรรมดาที่ไม่โดดเด่นสักเท่าไร เป็นเพราะครอบครัวไม่ได้ติดต่อกับญาติพี่น้อง ตั้งแต่จำความได้ จึงต้องเล่นอยู่กับพี่ชายเพียงสองคน พี่ชายชอบแก้มลิงหยอกล้อตั้งแต่เด็กแต่ก็รัก และเอ็นดูผู้ให้ข่าว ตอนเด็กผู้ให้ข่าวเป็นเด็กที่อ่อนไหวมาก ร้องไห้บ่อยๆเมื่อมีคนแก้มลิงซึ่งส่วนใหญ่ก็คือพี่ชาย แต่เมื่อมีคนอื่นมาแก้มลิงน้องตนเองก็จะยื่นหยัดผู้ให้ข่าวให้ร้องอยู่เสมอ

ประวัติการศึกษา

ตั้งแต่เกิดมาก็ได้เข้าโรงเรียนแถวๆบ้านในย่านฝั่งธนบุรี ซึ่งโรงเรียนที่เคยเรียนอยู่ตอนนี้ ได้กลายเป็นร้านอาหารไปแล้ว เป็นโรงเรียนที่ไม่มีชื่อเสียง ได้เรียนอยู่ที่นั่นจนถึงระดับประถมศึกษาปีที่ 4 หลังจากนั้นได้ย้ายมาเรียนที่โรงเรียนใกล้เคียงซึ่งก็เป็นโรงเรียนที่ไม่มีชื่อเสียงอีกเช่น เดียวกัน จนถึงจบมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการเรียนของผู้ให้สัมภาษณ์ตั้งแต่เด็กอยู่ในระดับปาน กลาง ไม่เคยได้ที่ 1 และไม่เคยสอบตก มักจะอยู่ในระดับพอใช้อยู่เสมอ พ่อแม่ก็ไม่เคยว่าอะไร เพราะถือว่าลูกพยายามทำให้ดีที่สุดแล้ว ส่วนจิตราเองก็ไม่จำไม่ค่อยได้ว่าเรียนเป็นอย่างไรบ้าง รู้แต่ว่าอาจารย์ให้อ่านหนังสือเพื่อสอบก็อ่านๆไป ด้วยว่าเป็นคนที่มีเพื่อนที่สนิทหลายคน บางครั้งก็จะทำตามเพื่อนๆเพื่อให้อยู่ในกลุ่มได้อย่างมีความสุข

ชีวิตวัยรุ่นในมหาวิทยาลัย

เป็นคนเรียนหนังสือไม่เก่งมาก แต่ก็ขยัน เมื่อถึงเวลาสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็พยายามเป็น อย่างมากให้ตนเองสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยรัฐได้ แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ จึงต้องเข้ามหาวิทยาลัย เอกชน ซึ่งอยู่ไกลบ้านมาก เดินทางลำบาก ที่บ้านจึงให้ไปเช่าหอพักใกล้มหาวิทยาลัย เพื่อความสะดวกสบายในการเดินทาง จิตราย้ายออกจากบ้านและไปเช่าหอพักอยู่ ลักษณะภายในหอพักนั้น

ค่อนข้างจะสกปรก ติ๊กดูเก่าและไม่ได้รับการดูแลรักษา ทางเดินถึงแม้จะสว่างทั่วถึงแต่ก็ดูหน้ากลัว หอพักนี้เป็นหอพักแบบรวมทั้งเพศชายและหญิง ไม่มีการควบคุมความประพฤติของนักศึกษา แต่ละห้องเปิดโทรทัศน์หรือวิทยุเสียงดัง และไม่มีความเป็นส่วนตัว ห้องส่วนใหญ่เปิดประตูค้างไว้ตลอดเวลา เมื่อมองเข้าไปก็เห็นทั้งนักศึกษาชายและหญิงนั่งหรือนอนอยู่ที่พื้นหรือบนเตียงด้วยกัน ไม่มีใครสนใจใคร บางห้องก็มีการวิ่งออกจากห้องนี้ไปอีกห้องหนึ่ง เหมือนที่ทุกคนรู้จักกันดี เด็กผู้หญิงในหอพักนี้ก็แต่งตัวโดยเสื้อนักศึกษาที่คับเว้าเห็นสัดส่วนกับกางเกงขาสั้น ส่วนนักศึกษาชายมักใส่เสื้อกล้ามหรือไม่ใส่เสื้อเลยกับกางเกงขาสั้นยาวเท่าเข้า เสมือนว่าต่างฝ่ายต่างอวดเรือนร่างกัน และกัน บางคนก็นั่งกอดกันอยู่ในห้อง บางคนก็นอนหนุนตักกัน

ผู้ให้ข่าวได้พาผู้วิจัยไปที่ห้องพักหลังจากที่ได้ใช้เวลาสัมภาษณ์ไปหลายครั้ง โดยได้เล่าให้ฟังว่าเมื่อก่อนอยู่ที่นี้ไม่มีความสุขเลย เพราะไม่รู้จักใคร แต่ก็พอจะมีเพื่อนสนิท 3 คน แต่เขาก็ไม่ได้พักที่เดียวกัน เมื่อเรียนเสร็จเพื่อนๆ ก็แยกย้ายกันกลับบ้าน บางทีก็แวะมาหาที่ห้อง แต่ก็ไม่ค่อยนัก จึงได้เก็บตัวอยู่คนเดียวในห้องหลังจากเรียนเสร็จแล้วหรือทานข้าวเย็นกับเพื่อนแล้ว แต่เมื่อได้อยู่นานขึ้นก็รู้จักกับเพื่อนห้องตรงข้าม มีการทำอาหารมาแบ่งกันหรือการเรียกให้ไปเล่นไพ่ เมื่อก่อนก็เล่นไพ่น้อยเป็นแต่ก็มีเพื่อนสอน จนตอนนี้กลายเป็นเจ้ามือไปแล้ว เนื่องจากการที่มีเพื่อนมากขึ้นทำให้เป็นที่รู้จักของคนทั่วไปในหอ นั้น ห้องก็เริ่มเปิดประตูค้างไว้เพราะมีเพื่อนเดินเข้าออก อยู่เสมอ บางคืนเพื่อนๆ ก็จะชวนไปเที่ยวกลางคืน บางครั้งออกไปเที่ยวกับพวกเขาด้วย จึงเริ่มสูบบุหรี่และดื่มเหล้า แต่ก็ไม่ได้ทานมากมายนัก มีบ้างที่ทานเหล้าจนเมาไม่รู้เรื่อง แต่ก็กลับมาหอพักได้ทุกครั้ง ผู้ให้ข่าวแอบมีคนที่ชอบพออยู่ด้วยกันคือเป็นเพื่อนห้องข้างๆ แต่เขาก็มีแฟนแล้วแต่เป็นเด็กจากมหาวิทยาลัยอื่น มีคุยกันบ้างในตอนแรกๆ เพราะเพื่อนๆ แนะนำให้รู้จัก มีหลายครั้งที่แอบเห็นเขามองบ่อยๆ แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพื่อนๆ ทุกคนรู้ว่าตนเองชอบเขา ก็จะมีการพูดแซวบางเล็กน้อย บางครั้งก็ซื้อขนมไปให้เขาทาน บางครั้งที่เขาหิว ก็มาขออะไรทานที่ห้อง จิตราชอบเขาอยู่นานหลายเดือน และเริ่มสนิทกันมากขึ้นเรื่อยๆ คิดว่าเขาก็รู้ว่าชอบ จึงได้มาหาบ่อยขึ้น และบ่อยครั้งที่ซื้อของให้เขาเช่นกัน เห็นอะไรน่าซื้อไปฝาก ก็จะอดไม่ได้ต้องซื้อไปให้ทุกที บางทีก็อัดเทปเพลงเพราะๆ ให้เขาฟัง

หลังจากนั้นผู้ให้ข่าวเริ่มออกไปเที่ยวกลางคืนบ่อยมากขึ้นเรื่อยๆ จากที่เคยไปเฉพาะวันศุกร์และเสาร์ กลายเป็นไปเที่ยวเกือบทุกวัน มีผู้ชายเขามาจีบบ้างแต่ก็ไม่ได้สนใจเท่าเพื่อนชายห้องข้างๆ ที่ชื่อ พลาเดช นั้นเลย พลาเดชเป็นคนที่เรียบร้อย สุภาพ และหน้าตาดี เสียขายที่มีแฟนแล้ว และแฟนของเขาก็เป็นรุ่นพี่ที่โรงเรียนเก่าของเพื่อนในหอเดียวกันด้วย ทำให้เคยคุยกับแฟนของเขา

บ้างและผู้ให้ข่าวกลับกลัวไม่กล้าสบตา รู้สึกว่าเป็นความผิดที่ไปแอบชอบแฟนเขามาก โดยคิดว่า พลาเดชก็คงบอกเรื่องที่ตนเองชอบเขาให้แฟนเขารู้ด้วย ทำให้ยังไม่กล้าเอาหน้าไปเจอใคร

เมื่อเวลาผ่านไปไม่กี่เดือน จิตราก็ออกไปเที่ยวและพลาเดชก็อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ไปเที่ยวด้วยกัน วันนั้นทุกคนเมากันมาก ตนเองก็ไม่วู้สึกตัวแล้ว เมื่อลืมตามาอีกทีก็อยู่ที่หอพัก และมีเพื่อนชายคนนั้นนอนอยู่ข้างๆ ปรากฏว่าทั้งคู่ได้มีเพศสัมพันธ์กัน เพื่อนๆเล่าว่า ทุกคนเมากันมากยกเว้นพลาเดชที่อาสาขับรถกลับมาที่หอพักให้ ทุกคนเมื่อขึ้นรถก็หลับเป็นตาย พอตื่นขึ้นมาก็พยายามปลุกทุกคนให้เดินขึ้นไปบนห้อง เขาช่วยพยุงตัวของผู้ให้ข่าว และตนเองก็เริ่มถอดพลาเดชและพูดว่ารักเขามากแค่ไหน เพื่อนๆ เลยปล่อยให้เขาได้ดูแล เอาผู้ให้ข่าวเข้าห้องนอนของตนไป ซึ่งตอนนั้นก็รู้สึกสลิ้มสะลือ เหมือนกำลังมีความสุขอยู่ แต่ก็ผลอหลับไปไม่รู้ตัว ไม่รู้ว่าควรจะจิตใจหรือเสียใจ เพราะนี่คือครั้งแรกของตน ควรจะมีสติมากกว่านี้ แต่ก็ยังคิดที่มีเพศสัมพันธ์กับคนที่ตนชอบอยู่ ไมเช่นนั้นต้องแย่นๆ

หลังจากนั้นทั้งคู่มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกันมากขึ้นและก็ยังแอบมีเพศสัมพันธ์กันเรื่อยๆ บางครั้งก็ไปนอนที่ห้องของเขาหรือเขาก็มานอนที่ห้องของผู้ให้ข่าว ทุกๆวันแฟนของเขาจะมาหาที่ห้อง เมื่อตกคาก็จะออกไปข้างนอกกันสองคน หลังจากนั้นจะกลับมาซัก 2 ชม แล้วก็จะมาหาผู้ให้สัมภาษณ์ที่ห้อง มานั่งคุย ดูทีวี หรือไม่กี่ชื่ออะไรมาให้ทาน แต่ส่วนใหญ่ก็จะมาเพื่อมีเพศสัมพันธ์ หลังจากนั้นจิตรารเริ่มโมโหเป็นบางครั้งที่เขาให้ความสำคัญกับแฟนมากกว่า เช่น บางทีแฟนก็มาโดยที่ไม่ได้นัดไว้ ก็จะยกเลิกนัดที่มีกันก่อนหน้านั้น เพื่อไปเอาใจแฟน ก็เกิดเริ่มมีการเคืองและน้อยใจบ้าง แต่ก็รู้ตัวว่าตนเองมาทีหลัง ข่าวเรื่องของทั้งสองสนิทกันเป็นที่รู้ทั่วกันในหอพัก แต่ในมหาวิทยาลัยจะไม่ค่อยมีใครรู้ใครเห็น เพราะไม่ได้เดินจงมือกันให้ใครๆ เห็น แต่เมื่อถึงตอนเย็นทั้งคู่จะขลุกตัวกันอยู่สองคน เพื่อน ๆ ก็ไม่ได้ว่าอะไร มีแต่แซวเล่นบ้างเป็นบางครั้ง

ผ่านมาได้ประมาณ 3-4 เดือน แฟนของพลาเดชเริ่มระแคะระคายพร้อมกับผู้ให้สัมภาษณ์เริ่มรู้สึกว่ พลาเดชไม่ค่อยเอาใจใส่ดูแลอย่างที่เคยทำ เขาเริ่มที่จะไม่มาหาทุกวัน ไม่ชวนไปดูหนัง และบางครั้งก็ปฏิเสธที่จะไปเที่ยวด้วยกัน สาเหตุคือเขาต้องกลับไปเอาใจแฟนคนนั้น เพราะแฟนของเขาเชื่อว่าทั้งสองแอบมีความสัมพันธ์กัน และเพื่อนที่เป็นรุ่นน้องก็ได้บอกว่า พี่คนนั้นเขารู้แล้ว ให้ระวังตัวให้ดีเพราะพี่คนนั้นเขาร้ายมากพอสมควร จิตราก็ได้รู้ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร รู้สึกว่าตนเองผิดที่ไปยุ่งกับของ ๆ คนอื่นเขา เขาก็มีสิทธิ์จะทวงกลับคืนไปเมื่อไรก็ได้ ในตอนนั้นกลุ่มใจมาก ไม่รู้จะทำอย่างไร ไม่กล้าปรึกษาใครด้วย จึงได้เล่าให้เพื่อนกลุ่มเดียวกันในหอพัก พวกเขาบอก

ว่าเราก็คิดที่ไปชอบคนที่มิเจ้าของแล้วแต่ทำอย่างไรได้เมื่อชอบไปแล้วก็ต้องแย่งมาเป็นของเราให้ได้ ถ้าชอบจริงก็ต้องสู้เอากลับมาเป็นของตน จึงไม่รู้จะทำอย่างไรไม่รู้จะเชื่อใคร ซึ่งตอนนั้นก็มิค่อยได้เจอปลาเคซเท่าที่ควร มิกล้าจะไปถามเขาตรง ๆ กลัวว่าจะโกรธหาว่าเราเป็นคนเรื่องมาก แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็รู้ว่าพี่คนที่เป้นแฟนของปลาเคซเขาก็มิได้ว่าอย่างไรเพราะเขารู้ว่าอย่างไรก็ต้องเลือกเขา แต่ที่จริงแล้ว ปัญหาที่นั่นคือปลาเคซไปมีผู้หญิงคนใหม่อีกคนซึ่งอยู่ในหอเดียวกันและก็ชอบผู้หญิงคนนั้นมาก โดยพยายามที่จะอ่อยให้ปลาเคซชอบตนเองก่อน และเขาก็ชอบกันจริงๆ ตอนกลางวันก็ไปเรียน ตอนบ่าย ๆ เย็น ๆ ก็มีแฟนมาหา ตกค่ำก็ไปกับผู้หญิงอีกคน บางทีก็ไปนอนค้างที่ห้องของผู้หญิงคนนั้นเลย เพราะกลัวว่าแฟนของตนจะมาโดยมิได้บอกก่อน

ผู้ให้สัมภาษณ์ได้รู้พฤติกรรมของปลาเคซแล้วก็มิรู้ว่าตนเองควรจะอยู่ในสถานะอะไร บางครั้งเมื่อผู้หญิงอีกคนมิว่าง เขาไม่มีครก็มาอยู่กับเรา เหมือนกับเป้นความสุขชั่วครั้งชั่วคราวที่เราจะได้จากเขา รู้สึกว่ามันไม่มีอะไรยั่งยืน มิได้อยู่ในสถานะแฟนของเขาเลย จะออกไปเดินเที่ยวจูงมือกันอย่างคู่อื่น ๆ ก็มิได้ เพราะก่อนที่จะตัดสินใจเป้นแบบนี้ ก็รู้ตัวว่าจะต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ ที่จริงแล้วสงสารแฟนของเขามากกว่าที่เหมือนกลายเป้นคนโง่ให้หลอกอยู่ตลอดเวลา ตนเองก็เหมือนกันที่รู้ว่าหลงผิด แต่ด้วยความที่รักเขามากก็มิสามารถตัดใจเลิกไปได้ พยายามเอาใจเขาให้มากขึ้น ชื่อของมาให้ ทั้งข้าว ขนม ของขวัญ ฯลฯ เขาก็ได้แต่ขอบคุณและรับไว้ จิตราบอกว่าแก่เห็นเขายิ่งก็ดีใจแล้ว บางครั้งเขาก็หอมแก้มตอบแทน ก็แทบจะดีใจจนควบคุมอารมณ์ไว้มิได้ คิดว่าคงจะรักเขาอย่างนี้จนถึงวันตาย เพราะเป้นรักครั้งแรก

ปลาเคซเป้นคนที่คุยเก่ง สุภาพเรียบร้อย หน้าตาหล่อเหลา เมื่อตอนที่รู้จักกันครั้งแรกตนเองก็คาดหวังไว้ว่าจะต้องเป้นแฟนของเขาให้ได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ก็จึงได้รู้ว่าเขาเป้นเสือผู้หญิงคบกับผู้หญิงซ้อนกันหลายคนเพื่อความสนุกสนาน ปลาเคซชอบมีผู้หญิงหลายคนเพื่ออวดเพื่อน ๆ ของตน เขาารู้จักพูดรู้จักทำให้ผู้หญิงรู้สึกว่ตนเองสำคัญสำหรับเขา ทำให้ผู้หญิงคิดว่ผู้หญิงมิผิดที่คบหลายคน โดยรู้ทั้งรู้แต่ก็ทำอะไรมิได้ แล้ได้อยู่ใกล้เขาก็ชื่นใจแล้ว จิตราขอให้ตนเองได้เป้นเพื่อน ได้รู้จักเขา ได้เป้นคนสำคัญของเขาเมื่อเขาไม่มีใคร เป้นคนที่เขาเห็นเป้นคนสุดท้ายก็ยังดี

ช่วงหนึ่งที่เริ่มรู้ระแคะระคายจากเพื่อนว่เขากำลังมีปัญหา กับผู้หญิงคนใหม่และแฟนของเขา เนื่องด้วยปลาเคซเริ่มออกเที่ยวกับผู้หญิงคนนั้นโดยมิสนใจใคร ผู้ให้สัมภาษณ์คิดว่คงมีคนไปบอกแฟนของเขา ทำให้เกิดการทะเลาะกันครั้งใหญ่ เขาเริ่มลังเลโดยไม่รู้จะเลือกใคร จึงได้ห่างออกจากทั้งคู่ เพื่อนๆบอกว่าเป้นช่วงโอกาสที่ดี ให้พยายามปลอบใจเขาในช่วงนี้เพื่อให้เขาเห็นว่

เราเป็นคนที่ดีที่สุด ตนเองจึงได้เข้าไปดูแล คอยเอาใจใส่และปลอบใจ ทำให้ได้มีโอกาสในการใกล้ชิด และ ได้มีเพศสัมพันธ์กันบ่อยครั้งขึ้นจนเขาบอกว่าเราเป็นผู้หญิงที่ดีที่สุดและเข้าใจเขามากที่สุด เมื่อได้ยินก็ดีใจจนพูดไม่ถูก ได้แต่ขอให้เวลานี้คงอยู่ตลอดไป แต่ก็ผ่านไปได้แค่อาทิตย์เดียวเขาก็หายไปอีก พลาเดชเริ่มกลับไปคบกับแฟนเก่าเหมือนเดิม ขลุกกันอยู่สองคนโดยไม่สนใจความรู้สึกของจิตราเลยและบางครั้งก็ยังคงกลับไปหาผู้หญิงคนนั้น ไปนอนค้างกับเขาเหมือนที่ทำกับเราไม่มีผิด จึงได้รู้ว่าถูกหลอกซ้ำแล้วซ้ำอีก เพื่อน ๆ ก็เริ่มบอกแล้วว่าทำใจเสียเถิดเขาเห็นเราเป็นของเล่นเท่านั้น

ในช่วงนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์นั่งเสียใจอยู่นานหลายสัปดาห์ เขาโทรมาหาที่ตัดใจไม่รับสาย มาหาที่ห้องก็ให้เพื่อนบอกว่าไม่อยู่ บางทีก็ให้บอกว่าไม่อยากเจอหน้า เพื่อนๆ ไปต่อว่าเขาว่าทำไมไม่เลือกผู้หญิงแค่คนเดียวให้จบ ๆ กันไป เขาตอบว่าเลือกไม่ได้ รักทุก ๆ คนเท่ากันหมด ผู้ให้ข่าวจึงจำใจปลีกตัวตัวเองออกไปดีกว่า ก่อนที่จะถลำลึกไปมากกว่านี้ โดยการเก็บตัวอยู่ในห้อง ไม่ไปเรียนหนังสือ นั่งอยู่ในห้องคนเดียวเป็นเวลานาน จนเพื่อน ๆ ต้องขอร้องให้ออกไปข้างนอกบ้าง เพื่อน ๆ กลัวว่าจะฆ่าตัวตาย เพราะเห็นเก็บตัวเหม่อลอยมองออกไปข้างนอกบ่อย ๆ บางครั้งก็ร้องไห้ออกมาโดยไม่มีสาเหตุ ตอนแรกคิดว่าตนเองจะต้องตายเสียแล้ว เพราะไม่มีกำลังใจในการมีชีวิตอยู่เลย จนวันหนึ่งอยู่คนเดียวในห้องได้ยินเสียงคนมาเคาะประตูจึงได้ไปเปิดรับ กลับกลายเป็นพลาเดช ได้ขอเข้ามาอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นจึงได้นั่งคุยปรับความเข้าใจกัน เขาบอกว่าเราเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดแต่ก็เลิกกับแฟนเก่าไม่ได้เพราะรักกันมาตั้งหลายปีแล้ว ส่วนผู้หญิงที่อยู่หอเดียวกัน คนนั้นก็เลิกกันไปแล้ว ตอนนี้แฟนของเขาจับได้ว่ามีผู้หญิงหลายคนเขาขู่ว่าจะเลิกพลาเดชจึงต้องตัดใจเลิกกับผู้หญิงคนอื่นทั้งหมด จึงได้มาขอโทษที่ทำกับผู้ให้ข่าวอย่างไม่สนใจความรู้สึก ขอให้กลับมาเป็นเพื่อนกันอย่างเดิม อย่าหลบหน้าอย่างนี้ เพราะทำให้รู้สึกผิดเป็นอย่างมาก เมื่อตกลงกันได้ทั้งคู่ก็มีความรู้สึกดี ๆ ให้แก่กัน หลังจากนั้นก็เห็นเขากับแฟนด้วยกันบ่อย ๆ พลาเดชก็ไม่ค่อยได้มาหาแต่ก็มีที่กลับมา มีเพศสัมพันธ์กันโดยที่ไม่มีใครรู้ เพราะถ้าเพื่อน ๆ รู้ก็จะต้องต่อว่าอีกว่ากลับมาอีหรือบเดิมอีกแล้ว และถ้าแฟนเขารู้ผู้ให้ข่าวคิดว่าครั้งนี้พลาเดชต้องถูกบังคับให้เลิกคบกันเป็นเพื่อนแน่ ๆ

ผู้ให้สัมภาษณ์เริ่มเปิดใจกว้างให้กับสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น เริ่มออกเที่ยวอีกครั้ง บางครั้งก็ไปกับพลาเดชด้วยแต่ก็ไม่แสดงออกให้เพื่อน ๆ รู้ ช่วงนั้นเป็นช่วงรักษาตัวรักษาใจ คือรู้ว่าตนเองไม่มีทางเป็นแฟนของเขาได้ และไม่มีสิทธิ์จะไปหึงหวง จึงพยายามรักษาสุขภาพของตน รักษาความเป็นเพื่อนและความรู้สึกที่ดีต่อกันไว้ เริ่มที่จะกล้าพูดคุยกับผู้ชายแปลกหน้า ตอนแรก ๆ ก็หวังจะทำให้เขาหึงแต่กลับกลายเป็นว่าเขาไม่สนใจ บางทียังจะเชียร์ให้เราเข้าไปพูดคุยกับผู้ชายคนอื่น บาง

ครั้งมีคนมาจับ 2-3 คน แต่ก็ไม่มีใครถูกใจเท่าเขา ลองคบอยู่กับผู้ชายหลายคน ออกไปเที่ยวไปคู
 หนึ่งกัน บางทีก็พากันไปเล่นโบว์ลิ่ง จนเห็นว่าเขาเป็นคนดีก็เลยออกไปเที่ยวกันบ่อยขึ้นและได้มี
 เพศสัมพันธ์กับผู้ชายคนหนึ่ง แต่หลังจากนั้นไม่นานเขาก็หายตัวไปอีก ต่อมาจึงได้รู้ว่ามีการขายแล้ว
 ซึ่งในตอนนั้นผู้ให้ข่าวไม่เคยรู้เลย

การเข้าสู่อาชีพโสเภณี

เมื่อกลับมาขึ้นตรงจุดเดิม จากความผิดหวังที่ผ่านเข้ามาซ้ำแล้วซ้ำอีก ตรงจุดที่ไม่มีใคร
 รักและให้ความสนใจ เพื่อน ๆ เขาก็มีแฟนกัน บางทีก็นั่งจู้จู้ด้วยกันในห้อง ยิ่งเห็นแล้วยิ่งเสียใจ ทุก
 คนต่างมีคนรักคนสนใจ จึงเริ่มออกเที่ยวกลางคืนมากขึ้น เริ่มทานเหล้าและสูบบุหรี่ บางทีก็ใช้ยา
 เสพย์ติดด้วย ไปเที่ยวเกือบทุกคืนเมากลับมาที่หอไม่เว้นวัน ส่วนเงินที่พ่อแม่ส่งมาให้ก็เอาไปซื้อยา
 หมด จนเริ่มไม่มีเงินใช้ ขอยืมเพื่อนก็ไม่กล้า เพื่อนในหอก็คงรู้ว่าเอาไปซื้อยา ซึ่งตอนนี้ก็มีเพื่อน
 ใหม่ที่ได้รู้จักกันที่เที่ยวกลางคืนกลุ่มนี้ทุกคนมาจากที่ต่าง ๆ กัน แต่ที่จริงแล้วเหมือนว่าทุกคนมี
 ความรู้สึกเดียวกัน คือไม่มีใครรักคนในใจจึงได้มารวมตัวกันที่นี่ เพื่อนที่หอไม่ยอมให้มาคบกับ
 พวกนี้ บอกว่าเป็นคนไม่ดี บางคนก็ไม่เรียนหนังสือ ตนเองกลับโกรธและต่อว่าเพื่อนที่ว่า “จะมา
 สนใจทำไม ตัวเองก็มีแฟน ไปหว่างแฟนตัวเองอะ” ซึ่งก็รู้ว่าตนเองก็คิดที่ไปต่อว่าเพื่อนอย่างนั้น ซึ่ง
 เพื่อนก็หวังดี แต่ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกโกรธเพราะเพื่อนแต่ละคนได้แต่ปลอบใจ แต่ตัวเองก็มีแฟน
 นอยบ่นงออดกันตลอดเวลา ยิ่งเห็นยิ่งเจ็บใจ จึงต้องออกมาอยู่กับเพื่อนข้างนอกดีกว่าทำให้ได้รู้จัก
 กับเมวิก้า ซึ่งเป็นเด็กผู้หญิงสาวที่สวยมากคนหนึ่ง ส่วนใหญ่ก็จะมาเล่นยาด้วยกันทุกคืน บางทีไป
 เที่ยวบางทีก็นัดตามหอของเพื่อน เมวิก้าเป็นสาวเปรี้ยวแต่งตัวเก่งแต่ก็เคยมีคนบอกให้ฟังว่า “มัน
 เป็นเด็กเสีย มันได้ดีไปแล้ว” ผู้ให้ข่าวสังเกตว่าเขาเป็นคนทันสมัยและทำทางอัยศาสตร์ดี ทั้งสองคน
 จึงได้เริ่มรู้จักกัน และสนิทกันมากขึ้น เขาได้แนะนำให้ได้รู้จักคนมากมายหลายตามากขึ้น และได้
 บอกถึงเรื่องที่เขาเป็นเด็กเสียหรือมีผู้ชายคอยเลี้ยงดูด้วย

เมวิก้าได้บอกว่า ก็เคยเป็นแค่ผู้หญิงเที่ยวกลางคืนธรรมดา แต่หลังจากนั้นได้รู้จักพี่วุฒิที่
 แนะนำให้ไปรับแขกเป็นงานอดิเรก พี่วุฒิเห็นว่าเป็นคนหน้าตาดี พุดจาคล่องแคล่ว จึงได้แนะนำให้
 รู้จักงานนี้ ตอนแรกก็คิดว่าจะเป็นแค่ไปเที่ยวกับแขก คอยนั่งรินเหล้าให้เฉย ๆ แต่กลับกลายเป็นว่า
 ต้องมีเพศสัมพันธ์กัน ก็ตกใจแต่ก็ไม่ได้ว่าอะไรเพราะก็เคยมีเพศสัมพันธ์กับคนนับไม่ถ้วนอยู่แล้ว
 ซึ่งก็ยังยืนยันได้ว่า “ผู้ชายทุกคนในกลุ่มเสร็จฉันทหมดแล้ว” เมวิก้าเป็นคนกล้าพูดกล้าทำ ได้ฟังแล้วก็
 สนใจเพราะผู้ให้ข่าวก็ต้องการเงินมาซื้อยาด้วย และก็อยากจะเอาเงินมาซื้อเสื้อผ้าของใช้ส่วนตัวมาก
 มาย เมวิก้าจึงได้ให้เบอร์โทรศัพท์ของพี่วุฒิและได้แนะนำให้รู้จักกัน

พี่วุฒิได้แวะมาหาวันหนึ่งเพื่อมาคุยตัว มีความรู้สึกเหมือนว่าตัวเองเหมือนสิ่งของให้เขา มาตีราคา ตอนแรกก็รู้สึกไม่ดีเลย แต่เมื่อคิดถึงเงินแล้วก็ทำให้ยอมทุกอย่าง พี่วุฒิบอกว่าให้ไปทำผม ใหม่และให้ใส่ยกทรงแบบเสริม ตนเองจึงต้องทำตาม แล้วพี่วุฒิก็บอกวิธีว่าต่อไปจะส่งลูกค้าผ่านทางโทรศัพท์จะให้รหัสเพื่อจะได้รู้ว่าเป็นลูกค้า และทุกครั้งที่ได้แขกจะต้องแบ่งเงินให้พี่วุฒิ 500 บาท โดยการโอนเข้าบัญชีสัปดาห์จะครั้ง ค่าชั่วโมงยืนพื้น 2,500 บาท ส่วนทิปแล้วแต่ความสามารถ ของตนเอง ถ้าเป็นลูกค้าประจำหรือคนใหญ่คนโตจะมีระดับแตกต่างกันไป ลูกค้าประจำคิดอัตรา ชั่วโมงละ 2,000 บาท ส่วนคนใหญ่คนโตจะมีอัตราตั้งแต่ 3,000 – 10,000 บาท และลูกค้าชาวต่างชาติ อัตรา 3,000 บาท ต่อชั่วโมง ค่าการเดินทางต้องจ่ายเอง โดยพี่วุฒิจะให้เบอร์ไปกับลูกค้า และจะให้ ติดต่อกันเอง เราก็ไปตามนัดที่ลูกค้าบอกเวลาและสถานที่ หลังจากนั้นก็จะตกลงกับลูกค้าถึงสิ่งที่ลูกค้าต้องการ ตอนแรก ๆ ก็กลัวว่าจะถูกหลอกจึงได้ให้เมวิก้าไปเป็นเพื่อน เขาก็ไปส่งที่โรงแรมและ ได้บอกว่า พี่วุฒิจะให้ลูกค้ามาที่โรงแรมที่ติดต่อบ่อย ๆ เพราะได้ตกลงกับทางพนักงานโรงแรม ไว้เรียบร้อยแล้ว จึงไม่ต้องกังวล เพราะก็จะมาแต่ที่ซ้ำ ๆ ที่เคยมาก่อนหน้านี้แล้ว ครั้งแรกรู้สึกเคอะเขินไม่รู้จะทำอะไรอย่างไรดีแต่ลูกค้ากลับชอบ และให้ทิปมาก จึงเริ่มที่จะรู้ว่าควรทำอะไร อย่างไร ตอนไหน เพื่อให้ถูกใจลูกค้ามากขึ้น โดยมักจะได้อลูกค้าประมาณ 1-2 คนต่อสัปดาห์ในตอนแรก ๆ เพราะยังเอาใจลูกค้าไม่ถูก แต่หลังจากนั้นก็มียลูกค้าเพิ่มขึ้นมาเป็น 4-5 คนต่อสัปดาห์ พี่วุฒิบอกว่าบางอาทิตย์ลูกค้าจะน้อยบ้างมากบ้างเป็นเรื่องธรรมดา เพราะบางทีลูกค้าต้องการหน้าแบบอื่น รู้ว่าตนเองไม่ใช่คนสวยมากอย่างคนอื่นเขา แต่ก็รู้สึกที่ตัวเองยังโชคดีที่ได้แต่ลูกค้าดี ๆ

ในปัจจุบันได้ทำอาชีพนี้มาเป็นเวลาเกือบ 4 เดือนแล้ว รู้ว่าตนเองยังเป็นมือสมัครเล่น อยู่ แต่ก็รู้ว่าอาชีพนี้ทำไปได้ไม่นานก็ต้องเลิก เพราะก็ต้องกลับไปอยู่บ้านเมื่อเรียนจบ คงไม่ได้ออกไปไหนมาไหนได้สะดวกอย่างที่เคยทำ เพื่อน ๆ ที่หอไม่มีใครรู้ว่าขายบริการ ต่างคิดว่ามีแฟนใหม่ เป็นเด็กที่เขี้ยวกลางคืนด้วยกัน เพื่อนที่หอเลยไม่ค่อยได้ถามอะไรมาก ส่วนปลาเดชก็ยังคงแอบมีเพศสัมพันธ์กับตนเองอยู่ บางครั้งก็ถามว่าผู้ให้ข่าวออกไปไหนตอนดึก ๆ มีแฟนใหม่หรือเปล่า แต่ก็ไม่ได้ตอบอะไร ไม่อยากโกหก จึงต้องทำเป็นเฉยใจ ไม่ตอบเสียคือ ๆ เขาบอกว่ามีเพศสัมพันธ์เก่งขึ้น แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรมากกว่านี้ จิตรายังคงชอบเขาอยู่ ไม่เคยลดน้อยลงเลยแม้แต่นิดเดียว แต่เมื่อเอามาเป็นของเราไม่ได้ ก็ต้องยอมปล่อยให้ไป ทุกวันนี้ยังคงคิดว่า ถ้าเขาเลิกกับแฟนเมื่อไร อาจจะเป็นโอกาสที่ดีของเราได้ แต่ก็คงได้แต่หวังต่อไป

ฐานะการเงินเห็นได้ชัดเจนว่าช่วงเดือนแรก ๆ ที่ทำงานมีเงินเก็บได้เป็นหมื่น ก็รู้สึกดีใจมาก แต่ก็เอาเงินไปซื้อยา ชื่อกระเป๋ามีใหม่และชื่อของฝากปลาเดช ชื่อน้ำหอมผู้ชายหนึ่งขวดให้เขา และเขาก็ดีใจมาก คิดว่าแค่ได้ให้ก็มีความสุขแล้ว จึงคิดว่าจะลดการเดินยาลงบ้างเพราะทำให้ตนเองเรียนไม่รู้เรื่อง ตอนนี่เกรดเฉลี่ยตกลงมาก ถ้าที่บ้านรู้จะต้องมีเรื่องแน่ ๆ ทำให้ต้องเอาใจใส่การเรียนเพิ่มมากขึ้น พอหลังจากเดือนแรกก็เก็บเงินได้มากขึ้นอีก เพราะลูกค้ำมีมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงมีเงินไปซื้อเสื้อผ้า รองเท้า มือถือใหม่ ๆ จนเงินที่เก็บไว้แทบไม่เหลือเลย แต่ก็คิดว่าเดี๋ยวก็หาใหม่ได้ ซึ่งพฤติกรรมการซื้อของแพง ๆ ทำให้เพื่อน ๆ ในหอคิดว่ามีแฟนรวย ทีคอยเอาใจซื้อของดี ๆ ให้ใช้อยู่เรื่อย ๆ ขำเริ่มแพร่กระจายไปในกลุ่มต่าง ๆ ว่า มีแฟนเป็นเศรษฐีหนุ่ม และบางขำก็บอกว่าป็นเด็กเสี่ยมีเสี่ยเสี่ยง ทำให้รวยขึ้นผิดหูผิดตา ขำพวกนี้ก็ได้แพร่สะพัดไปถึงปลาเดช จนทำให้ต้องมาถามว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่ ผู้ให้ขำต้องโกหกว่ามีคนมาชอบ ชื่อของมาให้บ่อย ๆ แต่ก็ได้ชอบเขาตอบ เมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดออกมาเป็นนัยว่า ต้องรู้จักผู้ชายให้ดี บางคนก็นิสัยไม่ดี คบไปแล้วเสียหาย และก็ยังลงท้ายว่าที่จริงแล้วไม่อยากจะให้ผู้ให้สัมผัสภยันต์มีแฟนใหม่ ได้ยินแล้วก็ปลื้มใจ แต่ก็ต้องเก็บความดีใจนั้นไว้ เพราะเอาแน่เอาอนกับเขาไม่ได้ ตนเองคิดว่าเขาเป็นคนประเภทหมาหวงก้าง ตนเองมีแฟนแล้วแต่ก็ยังจะอยากมีเราด้วย พอจะมีแฟนใหม่ ก็มาทำท่าทางหึงหวง ซึ่งคิดตามสถานการณ์ตอนนี้ ผู้ให้ขำมีแต่จะไปได้เปรียบเพราะทำให้เขาหึงได้ และตนเองก็ได้ทำงานหาเงินด้วย จะได้มีเงินมาซื้อของใช้ส่วนตัว และจะได้มีเงินไว้ที่ยุวกลางคืนทุกวันด้วย

ผู้ให้สัมผัสภยันต์กล่าวว่ามีความสุขที่ได้ทำงานนี้ แต่ก็อาจเป็นไปได้แค่ช่วงแรก ๆ ซึ่งคิดว่าถ้าเจอคนดี ๆ อย่างเมวิกาที่มีเสี่ยรับเสี่ยงก็คงจะดี ถึงจะเป็นเมียน้อยเขาแต่ถ้าจะพูดไปตอนนี้เราก็เหมือนเป็นเมียน้อยปลาเดชอยู่เหมือนกัน ไม่ได้แตกต่างอะไรกันมากนัก ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ เหมือนกัน แต่เสี่ยงมีเงินมาให้ใช้มากกว่า ปลาเดชก็คงให้ความรัก ความอบอุ่นที่ตนอยากได้ ทั้งสองตัวเลือกรู้ดีข้อเสียแตกต่างกัน

การที่มาเป็นโสเภณีนั่น อาจเป็นเพราะช่วงนั้นเป็นช่วงที่ต้องการเงิน ด้วยที่ว่ากำลังดิ้นรนหาเงินเพื่อความอยู่รอด ความต้องการในการใช้เงินจึงเพิ่มสูงขึ้น ไม่อยากรบกวนพ่อแม่ เพราะพ่อกับแม่ทำงานค้าขาย รายได้ก็ต้องดูแลบ้านและพนักงานในร้าน เห็นว่าพ่อแม่เหนื่อยมากพอแล้ว รวมถึงพี่ชายก็เป็นคนไม่ได้เรื่อง คอยขอเงินพ่อแม่อยู่เป็นประจำ จึงต้องดิ้นรนหาทางออกด้วยตนเอง รวมถึงความต้องการคนสนใจเพราะช่วงนั้นปลาเดชก็ไม่มีมาหาบ่อย ๆ อย่างที่เคยทำ สภาพจิตใจก็ไม่ได้เพราะทะเลาะกับเพื่อนที่หอ จึงคิดว่าอยากจะทำอะไรที่ตนเองต้องการ อยากมีเงินมาก ๆ อย่างแต่งตัวสวย ๆ ซึ่งคิดว่าการทำงานอาชีพนี้เป็นสิ่งไม่ผิด คนที่ผิดควรจะเป็นผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ลูกค้ำ

เป็นคนเสาะหาผู้ให้บริการเมื่อมีลูกค้าก็ทำให้มีโศกณิ ซึ่งมันเป็นเรื่องไม่แปลกในสังคมไทย แต่ส่วนการเป็นโศกณินักศึกษานั้น อาจจะเป็นสิ่งที่ผิดเพราะทำให้เสียการเรียน ทำให้บางทีก็ไปเรียนไม่ไหว ขาดเรียนเป็นประจำ คิดว่าผลเสียคงอยู่กับตัวโศกณิเองซึ่งเขาก็เป็นคนเลือกที่จะทำ ฉะนั้นเมื่อสังคมจะประณามนั่นก็เป็นเรื่องที่ผิด เพราะถือว่าเป็นเรื่องของใครของมันและเป็นอาชีพที่สุจริต

ขณะนี้เริ่มทำอาชีพนี้ได้ประมาณ 4 เดือนแล้ว ทำให้ได้มีเงินเก็บบ้างประปราย ส่วนเพื่อน ๆ และครอบครัวยังไม่รู้ คิดว่าจะไม่มีทางบอกใครเพราะกลัวว่าเพื่อน ๆ และครอบครัวจะโกรธและตราหน้าว่าเป็นผู้หญิงขายตัว โศกณิที่พ่อแม่งานยุ่ง ทำให้ไม่มีเวลามาทาหรือติดต่อมาบ่อย ๆ ส่วนพี่ชายก็ไม่สนใจว่าจะเป็นอย่างไร จิตราชอบที่จะทำงานนี้เพราะได้เงินเร็วและเป็นคนชอบมีเพศสัมพันธ์ คือทั้งสนุกและได้เงินเร็วนั่นเอง

การป้องกันรักษาสุขภาพอนามัยและการตั้งครรภ์

มีวิธีการป้องกันตนเองก็คือนำถุงยาง จะต้องเตรียมถุงยางไว้ในกระเป๋าเพื่อป้องกันโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ พี่วุฒิเป็นคนบอกมาว่าลูกค้าชอบแบบไหน ส่วนเรื่องทั่ว ๆ ไป ก็รู้ตั้งแต่มีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ แล้วว่าการป้องกันจะต้องทำอย่างไร ทั้งการปล่อนน้ำสุจิข้างนอกช่องคลอด การรับประทานยาคุมกำเนิด แต่ตนเองคิดว่าการป้องกันโดยการใช้ถุงยางเป็นวิธีที่ง่ายละไม่ต้องการรับผิดชอบเท่ากับการกินยาคุม ตั้งแต่ที่ทำงานมาก็ใช้ถุงยาง ทุก ๆ ครั้ง จึงไม่ได้ไปตรวจโรค แต่คิดว่าจะไปตรวจเมื่อทำงานครบ 6 เดือน กะว่าจะชวนเมวิก้าไปเป็นเพื่อน

ทัศนคติเกี่ยวกับการเรียน

มีเรียนแค่ 3 วัน ต่อสัปดาห์ ส่วนใหญ่เป็นตอนบ่าย บางวันก็ไปเรียน บางวันที่ก็เกียจก็ไม่ได้ไป แต่ส่วนใหญ่แล้วเพื่อน ๆ ที่หอบจะตามมาไปเรียนอยู่เสมอจึงต้องไปกับเพื่อน ๆ ด้วย จิตราเห็นว่าการเรียนเป็นสิ่งสำคัญแต่ตนเองเป็นคนเรียนไม่เก่ง และบางครั้งการอ่านหนังสือและสมุดเลคเชอร์ของเพื่อนกลับทำให้ได้คะแนนมากกว่า ช่วงสอบเพื่อน ๆ ในหอก็มักจะมีข้อสอบเก่าและเลคเชอร์ดี ๆ มาให้ บางครั้งข้อสอบก็รู้ทำให้ไม่ต้องอ่านหนังสือมาก คิดว่าการเรียนระดับอุดมศึกษาเป็นเรื่องที่ง่าย มีหลายครั้งที่ข้อสอบเร็วและง่ายในการทุจริตในห้องสอบ ผู้ให้ข่าวจึงแทบไม่ต้องกังวลกับการเรียนเลย

มุมมองเกี่ยวกับอนาคต

คิดจะเลิกทำเมื่อเก็บเงินได้สักก้อน แล้วก็จะไม่หวนกลับมาทำอีก เพราะกลัวคนอื่นรู้ แต่ในขณะนี้ก็พยายามหาเสียมาเลี้ยงตนเอง ถึงแม้ว่าตนเองหน้าตาไม่สวยนักแต่ก็คิดว่าน่าจะมีใครบ้างที่ต้องการตนเอง ถ้าจิตราสามารถหาเสียใจได้รับเลี้ยงตนเอง ก็จะเลิกทำอาชีพนี้เสียตั้งแต่ตอนนี้ เพราะทำไปทำมาก็สนุกดี แต่ไม่คิดว่าจะทำได้นานจนแก่ อีกไม่นานก็เรียนจบแล้ว อาจจะต้องกลับไปอยู่กับพ่อแม่ที่บ้าน โอกาสที่จะมีอิสระในการออกไปขายบริการก็จะหมดไป

ชีวิตประจำวัน

วันที่มีเรียน

ตื่นนอนประมาณ 10.00 – 11.00 น. เพื่ออาบน้ำสระผม บางทีจะลงไปข้างล่างหอพักเพื่อไปทำผม เมื่อเสร็จแล้วจะเดินไปที่ตึกเรียนเพราะหอพักอยู่ในเขตมหาวิทยาลัย เมื่อใกล้เวลาเรียนจะหาอาหารกลางวันทานกับเพื่อน ๆ และเข้าไปนั่งเรียนตามวิชาต่าง ๆ บางทีก็เพลอหลับเพราะอาจารย์สอนน่าเบื่อ เมื่อเรียนเสร็จ ถ้าไม่มีรายงานก็จะกลับไปหอพักหรือไม่ก็นัดเพื่อนไปเดินห้างสรรพสินค้าใกล้ ๆ เมื่อซื้อของหรือคูหนังสือเสร็จก็จะกลับมาที่หอประมาณ 19.00 น. แต่งตัวเตรียมออกไปข้างนอกส่วนใหญ่จะไปทานอาหารกลางวันและเย็นข้างนอก เพราะจู้เกียดจ้างงานเอง คิดว่าสะดวกสบายกว่ามาก

เมื่อแต่งตัวเสร็จแล้วก็จะต้องไปดูว่ามีลูกค้าเข้ามาที่ไหนและเมื่อไหร่ เพื่อความมั่นใจและออกเดินทาง บางทีถ้าลูกค้านัดคือ จะแวะไปสถานที่ที่เที่ยวกว้างคินที่ไปเป็นประจำก่อน เพื่อไปสร้างอารมณ์ให้สนุกสนาน บางครั้งก็ไปเล่นยาก่อนเพื่อให้เกิดความกล้าและอารมณ์ดี เมื่อถึงเวลาก็จะออกจากสถานที่ที่เที่ยงเพื่อไปให้ถึงสถานที่นัดหมายได้ตรงเวลา ส่วนใหญ่ลูกค้าจะนัดตั้งแต่ 22.00 น. ขึ้นไป บางคนก็ต้องการทั้งคืนซึ่งทำให้ต้องกลับมาที่หอตอนเช้า เพื่อน ๆ เห็นก็จะชอบแซวว่าเป็นเหมือนนกฮูก ไม่นอนตอนกลางคืน ซึ่งก็ไม่สนใจคำพูดของใครทั้งนั้น และเมื่อเสร็จจากการทำงานซึ่งบางครั้งเป็นเวลา 01.00 – 07.00 น. แล้วแต่ว่าลูกค้าจะสนใจต่อชั่วโมงหรือไม่ บางคนติดใจก็ต่อชั่วโมง บางคนไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็ต้องไปแล้ว ลูกค้ามีหลากหลายประเภท ส่วนใหญ่เป็นผู้ชายอายุประมาณ 45 ปีขึ้นไป บางคนก็หน้าตาดี บางคนก็เตี้ย ซึ่งป้านคิดว่าผู้ชายเหล่านี้เป็นคนผิวดำหนีกรรมมาซื้อบริการ แต่ก็ไม่ได้คิดมาก แค่ทำงานให้จบ ๆ ไป

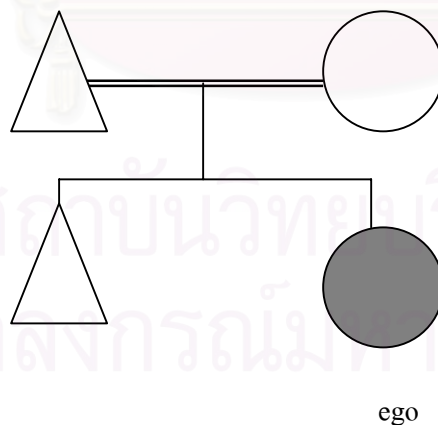
วันที่ไม่มีเรียน

ตื่นนอนประมาณเวลา 13.00 น. เมื่อตื่นแล้วก็จะนั่งดูโทรทัศน์หรือนัดเพื่อน ๆ ออกไปเที่ยวข้างนอก จิตราไม่ชอบอยู่บ้านคนเดียว เมื่ออาบน้ำและทำภารกิจส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว ก็จะออกไปเที่ยวข้างนอก บางทีก็ไปจนถึงมืด ถ้าบางครั้งไม่ออกไปไหนก็จะอ่านนิตยสารอยู่ในหอ หรือออกไปธนาคารเพื่อโอนเงินให้พี่วุฒิ มีบ้างที่จะออกมาซื้ออะไรทานตอนกลางวันและเย็น ก็จะเริ่มมีลูกค้าโทรมาหาประมาณ 20.00 น. เป็นต้นไป จึงทำให้มีเวลาที่จะเตรียมตัวอาบน้ำ ทำผม บางทีก็จะทาเล็บเพิ่มให้กับตนเอง ส่วนใหญ่วันที่ไม่มีเรียนจะออกไปทำงาน ถ้าเสร็จเร็วก็จะแวะเข้าไปสถานที่ที่вокกลางคืนที่ไปเป็นประจำ บางทีก็ไปต่อบ้านเพื่อนคนอื่น ๆ อีกเพื่อไปเล่นยา จะกลับมาประมาณ 07.00-08.00 น.

วันที่มีประจำเดือน

เป็นคนที่ประจำเดือนน้อย เดือนหนึ่งมาแค่ 1-2 วัน ถ้าวันไหนมีประจำเดือนก็จะบอกพี่วุฒีก่อน ก็จะงดทำงานประมาณ 2-3 วัน มีบางครั้งที่กำลังทำงานอยู่แล้วประจำเดือนมา แต่แขกกลับคิดไปว่าเป็นสาวพรหมจรรย์เลยทำให้ได้ทิปเพิ่มขึ้นอีก 2,000 บาท

ไดอะแกรมเครือญาติ

กรณีศึกษาที่ 4

ชื่อ น.ส.เพ็ญภา (นามสมมติ)

อายุ 21 ปี

นักศึกษาปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเอกชน

ภูมิลำเนาเดิม จังหวัดชลบุรี

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

หญิงสาวหน้าตาดี ผิวขาวสวยและผมดำยาวตรง ชอบสีฟ้าและมีลักษณะเงินอายุจากครั้งแรกที่เจอกัน เมื่อครั้งแรก ๆ ที่นัดเจอกัน ไม่ค่อยกล้าคุยโต้ตอบ หรือให้ความคิดเห็นของตนเอง นอกเหนือจากการตอบคำถาม แต่เมื่อหลังจากได้นัดเจอกับผู้วิจัยบ่อยครั้งขึ้น ก็เริ่มกล้าที่จะแสดงความคิดเห็น แสดงให้เห็นถึงอารมณ์และความรู้สึกต่อเรื่องที่ถามไป หลังจากที่ได้เริ่มสนิทกับผู้วิจัย จึงทำให้รู้ว่า เป็นเด็กที่ร่าเริง ช่างพูด ช่างคุย พุดจาไพเราะและเป็นกันเอง

ชีวิตวัยเด็ก

พ่อและแม่ทำอาชีพค้าขาย มีร้านอาหารอยู่ที่ชลบุรี ฐานะปานกลาง มีพี่สาวคนเดียวอายุห่างกัน 3 ปี ที่บ้านเป็นครอบครัวขยาย มีคุณย่าอาศัยรวมกับพ่อแม่และพี่สาว ไม่นับถึงคนงานที่เข้ามาทำงานร้านอาหารแบบไปเช้าเย็นกลับอีกร่วม 5 คน พ่อแม่เป็นผู้ปกครองที่ตามใจลูก อยากได้อะไรก็จะให้ แต่เรื่องเงินจะต้องผ่านแม่เท่านั้น ซึ่งเป็นคนที่เข้มงวดเรื่องเงินมาก พี่สาวช่วยพ่อแม่ทำร้านอาหาร ถึงแม้ว่าจะเรียนจบมาทางด้านนิเทศศาสตร์ก็ตาม

เมื่อครั้งผู้ให้ข่าวสำคัญยังเด็กเป็นคนที่ฉลาดและว่องไว มีความคิดสร้างสรรค์และชอบร้องเพลง ไม่ว่าจะเป็งานโรงเรียนหรืองานวัดจะต้องให้ขึ้นไปร้องเพลงหรือรำไทยอยู่เสมอ เพ็ญภาเป็นเด็กผู้หญิงที่หน้าตาดีตั้งแต่ยังเล็ก โดยครั้งที่ยังเด็กได้เคยถ่ายโฆษณาแผ่นพับสินค้าด้วย ถึงแม้จะถูกเลี้ยงดูอย่างเข้มงวดแต่ก็ทำให้ได้รู้ว่าเงินนั้นหามาได้ยาก แม่มักจะสอนให้เห็นคุณค่าของเงินและสิ่งของ เมื่อใครทำของเล่นหาย จะต้องถูกตีและอดได้ของเล่นในวันสำคัญต่อไป เป็นสิ่งที่ยังจดจำจนถึงทุกวันนี้

ประวัติการศึกษา

เริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนในตัวจังหวัด เป็นเด็กที่เรียนพอใช้ ไม่ถือว่าเป็นเด็กที่เก่งมาก อาจเพราะเป็นเด็กที่ไม่ค่อยสนใจการเรียนเท่าที่ควร ชอบพูดคุยกับเพื่อนๆ ไม่ได้ตั้งใจฟังอาจารย์ แต่เมื่อเริ่มโตขึ้นก็ได้รับรู้ถึงความสำคัญของผลการเรียนมากขึ้น เมื่อพ่อและแม่เริ่มวัดลูกๆ ที่ผลการเรียน พี่สาวเป็นเด็กที่เรียนเก่งพอสมควร ไม่ว่าจะด้านกิจกรรมและการเรียนพี่สาวก็ทำได้ดี ไปเสียหมดทุกอย่าง ตัวผู้ให้สัมภาษณ์เองก็อยากเรียนเก่งได้เหมือนพี่ เห็นว่าเขาเป็นตัวอย่างที่ดีมาเสมอ ยิ่งเมื่อพี่สาวสอบเข้ามหาวิทยาลัยรัฐได้ ก็ยิ่งทำให้ถูกเปรียบเทียบ พ่อและแม่บอกว่าพี่สาวเป็นคนเก่งที่สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายต่างๆ ในเรื่องค่าเล่าเรียนได้มาก ไม่เหมือนกับผู้ให้ข่าวที่เรียนในสถานศึกษาค่าเทอมแพงและยังเรียนไม่เก่งเท่าพี่อีกด้วย

การเรียนของผู้ให้ข่าวเป็นไปอย่างเรียบง่ายตั้งแต่เด็กจนโต ถึงแม้ว่าการเรียนจะไม่ได้โดดเด่นแต่ก็ได้เป็นเด็กที่ทำกิจกรรมอยู่เสมอ ด้วยความที่มุ่งมั่นในการทำกิจกรรมจึงทำให้ผลการเรียนเป็นไปไม่ค่อยดีเท่าที่ควร เมื่อเข้าชั้นมัธยมศึกษาก็ยังคงดำเนินไปในแนวทางเดิม คือการเรียนคงที่ จนสามารถเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ได้

ชีวิตวัยรุ่นในมหาวิทยาลัย

เมื่อสอบเข้าได้มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ จึงย้ายเข้ามาเพราะพ่อกับแม่อยากให้มีการศึกษาที่ดี พ่อจึงฝากให้น้ำคุณดูแลโดยเช่าห้องพักที่อยู่ใกล้มหาวิทยาลัยให้อยู่ และน้ำก็จะเข้ามาเยี่ยมเดือนละ 2-3 ครั้ง ตอนอยู่ที่ชลบุรีเงินไม่กี่ปันบาทก็พออยู่กินสบาย แต่เมื่อมาอยู่กรุงเทพฯ คนเดียวเงินพันบาทใช้วันเดียวก็หมด จึงไม่กล้าขอเงินพ่อแม่เพิ่มเติม เพราะตอนนี้เงินที่ได้จากทางบ้านเป็นเงินค่าหอประมาณ 3,000 บาท และเงินส่วนตัวอีก 5,000 บาท เพื่อนกลุ่มเดียวกันในมหาวิทยาลัยชอบชวนไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า ไม่ว่าจะค่าคูปอง กินข้าว ค่าเดินทาง ฯลฯ เงิน 5,000 บาท ไม่พอในการใช้จ่ายรายเดือน ทำให้ต้องขัดสนและอายเพื่อนในบางครั้ง เพราะต้องปฏิเสธเพื่อนๆ เวลามาชวนด้วยสาเหตุที่ว่าไม่มีเงิน

ผู้ให้ข่าวเข้ามหาวิทยาลัยแห่งนี้ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเอกชน ค่าใช้จ่ายในการเรียนก็ต้องใช้เงินมาก พี่สาวเคยเรียนที่มหาวิทยาลัยรัฐ ค่าเทอมไม่แพงและพี่สาวเป็นคนเรียนเก่ง ทำให้ตนถูกเปรียบเทียบตลอดเวลา บางครั้งแม่บ่นว่าไม่เอาตัวอย่างที่ดีจากพี่สาว เรียนก็ไม่เก่ง ใช้เงินก็มาก ตนเองจึงไม่กล้าขอเงินจากพ่อแม่จากที่ได้อยู่ จึงลำบากใจ แต่ก็โชคดีที่มีผู้ชายเข้ามาจีบ ชื่อ ตูลย์ บางทีก็พาไปคูปอง ทานข้าว จึงคิดว่าเป็นทางออกที่ดี ไปเที่ยวก็ไม่ต้องจ่ายเงินเอง บางทีมารับมาส่งทำให้

เพื่อนๆ อิจฉาเสียด้วย ผู้ให้ข่าวจึงมีความสุขอยู่ได้ช่วงหนึ่งจนผู้ชายคนนี้เริ่มดีจากด้วยเหตุผลที่ว่าไม่มีอะไรคืบหน้า ได้ปรึกษาเพื่อนๆ ในกลุ่มและรู้ว่าผู้ชายเบ๊เพราะคบมาตั้งหลายเดือน แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย จึงได้ตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับตุลย์ ช่วงแรกๆ เขาก็ดูแลดีและรักตนเองมาก แต่ผ่านไปได้ประมาณ 6-8 เดือน ก็เริ่มเปลี่ยนไป โดยเริ่มไม่สนใจตนและได้ข่าวว่ามีคนเห็นเขาเดินกับผู้หญิงคนอื่น หลังจากนั้นก็มาบอกเลิก รู้สึกเสียใจมากและไม่คิดว่าจะรักใคร่ได้ เพื่อนๆ สงสารและช่วยปลอบใจ แต่ตนเองก็ไม่ได้รู้สึกดีขึ้นสักเท่าไร จนมีเพื่อนในมหาวิทยาลัยเดียวกัน มาจีบและเริ่มรักษาแผลใจให้ดีขึ้นเหมือนเดิม

เพื่อนชายคนใหม่ชื่อว่าปานพัชร เป็นผู้ชายหน้าตาพอใช้ ทั้งสองมีเพศสัมพันธ์กันหลังจากที่คบกันได้ 1 เดือน ปานพัชรเป็นคนเที่ยวเก่ง กินเหล้าและสูบบุหรี่ ตอนแรกก็รู้สึกรังเกียจแต่เมื่อคบกันรักกันก็ปล่อยเขาทำไป จึงเริ่มทานเหล้าบ้างแต่ก็ไม่มาก แค่ 2-3 แก้ว และสูบบุหรี่กับเพื่อนเป็นบางครั้ง แต่ก็ไม่สามารถสูบบุหรี่ที่บ้านพักได้เพราะน้ำจะมาเยี่ยม บางเดือนก็มาบ่อย ทำให้ต้องคอยหลบอยู่เสมอ เพื่อนชายคนนี้มีเพื่อนมาก หลากหลายกลุ่มและทุกครั้งที่ไปเที่ยวก็จะเอาผู้ให้ข่าวไปด้วย จึงได้เริ่มเที่ยวกลางคืนและมีเพื่อนที่เที่ยวกลางคืนมากขึ้น การเที่ยวกลางคืนกับกลุ่มผู้ชายทำให้ส่วนใหญ่ตนเองไม่ต้องออกค่าเหล้า เพราะเห็นว่าตนเองทานน้อย แต่ต้องไปลงทุนด้านเสื้อผ้ามากขึ้น เพราะไปเที่ยวบ่อยๆ ใส่เสื้อซั้ๆ เพื่อนก็เริ่มจำได้และกลัวแฟนจะอายเพื่อน จึงเสียเงินส่วนใหญ่ไปกับการทำผมและเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย

เพื่อนที่คบกันที่มหาวิทยาลัยกลุ่มเดิมเริ่มห่างกันมากขึ้นทุกที เพราะเมื่อเวลาทั้งก่อนและหลังเรียนก็จะอยู่กับแฟนตลอด เพราะบางครั้งปานพัชรก็ค้างที่ห้อง จึงเริ่มสนิทกับกลุ่มเพื่อนของเขามากกว่าเพื่อนกลุ่มตนเอง ในกลุ่มมีผู้ชาย 8 คนและผู้หญิง 2 คน ผู้หญิงทั้ง 2 คนก็เป็นแฟนกับเพื่อนชายในกลุ่มเดียวกัน กลุ่มเพื่อนใหม่จึงไปด้วยกันตลอดและสนิทกันมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งสองคนเป็นคู่ที่เริ่มคบกันใหม่ล่าสุดและเพื่อนภาก็เป็นเสมือนเพื่อนคนใหม่ที่เพิ่งจะเข้ากลุ่ม ผู้ให้ข่าวชอบไปเที่ยวกับเพื่อนๆ ในกลุ่มนี้ บางครั้งก็มีอีต๊อดบางเพราะ ผู้หญิงอีก 2 คนในกลุ่มที่ชื่อว่า ฟ้าและแก้ว ชอบชวนไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า เดินดูเสื้อผ้า เครื่องแต่งหน้า กระเป๋าแพงๆ บางครั้งพวกผู้ชายไปตีสนุกเกอร์ หรือโยนโบว์ลิ่ง พวกผู้หญิงก็จะออกไปเดินเล่นในห้างด้วยกัน ฟ้าและแก้วชอบเลือกร้านอาหารฟาส์ฟู้ดแพงๆ เดินดูร้านที่มีเสื้อผ้าราคาแพงๆ และพวกเขาที่ซื้อกันเป็นว่าเล่น ฟ้าและแก้วเขาสนิทกันมาก เพราะเขารู้จักกันมาก่อน เมื่อผู้ให้สัมภาษณ์เข้ามาที่หลังจึงพยายามที่จะทำตัวกลมกลืนให้ได้มากที่สุด บางทีก็จะต้องไปทำผมด้วยกัน ไปดูของขวัญให้พวกผู้ชายในวันสำคัญต่างๆ เช่น คริสตมาสต์ วาเลนไทน์ ฯลฯ ทำให้มีปัญหาเรื่องเงินมากขึ้นทุกที “อยู่กับแฟนเขาก็

จ่ายให้ แต่พอไปอยู่กับพวกฟ้าและแก้วก็ต้องจ่ายเงินเอง ทำผม 3 ครั้งต่ออาทิตย์....บางทีก็ไม่ไหวเงินไม่พอ” เพ็ญภาเล่าด้วยน้ำเสียงเหนื่อยอ่อน

การเข้าสู่อาชีพโสเภณี

เพ็ญภา ฟ้า และแก้วสนิทกันมากขึ้นทุกที เริ่มสนิทถึงขั้นเล่าเรื่องของตนเองที่มีเพศสัมพันธ์กับแฟนให้ฟัง แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและปัญหาต่างๆ ที่เป็นความลับซึ่งกันและกัน บางครั้งก็เปลี่ยนเสื้อผ้าหรือใส่แค่ชุดชั้นในและช่วยกันเลือกเสื้อผ้า ช่วยกันดูว่าเสื้อตัวไหนสวยกว่ากัน “เห็นกันมาหมดแล้ว ก็แก้ผ้าแต่งตัวกันทุกครั้ง มีชุดชั้นในหลายสวยๆ เพิ่งซื้อมาก็มาอดกัน” ผู้ให้ข่าวเล่าด้วยอาการเคอะเขิน จนมีวันหนึ่งที่บอกเล่าความในใจให้ฟ้าและแก้วฟังเรื่องเงิน พอเขาได้ฟังก็จึงบอกว่าได้รายได้พิเศษมาจากการให้บริการตอนกลางคืน ตอนแรกที่ได้ฟังก็ตกใจและก็มองหน้าฟ้าและแก้วไม่คิด ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร แต่เมื่อเขาอธิบายให้ฟังก็ได้รับรู้ที่ฟ้าและแก้วได้ขายบริการในบางคืน คืออาทิตย์ละ 2-3 ครั้ง เพื่อหารายได้ให้กับตนเอง ฟ้าทำงานขายบริการโดยแฟนก็รับทราบมาโดยตลอด และได้ชวนแก้วทำด้วย ฟ้ากับแก้วได้ขายบริการมาเป็นเวลาเกือบ 1 ปีแล้ว และได้คอยแนะนำให้เพื่อนคนอื่นๆ ขายบริการด้วย โดยบอกว่า “จะกลัวอะไร จะว่าซิงก็ไม่ใช่ หาเงินใช้ดีกว่า” ฟ้ากับแก้วหาเงินใช้ได้ครั้งละ 3,000 – 6,000 บาท โดยนอนกับแขกแค่เพียงสองชั่วโมง (ให้สำเร็จความใคร่ได้เพียงครั้งเดียว) ผู้ให้ข่าวเห็นว่าเงินที่เพื่อนหาได้แต่ละครั้งมากกว่าเงินที่พ่อกับแม่ให้ทั้งเดือน จึงสอบถามข้อมูลจากเพื่อนๆ จนได้ตัดสินใจทำงาน ฟ้าและแก้วพาไปแนะนำให้รู้จักกับเอเยนต์ชื่อพี่ไก่ พี่ไก่เป็นรุ่นพี่ที่เคยเรียนที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน พี่ไก่เป็นผู้ชายออกจะกระตือรือร้นกระตือรือร้นคล้ายกระเทย พี่ไก่แนะนำให้ฝึกใช้ลีลาเดียวกับแฟนเพื่อจะได้นำมาใช้ในการขาย และได้สอนให้รู้จักเทคนิคต่างๆ ในการขายบริการและให้ได้เงินที่ปรารถนา ฟ้าและแก้วก็ได้สอนวิธีและการขายบริการที่ดีให้ โดยต้องเขียนตารางวิชาวันที่มีเรียนให้พี่ไก่ เพื่อพี่ไก่จะได้ไม่รบกวนการเรียน เพราะกลัวว่าจะทำให้การเรียนตกลง และพ่อแม่จะจับได้ แต่เมื่อขายบริการผ่านไปในทอมแรกก็เริ่มไม่สนใจ เมื่อถึงทอมที่ 2 ก็ไม่ได้เจาะจงวันที่ว่างอีกต่อไป

เริ่มจากการให้เบอร์โทรศัพท์ทิ้งไว้กับพี่ไก่ ตอนแรกไม่มีโทรศัพท์มือถือ แต่ฟ้าให้เงินยืมก่อนเพื่อจะได้ซื้อไว้ใช้ จะได้ติดต่อกันง่ายขึ้น และได้ให้ตารางวันและเวลาที่คิดว่าว่างจากการเรียนและการไปเที่ยวกับแฟนไว้กับพี่ไก่ และเมื่อพี่ไก่อัดแขกให้ได้ก็จะติดต่อมาทางโทรศัพท์ถามว่าว่างหรือเปล่าในวันเวลานั้นๆ ส่วนใหญ่แขกที่นัดก่อนจะเป็นแขกที่มีตำแหน่งทางการเมืองหรือเป็นตำรวจ เมื่อตอบตกลงก็จะให้วัน, เวลาและสถานที่ในการนัดมา รวมถึงตกลงราคาด้วย เพราะบางครั้งเป็นราคาของคนกันเองก็จะต่ำลงมา ส่วนใหญ่พี่ไก่อจะคิดราคาค่าเอเยนต์จาก 300 - 500 บาท

ต่อครั้ง แต่มาหลังๆ ได้เปลี่ยนไปเพราะตำรวจตามจับบ่อยครั้ง พี่ก็จะให้เบอร์กับลูกค้าเองเพื่อโทรเข้ามาติดต่อ

การเรียนในช่วงแรกๆ ก็เป็นไปด้วยดี รับงานบ้างอาทิตย์ละ 1-2 ครั้ง บางครั้งก็ไม่รับเลย เพราะกลัวแฟนจะจับได้ ครั้งแรกที่ขายบริการได้เงินเป็นจำนวน 5,000 บาท ทั้งกลัวทั้งดีใจ แต่เมื่อคิดว่าขายเดือนละครั้งก็ได้เงินมาเท่ากับที่บ้านส่งมาให้แล้ว ก็ไม่ต้องลำบากอีก แต่เมื่ออยู่ๆ ไปก็เริ่มดีใจ เพราะมีของที่ชอบได้มากมาย เงินหาได้ง่าย ทุนไม่กี่ชั่วโมงก็ได้มา 20,000 – 30,000 บาทแล้ว จึงเริ่มทำงานรับงานมากขึ้น เริ่มคบผู้ชายหลายคนหลายตา และเริ่มห่างจากแฟนมากขึ้นทุกที บางทีก็มีทะเลาะกันรุนแรง ตอนคบกับแฟนและเริ่มทำงานนี้เป็นช่วงที่จะไม่มีวันล้ม เพราะเริ่มจะทำตัวแปลกไป ตอนแรกแฟนก็ไม่ได้สังเกตเห็นอะไร เพราะเริ่มแต่งตัวและใช้เงินเก่งขึ้น แถมยังขมเลยรู้ว่ารู้จักแต่งตัวและสวยขึ้นจนทำให้เขาภาคภูมิใจ อยากจะเอาไปเดินเที่ยวด้วยเพื่ออวดคนอื่นว่ามีแฟนสวย แต่ต่อมาผู้ให้ข่าวก็เริ่มไม่มีเวลาให้ เริ่มปฏิเสธเวลาขอมานอนที่ห้อง โดยอ้างว่าจะมีเพื่อนหญิงมาขอพักบ้าง จะต้องกลับบ้านที่ชลบุรีบ้าง เริ่มมีความลับต่อกันและห่างกันไป เขาเริ่มสงสัยและคิดว่ามีคนอื่น ไม่รักเขาเหมือนเดิม แต่เมื่อปฏิเสธก็ไม่เชื่อ กลายเป็นความหวาดระแวงและทำให้ยิ่งหาเรื่องให้ทะเลาะกันได้ทุกวัน ยิ่งทะเลาะกันก็ยิ่งรู้สึกเสียกันและกันมากขึ้น ต่างเริ่มทวาด ใช้อารมณ์รุนแรงและด่าว่ากันด้วยคำหยาบคายต่าง ๆ นานา ก็คิดว่าโมโหอีกสักครู่ก็หาย บางครั้งเมื่อฝ่ายหนึ่งเข้ามาง้อและทำดีด้วยก็จะกลับมาดีกันเหมือนเดิมแล้วก็ลืมที่เคยทะเลาะกันไป ส่วนใหญ่วิธีที่จะทำให้ดีกันคือการมีเพศสัมพันธ์กัน เพื่อให้อีกฝ่ายไว้วางใจว่าตนเองยังรักและภักดีต่อกันอยู่ แต่เมื่อทะเลาะกันได้เกือบ 2 เดือน เริ่มโมโหและหาโทษมากกว่าเดิม ง้อกันเท่าไรก็ไม่คืนดี บางทีก็โกรธและหายไปไม่โทรมาหากันหลายวัน ส่วนผู้ให้ข่าวก็ได้แต่คิดว่าเดี๋ยวก็กลับมาดีกันอีก จึงไม่ได้สนใจอะไรและรับงานอยู่อย่างต่อเนื่อง

จนวันหนึ่งที่ได้เลิกรักกันโดยเขาบอกว่าเราไม่มีเวลาให้และเปลี่ยนไปไม่ใช่คนเดิมอีก ซึ่งตนเองคิดว่า ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไร ก็ยังคงเป็นคนเดิมแต่แค่มีงานที่ต้องทำและสังคมใหม่ ๆ ให้ต้องทำความคุ้นเคยมากขึ้น แต่เขาไม่เข้าใจและก็ไปมีผู้หญิงใหม่ ทำให้กลุ่มเพื่อนๆ ที่มหาวิทยาลัยที่มีเขาอยู่ด้วยเริ่มแตกออกเป็นสองฝ่าย เพราะทั้งสองไม่พูดกันอีก และยังเอาแฟนใหม่มาเดินในกลุ่มด้วย พี่และแก้วจึงกลายเป็นเพื่อนสนิทที่เหลื่ออยู่เท่านั้น แต่แก้วก็จำต้องออกไปเพราะถูกรังแก แก้วจึงไม่ค่อยได้มามหาวิทยาลัย แต่ก็ยังมีการโทรศัพท์มาคุยบ้างเป็นบางครั้งคราว พี่จึงเป็นเพื่อนสนิทที่สุดในตอนนี้ ในตอนนั้นที่ตัดสินใจเลิกกับปานพัชรเพราะไม่อยากจะสนใจแล้ว รายได้สูงที่ได้มาถึงความสนใจไปหมด มีของอีกตั้งหลายอย่างที่อยากได้ จึงเลิกกับเขาไปหลังจากที่ทำงานขายบริการไปได้ประมาณ 4-5 เดือน ได้เงินประมาณเดือนละ 24,000 – 30,000 บาท แล้วแต่ช่วงโอกาส เพราะถ้าเปิดเทอมจะขายได้ไม่เต็มที่ จะต้องแบ่งเวลาไปเรียน

หนังสือด้วย บางทีมีสอบย่อย,รายงาน,ทำงานกลุ่ม ฯลฯ ทำให้บางทีรับแขกไม่ได้ ก็จะเพลงานลงบ้าง โดยบอกกับพี่ไก่อไว้ก่อน พี่ไก่อกับเพื่อนสนิทกันมากเพราะพี่ไก่อใจดีและเห็นใจกันในหลายๆเรื่อง รวมถึงผู้ให้ข่าวเป็นเด็กที่พูดจาไพเราะ เชื่อฟัง และไม่โก่งค่าตัวซึ่งกันและกัน หลังจากทำงานได้ไม่นานก็เลิกกับแฟนเสียใจอยู่เหมือนกัน แต่เหมือนว่าจะเข้ากันไม่ค่อยได้ เพราะเริ่มเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น กล้าคิดกล้าทำ เริ่มใช้ของราคาแพงขึ้น กระเป๋าที่มียี่ห้อดัง เปลี่ยนมือถือใหม่ และย้ายออกจากหอพักเก่า แม่กับพ่อก็ไม่ได้สงสัยอะไรเพราะคิดว่าคงมีแฟนและแฟนชื่อของให้เป็นของขวัญเพราะเป็นเด็กที่มีผู้ชายมาชอบพออยู่เรื่อยๆ ตั้งแต่เด็ก แต่รายได้ที่เพิ่มมากขึ้นนั้น ผู้ให้ข่าวได้บอกกับทางบ้านว่าทำงานพิเศษโดยรับจ้างพิมพ์ดีดให้นักศึกษาในมหาวิทยาลัย เพราะหลายครั้งที่นำมาหาหรือพ่อแม่โทรเข้ามาหาจะไม่อยู่บ้าน ก็จะอ้างว่าต้องออกไปห้องสมุด มีรายงานกลุ่มต้องไปประชุมที่บ้านเพื่อน และบางครั้งต้องไปที่ศูนย์คอมพิวเตอร์เพื่อสามารถพิมพ์รายงานเป็นรายได้พิเศษ พ่อและแม่ก็เชื่ออยู่เสมอ น้ำก็เริ่มไม่ค่อยมาเยี่ยม จึงสามารถอยู่ได้อย่างมีอิสระ

เพื่อนภาเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พี่สาวมาเยี่ยมจากชลบุรี โดยมาอยู่ประมาณ 3 วัน ผู้ให้ข่าวจำเป็นต้องปิดมือถือและงดรับงานจากพี่ไก่ออยู่ช่วงหนึ่ง เพราะกลัวว่าพี่สาวจะจับได้ จึงทำตามปรกติ ตอนกลางวันไปเรียนแล้วก็กลับมารับพี่ที่ห้องพักออกไปเที่ยว พาไปดูหนัง ทานข้าว พี่สาวบอกว่าสวยขึ้น ดูเป็นสาวมากขึ้น ก็ไม่รู้ว่าพี่สาวจะระแคะระคายบ้างหรือไม่ แต่ก็คิดว่าตนเองปกปิดได้เก่งพอสมควร

ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ทำงานนี้มาเกือบ 2 ปีแล้ว และยังคงติดต่อผ่านทางพี่ไก่อคนเดียว พี่สาวและแก้วก็ยังทำงานนี้อยู่บ้างแต่ก็ไม่ค่อยได้ติดต่อกับแก้วมากนัก ส่วนพี่สาวก็ยังสนิทกันเหมือนเดิมเมื่อครั้งที่เลิกกับแฟนก็ออกจากกลุ่มเพื่อนและสนิทกับพี่สาวและแก้วเพียงสองคนเท่านั้น ส่วนเพื่อนที่เรียนในห้องเดียวกันก็มีคุยกันบ้างแต่ไม่เคยออกไปเที่ยวข้างนอกด้วยกัน จะมีทานข้าวที่โรงอาหารกันก็แค่นั้น เพื่อนที่มหาวิทยาลัยมีไม่มากนัก พี่สาวยังเรียนอยู่คณะเดียวกัน แต่แก้วเรียนไม่ไหว และกำลังจะไปสอบเข้ามหาวิทยาลัยอื่น คิดว่าการตัดสินใจมาทำงานนี้ เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง เพราะได้รายได้สูง ถึงแม้จะไม่มีเงินเก็บมากมายแต่ก็พอมีบ้างประมาณ 20,000 กว่าบาท ไม่ต้องรบกวนพ่อแม่ และสามารถหาเลี้ยงตนเองได้ ถึงแม้จะไม่ถูกต้องทีเดียว แต่ก็ทำให้ชีวิตในการศึกษามหาวิทยาลัยสะดวกสบายมากขึ้น รู้จักคนมากขึ้น ผู้ให้ข่าวไม่เคยคิดจะเลิกทำงานนี้ แต่คงจะต้องเลิกสักวัน ตอนนี้ยังทำเงินได้ก็หาเงินไว้ก่อน ส่วนค่าใช้จ่ายก็เป็นค่าแต่งตัว ค่าทำผม ค่าเดินทาง ค่าอาหาร ค่าโทรศัพท์มือถือ ฯลฯ ส่วนค่าห้องพักพอกับแม่ยังจ่ายให้เดือนละ 3,000 บาทเหมือนเดิม แต่ที่จริงห้องพักใหม่ราคาเดือนละ 5,000 บาท จึงต้องแบ่งเงิน 2,000 บาทมาเพิ่มตรงนี้

ในขณะที่ผู้ให้ข่าวไม่มีแฟน แต่มีแขกที่เป็นขาประจำ ไม่เคยเจอแขกที่เป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัยเดียวกัน หรือคนรู้จักเพราะส่วนใหญ่พี่ไก่อจะกรองแขกให้ก่อน ตอนนี่ยังรับงานบางทีก็มากถึง 6-7 ครั้งต่ออาทิตย์ พยายามจะเพลบบ้าง กลัวร่างกายจะทรุดเร็ว ส่วนเรื่องยาเสพติดนั้นเคยลองเมื่อตอนคบกับแฟนแต่ก็ไม่ได้คิด ลองบางเป็นครั้งเป็นคราวเพื่อความสนุกสนาน แต่ไม่ได้เอามาใช้ในงานกลัวจะเมามากจนทำงานไม่ได้

ผู้ให้สัมภาษณ์ชอบการทำงานขายบริการ แต่ก็มีบ่นมาบ้างว่าบางครั้งแขกตัวหมื่น หรือไม่กี่แก่มากจนต้องทนขายบริการให้เสิร์ฟๆ ไป ส่วนใหญ่ถ้าอายุมากจะได้เงินทิปมาก บางทีให้เงินทิปเป็นหมื่น ส่วนลูกค้าที่ชอบคือเป็นผู้ชายลักษณะสะอาดสะอาด และไม่ล่วงเกินถามเรื่องส่วนตัว จนน่ารำคาญ แขกบางคนพูดมาก แต่ก็คิดว่าดีที่จะได้ต่อเวลาให้คิดเงินเป็นอีกหนึ่งชั่วโมง

เมื่อถามถึงทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อการทำงานขายบริการนี้ พ่อกับแม่ไม่เคยพูดถึงเรื่องอย่างนี้เลย แต่เคยได้ยินพ่อพูดถึงนักศึกษาที่ใส่กระโปรงสั้นๆ ว่าดูไม่สุภาพและบอกให้ห้าคอกๆ ว่าตนเองแต่งตัวเหมาะสมหรือไม่ แต่น้ำก็ไม่เคยเห็นว่าแต่งตัวอย่างไร เพราะน้ำจะโทรเข้ามาหา ก่อนที่จะเข้ามาทุกครั้ง เพราะบางครั้งไม่อยู่ที่ห้อง น้ำก็จะไม่มีกุญแจเปิดเข้าห้องได้ ดังเช่นเคยเกิดเหตุการณ์หนึ่งคือ ปานพัชรเคยมาค้างและน้ำโทรเข้ามาหา ต้องชวนเขาไว้ในห้องน้ำ กว่าน้ำจะไปก็เกือบชั่วโมง จนหลับไปบนพื้นห้องน้ำเลย ซึ่งเพื่อนบอกว่าน้ำไม่เคยว่าสักคำเพราะถือว่าอยากจะทำอะไรก็ได้ตามใจ แต่อย่าให้การเรียนตกลง น้ำก็ถูกบังคับมาจากพ่อและแม่ให้ต้องมาคอยดูแล จึงเหมือนกับว่ามาเยี่ยมตามหน้าที่ให้จบๆ ไป แต่ถ้าพ่อและแม่รู้เรื่องนี้จะต้องถูกเกลียดและถูกไล่ออกจากบ้านแน่ๆ แต่ก็เป็นเรื่องที่จับกันไม่ได้ ถ้าตนเองไม่โลกมากจนเกินไป รู้จักหยุดและรู้จักรับงานก็จะทำให้ไม่มีใครรู้ เพราะพี่ไก่อจะรู้ว่าถ้าปิดมือถือแปลว่าตอนนี้รับงานไม่ได้ เพราะส่วนใหญ่จะรับงานตลอดและติดต่อย่าง ทำให้งานเข้ามาเรื่อยๆ เคยอยากจะได้เงินซื้อของให้พ่อกับแม่เหมือนกัน แต่ก็กลัวว่าพ่อและแม่จะสงสัย จึงได้แต่เก็บเงินและความลับไว้กับตนเอง

การปิดความลับนี้กับเพื่อนที่มหาวิทยาลัย โขคดีที่เพื่อนที่มหาวิทยาลัยคบกันแบบฉาบฉวย แค่มารเรียนด้วยกันทำงานกลุ่มด้วยกัน จะไปรู้เรื่องราวของอีกฝ่ายได้อย่างไร เพราะตนเองก็ไปเรียนเหมือนกับนักศึกษาทั่วๆ ไป ถึงเวลาเรียนก็ไปเรียนเสร็จก็กลับบ้าน ไม่เห็นจะยากอะไร เพื่อนๆ ก็จะคิดว่าเป็นคนไม่ชอบเที่ยวห้างสรรพสินค้า อย่างเพื่อน ๆ เวลาเรียนก็นั่งเรียนด้วยกัน ยืมหนังสือมาทำงานกันบ้าง แต่ก็ไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหนหรือรู้เรื่องราวกันมาก แกรู้จักกันผิวเผิน บางคนยังคิดเลย

ว่าเป็นคนเรียบร้อย ไม่ชอบเที่ยวกลางคืน รวมถึงไม่ชอบเที่ยวกลางคืน จี๋อาย และเก็บตัว ซึ่งคิดว่า เป็นทางออกที่ดี เพราะไม่อยากให้เพื่อนรู้ความจริง

ส่วนเพื่อนที่คุยกันได้ก็มักเป็นเพื่อนที่เคยเที่ยวกลางคืนด้วยกัน หรือเป็นเพื่อนที่เรียนด้วยกันที่มหาวิทยาลัย แต่ก็ไม่ได้คุยเรื่องส่วนตัว นอกจากเกี่ยวกับเรื่องวิชาการเรียนเท่านั้น มีบางครั้งเหมือนกันที่เพื่อนถามถึงเรื่องส่วนตัว ส่วนใหญ่ก็ตอบเลียง ๆ เพราะเพื่อนเห็นว่า บางครั้งก็แอบหลับในวิชาเรียน แต่ก็มักตอบว่าทำรายงานจนดึก อ่านหนังสือสอบ หรือดูทีวีจนดึก ซึ่งเป็นสิ่งที่เพื่อน ๆ ทุกคนก็ทำ เพื่อนบางคนก็มาหลับในวิชาเรียนมากกว่าผู้ให้ข่าวด้วย ทำให้คนมองว่าเป็นเหมือนกับเพื่อนคนอื่น ๆ ทั่วไป ซึ่งไม่ได้มีความแตกต่างจากเด็กวัยรุ่นที่เที่ยวกลางคืน หรือชยันอ่านหนังสือสอบ

เมื่อผู้วิจัยถามถึงทัศนคติของแฟนถ้ารู้ว่าตนเองเป็นโสเภณี เพ็ญญาภาบอกว่า ไม่คิดว่าผู้ชายคนไหนจะยอมรับให้แฟนทำงานอย่างนี้ได้ แต่ตนเองก็ไม่กล้าที่จะบอกใครในเรื่องนี้ เพราะกลัวว่าความลับจะรั่วไปถึงเพื่อน ๆ ในมหาวิทยาลัยและครอบครัว กลัวว่าเพื่อน ๆ จะมองตนเองแปลกไปและทำให้ไม่มีใครคบ บางครั้งที่เจอผู้ชายดี ๆ เข้ามาจีบและชอบพอในตัวและนิสัยของเขา แต่ก็ไม่กล้าที่จะคบกับเขาเพราะยังไม่คิดจะเลิกทำอาชีพนี้ ถ้ามีแฟนสักคนก็ต้องปิดบังและหลบ ๆ ซ่อน ๆ คิดว่าทำงานหาเงินเที่ยวอย่างนี้สบายกว่าไม่ต้องโกหกใคร และก็ไม่ต้องคอยเอาใจใคร

เมื่อกล่าวถึงทัศนคติของสังคมที่มีต่ออาชีพโสเภณีว่า เป็นการมองกลุ่มโสเภณีด้วยความมีอคติ งานที่ทำก็เป็นงานที่สุจริตเหมือนกับการซื้อขายทั่ว ๆ ไปที่ขายบริการให้กับลูกค้า แต่แค่เป็นสินค้าคนละแบบเท่านั้นเอง บางทีสังคมมองโสเภณีด้วยการดูถูกเหยียดหยาม แต่ที่จริงแล้ว ควรจะกลับมามองว่าผู้ชายที่มาใช้บริการน่าจะเป็นฝ่ายที่ผิดมากกว่า เพราะหนีเมียหนีลูกมาหาโสเภณี บางคนก็แก่คราปู แต่ก็ยังต้องการเด็กสาวในวัยนักศึกษา ซึ่งจะมองว่าโสเภณีเป็นฝ่ายผิดฝ่ายเดียวไม่ได้ โสเภณีก็มีเลือดมีเนื้อเหมือน ๆ กัน

ความคิดของผู้ให้ข่าวต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา ผู้ให้ข่าวกล่าวว่า “ ถ้าจะว่าผิดก็ผิดนะที่ ฟังดูก็รู้ว่าผิดแล้ว แต่พอตัวเองมาเป็นแล้วพูดไม่ออกเหมือนกัน ทำไงได้ละ ก็มันเป็นไปแล้ว” โดยให้ความคิดเห็นว่า ถ้าใครมาถามก็ไม่แนะนำเด็กรุ่นใหม่ให้มาทำหอรอก เป็นแล้วก็เลิกยาก เพราะรายได้ที่เคยมีเมื่อวันหนึ่งมันไม่มีก็ต้องหาให้ได้ เหมือนที่เคยมีแล้วไม่มีก็ไม่ได้ รายได้ดีแต่มันจะเป็นตราบาปไปตลอดชีวิตว่าตนเองต้องเคยมาเป็นโสเภณี บางทีประสบการณ์ก็ไม่ดี เจอแขกที่ไม่ดี

ก็มีบ้าง แต่ก็ทำลึ้มๆ มันไป ส่วนแชนดี้ ก็มี เราก็คิดว่าสบายเรา ทำบุญมาคงจะได้ผลก็ตอนนี่ ซึ่งคิดว่าการทำอาชีพโศกณีในระหว่างการเป็นนักศึกษานั้นเป็นสิ่งที่ผิด เพราะบางทีต้องเอาบัตรนักศึกษาให้แชนดี้ หรือเอาชื่อมหาวิทยาลัยเป็นจุดขายให้เรียกเงินจากลูกค้าได้มากขึ้น จึงเป็นสิ่งที่ผิดในการนำชื่อมหาวิทยาลัยมาใช้ แต่บางครั้งเมื่อแชนดี้ไม่ถาม ทุกอย่างก็ขึ้นอยู่กับตัวเรา เราก็เป็นเราไม่เกี่ยวกับมหาวิทยาลัย ฉะนั้นก็ไม่ถือว่าผิดทั้งหมด เพราะการเรียนเราก็พอใช้ ผลการเรียนก็เป็นที่ยอมรับได้ ซึ่งบางครั้งก็ได้ผลการเรียนดีกว่าเด็กคนอื่นด้วยซ้ำ แต่การที่จะทำงานด้านนี้ก็ต้องแบ่งเวลาให้ถูก รู้จักเลือกวันเลือกเวลาไม่ให้ออกกระทบกับการเรียนจนทำให้ต้องเดือดร้อน แต่การทำอาชีพนี้ทำให้เสียเวลาในการคบเพื่อน จะได้เป็นเด็กนักศึกษาธรรมดาที่มีกิจกรรมร่วมกับมหาวิทยาลัยก็ไม่มี จะมีเวลาไปเที่ยวไปเจอเพื่อนใหม่ๆ ก็ยาก เพราะตัวเองจะไม่ไว้ใจใคร กลัวว่าเขาจะมารู้ความลับ กลายเป็นชีวิตที่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ บางครั้งหวาดระแวงจนกินไป แต่สิ่งที่ตอบแทนคุ้มค่าก็คือเงินหรือรายได้ที่เป็นกอบเป็นกำ และได้สรุปตอนท้ายว่า “อย่าเป็นเลยดีกว่า....สบายก็จริงแต่ลำบากใจ”

การป้องกันรักษาสุขภาพอนามัยและการตั้งครรรภ์

ทุกครั้งการขายบริการจะบังคับให้ฝ่ายชายใส่ถุงยาง ส่วนตัวเองก็กินยาคุมด้วย เพื่อป้องกันอีกชั้นตอนหนึ่ง ไม่เคยได้ไปตรวจร่างกาย เพราะกลัวและอายแต่ก็ตั้งใจไว้ว่าจะลองไปในเร็วๆ นี้ แต่ก็มั่นใจว่าไม่ได้มีเชื้อ AIDS เพราะให้แชนดี้ใส่ถุงยางทุกครั้ง เมื่อก่อนบางครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับแฟนก็จะกินยาคุมกำเนิด และซื้อยาโพสทินอร์มาเพื่อไว้ด้วย ซึ่งเป็นยาที่ทานหลังจากมีเพศสัมพันธ์ทันทีที่ไม่ติดลูกถ้าเกิดมีเรื่องผิดพลาดเกิดขึ้น

ทัศนคติเกี่ยวกับการเรียน

ด้วยความที่ไม่ค่อยเที่ยวกลางคืนเหมือนเมื่อก่อน เพราะถ้ามีเวลาพักก็อยากจะนอน ถ้าต้องออกไปเที่ยวเสียเงินอย่างนั้นคิดว่าเอาเวลาไปหาเงินดีกว่า ยังคงห่วงเรื่องการเรียนและการรักษาภาพพจน์ของตนเองเป็นอย่างมาก เพราะไม่มีใครรู้เรื่องนี้เลยยกเว้นฟ้า, แก้ว และพีโก้ ทำให้ยังคงระดับผลการเรียนให้คงที่ถึงแม้จะไม่เรียนเก่งมากนักแต่ก็ขอให้ไม่ตกเป็นพอใช้ได้ บางครั้งต้องทำรายงานหลายๆ ตัวติดต่อกัน ทำให้ไม่สามารถออกไปทำงานได้ ซึ่งมักจะให้ความสำคัญกับการเรียนก่อนเสมอ เพราะกลัวว่าถ้าการเรียนไม่ดีความลับทุกอย่างก็ต้องถูกเปิดโปงหมด พ่อแม่จะต้องเรียกให้กลับไปช่วยงานที่ร้านแน่ๆ ซึ่งเพื่อนบอกว่ ไม่อยากกลับไปที่บ้านเลยเพราะพ่อกับแม่ใช้ให้ทำงานในร้านทั้งวันจนบางครั้งไม่มีเวลาจะออกไปเที่ยว ตนเองชอบที่จะกลับบ้านเวลาปิดเทอมแต่ก็อยู่ได้ไม่นาน เพราะรู้สึกว่าจะขาดรายได้ และไม่ชอบงานร้านอาหารด้วย ตั้งแต่ที่เริ่มเรียนมา

เคยได้กลับบ้านไปแค่ 1 – 2 ครั้ง พ่อกับแม่บ่นคิดถึงบ่อยๆ แต่ก็อดคิดถึงความสุขที่อยู่กรุงเทพฯ กับเพื่อนไม่ได้

มุมมองเกี่ยวกับอนาคต

เคยคิดว่าถ้าต้องเลิกทำงานนี้จริงๆ ก็คงจะต้องเรียนต่อให้จบ ถึงแม้ว่าตอนนี้จะลงเรียนน้อยวิชาลงเรื่อยๆ เพื่อให้สะดวกกับการทำงานและขายบริการในเวลาว่างคืน ก็คิดว่าอาจจะเก็บเงินและจำเป็นต้องกลับไปช่วยงานพ่อกับแม่ที่ร้านหรือไม่ก็ร่วมเงินกับเพื่อนเปิดร้านเสื้อผ้าวัยรุ่น ถึงตอนนี้จะเก็บเงินได้ประมาณ 20,000 กว่าบาท แต่คิดว่าต่อไปคงจะต้องเก็บให้ได้มากกว่านี้ เพราะกำลังจะเรียนจบแล้ว เมื่อจบแล้วก็ต้องกลับไปอยู่ที่บ้านสักพัก ช่วงนั้นก็ขายรายได้ไปอีก และเด็กรุ่นใหม่ที่อยู่สังกัดพีโก้จะมีมากขึ้น คิดว่าตนเองอาจจะต้องเลิกทำงานนี้ ใน 2 – 3 ปีข้างหน้า แต่ถ้ามีโอกาสก็จะขายอีกเรื่อยๆ เพราะเงินดีและใช้เวลาน้อย

ชีวิตประจำวัน

วันที่มีเรียน

ตื่นนอนตอนเช้าประมาณ 8 โมง อาบน้ำแต่งตัวและเดินทางไปเรียนหนังสือ ระยะทางจากบ้านพักไปที่มหาวิทยาลัยห่างกันประมาณ 10 นาที จึงมีเวลาที่จะพักผ่อนมากกว่าคนอื่นๆ เมื่อเรียนเสร็จในช่วงเช้ามักจะไปทานข้าวกับกลุ่มเพื่อนที่มหาวิทยาลัยที่โรงอาหาร บางทีก็จะเจอกับฟ้า แต่ส่วนใหญ่ฟ้าจะไม่ค่อยมีเรียนวันตรงกัน เมื่อเรียนวิชาตอนบ่ายก็จะเข้าเรียนตามปกติ บางทีเพื่อนชวนโคตเรียน แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่อยากไป คิดว่าไหนๆ ก็มาแล้ว เรียนไปเลยดีกว่า ไม่เช่นนั้นก็ควรนอนพักที่บ้าน เมื่อเรียนเสร็จตอนเย็น ก็จะไปทำหมที่ร้านเจ้าประจำได้หอพัก และกลับมานอนพักหรือดูทีวีที่หอ บางครั้งก็หาข้าวทานหรือซักผ้า จนได้เวลาประมาณ 18.00 – 22.00 น. พีโก้จะโทรมาหรือไม่ก็จะโทรมาตั้งแต่ตอนกลางวัน เพื่อนัดเวลาก่อน บางทีแขกก็โทรเข้ามาตอนดึกๆ ซัก 21.00 – 24.00 น. เพื่อนัดสถานที่และตกลงราคา ก็จะเริ่มแต่งตัว บางทีฟ้าก็จะมานั่งเล่นที่หอพัก ก็จะช่วยกันเลือกชุดและออกไปรับแขก ส่วนใหญ่โรงแรมที่ลูกค้านัดมักจะเป็นโรงแรมในตัวเมือง แต่ราคาไม่แพงนัก ประมาณ 3 ชั่วโมง 600 – 1,000 บาท ลูกค้าจะจ่ายค่าห้องและนั่งรออยู่ เมื่อเข้าไปและให้ลูกค้าจ่ายค่าดูหน้า ถ้าไม่ชอบใจก็จะให้กลับและโทรไปหาพีโก้ให้ส่งเด็กมาใหม่ เด็กคนใหม่ก็จะมาภายใน 15 – 30 นาที แต่ส่วนใหญ่เพ็ญภาไม่ค่อยถูกปฏิเสธเพราะเป็นคนหน้าตาดี หน้าอกใหญ่และดูสุขภาพเอาใจเก่ง ทำให้ลูกค้าพอใจและให้ทิปมากกว่าคนอื่นๆ ผู้ให้สัมภรณ์จึงมีรายได้ตกครั้งละ 3,000 – 5,000 บาท จะต้องแบ่งให้พีโก้ 500 บาทในแต่ละครั้ง ส่วนที่เหลืออยู่ที่ความพอใจของลูกค้า ก็อาจจะให้ทิปเป็นหมื่นได้ บางครั้งถ้ามีเวลาเหลือ พีโก้ก็จะส่งงานให้อีก 2 – 3 ราย แต่

ส่วนใหญ่จะรับแค่ 2 ราย มีบางครั้งถึง 4 ราย แต่ไม่ทำแล้ว เพราะเหนื่อยเกินไป เมื่อก่อนออกจากห้องพัก ถึงโรงแรม หรือเสร็จการทำงาน มักจะโทรหาพี่ไก่อื่อบอกความเป็นไป และพี่ไก่อ๊ะจะได้ส่งงานให้อีกด้วย ไม่ทราบว่าเด็กในสังกัดของพี่ไก่อ๊ะมีกี่คนและไม่เคยถาม ก็เคยคิดว่าจะถาม แต่คิดว่าคงประมาณ 30 – 40 คน บางครั้งก็มีที่ไม่มีงานเข้ามาเลยเหมือนกัน ก็ต้องลดค่าตัวลงเพื่อให้ได้ลูกค้า แต่ส่วนใหญ่พี่ไก่อ๊ะจะมีงานให้ตลอดปี และพี่ไก่อ๊ะเป็นคนกว้างขวางในสังคม

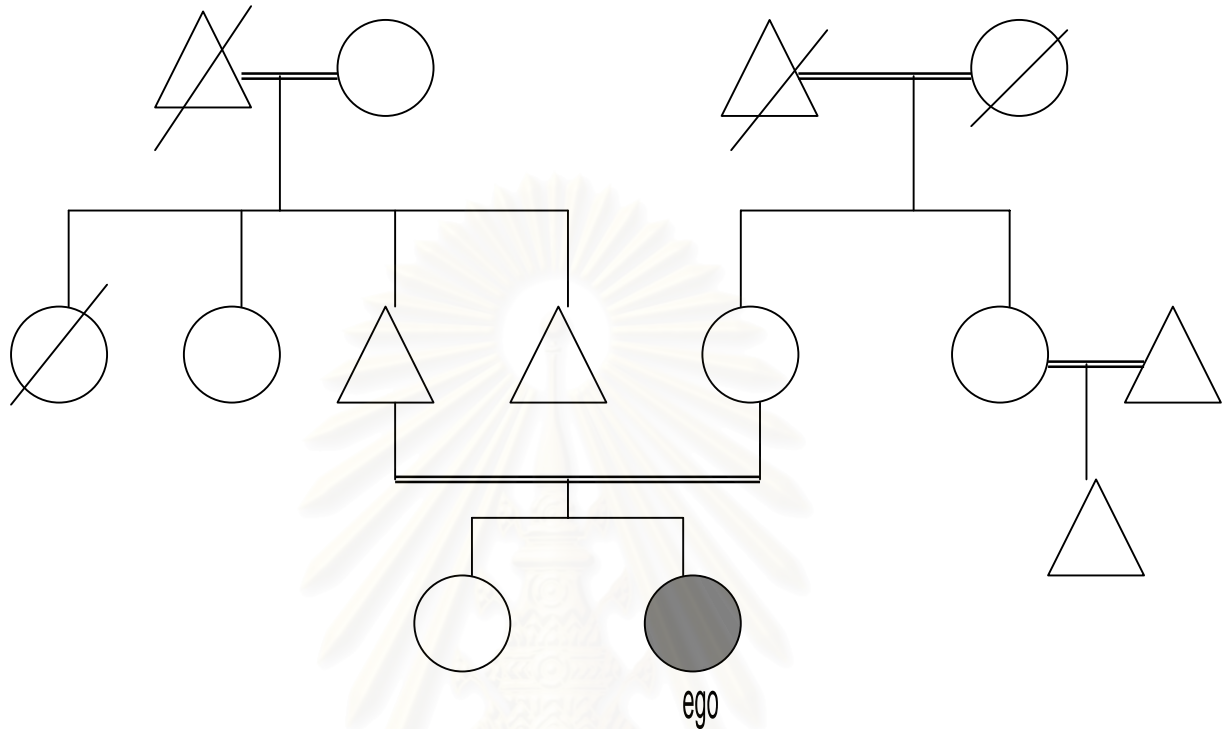
วันที่ไม่มีเรียน

ตื่นนอนประมาณ 11 โมง – 13.00 น. เพราะส่วนใหญ่จะตื่นมาหาข้าวทาน และทำรายงาน อ่านหนังสือ จะดูทีวี ซักผ้า รีดผ้า ทำโน่นทำนี่ไปเรื่อยๆ คือทำอะไรก็ได้ตามสบาย จนถึงเวลาเย็น ซึ่งจะทำให้เป็นวันที่สบายมาก เมื่อไม่มีเรียนก็จะหาหนังสือมาอ่าน บางทีก็ออกไปกับฟ้า เพื่อไปเดินเที่ยว ดูหนัง แต่ก็ไม่บ่อยนักเพราะเช่าวีดีโอถูกกว่าและมีที่เช่าวีดีโออยู่ได้หอพักด้วย จึงมักอยู่กับบ้านและจัดการธุระต่าง ๆ ให้เรียบร้อย บางทีก็ไปธนาคารนำเงินไปฝาก ซึ่งแล้วแต่เพราะส่วนใหญ่เก็บได้เป็นก้อนแล้วค่อยไปทีเดียว เมื่อถึงตอนเย็นก็หาข้าวทานและทำงานเหมือนกับวันที่มีเรียน

วันที่มีประจำเดือน

เป็นคนที่มีประจำเดือนน้อย เมื่อก่อนมีประจำเดือนแต่ละครั้งประมาณ 7-8 วัน แต่เมื่อทานยาคุม ทำให้ประจำเดือนลดลงเหลือประมาณ 3 วันต่อเดือน แต่ก็มาประจำเหมือนปกติ วันที่มีประจำเดือน จะนอนอยู่บ้านตอนกลางคืนหรือไม่ก็ออกไปดูหนัง บางทีเพื่อนก็ชวนไปเที่ยวกลางคืน ซึ่งเป็นเพื่อนที่เคยเที่ยวด้วยกัน บางทีก็เล่นยาที่ห้องเพื่อน แล้วแต่ว่าจะมีใครชวน บางทีก็ไปเล่นไฟกับเพื่อนห้องอื่นในหอ แล้วแต่ว่าจะมีอะไรให้ทำ นอนประมาณตี 1-2 แต่ถ้าไปเที่ยวหรือเล่นยากับเพื่อนจะนอนประมาณตี 3-4 บางทีค้างห้องเพื่อน แต่ถ้าเล่นไฟแล้วกำลังมือขึ้นจะเล่นนาน บางทียาวถึงเช้าไม่หลับไม่นอน ทุกสิ่งทุกอย่างจะแล้วแต่ตัวเรา บางทีพี่ไก่อ๊ะโทรมาแต่ไม่ยอมทำงาน วันนั้นก็บอกพี่ไก่อ๊ะว่า ไม่สบาย มีสอบในวันรุ่งขึ้นหรือน้ำกำลังจะมาหา

ไดอะแกรมเครือญาติ

กรณีศึกษาที่ 5

ชื่อ น.ส.วาราลี (นามสมมติ)

อายุ 22 ปี

นักศึกษาปีที่ 2 มหาวิทยาลัยรัฐ

ภูมิลำเนาเดิม จังหวัดปราจีนบุรี

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

เป็นเด็กผู้หญิงสาวรูปร่างสูงพอประมาณ หน้าตาออกไทยๆ ผิวคล้ำ มีผมยาวตรงตัดชอย ด้านข้างได้ลงมาเป็นสีน้ำตาลอ่อนและเข้มสลับกันเป็นริ้วๆ มีไหล่ใหญ่แต่สูงจึงดูว่าเป็นสาวหุ่นดี แต่ชอบบ่นว่าตนเองเป็นคนหน้าอกเล็ก อยากมีหน้าอกและสะโพกที่ใหญ่กว่านี้ ผู้ให้ข่าวเป็นเด็กที่กล้าพูด กล้าคิด เมื่อผู้วิจัยเข้าไปสัมภาษณ์ในครั้งแรก ก็กล้าที่จะพูดและแสดงความคิดเห็นมากกว่าคนอื่นๆ ไป ลักษณะการพูดค่อนข้างจะฉาน แต่ไม่ออกก้าวร้าว ถือเป็นลักษณะของเด็กรุ่นใหม่ที่กำลังกล้าทำ กล้าคิด แต่รู้จักสัมมาคารวะและกาลเทศะ

ชีวิตวัยเด็ก

เป็นเด็กชาวปราจีนบุรีแต่กำเนิด อยู่กับพ่อและแม่ ซึ่งพ่อทำงานกิจการบ่อเลี้ยง ตะพานน้ำ ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าพ่อเปลี่ยนงานบ่อย ทำโน่นทำนี่เปลี่ยนไปได้ทุกที แต่พ่อจะทำงาน ที่เกี่ยวกับการเกษตรเพราะพ่อชอบทางด้านนี้มากกว่า จึงได้ทำอะไรไม่ค่อยประสบความสำเร็จ จะ ต้องหาเรื่องเปลี่ยนงานทำไปเรื่อยๆ ส่วนแม่เป็นเจ้าของร้านเสริมสวยเล็กๆ ในตัวจังหวัด มีพี่ชาย หนึ่งคนและน้องสาวหนึ่งคน พี่ชายอายุ 26 ปี ส่วนน้องสาวอายุ 19 ปี พี่ชายทำงานเป็นพนักงานธุร การในปราจีนบุรี ส่วนน้องสาวช่วยแม่ทำงานร้านเสริมสวยเพราะสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ กะว่า จะรอสอบครั้งต่อไป

ผู้ให้ข่าวเป็นเด็กที่ชนตั้งแต่เล็ก แม่บอกว่าคือและชนมาก สั่งให้ทำอะไรจะต้องถามถึง เหตุผลและเถียงคำไม่ตกปาก ไม่ค่อยชอบอ่านหนังสือแต่เป็นเด็กที่เฉลียวฉลาด อาจเป็นเพราะชอบ ติดตามข่าวสารบ้านเมือง ทำให้รู้ทันคนและสามารถปรับนำมาใช้กับชีวิตประจำวัน เมื่ออยู่กับพ่อ แม่พี่ชายและน้องสาวที่ปราจีนบุรีตั้งแต่เด็ก เติบโตมาทำโดยที่คล้ายกับเด็กผู้ชาย เล่นกับพี่ชายและ เพื่อนๆ ของเขาตั้งแต่เล็กจนโต จึงดูท่าทางแข็งกร้าวในบางครั้ง จวบจนน้องสาวเกิดและโตขึ้นมาจึง ได้อะไรที่คล้ายๆ ผู้หญิงบ้าง เช่น เล่นหม้อข้าวหม้อแกง ฯลฯ

เรียนที่โรงเรียนในปราจีนบุรี โดยตั้งแต่เด็กแม่จะเดินไปส่งที่หน้าโรงเรียน โดยจะให้พี่ ชายกับผู้ให้ข่าวไปด้วยกัน เมื่อก่อนแม่ทำงานใกล้กับโรงเรียน ก็จะนั่งรถสองแถวไปส่งและแม่เดิน กลับมาที่ทำงานทุกวัน เมื่อเรียนหนังสือเสร็จในแต่ละวัน ก็จะเดินมารอแม่ที่หน้าที่ทำงานจนเติบโต ขึ้น แม่ออกจากที่ทำงานไปเปิดร้านทำผมของตนเอง จึงต้องไปโรงเรียนและกลับบ้านเอง บางทีพี่ ชายไปเตะบอลกับเพื่อนหลังเลิกเรียน ผู้ให้ข่าวก็จะไปหาแม่ที่ร้านเสริมสวย ไปช่วยแม่ทำงานต่อ หรือไม่กี่ไปดูเล่นน้อง แม่ต้องคอยเาน้องสาวไปด้วยที่ร้าน เพราะปล่อยให้ไม่มีใครอยู่บ้านดูแลให้ จะฝากให้พ่อเลี้ยงก็กลัวจะไม่เอาไหน แม่จึงต้องเาน้องไปด้วยทุกที่ จนโตผู้ให้สัมภาษณ์ก็ดูแลน้อง มาตลอด น้องจึงเชื่อฟังมาก ไม่ว่าจะว่าอย่างไรก็ตาม เพราะเสมือนว่าเป็นแม่คนหนึ่งเหมือนกัน

เมื่อเล่าถึงเรื่องอดีตให้ฟังว่า ดูแลน้องมาตั้งแต่เด็ก ถึงแม้จะห่างกันแค่ 3 ปีแต่ก็คอยดูแล น้องให้แม่มาตลอด จึงทำให้เป็นคนที่มีความรับผิดชอบเมื่อมีคนมอบหมายงานให้ แต่ปกติแล้วจะดู เหมือนไม่ค่อยได้ทำอะไรสักเท่าไร คนอื่นจึงเห็นว่าเป็นคนขี้เกียจ การที่ได้ดูแลน้องตั้งแต่เด็กทำให้ กลายเป็นคนที่ดู เหมือนเป็นผู้ใหญ่กว่าเพื่อนรุ่นเดียวกัน เพราะเกิดมาด้วยความรับผิดชอบ ที่จะต้องคอยทำกับข้าว ไปตลาด ดูแลน้อง ทำงานบ้านซักเสื้อผ้า เพราะหน้าที่เหล่านี้เป็นของแม่ แต่แม่

เหนื่อยและยังทำงานที่ร้านอีก จึงต้องเป็นคนที่คอยดูแลความเป็นไปทุกอย่างแทนแม่ ส่วนพ่อก็ไม่
 ได้ มีบทบาทอะไรมากมาย เพราะเหมือนไม่ใช่เสาหลักของบ้าน ตอนเด็กๆ นั้น ต้องตื่นแต่เข้าไป
 ตลาด บางทีก็จะไปเก็บผักมาทาน เมื่อกลับไปถึงบ้านเพื่อเก็บของที่ซื้อมา ก็ต้องแต่งตัวไปโรงเรียน
 มักจะไปโรงเรียนสายจนต้องถูกทำโทษเป็นประจำ เมื่อถึงตอนเย็นจะเลิกเรียนประมาณ 15.00 น.
 จะต้องรีบกลับบ้านเพื่อไปทำกับข้าวรอพี่ชาย พ่อ แม่ และน้องสาวกลับมาทาน แต่ส่วนใหญ่ น้อง
 สาวจะกลับมาพร้อมกัน เขาก็ช่วยงานบ้านบ้างนิดหน่อย คนที่รับผิดชอบทั้งหมดก็คือผู้ให้ข้าว พ่อ
 จะกลับมาประมาณ 5 โมงเย็น ส่วนพี่ชายกลับมาประมาณ 6 โมง และแม่จะกลับมาประมาณ 2 ทุ่ม
 ตนเองจึงเป็นคนจัดการด้านอาหารทั้งหมด ทำให้สามารถทำอาหารไทยได้ทุกอย่าง พร้อมกับการ
 เป็นแม่บ้านแม่เรือน และจะทำให้ทำการงานในบ้าน ได้อย่างดี จะต้องทำงานบ้าน เช่น ซักผ้า รีดผ้า
 จนถึงประมาณ 20.00-20.30 น. แล้วจะเริ่มทำการบ้านของตนเองในแต่ละวัน บางวันทำบางวันไม่
 ทำ ก็จะถูกลงโทษจากคุณครูที่โรงเรียนอยู่เสมอ คุณครูคิดว่าเป็นเด็กขี้เกียจ ไม่ตั้งใจเรียนหนังสือ
 แต่ที่จริงแล้วคุณครูไม่เคยรู้เลยว่าแ่งงานบ้านอย่างเดียวก็น้อยจน ทำอย่างอื่นไม่ไหวแล้ว จนเมื่อ
 กิจกรการทำร้านเสริมสวยของแม่ทำมาค้าขายได้ดีขึ้น แม่ก็เริ่มบอกว่าไม่ต้องทำอาหารที่บ้าน ให้ไปซื้อ
 กับข้าวมาทานดีกว่า แต่การซื้อกับข้าวมาทาน ก็ทำให้เปลืองเงินมาก ยิ่งพี่ชายและพ่อก็เป็นผู้ชายกิน
 จู บางทีกับข้าวไม่พอกทาน บางวันก็ไม่อร่อย ทำให้แม่ตัดสินใจให้กลับมาทำกับข้าวต่อไป ทุกคน
 เห็นด้วยกับความคิดของแม่เพราะฝีมือการทำอาหารของผู้ให้ข้าวดีจริงๆ ทำให้จอยต้องกลับไปเป็น
 สกภาพเก่าคือเป็นแม่ครัวของบ้านนั่นเอง แต่แม่ได้สั่งให้น้องสาวเป็นคนรับผิดชอบด้านการซักผ้า
 และรีดผ้า ส่วนพี่ชายต้องกวาดบ้าน ถูบ้าน ทำให้ภาระการทำงานลดลงมาก

ประวัติการศึกษา

ผู้ให้ข้าวเรียนที่จังหวัดปราจีนบุรีตั้งแต่ระดับอนุบาล ด้วยความที่เป็นเด็กที่ฉลาดจึงเป็น
 คนที่รอบรู้และเท่าทันคนอื่นๆ ผลการเรียนในชั้นประถมศึกษาเป็นที่น่าพอใจ วราลีชอบวิชาวาด
 เขียนและเลขเป็นพิเศษ จนถึงระดับมัธยมศึกษาผู้ให้ข้าวได้ย้ายโรงเรียนไปเรียนในโรงเรียนที่มีชื่อ
 เสียงในตัวจังหวัด เป็นเด็กที่ฉลาดแต่อาจารย์คิดว่าขี้เกียจ ซึ่งที่จริงแล้วการที่มีความรับผิดชอบต้อง
 ช่วยเหลืองานที่บ้านเป็นอุปสรรคอย่างมากในการเรียน เพราะผู้ให้สัมผัสกับแม่จะไม่เวลาทำการ
 บ้านเพราะต้องทำงานบ้าน ดูแลน้องและทำอาหาร จึงทำให้เป็นคนที่มีความรับผิดชอบตั้งแต่เด็ก
 หลังจากที่แม่ให้สมาชิกทุกคนในครอบครัวช่วยกันรับผิดชอบงานบ้านมากขึ้นก็ทำให้วราลีมีเวลา
 สนใจการเรียนมากยิ่งขึ้นจนผลการเรียนค่อยๆ ดีขึ้นตามลำดับ และได้มีเวลามากขึ้นในการอ่าน
 หนังสือเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยด้วย

ชีวิตวัยรุ่นในมหาวิทยาลัย

พี่ชายเรียนจบก็ไปหางานทำเป็นพนักงานธุรการในตัวจังหวัด ส่วนตนเองได้สอบเข้ามหาวิทยาลัย และได้เข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง จึงย้ายมาจากบ้านเพื่อเข้าไปเรียนในกรุงเทพฯ โดยอาศัยบ้านของน้ำชายอยู่ น้ำชายมีลูกสาวหนึ่งคนและลูกชายหนึ่งคน จึงเข้าไปอาศัยในฐานะญาติ ทุกคนให้การต้อนรับอย่างดี ผู้ให้ข่าวเข้ากับน้ำชายและภรรยาของน้ำได้ดีด้วย ส่วนลูกพี่ลูกน้อง 2 คนนั้นยังเด็กมาก ไม่ค่อยได้คุยด้วยสักเท่าไร

การเดินทางไปเรียนนั้นจะต้องนั่งรถเมล์ต่อ 2 สาย ใช้เวลาประมาณ 1 ชม. ทุกวัน เพื่อให้ไปเรียนได้ตรงเวลา ทำให้ไม่ค่อยอยากจะทำอะไร เพราะช่วงนั้นคิดเพื่อน เพื่อนชวนไปเดินซื้อของ ก็ไม่เคยปฏิเสธ อยากใช้เวลากับการไปเที่ยว เปิดหูเปิดตา จึงเริ่มเที่ยวกลางคืน คืมเหล้า แต่ก็ไม่สูบบุหรี่ เพราะสูบไม่เป็น การไปเที่ยวทำให้ขาดเรียนอยู่บ่อยๆ ส่วนน้ำชายกับน้ำสาวไม่ค่อยได้มาอยู่กับชีวิตส่วนตัว อยากจะกลับบ้านหรือไม่กลับก็ได้ อยากจะเรียนหรืออยู่บ้านก็ตามใจ จึงได้ไปเที่ยวกลางคืน กลับบ้านตี 3- ตี 4 เกือบทุกวัน บางครั้งก็ไม่กลับบ้าน น้ำชายก็ไม่เคยรู้ เพราะเขาก็ยุ่งกับงานและครอบครัวเขา ไม่มีเวลามาสนใจ จึงทำตัวสำมะเลเทเมาไปจนทางมหาวิทยาลัยประกาศว่า ขาดเรียนมากเกินไป ทำให้บางวิชาไม่มีสิทธิ์สอบ และบางวิชาผลการเรียนตกต่ำมาก จึงได้ตัดสินใจลาออกจากมหาวิทยาลัยด้วยความอับอาย

หลังจากนั้นก็ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องขยันเรียนและพยายามสอบเข้ามหาวิทยาลัยรัฐให้ได้ โดยใช้เวลาลงทุนอ่านหนังสือสอบอยู่ 3 เดือน ทำให้สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยรัฐชั้นนำได้ ทำให้แม่และพ่อดีใจมาก พ่อและแม่ได้ส่งเงินค่าเทอมและเงินรางวัลให้เป็นของขวัญการสอบติด จึงคิดว่าต่อไปนี้ต้องตั้งใจเรียน เพราะเสียเวลาไปตั้งหนึ่งปีแล้ว จะต้องเรียนให้จบเร็วๆ ผู้ให้ข่าวได้เข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ตอนแรกตกใจเพราะเห็นแต่คนสวยๆ ผิวขาวๆ หน้าตาน่ารักมาเรียนทุกคนดูดีและมีราศี ตนเองกลายเป็นเด็กบ้านนอกเมื่อเทียบกับคนอื่นๆ วราลีมีเพื่อนหลายคน ในกลุ่มมีสมาชิกประมาณ 7-8 คน ตนเองกลายเป็นเด็กปี 1 ที่อายุแก่ที่สุดในกลุ่ม เพราะเพื่อนๆ ที่สอบได้มีแค่สอบเทียบมาทั้งนั้น บางคนอายุแค่ 16 ปี แต่ตอนนั้นตนเองอายุเกือบ 20 ปีแล้ว ได้พยายามทำตัวให้เข้ากับสังคมใหม่ โดยทุกคนจะมีกระเป๋าถือ มีโทรศัพท์มือถือ และเสื้อผ้าชุดนักศึกษาที่คับๆ ตัวเล็กๆ ผู้ให้สัมภาษณ์นำเงินที่พ่อกับแม่ให้เป็นของขวัญไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ทั้งหมด รวมถึงเงินที่เหลืออยู่นิดหน่อยก็นำไปซื้อต่างหูและเครื่องประดับจันทน์หมด ด้วยความที่ไม่อยากมีปมด้อยเมื่ออยู่กับเพื่อนๆ ในกลุ่ม ไม่มีใครรู้ว่าบ้านจริงอยู่ที่ปราจีนบุรี ทุกคนต่างคิดว่าบ้านของน้ำชายเป็นบ้านของตน ทุกคนคิดว่ารวย และเป็นสาวไฮโซๆ จึงจำเป็นต้องซื้อของจำนวนมากทำให้ตัดสินใจ

โทรศัพท์ไปขอเงินแม่ แต่เมื่อไม่สามารถบอกเหตุผลได้ว่าเอาเงินไปซื้ออะไร แม่ก็ไม่ยอมให้ ซึ่งคิดว่า อาจเป็นเพราะตนเองขอเงินแม่เป็นจำนวนมากเกินไป คือประมาณ 30,000 บาท ทำให้แม่ตกใจ และไม่ยอมให้เงิน

กลุ่มเพื่อน ๆ นั้น สมาชิกทุกคนจะมีกระเป๋าถือจากเมืองนอก ราคาไม่ต่ำกว่า 10,000 บาท คนที่รวยมากๆ ก็ถือกระเป๋าราคา 30,000 กว่าบาท ทั้งโทรศัพท์มือถือก็เป็นแบบใหม่ล่าสุด ไม่ก็เป็นเพจเจอร์ติดตามตัว ตนเองไม่มีทั้งกระเป๋าแพงๆ และมือถือ คิดว่าเพื่อน ๆ จะต้องเอาตนเองไปนินทาแน่ๆ โดยเฉพาะเพื่อนที่รวยที่สุดในกลุ่ม ซึ่งชอบพูดโอ้อวดว่าไปทำผมแต่ละครั้งประมาณ 500 บาท ไปทานอาหารก็ต้องเป็นร้านอาหารตามโรงแรมเท่านั้น เมื่อไปทานอาหารว่างและกาแฟตอนบ่ายก็ต้องไปคอฟฟี่ช็อปของโรงแรมใหญ่ๆ เวลาให้ทิปทีก็ต้องมากกว่า 100 บาทขึ้นไป น้ำหอมต้องส่งมาจากฝรั่งเศสเท่านั้น กระเป๋าเป็นหนังแท้ราคาเกือบ 40,000 บาท ส่วนอีกใบที่ใช้จนเบื่อแล้วราคา 50,000 บาท ฯลฯ ทำให้รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจว่าตนเองไม่เกิดมารวยอย่างเพื่อน ๆ น้ำชาที่พอมีฐานะหน่อยก็ไม่เคยให้เงินมาใช้ ส่วนแม่และพ่อก็คงไม่เข้าใจว่าต้องการของเหล่านี้เพื่อให้เข้ากับเพื่อน ๆ ในมหาวิทยาลัยได้ เพื่อนแต่ละคนมีคนขับรถมารับ บางคนมีแฟนขับรถเบนซ์คันหรูมารับ ส่วนตนเองต้องเดินขึ้นรถเมล์กลับบ้าน เพื่อน ๆ ต่างก็ดูถูก

การเข้าสู่อาชีพโสเภณี

ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ตกต่ำที่สุด เพราะรู้สึกที่ไม่มีเพื่อนคบ ตนเองรู้สึกด้อยกว่าคนอื่น ๆ เพื่อน ๆ ดูถูกตน จึงทำให้เริ่มขาดเรียนอีกครั้ง กลับไปปรึกษากับเพื่อนในมหาวิทยาลัยเดิม โดยบอกว่า อุตส่าห์ตั้งใจอ่านหนังสือเพื่อจะเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยในฝัน แต่กลับต้องมาเจอเหตุการณ์เช่นนี้ คิดว่าคงจะอยู่ต่อไปไม่ได้แล้ว คงจะต้องลาออกเพราะไม่มีเพื่อนยอมรับเลยสักคนเดียว แต่เพื่อนที่ให้คำปรึกษากลับบอกให้ออดทน เพราะไหนๆ ก็อุตส่าห์สอบเข้ามาเรียนได้แล้ว เรื่องสิ่งของเป็นของนอกกายจะหาเมื่อไรก็ได้ จึงปรึกษาเพื่อนเพื่อหาทางลัดที่จะได้เงินมาอย่างรวดเร็วและง่ายดาย เพื่อให้คำปรึกษาว่าควรจะทำงานพิเศษ ด้วยว่าเป็นคนสูง ใส่อะไรก็ขึ้น เพื่อนจึงแนะนำให้ไปเป็นแบบถ่ายตามใบปลิวโฆษณาสินค้า จึงได้ไปถ่ายงานค่าตัวต่ำตามใบปลิวสินค้าลดราคาในซูเปอร์มาร์เก็ต โดยได้ค่าตัวประมาณ 1,500 บาท ไม่เพียงพอกับการนำไปซื้อของประดับแพงๆ จึงได้ไปสมัครที่บริษัทจัดหานักแสดงซึ่งเพื่อนแนะนำมา โดยได้ไปแสดงเป็นตัวประกอบโฆษณาโทรทัศน์ ซึ่งต้องใช้เวลานั่งประกอบฉากทั้งวัน ได้เงินค่าตอบแทนเพียง 1,000 บาท จึงตัดสินใจโทรศัพท์ไปขอยืมเงินเพื่อนๆ ที่สนิทกันที่เคยเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน เพื่อนๆ ต่างอึดอัด ไม่ยอมให้เงิน แต่มีคำแนะนำจากเพื่อนคนหนึ่งให้ไปทำงานต้อนรับแขกในร้านอาหารแห่งหนึ่ง ตอนแรกก็

โกลเด่ไม่กล้าที่จะทำงานนี้ แต่เพื่อนบอกว่าได้เงินเดือนแล้วไม่ต้องต้องเสียตัวด้วยจึงได้ไปสมัครเข้าที่ร้าน โดยมีคุณสุวรรณเป็นเจ้าของกิจการ คุณสุวรรณเป็นคนหนุ่มไฟแรง ซึ่งเป็นทายาทของสถานบันเทิงแห่งนี้ คุณสุวรรณมองดูผู้ให้ข่าวและบอกว่าหน่วยก้านดี แต่ทำงานท่าจะไม่ทน ผู้ให้สัมภาษณ์บอกกลับไปว่า จะตั้งใจทำงานขอให้ตนเองได้ทำงานที่นี่ด้วย

ผู้ให้ข่าวได้เริ่มทำงานในวันรุ่งขึ้น เวลาประมาณ 17.00 น. ได้ไปถึงที่ทำงาน และได้เข้าไปแนะนำตัวกับพี่ๆ หลายคน โดยมีคุณสุวรรณเดินทางไปในที่ต่างๆ หลังจากนั้นคุณสุวรรณได้ส่งตนเองต่อให้พี่จิม พี่จิมเป็นพนักงานแคชเชียร์ที่ร้านจึงได้แนะนำบอกให้รู้ว่า ตรงไหนเป็นห้องแต่งตัว ห้องน้ำ ห้องส้วม ห้องพัก ฯลฯ พี่จิมเอาเสื้อผ้าชุดฟอร์มให้เปลี่ยน บอกให้ออกมาแต่งหน้าด้วย จึงได้ใส่เสื้อสีดำโปรง สามารถเห็นเสื้อยกทรงทั้งตัว ถึงแม้เสื้อจะเป็นตาข่ายสีดำแขนยาว แต่ก็เหมือนไม่ได้ปิดอะไรเลย ส่วนข้างล่างเป็นกางเกงในจิสดริงค์ตัวเล็กสีดำ ผู้ให้ข่าวถึงกับช็อคไปชั่วขณะ แต่ก็คิดว่าเอาไปเอากัน เมื่อเดินออกมาก็เห็นพี่ๆ ทุกคนก็ใส่อย่างนั้นกันหมด แต่ก็ยังไม่วายเมื่อรุ่นพี่คนหนึ่งพูดว่า “พี่จิมไม่ได้บอกเด็กใหม่ให้ออดยกทรงออกหรือไง..... ไป... ไปถอดก่อนแล้วค่อยมาแต่งหน้า” กลับกลายเป็นว่ายังต้องกลับไปถอดยกทรงออก จนเหลือแค่ตาข่ายสีดำ ที่เห็นหน้าอกข้างในหมดเลย กับกางเกงในตัวเล็กเท่านั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์คิดว่าถ้าทำงานนี้แล้วเงินไม่มากพอที่จะออก เนื่องด้วยคุณสุวรรณยังไม่บอกราคาค่าจ้างที่แน่นอน ทำให้เริ่มกลัวว่าจะถูกเบี้ยว เมื่อถามคุณสุวรรณเขาตอบว่าต้องดูฟีดแบ็คของลูกค้าก่อนว่าตัวเราสวยเข้าขั้นหรือเปล่า ถ้าแขกไม่ชอบ เลี้ยงไว้ก็เสียข้าวสุก จึงต้องใช้เวลาคุณสุวรรณ 7 วัน ในการอนุมัติรับเข้าทำงาน จึงได้เป็นคนเสิร์ฟน้ำและชงเหล้า จะต้องคอยคุยกับลูกค้าและพูดเอาใจลูกค้าให้ดีใจ บรรยากาศของสถานบันเทิงแห่งนี้ออกค่อนข้างสลับๆ ไฟสว่างไม่พอที่จะเห็นหน้าผู้หญิงชัดเจน ส่วนเราก็มองไม่ค่อยเห็นหน้าลูกค้าเช่นกัน เสื้อตาข่ายที่มีก็เลยดูไม่ค่อยเห็นว่าไปเท่ากับตอนที่อยู่ในแสงสว่างจ้า จากนั้นก็เริ่มเรียนรู้การชงเหล้า ประเภทของเครื่องดื่ม ประเภทของไวน์ ราคาของเครื่องดื่มชนิดต่างๆ และการเล่นพูลและสนุกเกอร์ โดยที่ทำงานนี้จะมีเก้าอี้ โซฟาแบ่งแยกกันเป็นหมู่ๆ ประมาณ 30 โต๊ะ แต่ละโต๊ะจะมีโทรทัศน์ โต๊ะสนุกเกอร์ตรงกลาง 2 โต๊ะ และพนักงานเสิร์ฟทั้งหมดเกือบ 40 คน ทุกคนจะแต่งชุดฟอร์มเดียวกัน ไม่มีช้อยกเว้น ยกเว้นพี่จิมที่เป็นแคชเชียร์อยู่คนเดียว ที่สามารถใส่อะไรมาก็ได้ เพราะพี่จิมไม่ได้เจอกับลูกค้าโดยตรงตนเองก็เริ่มชินกับการดูลูกค้าบางครั้งถูกแต่ะอั้งบ้างเป็นครั้งเป็นคราว ทั้งจับมือ จับขา หอมแก้ม จูบคอ กอด โอบเอว บางทีก็เกินเลยจนล้วงลงไปถึงข้างล่างก็เคยมี แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะเคยมีแฟนมาตั้งแต่เรียนมัธยม ได้มีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่เป็นเด็ก แล้วตอนที่เรียนที่มหาวิทยาลัยเก่า ก็เปลี่ยน

แฟนไปเรื่อยๆ เพราะไปเที่ยวกลางคืนทุกวัน ก็ได้มีเพศสัมพันธ์กับคนไม่ซ้ำหน้า ซึ่งเพื่อนๆ ที่ไปด้วยกันก็เหมือนกัน บางทีก็เคยแลกเปลี่ยนกันคอบ หรือไม่ก็มีเพศสัมพันธ์กัน 2-3 คู่ ในห้องเดียวกัน เมื่อผู้วิจัยถามว่า ได้มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายกี่คนแล้ว ผู้ให้ข่าวนิ่งเงียบเหมือนกับกำลังคิดในใจ พยายามจะนับโดยทำปากขมุบขมิบและแล้วก็ตอบว่า “จำไม่ได้จริงๆ ค่ะ... ไว้คิดออกแล้วจะบอกนะค่ะ”

ผู้ให้ข่าวเล่าว่าบางครั้งคบกับผู้ชายที่ละ 4-5 คน บางคนเจอที่ดิสโก้เทค บางคนเป็นเพื่อนในมหาวิทยาลัย บางคนเจอกันตามร้านอาหาร บางคนเจอกันที่ตลาด ซึ่งจำไม่ได้จริงๆ ว่าเคยคบผู้ชายมาแล้วกี่คน เพื่อนๆ ในมหาวิทยาลัยที่เก่าโดยเฉพาะในกลุ่มที่เคยเรียนด้วยกัน ก็ชอบไปเที่ยวกลางคืนทุกคน ต่างคนก็ต่างมีแฟนเมื่อไปเที่ยวก็จะต้องเมากลับมาทุกที บางทีก็เผลอนอนหรือไม่ก็เมื่อดเมา ทานเข้าไปเมื่อดเดียวก็จะรู้สึกเมาเหมือนทานเหล้าไป 5-6 แก้ว จอบบอกว่าเคยมีอยู่ครั้งหนึ่งที่เพื่อนไปค้างที่ห้องของเพื่อนคนหนึ่ง โดยมีทั้งหมด 3 คู่ ต่างก็ถอดเสื้อมีเพศสัมพันธ์กันอย่างไม่อาย อาจจะเป็นเพราะฤทธิ์ยา แล้วอยู่ๆ แฟนของเพื่อนก็มาจับตนเอง ลงมาจับที่อวัยวะเพศของผู้ให้ข่าว แฟนของตนจึงไปมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนคนนั้นด้วย สลับกันเป็นคู่ๆ จนครบทุกคน เมื่อตื่นนอนต่างคนก็ต่างใส่เสื้อผ้าซึ่งต่อมากลายเป็นเรื่องตลกขบขันให้ได้หัวเราะกันทุกทีที่ในกลุ่มพูดคุยถึง แล้วยังเคยคิดจะนัดทำอย่างนั้นอีกครั้ง แต่ก็ยังไม่ได้ทำอีกเสียที วราลีบอกว่าสนุกไปอีกแบบ แต่ไม่อายอยู่แล้วเพราะก็เป็นคนรู้จักกัน เคยกินเหล้ามาด้วยกันหลายครั้งบางคนก็เรียนหนังสือด้วยกัน บางครั้งยังเคยมองเพื่อนผู้ชายแล้วคิดไปว่าข้างในเสื้อผ้าจะเป็นอย่างไร แค่พูดคุยที่ตื้นตื้นแล้ว

ตอนที่ได้ไปสมัครงานที่ร้านนี้ ก็ยังคบผู้ชายอีก 2-3 คน แต่ก็ไม่ได้จริงจังนัก แค่คิดว่าการคบกันก็เหมือนการคบกันเล่นๆ ไม่ต้องจริงจังมากก็ได้ แค่สนุกไปวันๆ ก็พอ จึงได้ตกลงไปทำงานที่ร้านนี้และหลังจากนั้นก็เริ่มมีแขกมาติดเพราะเป็นคนพูดเก่งและรู้จักเอาใจคน คุณสุวิวัฒน์ตกลงให้เงินเดือน 8,000 บาท นอกจากนั้นต้องตั้งใจทำงานเพื่อจะได้ทิปมากๆ จึงตกลงทำงานที่ร้านนี้โดยคุณสุวิวัฒน์ให้พนักงานในร้านหยุดได้อาทิตย์ละ 2 วัน การหยุดแต่ละอาทิตย์จะมีการจองแล้วแต่คนไหนอยากหยุดวันอะไร เช้า ถ้าอยากหยุดวันอาทิตย์และจันทร์ ก็ต้องรอแฟนไปวันหยุดมาติดที่ฝ่าข้างหน้าห้องน้ำ ใครอยากหยุดวันไหนก็เช็นต์วันนั้น แต่จะวันจะมีจำนวนผู้หยุดได้ไม่เท่ากัน ใครเช็นต์ได้ก่อนก็ได้ไป ใครเช็นต์ไม่ทันก็ต้องจำใจไปหยุดวันอื่น คุณสุวิวัฒน์เคร่งเครียดกับเรื่องการตรงต่อเวลามาก โดยจะมีการตอกบัตรเข้าออกเหมือนพนักงานทั่วไป ทุกคนต้องมาถึงที่ทำงานเวลา 18.00 น. ถ้าใครสายจะหักเงินนาที่ละ 2 บาท ออกจากเงินเดือน บางครั้งผู้ให้ข่าวก็มาสาย รถติดไม่สามารถมาทันได้ ครั้งนั้นมาสาย 26 นาที ก็ต้องถูกปรับไป 52 บาท ส่วนทิปในแต่ละวัน

มักจะได้ประมาณคืนละ 500 บาทขึ้นไป โดยเฉพาะขาประจำที่จะมาทุกวันพุธที่จะให้ทิปครั้งละเกือบ 1,000 บาท โชคดีที่มีแขกมาติดพัน ไม่เช่นนั้นคุณสุวรรณคงจะได้ออกไปแล้ว เหมือนรุ่นพี่และเพื่อนหลายๆ คนที่ถูกไล่ออกไปโดยไม่แสบ

หลังจากทำงานให้กับสถานบันเทิงแห่งนี้เกือบ 2 เดือน ก็เก็บเงินซื้อกระเป๋าถือคันแต่เป็นมือสองจากสยามสแควร์ได้หนึ่งใบ ราคาประมาณเกือบ 2 หมื่น ถึงแม้ว่าเพื่อนๆ จะถามว่าซื้อตั้งแต่เมื่อไร แต่ก็ตอบว่าซื้อมาตั้งนานแล้วแต่ไม่เคยเอามาใช้เพราะเคยใช้จนเบื่อแล้ว เพื่อนคนที่รวยที่สุดในกลุ่มกลับบอกว่า “เห็นก็รู้แล้วว่าซื้อมานานแล้ว ออกจะดูเย็นชะอย่างนี้” เมื่อได้ฟังก็โกรธมาก แต่ก็อวยเพื่อนๆ ด้วย จึงตัดสินใจว่าต่อไปจะต้องไม่น้อยหน้าเพื่อนอีกเป็นอันขาด ประจวบเหมาะ กับที่คุณสุวรรณถามว่าไม่อยากจะขายบริการดูบ้างหรือ จึงตัดสินใจขายบริการตั้งแต่นั้นมา

เริ่มขายบริการจากการตั้งราคาไว้สูง คือชั่วโมงละ 3,000 บาท เพราะลูกค้าส่วนใหญ่เป็นลูกค้าประจำที่เคยติดต่อกับคุณสุวรรณเรื่องอยากซื้อเวลาของจอยมาก่อน เมื่อพยายามจะซื้อแต่ก็ไม่เคยตกลงใจไปกับใคร ทำให้ลูกค้าในร้านต่างโงะงัดจันท์ว่าเป็นสาวพรหมจรรย์ คนที่ได้เป็นคนแรกก็จะเหมือนกับเป็นผู้ชนะ เมื่อตกลงใจที่จะขายบริการคุณสุวรรณได้ติดต่อและปล่อยข่าวกับลูกค้าว่า คนที่เสนอราคาสูงที่สุดจะได้นอนกับผู้ให้ข่าวเป็นคนแรก ลูกค้าจึงถึงหลายคนที่ยอมจ่ายอยากพิชิตใจที่ต่างเสนอราคาแข่งกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายที่มาต่างกลุ่มกัน หรือผู้ชายที่เคยมาทานเหล้าอยู่โต๊ะเดียวกัน ต่างก็เสนอราคาสู้กันจนราคาสูงไปถึงชั่วโมงละ 13,000 บาท และราคาก็ยังสูงอยู่จนเกือบเดือน ตอนแรกได้เงินค่าตอบแทนสูงมากจนเพื่อนๆ และรุ่นพี่อีกต่างก็บอกว่า ผู้ให้ข่าวก็ฉลาดในการใช้แผนยกระดับตนเอง ให้เป็นที่ต้องการของแขกอยู่เสมอ ผู้ให้ข่าวก็บอกไปว่าไม่ได้ตั้งใจ แต่ตอนแรกก็จะไม่ขายบริการ ภายหลังเงินขาดมือจึงต้องยอมขายเพื่อความอยู่รอด ราคาก็ตกลงมาเรื่อยๆ เมื่อเวลาผ่านไป 3 เดือน ในช่วงเดือนแรก เก็บเงินได้เกือบ 100,000 บาท เพราะลูกค้าของตัวเองไม่เว้นแต่ละวัน บางทีก็จองทั้งคืน บางทีก็จองเป็นชั่วโมง แต่ทุกคนต้องมาลิ้มลองการขายบริการของผู้ให้ข่าวซึ่งกลายเป็นสิ่งล่อใจของสถานที่บันเทิงนี้มานานแล้ว ผู้ให้ข่าวบอกว่าผู้ชายเป็นเพศที่แปลก ของที่ได้มาขายมักจะมีค่ามากกว่าอยู่เสมอ ทั้งๆ ที่เราก็มไม่ใช่สาวบริสุทธิ์แล้ว แต่ก็ยังมีราคาสูงเพราะลูกค้าได้รอคอยวันที่จะซื้อบริการมานานแล้วและการรอคอยก็ยังทำให้มีคุณค่ามากขึ้นด้วย

หลังจากนั้นมาราคาก็ลดลงเรื่อยๆ จนเท่าระดับของรุ่นพี่ที่อยู่ชั้นแนวหน้า อาจจะเป็นเพราะมีตึกริความ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดังกำประกันอยู่ บางทีลูกค้าที่ติดต่อให้ขายบริการได้ขอให้ใส่ชุดแบบฟอร์มของมหาวิทยาลัยเพื่อช่วยกระตุ้นให้มีอารมณ์มากขึ้น ซึ่งก็ไม่ได้คิดอะไรมาก

ขอให้แค่ได้เงินก็พอ ในขณะที่ผู้ให้ข่าวได้อัตราค่าตัวชั่วโมงประมาณ 2,800 บาท ก็คิดว่าตนเองยังโชคดีกว่ารุ่นพี่ที่มีอายุมากหรือน้ำตาไม่ดี ที่ได้แค่ชั่วโมงละ 1,200-1,500 บาท ตนเองยังเป็นเด็กใหม่อยู่ จึงยังขายออกหน้าร้านได้สบาย คุณสุวัฒน์ภูมิใจในตัวผู้ให้ข่าวมากโดยที่คุณสุวัฒน์ขยายเอารูปไปคิดหน้าร้านว่าเป็นดาวของที่นี่ แต่ก็ห้ามไว้บอกว่า ยังเรียนหนังสืออยู่อาจจะทำให้ตนเองเดือดร้อนได้ คุณสุวัฒน์เป็นเจ้าของกิจการที่มีความยุติธรรม พุดจริง ทำจริง คุณสุวัฒน์ไม่เก็บค่าหัวของแขกเมื่อแขกต้องการออฟเด็กออกไป ซึ่งถือกฎที่ว่าเด็กต้องทำงานที่ร้านจนกว่าร้านจะเลิก ถ้าต้องการจะกลับไปกับลูกค้าก่อนเวลาเลิกงานจะต้องเสียค่าหัวละ 500 แต่ทุกครั้งผู้ให้ข่าวมักจะรอให้เลิกงาน แล้วค่อยออกไปต่อกับลูกค้า รุ่นพี่หลายๆ คน บอกว่า เมื่อตอนพวกเขาเป็นเด็ก เขาก็เคยรับแขกแบบนี้ ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แต่ตอนนี้แค่ทำงานเสิร์ฟ ก็จะเหนื่อยตายอยู่แล้ว ถ้ามีลูกค้ามาออฟไปคงต้องผลอหลังตอนขายบริการแน่ๆ จึงคิดได้ว่า ตอนนี้อย่างเป็นเด็กควรจะคิดถึงอนาคต เก็บเงินไว้ใช้ยามลำบาก เมื่อแก่ตัวลง อาจจะไม่สามารถขายได้ราคาดีอย่างนี้อีกแล้ว จึงเริ่มหันกลับมามองตนเอง ว่าอนาคตของตนควรจะเป็นอย่างไร

ขณะนี้ก็ได้ทำงานขายบริการมาเป็นเวลาเกือบ 2 ปีแล้ว เคยคิดอย่างเด็กๆ ว่าอยากจะมีเงินมากมายเพื่อซื้อของส่วนตัวเพื่อได้โชว์คเพื่อน แต่ที่จริงแล้วเมื่อได้มีเงินและได้ซื้อของแพงๆ มาประดับกายอย่างที่เคยต้องการนั้น ก็ไม่ได้ทำให้มีความสุขขึ้นเลย หลังจากที่ได้ซื้อรองเท้า ต่างหู แหวน สร้อยคอ เสื้อผ้า กระเป๋า ไม่ซ้ำแต่ละอาทิตย์ แต่ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกดีขึ้น ต่างคนต่างควรจะมีน้ำใจและไม่มองคนจากสิ่งภายนอกหรือเครื่องประดับ จึงคิดว่าเป็นความผิดของตนเองที่เลือกเข้ากลุ่มเพื่อนผิดตั้งแต่แรก ทำให้ต้องดิ้นรนหาสิ่งของมาประดับตัวจนถึงขนาดนี้

การที่ได้มาอยู่บ้านน้ำชาย ทำให้พ่อแม่ไม่กล้าโทรมาถามบ่อยๆ เพราะอาจจะเหมือนโทรมาเช็คความเรียบร้อยทั้งที่มีผู้ใหญ่อีก 2 คนอยู่ที่บ้าน เหมือนเป็นการไม่ไว้ใจกันทางอ้อม พ่อกับแม่จึงไม่โทรมาหาซักเท่าไร ตนเองก็ไม่ค่อยได้กลับบ้าน ได้แต่บอกกับน้ำชายว่ามีงานที่คณะตอนเย็นทำให้ไปนอนบ้านเพื่อนสะดวกมากกว่า น้ำชายก็ไม่ว่าสักคำ จึงทำให้ยังได้ใจ ไม่กลับมาอนที่บ้านเป็นเดือนๆ

ในปัจจุบันผู้ให้ข่าวได้เข้ามาเรียนที่กรุงเทพฯ เป็นเวลากว่า 4 ปีแล้ว ชีวิตได้เปลี่ยนแปลงไปมากมาย ได้พบทั้งเพื่อนที่ดีและเลว ทำให้ตัวตนเองได้โตขึ้นมาก รู้จักพึ่งตนเองในเวลา 4 ปีที่ผ่านมา และได้ปิดเรื่องทั้งหมดไม่ให้ทางบ้านรู้รวมถึงเพื่อนที่มหาวิทยาลัยเดียวกันด้วย แต่เพื่อน

ที่มหาวิทยาลัยเก่าที่เคยเรียน ได้แค่ปีเดียวกลับบอกว่าทำสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อนไม่ว่าอะไร แกรมยังเป็นกำลังใจให้อีกด้วย

การป้องกันรักษาสุขภาพอนามัยและการตั้งครรรภ์

ตอนนี้ชีวิตจะเป็นไปในทางที่ดี แต่มีหลายส่วนที่ต้องคิดหนัก คือการไปตรวจเลือดที่โรงพยาบาล ผู้ให้ข่าวบอกว่าตนเองเป็นคนที่เคยคบผู้ชายมาหน้าหลายตาตั้งแต่เด็กๆ แต่ไม่เคยคิดจะไปตรวจเลือดเลย เพราะเมื่อครั้งที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับชายไม่ซ้่าหน้าตามที่เที่ยวต่างๆ โรคเอดส์ยังไม่เป็นที่กล่าวขวัญเท่าไรนัก ดูเหมือนเป็นเรื่องไม่ร้ายแรง เป็นเรื่องที่ไกลตัวเกินกว่าจะเกิดขึ้นกับเราได้ มีบ้างที่กลัวคือเมื่อครั้งที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนๆ กลุ่มเดียวกัน เมื่อผู้วิจัยถามว่าคิดว่าจะไปตรวจสุขภาพ ก็ได้ก้มหน้าและไม่พูดตอบมาสักคำเดียว

ทัศนคติเกี่ยวกับการเรียน

หลังจากที่ได้เข้าทำงานที่สถานบันเทิงแห่งนี้ ก็ได้เรียนรู้ประสบการณ์ต่างๆ มากมาย ได้เห็นชีวิตของคนหลากหลายประเภท ได้รู้จักกับความดีและความชั่วในสังคม จึงใช้เวลาทั้งหมดไปกับการหารายได้เพื่อตนเองจนลืมการเรียน ตอนนี้ได้เกรดเฉลี่ยประมาณ 2.2 และได้รับการเตือนมาจากอาจารย์ที่ปรึกษาให้ตั้งใจเรียนมากกว่านี้ จึงจะต้องกลับมาตั้งใจเรียนอีกครั้ง เพราะถ้าถูกไล่ออกพ่อแม่ พี่ชายและน้องสาวจะต้องเสียใจมากแน่ๆ เพราะน้องสาวก็เห็นคนเป็นแบบอย่างที่ดีมาตลอด พี่ชายก็เห็นว่าผู้ให้ข่าวโตแล้ว สามารถรับผิดชอบชีวิตตนเองได้ ส่วนน้ำชายและน้ำสาวจะต้องถูกพ่อแม่ติเตียน ทั้งๆ ที่น้ำชายและน้ำสาวไม่ได้มีความผิดเลย ตนเองเป็นคนที่ไม่ค่อยกลับบ้านและไม่ตั้งใจเรียน

มุมมองเกี่ยวกับอนาคต

ทัศนคติที่มีต่อการทำงานขายบริการเป็นไปในทางบวก ชอบการทำงานบริการโดยเฉพาะการได้มีเพศสัมพันธ์กับคนหลากหลายประเภท โดยที่ได้กล่าวว่า การทำงานขายบริการเป็นงานที่สนุก ไม่เสียเวลา ไม่ต้องทำงานหนัก คิดว่าจะทำอาชีพนี้ต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าตนเองจะทำไม่ไหว และถ้าจำเป็นต้องหยุดทำงานเมื่อเรียนจบ แต่ก็ยังอยากจะทำงานนี้อีก อยากมีสถานบันเทิงแบบนี้เป็นของตนเอง เพราะคิดว่าหาเงินได้ง่ายและสนุกด้วย ถ้ามีโอกาสจะทำงานนี้อีกจะไม่ลังเลใจเลย จะกลับมาทำงานนี้อีกแน่นอน ส่วนการที่ต้องปิดเป็นความลับกับครอบครัวและเพื่อนๆ นั้น ผู้ให้ข่าวกล่าวว่า ไม่ใช่ปัญหาเลย น้ำทั้งสองไม่เคยถามสักคำว่าจะออกไปที่ไหน ไปกับใคร กลับเมื่อไร จึงไม่เคยกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย

ชีวิตประจำวัน

วันที่มีเรียน, วันที่ไม่มีเรียน

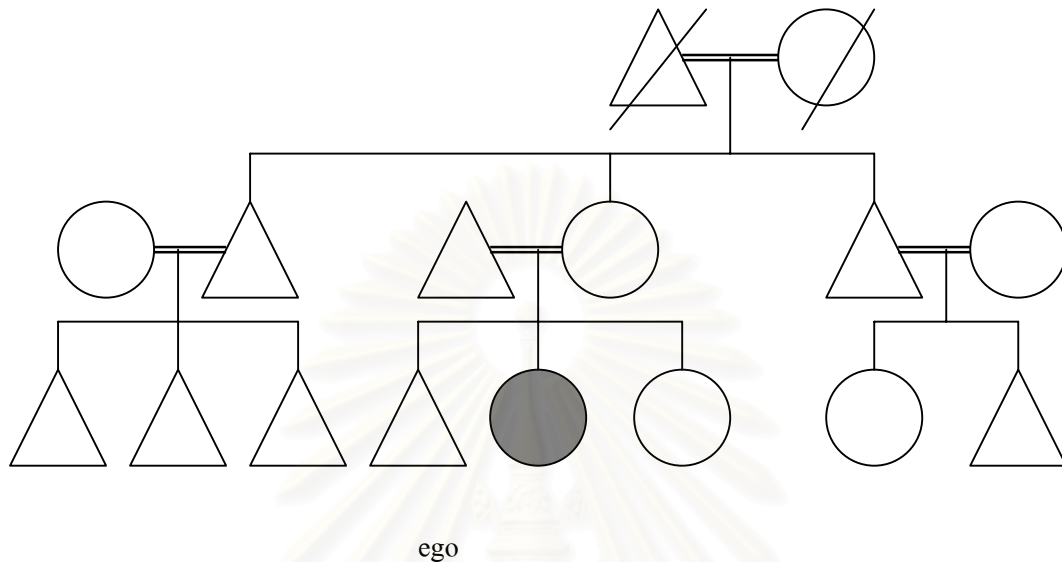
ตื่นนอนประมาณ 14.00 น. ตื่นขึ้นมาก็จะหาข้าวทาน โดยบ้านของน้ำชายจะมีอาหาร และข้าวสวยกรอบด้วยฝาชีไว้ทุกวัน เพื่อว่าใครหิวก็สามารถทานได้ทันที เมื่อหาอะไรทานแล้วก็ดูโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่นจนเย็นประมาณ 16.00 น. จะอาบน้ำและทำผม เมื่อถึงเวลา 17.00 น. จะออกเดินทางไปให้ถึงสถานบันเทิงหรือที่ทำงานก่อนเวลา 18.00 น. เมื่อไปถึงจะเปลี่ยนเสื้อผ้าและแต่งหน้า ถึง 18.30 น. ทุกคนจะเริ่มทยอยกันออกมาข้างนอก ลูกค้ายักจะเข้าประมาณ 19.00 น. เป็นคืนไป บางวันคนมาก บางวันคนน้อย มักจะเดินออกมาประมาณ 19.30 น. และเริ่มออกไปนั่งคุยกับแขก เสิร์ฟอาหารและชงเหล้า บางทีก็จะเล่นสนุกเกอร์กับแขกบางโต๊ะ จากการที่เป็นผู้หญิงที่สูงทำให้สามารถเล่นได้ดีและทะมัดทะแมงกว่าผู้ชายคนอื่นๆ พวกลูกค้ายักจะชอบมองตอนที่กำลังเล่นสนุกเกอร์ บางทีก็ต้องเอาขาพาดด้านข้างของโต๊ะเพื่อแทงลูกไกล ทุกคนก็จะมอง บางทีก็มีเสียงแซวบ้าง เป็นบางครั้ง เมื่อดูแลโต๊ะต่างๆ รวมถึงการเดินบิลเวลาแขกกำลังจะกลับ คุณสุวัฒน์จะกระซิบบอกว่าใครมาจองตัวในคืนนั้น บางทีลูกค้ายักจะบอกเองว่าวันนี้ไปกับเขา ให้เตรียมตัวให้ดี ก็จะได้แต่ยิ้มรับ เพราะเป็นเรื่องธรรมดาไปเสียแล้ว

ร้านปิดเวลา 02.00 น. บางทีลูกค้ายักจะปิดตั้งแต่ 01.00 น. แล้วแต่คุณสุวัฒน์จะสั่งว่า กลับหรือไม่กลับถ้าไม่มีใครอ้อพออกไป ก็จะเปลี่ยนเสื้อผ้า และกลับบ้าน โดยแท็กซี่ มักจะถึงบ้าน ประมาณ 1.45-2.45 น. แต่ถ้าวันใดแขกจองตัวไว้ ก็จะกลับบ้านช้าหน่อย บางทีอาจจะถึงเช้าได้ แต่สิ่งที่พยายามเลี่ยงมากที่สุดคือ การกลับถึงบ้านประมาณ 6.00-6.15 น. เพราะเป็นเวลาที่ทุกคนออกไปทำงานและไปเรียน ไม่อยากเผชิญหน้ากับน้ำชาย ไม่อยากให้ลูกพี่ลูกน้องเห็นสภาพของตนเอง หลังจากการทำงาน การดำเนินชีวิตประจำวัน ไม่แตกต่างกันระหว่างวันที่มีเรียนกับวันที่ไม่มีเรียน เพราะจอยไม่ได้ไปเรียนนานมากแล้ว และไม่เคยได้สนใจการเรียนเลย

วันที่มีประจำเดือน

มีประจำเดือนประมาณ 5-6 วัน เมื่อประจำเดือนจะใส่ผ้าอนามัยแบบสอดเพื่อป้องกันการไหลของประจำเดือน คือการใช้ผ้าอนามัยแบบสอดจะมีด้ายลวดออกมาที่สามารถเก็บด้ายไว้โดยที่ใส่ชุดขายสีดำกับกางเกงในได้ แต่ช่วงนั้นจะแฉ่งกับคุณสุวัฒน์ว่าติดไฟแดง คุณสุวัฒน์จะรับงานจนกว่าจะหมดประจำเดือนแต่การทำงานเสิร์ฟ ยังเป็นเหมือนเดิม แต่แค่ต้องระวังไม่ให้ด้ายลวดออกมาให้เห็น และคอยเปลี่ยนผ้าอนามัยแบบสอดทุกๆ 4 ชั่วโมง

ไดอะแกรมเครือญาติ

กรณีศึกษาที่ 6

ชื่อ น.ส.ศิริกร (นามสมมติ)

อายุ 21 ปี

นักศึกษาปีที่ 2 มหาวิทยาลัยรัฐ

ภูมิลำเนาเดิม จังหวัดลำปาง

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

เป็นเด็กสาวหน้าตาน่ารัก ผิวพรรณค่อนข้างขาวเหมือนคนญี่ปุ่นและชอบแต่งตัวสไตล์น่ารักแบบเด็กๆ ด้วย โดยทุกครั้งที่ผู้วิจัยนัดพบสัมภาษณ์ ผู้ให้ข่าวจะชอบใส่กระโปรงสั้นและมีสีฉูดฉาด ซึ่งมักจะบอกว่าทำให้ตัวเองดูสดใสและน่ารักขึ้นด้วย ด้วยว่ามีผมยาวตรงสีดำ และมีผมม้าบางๆ ด้านหน้า ตาดวงกลมโต พร้อมกับปากเล็ก จมูกหน้อย ทำให้ดูเป็นเด็กสาวที่น่ารักมากจริงๆ

ชีวิตวัยเด็ก

เกิดที่ลำปาง โดยอยู่กับแม่และยายตั้งแต่เล็กจนโต ตนเองเป็นเด็กเรียบร้อยตั้งแต่เล็ก แม่และยายก็บอกว่าเลี้ยงง่ายอุ้มไปไหนมาไหนได้โดยไม่งอแง เมื่อวางไว้ก็หลับทันที แม่จึงรักและทะนุถนอมมากตั้งแต่เด็ก ส่วนยายก็คอยตามใจอยู่เสมอ ส่วนพ่อมีเมียใหม่ ตอนผู้ให้ข่าวอายุได้ 5

ขวบ พ่อกับแม่แยกทางกัน แม่บอกว่าเป็นเพราะแม่เป็นคนหัวรั้น ทำตามใจตนเอง ทำให้เข้ากับพ่อไม่ค่อยได้ ต้องมีเรื่องได้ทะเลาะกันทุกวัน พ่อกับแม่ เลิกทะเลาะกันเป็นช่วงหนึ่งที่ตนเองเกิด พ่อก็กลับมาอยู่บ้านและคอยดูแลเอาใจใส่แม่ แต่เมื่อเกิดมาได้ไม่นาน พ่อกับแม่ก็ทะเลาะกันอีก แม่กล่าวว่า พ่อเป็นคนเจ้าชู้ เพราะว่าเขาหน้าตาดี ที่จริงเจ้าชู้มาตั้งแต่ตอนหนุ่มๆ แล้ว แต่แม่ก็ยังรักและคิดว่า พ่อจะเลิกทำตัวอย่างนี้ เมื่อผู้ให้ข่าวเกิด พ่อก็กลับตัวกลับใจได้ช่วงหนึ่ง แต่แล้วก็ต้องทำให้แม่เจ็บช้ำอีก พ่อมีเมียหลายคน ผู้หญิงก็ชอบพ่อกันมาก ต่างอยากจะแย่งพ่อไปจากแม่ แต่พ่อก็ยังรักลูกมาก คอยมาดูแลเอาใจใส่ แต่ก็ยังไม่วายต้องทะเลาะกับแม่ทุกที แม่เองก็เป็นคนชอบกระแนะกระแหน ประชดประชัน จนทำให้พ่อทนไม่ไหว ขอหย่าขาดจากแม่ตั้งแต่อายุ 5 ขวบ แม่จึงเป็นคนเลี้ยงลูกเอง ซึ่งมียายคอยช่วยเหลืออีกคน แม่เป็นคน ไม่มีพี่น้องจึงต้องอาศัยให้ยายช่วยเหลือลูกตั้งแต่เด็ก

ผู้ให้ข่าวเติบโตมากับแม่และยาย ซึ่งให้ความรักความเอ็นดูมาตลอด ศิริกรเรียนหนังสือที่ลำปาง โดยมีแม่ซึ่งทำงานเป็นพนักงานธนาคาร บางวันแม่จะงานยุ่งมากเพราะแม่เป็นคนขยัน จึงมักเห็นแม่เองมาทำที่บ้านอยู่เป็นประจำ ส่วนยายนั้นมีที่ดินอยู่ที่ให้คนอื่นเช่าไว้ทำสวนทำไร่ ยายจึงมีรายได้ไว้ช่วยเหลือหลานตั้งแต่เล็กจนโต ยายกับแม่เป็นผู้มีพระคุณและตั้งใจจะเลี้ยงยายและแม่ต่อไปในอนาคต ส่วนพ่อก็เคยมาเยี่ยมเมื่อตอนอายุได้ 10-15 ปี เมื่อก่อนพ่อมาเป็นประจำ แต่หลังจากที่เมียใหม่ของพ่อมีลูก พ่อก็ไม่ค่อยได้มาหา ถึงแม้ว่าบ้านจะอยู่ห่างกัน ไปเพียงประมาณ 50 กม. เท่านั้น ซึ่งก็ไม่ได้สนใจอะไร เพราะไม่เคยสนิทกับพ่อและพ่อก็ไม่เคยได้เลี้ยงตนเองมา จึงไม่เห็นว่าเป็นคนสำคัญ

ประวัติการศึกษา

ผู้ให้ข่าวเรียนที่จังหวัดลำปางตั้งแต่เด็ก ที่โรงเรียนที่มีชื่อระดับปานกลางของจังหวัด เนื่องด้วยว่าเป็นเด็กขยันทำให้ได้รางวัลนักเรียนดีเด่นประจำโรงเรียนเกือบทุกปี ชอบเรียนหนังสือ เพราะทำให้ได้รู้สิ่งต่างๆ มากมาย ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะ ทำให้ได้คะแนนสูงกว่าคนอื่น ๆ ในห้อง ได้รับเลือกเป็นหัวหน้าห้องและประธานชมรมอยู่เสมอ แม่บอกว่าภูมิใจในตัวลูกมาก และอยากให้เรียนสูงๆ จะได้มีเงินมากๆ โดยเฉพาะแม่จะย่ำให้โตขึ้นแล้วเป็นครู จึงตั้งใจที่จะเป็นครู ให้แม่ให้ได้ในอนาคต ผู้ให้ข่าวตั้งใจเรียนหนังสือมากขึ้นเรื่อยๆ และได้เรียนพิเศษเป็นอย่างหนัก เพื่อให้พร้อมสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ก่อนการสอบก็ได้อ่านหนังสืออย่างหนักจนสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐในกรุงเทพฯ

ชีวิตวัยรุ่นในมหาวิทยาลัย

เมื่อผู้ให้ข่าวสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ได้ จึงต้องขอแม่และยายย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ เพื่อจะได้เรียนหนังสือ เห็นว่าตนเองเป็นคนขยันจะต้องประสบความสำเร็จในชีวิตแน่ๆ แล้วก็ขอแม่ย้ายเข้ามาอยู่หอโดยการติดต่อกับอาจารย์ของมหาวิทยาลัย ให้ช่วยแนะนำหอพักที่อยู่ใกล้ที่เรียนและราคาถูกให้ แต่อาจารย์บอกว่า ได้ติดต่อข้างเกินไป จนหอพักของมหาวิทยาลัยถูกจองจนเต็มแล้ว จึงต้องหาห้องพักราคาถูกในละแวกมหาวิทยาลัย เพื่อความสะดวกในการเดินทาง แต่ก็ยังคงลงชื่อไว้ในหอพักมหาวิทยาลัยเพื่อว่าจะมีใครสนิทสนม ตอนย้ายมาที่กรุงเทพฯ แม่ได้เดินทางมาด้วย โดยหาห้องพักที่ดีที่สุดเท่าที่แม่จะยอมรับได้ แล้วแม่ก็เดินทางกลับไป แม่บอกว่าไม่อยากจะย้ายไว้คนเดียวมานานๆ ผู้ให้ข่าวโตแล้วต้องดูแลตนเองให้ดี รู้จักคิดรู้จักทำในสิ่งที่ถูกต้องซึ่งตนเองก็เชื่อฟังแม่ ตั้งใจเรียนและเป็นเด็กดี ในตอนนั้นแม่ส่งเงินมาให้ประมาณเดือนละ 4,500 บาท เป็นค่าห้องพักประมาณ 2,500 บาท และที่เหลือเป็นค่าอาหารและค่าเดินทาง ผู้ให้ข่าวพยายามประหยัดในทุกๆ ทางเพื่อจะได้ช่วยแม่เก็บเงิน เพราะว่าถ้าสามารถเก็บได้เดือนละนิดเดือนละหน่อย อาจจะสามารถรวบรวมเป็นเงินก้อนได้ บางเดือนจะได้บอกแม่ให้เก็บเงินไว้เพราะอาจจะรับผิดชอบจ่ายเอง

ผู้ให้สัมภาษณ์มีเพื่อนที่มหาวิทยาลัยหลายคน ส่วนใหญ่รู้จักกันจากการรับน้อง และก็ได้เป็นความมหาวิทยาลัยด้วยทำให้มีรุ่นพี่เข้ามาจีบหลายคน จึงกลายเป็นที่รู้จักในหมู่เพื่อนและรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัย รวมถึงคนอื่นที่อาศัยในหอพักเดียวกันด้วย ทำให้ได้มีโอกาสที่จะทำกิจกรรมต่างๆ มากมาย เพราะคณะต่างๆ ก็มาเชิญให้ไปร่วมงาน ผู้ให้ข่าวได้มีบริษัทโฆษณามาทาบทามให้เล่นโฆษณา แต่ผู้ให้สัมภาษณ์เป็นคนเล่นละครไม่เก่ง จึงไม่ค่อยได้งานแสดง แต่เคยถ่ายภาพนิ่งโฆษณาไอศกรีมยี่ห้อหนึ่งซึ่งในตอนนั้นได้เงินประมาณ 30,000 บาท มีความรู้สึกดีใจมากและส่งเงินกลับไปให้แม่ แม่ดีใจและปลื้มใจ ทำให้อายุจะหางานทำอีกโดยการถ่ายโฆษณานั้น ใช้เวลาแค่วันเดียวแต่กลับได้เงินมาก จึงพยายามหางานโดยมีโมเดลลิ่งมาติดต่อ โมเดลลิ่งจะหางานให้ทำแต่ขอหักค่านายหน้า 20% และต้องหัก 5% ภาษีนักแสดงด้วย (ภาษี ณ ที่จ่าย) จึงได้งานส่วนใหญ่เป็นงานโชว์ตัว ซึ่งตนเองก็ชอบงานประเภทนี้ ชอบแต่งตัวสวยๆ และไม่ต้องทำอะไรมาก แค่นั่งยิ้มก็ได้เงินประมาณ 2,000-3,000 บาทต่อวัน จากการที่เคยเป็นพรีตตี้ให้งานโชว์รถยนต์ตามงานแสดงต่างๆ ต้องแต่งตัวไปมาก แต่เพื่อเงินก็ยอมทำ จนมีงานอยู่งานหนึ่งที่ได้รับการติดต่อให้ไปโชว์ตัว ต้องใส่เสื้อเกาะอก เอวลอย กระโปรงสั้นและรองเท้าบู๊ทสูง เมื่อไปทำงานอยู่ 4 วัน ตอนเย็นของวันสุดท้ายมีผู้ชายวัยกลางคนเอาเบอร์โทรศัพท์มาให้ในมือแล้วก็กำชับว่าให้โทรมาหาด้วย จะมีรางวัลให้ ตอนแรกก็ไม่เข้าใจ เลยไปปรึกษาเพื่อนที่เป็นพรีตตี้ด้วยกัน เพื่อนๆ จึงอธิบายว่ากำลังโชคดี จะมีเสียมา

เลี้ยง เพื่อนๆ บอกว่าทุกคนเขาก็ทำกันอย่างนี้โดยจะมีผู้ชายรวยๆ เข้ามาติดต่อให้เป็นเพื่อนเที่ยว ไปเที่ยวไปกินข้าวดูหนังก็จะทำให้เสียทั้งหลายยอมควักเงินมาเลี้ยงดูเราตลอดไป คอยเอาใจนินทาใจน่อยก็มีของขวัญมาให้ และมีเงินเดือนให้ทุกเดือน เพียงแค่เราไม่บอกใคร และทำตัวดีๆ ให้เป็นที่น่าเอ็นดู เสียพวกนี้ก็จะส่งเสียเราไปจนแก่ เมื่อได้ยินดังนั้นก็สนใจ อยากรู้ว่ามันเป็นอย่างไร และเพื่อนๆ ก็บอกว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคนเขาก็มีกัน เพียงแต่ตนเองโชคดีกว่าที่จะมีคนมาส่งเสียเลี้ยงดูเป็นการถาวร จึงได้โทรศัพท์ติดต่อไปให้เสียได้มาเจอกัน หลังจากทำงานเลิกแล้ว

ผู้ให้ข่าวได้นัดเจอกับเสียคนนี้อีกเมื่องานเลิกแล้ว หลังจากที่กำลังเปลี่ยนเสื้อเสร็จ เขาก็เข้ามาแนะนำตัว ศิริกร ได้เรียกเสียคนนั้นว่าคุณอายุสิทธิ์เพราะท่าทางเขาจะอายุประมาณพ่อของผู้ให้สัมภาษณ์ คุณอายุสิทธิ์เป็นผู้ชายร่างท้วม ท่าทางดูจริงจังแต่เมื่อได้พูดคุยแล้ว ก็เห็นว่าไม่น่าจะเป็นอันตรายอะไร เมื่อออกไปทานข้าวกับอายุสิทธิ์บ่อยๆ อายุสิทธิ์ซื้อมือถือให้และซื้อของมาให้บ่อยๆ จึงเห็นว่าคุณอายุสิทธิ์เป็นคนใจดี ได้ติดต่อกันเรื่อยมา บางทีคุณอายุสิทธิ์ก็แสดงออกท่าทีที่มากเกินความเป็นอาและหลาน เริ่มมีการจูมมือ โอบกอด แต่ก็คอยหลบเลี้ยงอยู่เสมอ ผู้ให้ข่าวไม่ได้ชอบอายุสิทธิ์อย่างที่เพื่อนๆ คิด ถึงแม้ว่าจะชอบมีแฟนคุณเป็นผู้ใหญ่ แต่ก็ไม่ใช่มีแฟนแก่คราวพ่อแบบนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์เริ่มรู้สึกไม่สบายใจเพราะมีเพื่อนๆ ที่มหาวิทยาลัยเห็นเดินกับอายุสิทธิ์บ่อยๆ บางคนเมื่อเจอกันโดยบังเอิญและยกมือไหว้เขาเพราะคิดว่าอายุสิทธิ์เป็นพ่อ จึงต้องค่อยๆ ปลีกตัวจากอายุสิทธิ์มากขึ้นทุกที แต่ก็โชคดีในช่วงนั้นภรรยาของอายุสิทธิ์เริ่มรู้ระแคะระคาย ทำให้อายุสิทธิ์ต้องหยุดติดต่อไปช่วงระยะหนึ่ง ดีใจที่ไม่ต้องเป็นคนบอกเลิกเอง กลัวว่าคุณอาจจะเสียใจ

ผู้ชายที่เข้ามาจีบมีมากมาย ทั้งรุ่นพี่และเพื่อนในรุ่นเดียวกัน มีความภาคภูมิใจในตนเองที่เป็นคนเด่นดัง จนรุ่นพี่คนหนึ่งชื่อแมนมาจีบ พี่แมนเป็นหนุ่มหน้าตาดี ท่าทางจะร่ำรวยเพราะขับรถแพง สาวๆ คลั่งไคล้ในความหล่อและรวยของเขา ส่วนตนเองก็เคยได้ยินชื่อนี้แต่ก็ไม่เคยได้รู้จักจริงๆ เขาเดินเข้ามาคุยด้วย และก่อนจะลาไปก็ขอเบอร์โทรศัพท์มือถือไปด้วย ทั้งสองคบกันประมาณ 2 เดือน และได้มีเพศสัมพันธ์กันซึ่งเป็นครั้งแรกที่เสียพรหมจรรย์ ตอนแรกกลัวแต่ก็อยากลอง เห็นเพื่อนๆ เขาเล่ากันอย่างนุ่นอย่างนี้ จึงมีเพศสัมพันธ์กับเขาในห้องพักของเราเอง ในครั้งแรกพี่แมนใส่ถุงยางโดยเขาเป็นคนเตรียมมา ก็ไม่รู้ต้องทำอะไร แต่เท่าที่รู้คือว่าเจ็บไปหมด และตกใจกลัวว่าตนเองจะไม่ถูกใจเขา พี่แมนถามว่านี่เป็นครั้งแรกของเราหรือเปล่า และเมื่อรู้ว่าเป็นเช่นนั้น เขาได้เข้ามาจูบที่หน้าผากหนึ่งทีและบอกให้ใจเย็นๆ ไม่ต้องกลัว ตนเองก็ทำตามที่เขาบอก เพราะก็อยากทำเหมือนกัน อยากให้มีคนมารักมาเอาใจใส่ตนเอง ผู้ให้ข่าวชอบการไปไหนต่อไหนกับแฟน เพราะเขารู้จักพูดเอาใจ อยู่ด้วยกันแล้วสบายใจ อยากจะอยู่กับเขาตลอดไป

หลังจากที่มีเพศสัมพันธ์กันครั้งแรก พี่แมนหายตัวไปประมาณ 3-4 วัน เมื่อพยายามติดต่อแต่ไม่สามารถติดต่อได้ เริ่มเกิดความกังวลใจ รู้สึกว่าจะเห็นเราเป็นของเล่น คิดกับตนเองว่า “หรือนี่ที่เขาเรียกว่า...ฟินแล้วทิ้ง” กลัวว่าจะถูกผู้ชายหลอก จึงพยายามติดต่อจนได้เจอตัว เขาบอกว่าป่วยต้องเข้าโรงพยาบาล จึงไม่ได้ทำอะไร แล้วทั้งสองคนก็ยังคงมีเพศสัมพันธ์กันเรื่อยๆ จนเวลาผ่านไปอีกประมาณเกือบ 2 เดือน ผู้ให้ข่าวได้รับโทรศัพท์มือถือ โดยคนที่พูดสายด้วยได้บอกว่า “พี่แมนมีเมียอยู่แล้วย่มาแย่งผัวคนอื่น ผู้หญิงหน้าด้านไม่มีขางอาย หาผัวเองไม่เป็น” เมื่อได้ยินดังนั้นถึงกับน้ำตาซึม ตกใจมากที่ได้ยินเช่นนั้น ไม่เคยคิดจะแย่งสามีใคร เพราะไม่รู้จริงๆ ว่าเขามีแฟนอยู่แล้ว ได้ยินก็ตกใจจนตัวสั่น มือเท้าเย็น รู้สึกเหมือนคิดอะไรไม่ออก ทุกอย่างว่างเปล่าไปหมด เหมือนกับสันหลังวาบเย็นจนถึงต้นคอ ผู้ให้ข่าวร้องไห้อยู่หลายชั่วโมง จนต้องทำให้ถามพี่แมนด้วยตนเองโดยตรง เขาบอกว่าเป็นเรื่องไม่จริง มีแต่เราเพียงคนเดียว เขาบอกว่ามีผู้หญิงมาชอบพอหลายคน คงต้องมีบ้างที่จะถูกหมั้นไว้หรือถูกกลั่นแกล้ง ถ้าคิดอยากจะเป็นแฟนของเขาต่อไป ก็ต้องอดทนอย่าไปเชื่อพวกปากหอยปากปู ขอให้เชื่อที่เขาพูดเพียงคนเดียว แล้วทีหลังก่อนจะเชื่อคนอื่น ขอให้ถามให้ดีก่อน อย่าคิดนไปก่อนใช้ ซึ่งเมื่อได้ยินดังนั้นก็อุ่นใจ เห็นว่าเขาเป็นคนดีจึงคิดว่าต่อไปนี้จะไม่เชื่อคนอื่นนอกจากเขาอีก

ผู้ให้ข่าวยังคงคบกับพี่แมนต่อไป จนวันหนึ่งเพื่อนๆ ได้ชวนทั้งสองคนไปเที่ยวพัทยา จึงได้เดินทางไปกับเพื่อนๆ อีก 6 คน ได้เที่ยวทะเลโดยเขาขับรถให้เราขับเพื่อนอีก 3 คน นั่งไปด้วย ส่วนที่เหลือนั่งรถไปอีกคัน การเที่ยวครั้งนี้ได้มีเวลาอยู่กับสองต่อสองบ่อยๆ เพราะเพื่อนๆ ก็รู้เห็นเป็นใจ เห็นว่าทั้งสองรักกันมาก จึงได้จัดให้อยู่ในห้องเดียวกัน ในระหว่างการไปเที่ยวพัทยา ทั้งกลุ่มได้ไปเที่ยวที่ดิสนีย์แลนด์แห่งหนึ่ง หลังจากที่ได้ตื่นและได้ทานอาหารเช้า พี่แมนก็ได้เจอเพื่อนกลุ่มหนึ่งในสถานที่นั้นเช่นกัน บรรยากาศในที่นั้นออกค่อนข้างมืด ผู้ให้ข่าวกับเพื่อนๆ เต้นอยู่ที่กลางฟลอร์ แต่พี่แมนนั่งทานเหล้าและสูบบุหรี่อยู่ที่โต๊ะคนเดียว จนเพื่อนๆ มาเจอเขาได้พูดคุยกัน แต่เราก็ไม่ได้สนใจ เห็นว่าเป็นคนรู้จักกันก็ไม่อยากเข้าไปรบกวน จึงเดินต๋อ สักพักและเดินไปเข้าห้องน้ำ เมื่อเดินออกมาเจอกับเพื่อนของเขา 3 คน กำลังจะเดินเข้าห้องน้ำเหมือนกัน ผู้หญิงทั้งสามคนทักว่า “เป็นแฟนของแมนหรือคะ?” จึงก็พยักหน้าและตอบรับ เพื่อนของเขาก็กล่าวว่า “แหม...หน้าตาน่ารักจัง...แต่ไม่รู้เธอว่า...” พวกเขาทำท่าเหมือนจะพูดต่อ แต่เสียงในดิสนีย์แลนด์ดังมากจนไม่สามารถพูดกันรู้เรื่อง จึงขอตัวออกมา เมื่อเดินกลับมาที่โต๊ะ เพื่อนทุกคนยังเต้นอยู่ที่กลางฟลอร์ แต่พี่แมนได้หายตัวไป เดินหาทำอะไรก็ไม่เจอ ไปรอที่หน้าห้องน้ำชายก็ไม่ออกมา จนเดินไปหาที่บาร์ก็ไม่เห็น จึงตัดสินใจเดินไปหาที่รถ เพื่อว่าจะกลับไปเอาของ ผู้ให้ข่าวใช้เวลาหาพี่แมนเกือบครึ่งชั่วโมง จนเดินไปหาที่รถก็เจอเขากับผู้หญิงคนหนึ่งนั่งจุกันอยู่ในรถ ตน

เองตกใจมาก ทำอะไรไม่ถูก จึงได้เดินกลับเข้ามาในคิสโก้เชค และเดินไปนั่งร้องไห้ในห้องน้ำหญิง อยู่คนเดียว ไม่อยากบอกเพื่อน เพราะทุกคนคิดว่าตนเองเป็นคนสวย ต้องไม่มีวันถูกผู้ชายสวมเขา อย่างนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่รู้สึกเหมือนว่าตนเองถูกหลอก ปลดปล่อยให้ผู้ชายชั่วๆ มาหลอกอยู่ได้เกือบปี เมื่อร้องไห้เสร็จก็เช็ดน้ำตาแล้วเดินออกจากห้องน้ำ กลับมาที่โต๊ะซึ่งเพื่อนๆ อยู่กันพร้อมหน้า แต่พี่แมนก็ยังไม่กลับมา เพื่อนๆ ถามถึงและบอกว่านี่ว่าทั้งคู่แอบหนีไปจูจี้กันสองต่อสองก็เลยไม่ได้เดินไปตาม ผู้ให้ข่าวโกหกเพื่อนๆ ว่า เขาคุยอยู่กับเพื่อนข้างนอก ไม่เคยคิดจะเล่าเรื่องจริงให้ใครฟัง ไม่อยากให้เป็นเพื่อนดูถูกว่าเป็นถึงความหาวิทยาลัย ถูกผู้ชายหลอกสวมเขาให้เกือบเป็นปี จึงเก็บความลับนี้ไว้ จนเขาเดินกลับเข้ามานั่งที่โต๊ะ เมื่อถามว่าไปไหนมา เขาก็ยังโกหกหน้าด้านๆ ว่า “ไปห้องน้ำมา”

เมื่อทุกคนกลับมาจากพัทยา ทุกอย่างก็เดินไปด้วยดี ผู้ให้ข่าวไม่ได้ปริปากถาม หรือแสดงอาการอะไรให้เขาได้รู้เลย ได้แต่เก็บเรื่องนี้ไว้คนเดียว คิดไตร่ตรองว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป ที่จริงแล้วไม่ชอบการอยู่คนเดียว กลัวว่าถ้าเลิกกับเขา ก็จะต้องเหงาและต้องเริ่มคบกับคนอื่นอีก เสียเวลา ไม่อยากให้ต้องเลิกกัน สิ่งที่ต้องการคือให้เขากลับใจมารักเราคนเดียว ถึงแม้ว่าจะเป็นวิธีการที่ยากที่สุดก็ตาม แต่ก็ไม่รู้ว่าจะพูดว่าอย่างไร จึงเก็บความคับข้องใจนั้นเรื่อยมา เวลาผ่านไปเรื่อยๆ ก็เริ่มระแวงไม่ไว้ใจเขามากขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็ไม่เคยปริปากได้แต่คิดอยู่ในใจว่าตนเองจะทำอย่างไรต่อไปดี ควรจะถามไปตรงๆ หรือควรจะสืบดูให้แน่ก่อน แต่ระหว่างที่คิดนั้นก็ต้องเผชิญกับเหตุการณ์หนึ่งคือ ในบ่ายของวันหนึ่งพี่แมนมารับไปทานข้าวที่สยามสแควร์ ขณะกำลังขับรถเข้าไปจอด ก็มีคนโทรศัพท์เข้ามาหาที่มีมือถือของผู้ให้ข่าวเมื่อรับสายกลับกลายเป็นขอสายพี่แมน จึงส่งต่อให้ได้คุยกัน ผู้หญิงในโทรศัพท์กล่าวว่า “ซัน ซัน... เป็นแฟนของพี่แมนมาเกือบ 3 ปี เธอเป็นใคร ทำไมไม่รู้จักคิดก่อนจะแย่งแฟนคนอื่น ต่อไปนี่รู้ไว้ด้วยอย่ามายุ่งกับแฟนชาวบ้านเขาอีก” ผู้ให้สัมภาษณ์จำเสียงของผู้หญิงคนนี้ได้ เพราะเป็นคนที่เคยโทรมาต่อว่าหลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยเชื่อว่าเป็นความจริงเลย แต่ครั้งนี้เขาถูกบังคับให้ส่งมือถือให้เราได้คุยด้วย ซึ่งเป็นการยืนยันได้ว่าเรื่องทั้งหมดเป็นความจริง

ทั้งสองคนนั่งเงียบอยู่ในรถ รู้สึกอึดใจไปกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด ส่วนเขาก็นั่งเงียบ ไม่ได้อธิบายออกมาแม้แต่คำเดียว เราก็ไม่รู้ว่าจะพูดอะไร จนผ่านไปได้สักครู่เขาก็พูดขึ้นมาว่า “พี่จะไปส่งที่หอพักนะ...” และนั่นก็คือคำสุดท้ายที่ได้ยินจากปากของเขา เมื่อขับรถไปส่งคนที่หอพัก ก็ไม่เคยติดต่อกลับมาอีก ไม่เคยมาหาหรือได้เจอกันอีกเลย หลังจากนั้นก็ได้รู้ความจริงว่า เขามีแฟนอยู่แล้ว ซึ่งเป็นคนที่โทรศัพท์มาด่าว่าบ่อยๆ โดยที่ทั้งสองได้คบกันมานานมากแล้ว และวันถัดจาก

การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของผู้ให้ข่าวกับพี่แมน ที่เขาหายไปหลายวันเพราะไปเที่ยวกับแฟนที่ต่างจังหวัด แต่มาหลอกว่าตนเองป่วยเข้าโรงพยาบาล ส่วนผู้หญิงที่จับกันในรถที่พธยาเป็นแฟนอีกคนที่เขาไม่ได้จริงจังก่อน แต่เก็บไว้สำหรับมีเพศสัมพันธ์ด้วยเฉยๆ เมื่อได้รับรู้เรื่องทั้งหมดก็รู้สึกดีใจปนเสียใจ เสียใจที่ตนเองถูกหลอก เสียใจเพราะยังรักเขาอยู่ แต่จิตใจที่ได้รู้ความจริงก่อนที่จะถลำลึกไปมากกว่านี้ จึงตั้งใจไว้ว่าจะไม่รักใครจนหมดหัวใจอย่างนี้อีก ต่อไปนี้จะต้องฉลาดและรู้ทันคน จะไม่ไว้ใจ ไม่เชื่อใจผู้ชายอีกเป็นอันขาด

หลังจากนั้นได้กลับไปติดต่อกับอายุสิทธิ์อีกครั้ง เขาได้เข้ามาปลอบใจและให้คำปรึกษาอย่างดี รวมถึงเตือนให้ผู้ชายให้คิดก่อนที่จะตกลงเป็นแฟนด้วย ตนเองซึ่งกำลังอยู่ในช่วงที่เสียใจและกำลังเหงา จึงได้ออกไปเที่ยวกลางคืนและเขาก็ได้เลี้ยงไวน์ ดื่มแล้วก็เมาแต่ก็ยังพอมีสติ จึงตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับอายุสิทธิ์ ในคืนนั้นเป็นต้นมา ทั้งสองเข้ากันได้ในหลายๆ เรื่อง ผู้ให้สัมภาษณ์ชอบความเป็นผู้ใหญ่ที่คอยให้คำแนะนำ ทำให้รู้สึกที่ตนเองปลอดภัยและได้รับการคุ้มครอง จึงเริ่มชอบอายุสิทธิ์และอยากให้เขามาอยู่ด้วยกัน แต่เขาก็มีลูกมีเมียที่ต้องรับผิดชอบ บางครั้งก็ลืมตัวเริ่มออกลายหึงหวง บางทีก็เริ่มประชดประชันเสียดสีโดยไม่ได้ตั้งใจ ผู้ให้ข่าวบอกว่าตนเองก็ไม่อยากเป็นอย่างนั้น แต่มันไม่เหลือความไว้วางใจให้กับผู้ชายคนไหนแล้ว รู้ว่าเขามีลูกมีเมียแล้ว แต่เราก็ถือว่าเป็นเมียเหมือนกัน เพราะอายุสิทธิ์ก็ส่งเสียให้เงินเดือนละ 5,000 บาท แต่ผู้ให้ข่าวก็อยากได้คนที่จะมาดูแลตลอดเวลาไม่ใช่ต้องคอยสลับเวรเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา อยากมีแฟนแบบไม่ต้องหลบซ่อนสามารถควงแขนกันไปดูหนังโดยไม่ต้องอายหรือหลบซ่อนใคร จึงค่อยๆ กลายเป็นคนจับบ่น เจ้าอารมณ์ ชอบประชดประชัน ชอบจับผิดและหาเรื่องอยู่ตลอดเวลา ทั้งคู่เริ่มทะเลาะกันหนักขึ้นทุกที บางทีตนเองก็รู้สึกตัวว่าผิดก็จะแกล้งร้องไห้ให้เขาขอโทษและปลอบใจ แต่เมื่อใช้มุขนี้บ่อยๆ เขาก็เริ่มรำคาญบางครั้งก็ตวาด จนทนไม่ไหวเราก็ตวาดกลับไป บางครั้งตนเองโกรธก็จะขว้างของใส่และทำลายของต่างๆ รอบตัวด้วย จนสถานการณ์เลวร้ายลงทุกที อายุสิทธิ์ให้ 10,000 บาท แล้วก็หายไปไหนก็ลืมหมด ติดต่อย่างไรรู้ไม่ได้สักที แล้วก็ไม่เคยได้เจอกับเขาอีก

การเข้าสู่อาชีพโสเภณี

หลังจากที่เลิกกับอายุสิทธิ์ไปก็กลับไปรับงานพริตตี้ก็อีก เพราะเงินที่ได้มาก็เริ่มไม่พอค่ากินค่าอยู่แล้ว งานนี้โมเดลลิ่งติดต่อให้ไป 3 วัน พร้อมทั้งติงมาว่า หน้าแก่ลง ทำทางคร่ำเครียด ให้อุดูแลสุขภาพตนเองให้ดีกว่านี้ ไม่เช่นนั้นก็จะไม่สามารถรับงานไหนได้อีก จึงเริ่มพยายามดูแลตนเองให้มากขึ้นด้วยการกินผลไม้ มีการออกกำลังกายทุกวันช่วงนี้การเรียนตกต่ำลงมาก เพราะทั้งเรื่องพี่แมน คุณอายุสิทธิ์ และเรื่องเงิน ทำให้เริ่มเรียนไม่รู้เรื่องบางครั้งเหม่อลอยบ่อยๆ ผู้ให้ข่าวบอกว่ามี

เรื่องต้องคิดตลอดเวลา บางทีก็ไม่อยากไปเรียน อยากนอนพักอยู่เฉยๆ โดยไม่ต้องสนใจโลกรอบตัว อยากกลับบ้านไปหาแม่และยาย แต่ก็ไม่ว่าจะกลับไปทำไม มีแต่จะทำให้พวกเขาต้องมารับรู้เรื่องราวและคิดมากตามไปด้วย จึงตัดสินใจติดต่อโมเดลลิ่งให้ส่งงานประเภทอื่นๆ มาให้อีกด้วย

โมเดลลิ่งได้ติดต่อให้ไปทำงานอีกแบบคือ การไปเที่ยวกับคณะข้าราชการระดับต่างๆ เมื่อเวลามีการจัดสัมมนาจะมีคนโทรมาติดต่อหาเด็กผู้หญิงไปคอยเอาใจเสี่ย แต่โมเดลลิ่งจะจัดผู้หญิงประมาณ 5-10 คนขึ้นรถตู้และไปเจอลูกค้าที่โรงแรมนั้นๆ การออกทัวร์แต่ละครั้งเงินที่ได้ตกราว 10,000 กว่าบาท แล้วแต่จำนวนวันที่ได้จองไว้ เมื่อรับงานนี้ก็ได้ทราบว่าต้องมีการขายบริการกับลูกค้าด้วย แต่ก็ไม่สนใจ เพราะก็เคยมีเพศสัมพันธ์กับคุณอายุทรี ซึ่งมีอายุประมาณนี้เช่นเดียวกัน เพื่อว่าจะได้เจอคนอย่างนั้นอีก ที่จริงอยากได้เงินมากกว่า จึงต้องไม่สนใจกับสิ่งอื่นนอกจากรายได้ที่สามารถเลี้ยงตนเองต่อไป โดยได้ออกขายบริการประเภทนี้ประมาณเดือนละครั้ง แต่ระหว่างนั้นได้ขายบริการโดยผ่านการติดต่อมาจากโมเดลลิ่ง ที่ในโมเดลลิ่งจะส่งลูกค้ามาให้อาทิตย์ละครั้ง-สองครั้ง แต่ส่วนใหญ่จะเป็นนักการเมือง ข้าราชการ จะต้องเป็นคนใหญ่คนโตที่ใช้เงินทีบมาก รู้สึกดีใจที่ขายบริการให้กับคนใหญ่คนโตเท่านั้นเพราะตนเองก็ไม่อยากทำอาชีพนี้อย่างเป็นล่ำเป็นสัน แค่อายุเก็บเงินไว้เรียนและซื้อของ อยากเรียนในให้จบไวๆ จะได้กลับบ้านที่ลำปาง คิดถึงแม่และยาย เกล็ดยดกรุงเทพฯ และอยากกลับบ้าน

ผู้ให้ข่าวทำงานขายบริการด้วยความจำทน เพราะสาเหตุที่มาทำให้เกิดจากความขัดสนด้านเศรษฐกิจ อยากเลิกอาชีพนี้เสียที ไม่อยากกลับไปพึ่งแม่ คิดว่างานนี้เป็นงานที่สกปรกและขายร่างกายตนเองเหมือนผักเหมือนปลา แต่ยังคงรับงานอยู่เพราะหางานอื่นที่สบายและได้เงินมากอย่างนี้ไม่ได้แล้ว จึงต้องจำยอมทำอาชีพนี้ต่อไปอย่างเสียดายไม่ได้ ที่ไม่ชอบการทำงานขายบริการเพราะส่วนใหญ่ คนใหญ่คนโตมักจะเป็นผู้ชายวัยประมาณ 50-65 ส่วนใหญ่เป็นคนแก่ ผิวหนังย่น ขนมาก บางคนหัวก็ล้าน ปากก็เหี้ยน ฯลฯ ไม่เห็นเป็นเหมือนอายุทรีเลย บางครั้งต้องจำยอมพูดเอาใจให้เหล่าลูกค้าแก่เหล่านี้มีความสุขบางครั้งก็ต้องทนพูดไปว่า ร่างกายบึกบึนล้ำสันเหมือนคนหนุ่ม หรือบางทีก็ต้องทนพูดชมว่าขอบพุงที่มันโย้ออกมาข้างหน้าว่าคุณน่ารัก ผู้ให้ข่าวบอกว่าเบื่อกจากการต้องทนโกหกเพื่อทำให้คนแก่เหล่านั้นพอใจ บางทีเมื่อกำลังจะมีเพศสัมพันธ์วัยอะเพศของบางคนก็ไม่สู้ เราก็ต้องพยายามยั่ววนและทำให้เกิดอารมณ์ แต่บางทีก็ไม่ได้ผล แทนที่จะได้ทำงานเสร็จๆ ไป กลับกลายเป็นสถานการณ์ที่ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปดี บางทีก็ต้องพูดปลอบใจเพื่อทำให้ลูกค้ามีกำลังใจมากขึ้น

ผู้ให้สัมภาษณ์เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า อยากกลับบ้าน อยากจะกลับไปอยู่ที่ลำปางแบบถาวร และจะไม่ปรืปากบอกเรื่องการทำงานบริการนี้กับใครทั้งสิ้น ส่วนแม่และยายนั้น ก็จะไม่มีการบอกเด็ดขาด ตอนนี้แม่กับยายก็ติดต่อกันเป็นประจำโดยมักจะโทรเข้ามาที่หอพัก หอพักมีโทรศัพท์ 5 สายอยู่ที่ชั้น 1 เมื่อโทรเข้ามาจะต้องให้โอเปอเรเตอร์เรียกให้ลงมาคุยข้างล่างบางทีแม่และยายโทรมาตลกๆ แล้วโอเปอเรเตอร์ไม่สามารถหาตนเองเจอได้ ก็จะแก้ตัวกับแม่และยายว่ากลับไปแล้ว หรือบางทีก็จะบอกว่าต้องไปทำรายงานและต้องค้างบ้านเพื่อน แม่กับยายไว้ใจก็จะไม่ซักถามมาก ตนเองก็จะรอดตัวไปทุกครั้ง และแม่ก็ไม่สามารถลงมากองทัพฯได้บ่อยๆ ด้วยเพราะต้องทำงาน และต้องดูแลยาย แม่ไม่อยากจะปล่อยยายไว้คนเดียว ทำให้รู้ว่าช่วงนี้สามารถทำงานเก็บเงินแล้วจะได้กลับบ้านเร็วๆ

การป้องกันรักษาสุขภาพอนามัยและการตั้งครรภ์

เมื่อผู้วิจัยกล่าวถึงการตรวจร่างกายที่ควรมีเป็นประจำ ผู้ให้ข่าวได้กล่าวว่า เคยไปตรวจที่คลินิกใกล้หอพักแต่ก็ไม่ได้เป็นอะไร ครั้งต่อไปหมอก็นัดไว้ แต่ก็ไม่ได้ไปอีกเลย เพราะค่าตรวจประมาณ 200 บาทต่อครั้ง ผู้ให้ข่าวจึงต้องป้องกันตั้งแต่ด้านแรกโดยบังคับให้แขกทุกคนใส่ถุงยาง ซึ่งบางคนก็อดอด แต่ส่วนใหญ่ก็จะยอมใส่ถุงยางทั้งนั้น ที่จริงตนเองอยากจะตรวจสุขภาพบ่อยๆ แต่ก็ไม่อยากเสียเงิน ส่วนคลินิกที่มีการตรวจราคาถูกก็อยู่ไกล และคนไปขอใช้บริการเป็นจำนวนมาก การตรวจร่างกายและเลือดจึงเป็นเรื่องที่ลำบาก แต่ถ้ามีคลินิกที่ตรวจราคาถูกที่อยู่ใกล้ๆ บ้านก็จะไปตรวจทุก 2 เดือน

ทัศนคติเกี่ยวกับการเรียน

ผู้ให้ข่าวขาดเรียนบ่อยครั้ง ไม่ค่อยได้ตั้งใจเรียนอย่างที่เคยตั้งใจไว้ เคยเป็นคนที่ตั้งใจเรียนมาก แต่ตอนที่มีเรื่องต้องคิดมาก หมดกำลังใจในการเรียน โดยขาดเรียนไปเรื่อยๆ เกือบ 1 เดือน เพื่อนๆ เคยต้องพึ่งพาเราตอนสอบ แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นว่าเพื่อนๆ ต้องช่วยเหลือซื้อให้เพราะแทบไม่เข้าเรียนเลย โดยไม่สนใจว่าวันไหนจะมีเรียนก็โหมง เพราะไม่อยากเข้าเรียน แต่หลังจากการสัมภาษณ์ได้บอกกับผู้วิจัยว่า ต่อไปนี้จะพยายามกลับไปเรียนให้มากขึ้น เพื่อจะได้เรียนจบและได้กลับไปอยู่ที่ลำปางไวๆ ซึ่งฝันบอกว่าที่ขาดเรียนไปเนื่องด้วย ตามบทเรียนไปทันเข้าไปนั่งฟังก็ไม่รู้เรื่อง แต่ตอนนี้ฝันจะขอให้เพื่อนสอนให้ จะได้เข้าใจและกลับไปเรียนได้อย่างต่อเนื่อง

มุมมองเกี่ยวกับอนาคต

คิดว่าจะเลิกทำอาชีพนี้เมื่อเก็บเงินได้ก้อนหนึ่ง แล้วจะไม่หวนกลับมาทำอาชีพนี้อีก และจะไม่มีการบอกใครให้ได้ว่าไม่รู้ ไม่ว่าจะเป็นแม่ ขยาย หรือเพื่อนที่มหาวิทยาลัยก็ตาม ซึ่งตอนนี้เพื่อนๆ ก็ไม่เคยได้รู้เลยว่าตนเองขายบริการ ทุกคนต่างเรียนต่างอยู่ เมื่อเรียนเสร็จก็แยกย้ายกันกลับบ้าน ไม่มีใครสนใจใคร จึงสามารถออกไปทำงานตอนกลางคืนได้โดยไม่มีใครรู้เห็นเรื่องนี้เลย และไม่เคียดจะบอกเรื่องนี้กับใครเพราะรับไม่ได้ถ้ามีคนมาดูถูกดูแคลน หรือตราหน้าว่าเป็นผู้หญิงหาเงิน

ชีวิตประจำวัน

วันที่มีเรียน

บางครั้งตื่น 11.00 น. บางครั้ง 14.00 น. ส่วนใหญ่มักจะขาดเรียนจึงนอนอยู่ที่ห้อง แต่ถ้ามีอารมณ์อยากไปเรียน ก็จะไปบ้าง เมื่อเรียนหนังสือเสร็จก็จะเดินทางกลับหอพัก ซื้อขนมมานั่งรับประทานพร้อมดูโทรทัศน์จนถึงเย็น ตอนเย็นๆ มักจะรอรับโทรศัพท์จากโมเดลลิ่ง เพื่อตามตัวไปทำงาน บางที่มีงาน บางที่ไม่มีงาน แล้วแต่ตามที่โมเดลลิ่งจัดให้ จะเริ่มแต่งตัว ทำผมประมาณ 18.00 น. และออกไปขายบริการตามเวลาที่นัดแนะไว้ หลังจากนั้นมักจะกลับมาตอนเช้า เพราะส่วนใหญ่คนใหญ่คนโตชอบการนอนค้างทั้งคืน จึงได้ค่าจ้างแบบเหมาทั้งคืนอยู่เสมอซึ่งบางคืนก็สามารถทำเงินได้มากถึง 15,000 บาท แต่บางครั้งก็ได้เงินน้อยเพราะเป็นขาประจำหรืออวัยวะเพศชายไม่แข็งแรง ทำให้ลูกค้าจากที่จองไว้ทั้งคืนก็ยกเลิกกลายเป็นหนึ่งชั่วโมงไปโดยปริยาย มักกลับบ้านประมาณ 05.00-07.30 น.

วันที่ไม่มีเรียน

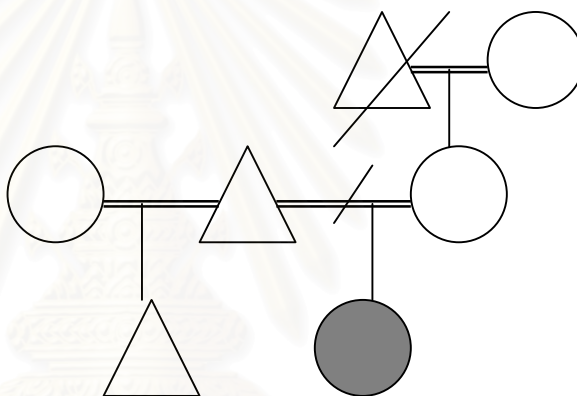
ตื่นนอนตามปกติ ไม่สนใจว่าจะต้องออกไปไหนหรือไม่ บางทีก็จะนั่งดูโทรทัศน์อยู่ที่บ้านตลอดทั้งวัน ไม่ก็จะออกไปเดินเที่ยวตามสยามสแควร์ ส่วนใหญ่กลับมาตอนบ่ายแล้วก็จะนั่งเล่นนอนเล่นอยู่กับบ้านจนดึก บางครั้งก็จะอยู่รอรับฟ้าซั๊กจากคนห้องข้างๆ เพราะจ้างให้เขาซักผ้าและรีดผ้าให้ จึงใช้เวลาอยู่บ้านตลอดทั้งวัน จนกว่าจะถึงตอนเย็นที่จะต้องไปทำงาน

วันที่มีประจำเดือน

ผู้ให้ข่าวมักจะมีประจำเดือนประมาณเดือนละ 4-5 วัน โดยจะปล่อยให้ไปตามธรรมชาติเมื่อประจำเดือนมาก็จะบอกงดทำงานแก่โมเดลลิ่ง แล้วก็ค่อยกลับไปทำงานหลังจากประจำเดือนหมดไปแล้ว แต่ก็เคยมีที่ลูกค้าอยากมีเพศสัมพันธ์ตอนมีประจำเดือน โดยให้เงินค่าจ้างเพิ่มอีก

เกือบเท่าตัว จึงยอมไปทำงาน ซึ่งครั้งนั้นเป็นประสบการณ์ที่ไม่น่าจดจำที่สุด เพราะประจำเดือน
 เลอะทั่วเตียงและร่างกายของทั้งสองคน ลูกค้าอยากปล่อยขลุ่ยข้างในเพราะเห็นว่ากำลังมีประจำ
 เดือนคงไม่มีทางตั้งครรภ์แน่ๆ แต่กลัวว่าจะติดเอดส์จึงได้ห้ามไว้ หลังจากการให้บริการในครั้งนั้น
 ลูกค้าชอบใจมากและขอให้มีการขายบริการตอนมีประจำเดือนอีก แต่ผู้ให้ข่าวไม่ค่อยชอบ จึงขอกิด
 คู่ก่อนที่จะตัดสินใจ หลังจากนั้นก็มีลูกค้าคนใหญ่คนโตหลายคนติดต่อเข้ามาอีกแต่ขอมีเพศสัมพันธ์
 เฉพาะตอนที่ประจำเดือนเท่านั้น เห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่เคยลองและน่าสนใจ แต่ผู้ให้ข่าวไม่ได้
 รับงานเช่นนี้อีกเพราะไม่ชอบ

ไคอะแกรมเครือญาติ

กรณีศึกษาที่ 7

ชื่อ น.ส.ธิดา (นามสมมติ)

อายุ 21 ปี

นักศึกษาปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเอกชน

ภูมิลำเนาเดิม จังหวัดลพบุรี

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

เป็นเด็กสาวร่างท้วม หน้าตาน่ารัก ผมยาวตรงถึงกลางหลัง หน้าตาอ่อนช้อยละม้ายคล้าย
 คนจีน ผมยาวสวยมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้ให้ข่าวภูมิใจที่สุดด้วย ลักษณะการแต่งตัวชอบใส่กางเกงขายาว
 และเสื้อสายเดี่ยว เพราะคิดว่าตัวเองขำเกินไป เมื่อเทียบความท้วมกับความสูง 155 ซม. ก่อน

ข้างจะเป็นคนเจ้าเนื้อ แก้มยุ้ยเหมือนเด็กๆ ด้วยสีชมพูอ่อนๆ แต่เป็นคนมีผิวสีคล้ำออกทางเหลือง
นิดๆ ผู้ให้ข่าวชอบสีเหลืองและดอกไม้สีแดง โดยเฉพาะดอกกุหลาบ

ชีวิตวัยเด็ก

เกิดที่จังหวัดลพบุรี พ่อทำงานเป็นข้าราชการ แม่เป็นแม่บ้าน มีพี่สาวหนึ่งคน และสุนัข
ที่บ้าน 2 ตัว ที่บ้านเติบโตมาในประเพณีของคนต่างจังหวัด เมื่อก่อนตอนปู่และย่ายังมีชีวิตอยู่ จำได้
ว่าจะต้องมีการเข้าวัดฟังธรรมอยู่บ่อยๆ โดยเฉพาะคุณย่าที่ค่อนข้างเคร่งในศีลธรรม เมื่อว่างเมื่อไร
จะต้องไปถือศีล 8 ที่วัด ส่วนปู่ก็ตีกับตรและทำบุญอยู่เป็นประจำ แต่เมื่อผู้ให้ข่าวได้มีอายุครบ 4 ปี
ปู่ก็มาตายจากไป ย่าได้ย้ายออกจากบ้าน ไปอยู่ที่บ้านคุณลุงในละแวกบ้านเดียวกัน แล้วผ่านไปอีก 3
ปี ย่าก็เสียชีวิตไป ในครั้งนั้นก็ทำให้อารมณ์ของครอบครัวสั่นคลอน ย่าและปู่เคยมาหาที่บ้านบ่อยๆ
เพราะเป็นที่ดินผืนเดียวกันที่ปู่และย่าแบ่งให้ลูกๆ 4 คนเท่าๆ กัน พ่อเป็นน้องชายคนสุดท้อง ทำงาน
ราชการจึงได้มีเงินสร้างบ้านใหม่ ทำการลงกระเบื้องและปูเพดานอย่างสวยงาม พี่ๆ ของพ่อก็ต่าง
อิจฉาริษยาเห็นว่าน้องชายคนเล็กทำเป็นอวดคร่ำอวดรวย จึงได้ตั้งตัวหาเรื่องทะเลาะเล็กน้อยตลอด
เวลา แต่พ่อไม่สนใจ โดยสร้างบ้านให้แม่ใหม่ มีการปูพื้นกระเบื้องและซื้อโทรทัศน์รวมถึงเครื่อง
อำนวยความสะดวกนานาภัณฑ์ พี่ๆ ของพ่อที่มีฐานะไม่ดีเท่า ก็ยังไม่พอใจมากขึ้นทุกที เมื่อปู่และย่า
ได้เสียชีวิต ก็ทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทแย่งที่ดินกัน จนต้องถึงกับจ้างทนายว่าความตามคดี

ผู้ให้สัมภาษณ์เกิดมาในช่วงที่พวกลุงๆ และพ่อยังไม่ทะเลาะกัน จำได้ว่าตนเองเป็นที่รัก
ของทุกคนเพราะอ้วนท้วนสมบูรณ์ตั้งแต่เด็ก พ่อเป็นคนขยันและรักครอบครัว พ่อไม่ยอมให้แม่
ทำงานบ้าน โดยต้องการให้แม่ดูแลลูกให้เต็มที่ ลูกๆ จะได้โตอย่างมีความสุข ตนเองก็โตมาอย่างมี
ความสุข เพราะพ่อแม่รักและเอาใจใส่ลูกๆ ตลอดเวลา ผู้ให้ข่าวอายุห่างจากพี่สาว 1 ปีกว่าๆ จึงสนิท
กับพี่สาวมากเพราะเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เล็กๆ รวมถึงลูกของลุงหลายๆ คนก็มารวมตัวเล่นด้วย
กันตอนเย็น

ในช่วงที่ปู่และย่าเสียชีวิต พวกลุงๆ และพ่อได้เริ่มทะเลาะกันเรื่องที่ดิน แต่ก็ปล่อยให้ซัด
เยื้องจนพวกเด็กๆ ลืมไปแล้ว จำได้ว่าถูกห้ามไม่ให้เล่นกับลูกๆ ของคุณลุงและคุณป้า พวกเด็กๆ ก็ไม่
เข้าใจต่างร้องไห้แง เพราะเราเคยเล่นด้วยกันตั้งแต่เด็กๆ แต่วันหนึ่งก็ถูกบังคับให้ห้ามพูดคุยกัน
ตนเองก็เคยแอบไปเล่นที่บ้านคุณลุง แต่ก็ถูกคุณลุงไล่กลับมามากๆ ผู้ให้ข่าวและพี่สาวก็ไม่เข้าใจ
จึงไม่ได้คิดอะไร เล่นแค่ 2 คนก็ได้ จึงได้เล่นด้วยกันแค่สองคนตั้งแต่เด็ก โดยจะไม่มีใครคนอื่นมา

เล่นด้วย จวบจนทั้งคู่โต ผู้ให้ข่าวก็ได้เรียนชั้น ม.1 กับน้องๆ รุ่นน้อง ทำให้ไม่ค่อยมีเพื่อน พี่สาวเห็น ดังนั้นก็มากอดอยู่เป็นเพื่อนทุกวัน จึงรักและห่วงใยพี่สาวมากพอๆ กับที่พี่ห่วงใยและรักตน

พี่สาวคุณแจนสามารถหาเพื่อนเองได้ รู้สึกว่าพี่สาวเป็นคนที่ยกช่วยเหลือตนเองอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์พี่สาวก็ไม่เคยห่าง ในขณะที่พ่อก็มีคดีฟ้องร้องเรื่องการยกยอกรรมคชของปู่และย่า แม่ก็ต้องคอยดูแลพ่อ เด็กๆ มักจะไม่ได้รับรู้เกี่ยวกับเรื่องของผู้ใหญ่ แต่ก็พอรู้ว่าพ่อและแม่มีเรื่องก่อกวนใจ จนพี่สาวจบ ม.6 ก็ได้ขอพ่อและแม่ย้ายเข้าไปเรียนในกรุงเทพฯ พ่อกับแม่ไม่เคยห้ามเรื่องการเรียน ก็ปล่อยให้พี่สาวไปเรียนถึงแม้จะต้องใช้เงินมากมาย แต่หลังจากนั้นพี่สาวก็หางานทำขณะเรียนได้ และทำงานส่งตนเองเรียน โดยไม่ต้องขอเงินพ่อแม่ แม้แต่สตางค์เดียว พี่สาวที่เป็นตัวอย่างที่ดีทำให้ทุกคนปลื้มใจ พ่อและแม่พูดว่าพี่สาวเป็นคนเก่ง รู้จักหาเลี้ยงตนตั้งแต่ยังเล็ก รู้จักรับผิดชอบทางการเรียนและการเงิน พ่อแม่ภูมิใจในตัวพี่สาวเหมือนกับที่ตนเองรู้สึกระหว่างนี้ผู้ให้ข่าวอยู่ชั้น ม.5 อยู่ที่ลพบุรีเพียงคนเดียว และคิดถึงพี่สาวมาก ตั้งใจว่าเมื่อเรียนจบจะตามพี่สาวไปอยู่ที่กรุงเทพฯ ซึ่งตอนนั้นมีหนุ่มมาชอบอยู่คนหนึ่ง พยายามเดินตามมาถึงบ้านบ่อยๆ ก็ไม่สนใจแต่เขาก็เดินตามอยู่เกือบเดือน จึงยอมให้เขาเดินมาส่งที่บ้านและถือกระเป๋าเรียนให้ จากนั้นมาเขาก็มาถือกระเป๋าเรียนให้ทุกวัน จนได้คบกัน และขณะนั้นเศรษฐกิจของครอบครัวก็เริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ การฟ้องร้องว่าความทำให้เกิดความยุติธรรมกับทุกๆ ฝ่าย แต่พวกลุงๆ และพ่อต่างก็มองหน้ากันไม่ติดแล้ว พ่อจึงตัดสินใจย้ายบ้าน พ่อไม่สามารถย้ายไปไกลได้เพราะยังคงต้องทำงานอยู่ จึงได้ปรึกษากันในครอบครัวและตกลงว่าจะย้ายออกจากที่บ้านนี้เมื่อผู้ให้สัมภาษณ์ไปเรียนที่กรุงเทพฯ กับพี่สาว

พี่สาวได้ขาดการติดต่อมานานหลายเดือน จนทุกคนเริ่มกังวลใจและหวังว่าพี่สาวจะเป็นอย่างไร แต่พี่สาวก็ตอบรับมาว่าให้ไปอยู่กับพี่สาวได้ ผู้ให้ข่าวดีใจและตื่นเต้นมากที่จะได้เจอพี่สาวที่ไม่ได้เจอกันนานเป็นปี คิดถึงครั้งที่ทั้งสองอยู่ด้วยกันตอนเด็กๆ ผู้ให้ข่าวเตรียมเก็บข้าวของไปอยู่กับพี่สาวและได้บอกลากับแฟนก่อนเข้ากรุงเทพฯ

ประวัติการศึกษา

ได้เริ่มเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาที่จังหวัดลพบุรี เป็นเด็กที่เรียนใช้ได้ ผลการเรียนอยู่ในขั้นน่าพอใจ จนจบ ป.6 ระหว่างที่จะเข้าเรียนชั้น ม.1 ได้ป่วยเป็นโรคติชาน ทำให้ต้องขาดเรียนเป็นเวลานาน อาจารย์แนะนำให้กลับมาเรียนเมื่อหายดีเป็นปกติแล้ว จึงได้เริ่มเรียนชั้น ม.1 เข้าไป 1 ปี

เมื่อได้กลับมาเรียน ก็เรียนในระดับปานกลาง ไม่ได้เก่งมากจนเป็นอันดับต้นๆ และไม่ได้ตั้งใจเป็นคนสุดท้าย จึงเรียนช้ากว่าพี่สาว 2 ปี

ชีวิตวัยรุ่นในมหาวิทยาลัย

เมื่อเรียนจบ ม.6 แล้วก็ได้สอบเข้ามหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพฯ เพื่อจะได้ไปอยู่กับพี่สาวและจะได้เปิดหูเปิดตาในเมืองหลวง เมื่อได้รับการยืนยันจากพี่สาว ผู้ให้ข่าวก็เก็บข้าวของย้ายไปอยู่กับพี่สาวทันที พี่สาวคิดใจที่ได้เจอกัน ตนเองก็ดีใจมาก จนพี่สาวได้พากลับมาที่บ้าน บ้านพักของพี่สาวใหญ่โตสวยงาม พี่สาวได้เตรียมห้องให้อยู่ และเมื่อจัดข้าวของใส่ตู้แล้วก็ได้มีเวลานั่งคุยกับพี่สาวเรื่องต่างๆ นานา จนถึงตอนเย็น ประตูห้องได้เปิดออก มีผู้ชายวัยกลางคนเดินเข้ามาในห้อง พี่สาวแนะนำให้รู้จักคุณวริทธิ์หรือที่พี่สาวอยากให้เรียกว่าพีวิน พี่สาวบอกว่าพีวินเป็นแฟนของพี่ และเป็นเจ้าของที่นี้ ผู้ให้ข่าวเป็นคนอาศัยต้องรู้จักมีมารยาทและเกรงใจเจ้าของบ้าน พี่สาวมาอยู่ที่นี้ได้ก็เพราะพีวินเป็นคนคอยดูแล

หลังจากการทานอาหารเย็นเป็นครั้งแรกในบ้านพักหลังนี้ พีวินได้เข้าไปอาบน้ำ ทั้งคู่จึงได้มีโอกาสที่จะคุยกันอีกรอบ ทำให้รู้ว่า พี่สาวเป็นเมียช้อยของพีวิน พีวินได้ส่งเสียให้พี่สาวได้เรียนหนังสือ แต่พี่ก็เพียงแค่ออยู่บ้าน ดูโทรทัศน์ บางทีออกไปเดินซื้อของตามห้างสรรพสินค้า หรือไปตลาด แล้วตอนเย็นก็ทำกับข้าวรอพีวิน บางทีพีวินก็คิดธุระที่บ้านใหญ่ (บ้านเมียหลวง) อาจจะไม่กลับบ้าน พี่สาวก็จะอยู่บ้านคนเดียว นั่งรอวันต่อไปที่เขาจะมาหา โดยพีวินเก็บเรื่องพี่สาวเป็นความลับ เพราะที่จริงแล้วที่บ้านใหญ่นั้นมีเมียมีลูกแล้ว 3 คน จะให้รู้ข่าวความลับนี้ไม่ได้เลยเพราะเมียหลวงของเขาคุมมาก อาจจะทำตามราวีพี่สาวไปจนวันตาย ตนเองจึงช่วยเก็บความลับไว้ด้วย

เมื่อได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยเอกชน จะต้องปรับตัวให้เข้ากับหลายอย่างมากมาย ตนเองก็ไม่ค่อยรู้จักโลกมากเท่ากับเด็กกรุงเทพฯ ผู้ให้ข่าวได้คำนวณจากพ่อแม่และพี่สาว แต่ก็พยายามจะไม่ใช้สุรุษสุร่าย ในขณะที่พ่อแม่กำลังจะสร้างบ้านใหม่บนที่ดินของตนเอง พ่อและแม่ต้องยุ่งกับการสร้างบ้านและโยกย้ายสิ่งของมากมาย พี่สาวจึงได้บอกพ่อแม่ว่าจะเป็นคนรับผิดชอบเอง พี่สาวให้เงินวันละ 50 บาท จึงพยายามอดออมและเป็นเด็กดีตั้งใจเรียน ศึกษามีความสุขที่ได้อยู่กับพี่ โดยบางครั้งเมื่อไม่มีเรียนมักจะอยู่บ้านอ่านหนังสือ พี่สาวก็จะออกไปจ่ายตลาดได้ทั้งพีวินให้อยู่กับผู้ให้ข่าว สองต่อสอง เขาชอบแอบมองมาบ่อยๆ แต่ก็ไม่กล้าบอกใคร ได้แต่คอยหลบระวังไม่ให้ถูกเฝ้ามากเกินไป

วันหนึ่งพี่สาวได้ออกไปที่ตลาดและไปรษณีย์ทำให้นานกว่าปกติ ผู้ให้ข่าวอยู่บ้านกับพี่วิน โดยเข้ามานั่งอ่านหนังสือพิมพ์ใกล้ๆ และได้ชวนพูดคุยในเรื่องต่างๆ ตนเองก็เห็นว่าเดี๋ยวพี่สาวคงจะมาถึงไม่ทันได้ระวังตัว พี่วินก็จับที่ขาและพูดว่าตนเองเป็นเด็กน่ารัก บางทีสวกว่าพี่สาวด้วยซ้ำ ไม่เคยรู้เลยว่าพี่สาวมีน้องหน้าตาสวยอย่างนี้ เมื่อฟังแล้วก็คิดในใจว่าเขาดังใจชมตนเองหรือเพียงแต่จะต้องการหาเรื่องคุยกัน หลังจากนั้นมาทุกครั้งที่อยู่บ้านกันสองคน เขาจะชอบเรียกเข้าไปในห้องนอนแล้วบอกว่ามีเรื่องให้ช่วย ชอบจับมือขอเราวิ่งไปวางไว้บนเป่ากางเกงของเขาแล้วให้กช่วยลูบๆ คลำๆ ผู้ให้ข่าวก็ยอมทำตามเพราะอาศัยบ้านเขาอยู่ และไม่ยอมมีเรื่องกับพี่สาวด้วย แต่หลังจากนั้นเขาก็ให้ทำหลายอย่างที่มากกว่านั้น เขาได้ถามว่าเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนหรือไม่ ถ้าไม่เคยก็จะสอนให้ จะได้มีประสบการณ์ในเวลาจำเป็น เขาสอนให้รู้จักการช่วยตัวเอง และให้ช่วยทำอรัลเช็กซ์ให้ตนเองด้วย จนหนักขึ้นทุกวัน เขาก็สอนบทเรียนบทสุดท้ายให้โดยการมีเพศสัมพันธ์กันที่สุดในที่สุด พี่วินได้กำชับบอกว่าอย่าบอกพี่สาวเด็ดขาดเพราะพี่สาวจะหึงและไม่ให้อยู่ที่บ้านนี้ต่อไป จึงต้องเก็บเป็นความลับ และได้มีเพศสัมพันธ์กับเขาอยู่เป็นประจำเมื่อพี่สาวไม่อยู่ บางทีก็พยายามหางานให้พี่สาวต้องออกไปข้างนอกนานขึ้น เพื่อให้ได้มีเวลามีเพศสัมพันธ์กันนานขึ้น จนได้มีเพศสัมพันธ์กับผู้ให้ข่าวทางทวารหนักด้วย ตนเองก็ไม่เคยประกาศบอกใครเพราะทำให้มีความสุขอย่างไม่เคยมีมาก่อน คิดในใจว่าที่พี่สาวรักพี่วินก็เพราะอย่างนี้เอง ขนาดตัวเองยังไม่สามารถปฏิเสธได้เลย

แต่เรื่องทั้งหมดก็กระจ่างเมื่อพี่สาวกลับมาบ้านเร็วกว่าปกติ พี่สาวเห็นผู้ให้ข่าวนั่งผ้าเช็ดตัวนั่งดูโทรทัศน์อยู่พี่สาวก็ตกใจและถามว่าทำไมทำตัวน่าเกลียดไม่อายุสามสิบของพี่ แต่กลับหันไปเห็นพี่วินเดินล่อนจ้อนออกมาจากห้องนอน พี่สาวตกใจมาก ร้องไห้และโวยวาย พี่สาวบอกให้ผู้ให้ข่าวเข้าไปรออยู่ในห้องนอนก่อน แล้วก็ได้ยินเสียงทะเลาะเบาะแว้ง เสียงลึงของแตกกระจาย ยาวนานประมาณเกือบหนึ่งชั่วโมง แล้วพี่สาวก็เปิดห้องเข้ามาหา บอกว่าให้ย้ายออกไปจากที่นี่ พี่สาวไม่ได้โกรธแต่ไม่อยากให้ทั้งสองได้เจอกันอีก พี่วินกล่าวหาว่าผู้ให้ข่าวเป็นคนเริ่มทอดสะพานให้ แต่พี่สาวไม่เชื่อ คิดว่าเขาโกหก แต่ก็ต้องแยกทั้งสองออกจากกันให้ได้ พี่สาวให้กลับไปอยู่บ้านที่ลพบุรี แต่ตนเองบอกว่ายังต้องเรียนหนังสือ พี่สาวไล่ให้ออกไปอยู่ที่ไหนก็ได้ภายในวันนั้น โดยให้เงินไว้ ประมาณ 4,000 กว่าบาท ให้ออกไปในเย็นวันนั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ได้เก็บข่าวของออกไปจากบ้านในตอนเย็น รู้สึกโกรธพี่สาวไม่ฟังเหตุผลเลยสักคำ เลิกอยู่กับผู้ชายและไล่น้องสาวของตนเองออกมา จึงไปขออาศัยที่บ้านเพื่อนคนหนึ่ง พ่อแม่เพื่อนไม่ได้ถามเหตุผลของการย้ายออกมา เพื่อนก็ไม่ถาม ตนเองร้องไห้จนหน้าแดงบวม ตาก็

บวมจนดูไม่ได้ คิดไม่ออกว่าจะทำอย่างไรต่อไป ตอนแรกจะกลับบ้านที่ลพบุรี แต่จะบอกพ่อกับแม่อย่างไร ต้องเก็บความลับของพี่สาวรวมถึงเรื่องของตัวเองก็บอกใครไม่ได้ ซึ่งยังคงแอบคิดถึงพี่วินอยู่ ตอนออกจากบ้านมาไม่มีโอกาสได้รำลา ผู้ให้ข่าวอาศัยอยู่ที่บ้านเพื่อนคนนี้ 4 วัน พยายามโทรศัพท์ไปหาเขาแต่พี่สาวเป็นคนรับสายทุกครั้ง ก็ไม่กล้าพูดออกมาสักคำ อาศัยให้เพื่อนช่วยโทรศัพท์ให้ในบางครั้ง แต่พี่สาวก็ปฏิเสธไม่ให้คุยด้วยสาเหตุที่เขาไม่อยู่บ้าน ไม่รู้ว่าเขากลับไปอยู่บ้านใหญ่หรือเปล่า แต่ก็ไม่กล้าโทรศัพท์ไปอยู่ดี พยายามเก็บหอมรอมริบให้เงินของตนเองที่มีอยู่พอถึงสิ้นเดือน กะว่าจะต้องขอเงินพ่อแม่คราวนี้เพราะพี่สาวเคยดูแลตนเองเรื่องค่าใช้จ่าย หลังจากนั้นย้ายไปอยู่บ้านเพื่อนอีกหลายคน บางบ้านก็ 7 วัน บางบ้านก็ 2 วัน แล้วแต่เขาจะเมตตา ผู้ให้ข่าวยังไม่กล้าโทรศัพท์ไปขอเงินแม่ กลัวว่าแม่จะรู้ว่าทะเลาะกับพี่สาวแล้วย้ายออกมา จึงต้องจำใจโทรศัพท์กลับไปปรึกษาเรื่องเงินกับพี่สาว แต่กลับคิดตามตัวไม่ได้ โทรไปหาทุกวันที่บ้านก็ไม่มีคนรับสาย ไม่รู้จะพึ่งพาใครจึงยืมเงินเพื่อนไปก่อนหวังจะคืนให้ในภายหลัง เมื่ออยู่บ้านเพื่อนนานๆ พ่อแม่ของเพื่อนก็เริ่มถามคำถามบ่อยๆ เพื่อเป็นนัยให้กลับบ้านซะที บางครั้งก็ถามว่า “จะอยู่อีกนานไหม” หรือ “คิดจะกลับบ้านเมื่อไร” หรือ “ทำไมไม่อยู่บ้าน...” คิดว่าตนเองจะต้องหาที่พักเป็นหลักแหล่งได้แล้ว จะอาศัยบ้านเพื่อนตลอดไปก็ไม่ได้ ขณะนั้นอาศัยอยู่ที่บ้านของเพื่อนรวม 9 คน ในระยะเวลา 2 เดือน จึงคิดหางานพิเศษทำ เพราะตอนนั้นตนเองอยู่แค่ปี 2 ยังต้องเรียนอีกตั้ง 2 ปี จะอาศัยอยู่บ้านเพื่อนตลอดไปก็ไม่ได้ จึงไปสมัครทำงานพิเศษที่ร้านขายโทรศัพท์มือถือ พี่เจ้าของร้านเป็นคนใจดี แต่บางครั้งก็เจ้าระเบียบมาก ตนเองมีหน้าที่ต้องเก็บกวาดดูร้าน เช็ดตู้กระจก จัดมือถือเข้ากล่อง และทำบัญชีในบางครั้ง โดยได้เงินค่าจ้างวันละ 100 บาท บางวันมีเรียนก็จะหยุดช่วงเช้าหรือบ่ายในบางวัน ตนเองทำงานหนักและเหนื่อยมากในบางครั้ง แทบจะทนไม่ไหว โทรหาพ่อแม่ แต่พ่อแม่ก็ยังคิดว่าอยู่กับพี่สาว พ่อและแม่กล่าวว่าไม่ได้โทรมาหา ก็เลยคิดว่ากำลังเรียนหนัก พ่อและแม่ก็ไว้ใจให้ทั้งคู่ตั้งใจเรียนและดูแลตนเองให้ดี พ่อแม่ยังคงเข้าใจผิดคิดว่าพี่สาวยังเรียนหนังสืออยู่ และพี่สาวมีงานพิเศษทำให้มีเงินส่งน้องเรียนได้ และยังคงกล่าวถึงท้ายว่าให้ตั้งใจเรียน เชื้อฟุ้งพี่สาว และเอาตัวอย่างดีๆ จากพี่เพราะเขาเป็นคนเก่ง ตนเองอยากจะบอกความจริงแต่ก็กลัวจะทำให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ จึงได้ปิดปากเงียบและบอกว่าจะโทรไปหาใหม่ เมื่อมีเวลาว่าง

ผู้ให้ข่าวได้ย้ายเข้าไปอาศัยในหอพักย่านตลาดแถวถนนพัฒนาการ แม้หอพักจะไม่คือนักแต่ก็พออยู่ได้ ในห้องมีเตียงหนึ่งเตียงและโต๊ะ 1 ตัว ห้องน้ำอยู่ข้างนอกต้องใช้ร่วมกัน ที่มุมห้องมีอ่างล้างหน้าเล็กๆ และกระจก 1 ใบ ต้องจ่ายเช่าเดือนละ 1,500 บาท ต้องทนอยู่อย่างลำบากเพราะต้องเรียนและทำงานเพื่อหาเลี้ยงตนเอง พี่สาวไม่เคยพยายามติดต่อหาเลย ตนเองก็ยังไม่กล้าโทรไปหา เสมือนว่าตนเองต้องโทรไปแบมือขอเงินพี่สาวอยู่ตลอดเวลา คิดว่าก็สามารถเอาตัวรอดเองได้

ไม่ต้องพึ่งคนอื่นให้เสียศักดิ์ศรี และยังคงพยายามโทรศัพท์ไปหาพี่วินอยู่เป็นระยะๆ ไม่เคยที่จะได้มีโอกาสคุยกันเลย ผ่านมาเกือบ 5 เดือนแล้ว อยากจะคุยกับเขาสักครั้งเพื่อว่าจะเห็นใจส่งเงินมาให้บ้าง

หลังจากนั้น ธิดาเริ่มทนความจู้จี้ของเจ้าของร้านที่ตนทำงานอยู่ไม่ไหว เกิดปัญหาต้องทำให้ทนไม่ได้อยู่เป็นประจำ เจ้าของร้านต้องการให้เช็ดคราบนิ้วมือออกจากตู้ทุกครั้ง แต่ลูกค้าเวลาเดินเข้าคูลงก็มักจะใช้มือจับตู้กระจกหรือไม้ก็ของตู้โทรศัพท์มือถือ ทำให้ต้องจัดวางเข้าไปเข้ามาหลายรอบ บางทีมีลูกค้ามากก็ไม่มีเวลาเช็ด จะต้องทำให้เจ้าของร้านอารมณ์เสียและบ่นทั้งวัน จนวันหนึ่งเกิดปัญหาเคลียร์บัญชีประจำวันไม่ได้ มีเงินหายไป 600 บาท เจ้าของร้านบอกว่าจะต้องจ่ายคืนบัญชี 300 บาท เพราะมีแค่เจ้าของร้านและตนเองที่ขายในวันนั้น จะต้องช่วยหารออกคนละครึ่ง ไม่นั่นก็ปิดบัญชีไม่ได้ เมื่อเถียงว่าไม่ได้เอาเงินไป ทำไมจะต้องจ่ายให้ที่ร้านอีก เจ้าของร้านก็ยังยืนยันที่จะต้องจ่ายคนละครึ่ง จึงตัดสินใจจ่าย 300 บาท แล้วลาออกในวันนั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์กลับกลายเป็นคนตกงานอีกครั้ง เงินค่าเช่าก็ต้องจ่าย เงินค่าอาหาร ค่าน้ำ ค่าไฟ ฯลฯ ก็ต้องจ่ายอีกเรื่อยๆ โทรศัพท์กลับไปปรึกษาเพื่อน เพื่อนก็แนะนำให้ไปทำงานบาร์เหล่าแถวถนนสุขุมวิท จึงได้สมัครเข้าทำงานและเริ่มงานภายใน 2 วัน เจ้าของบาร์เป็นผู้หญิงวัยกลางคนที่ดูเข้มงวด เมื่อเข้าไปใหม่ๆ ทำอะไรไม่เป็นก็จะถูกดุค่าแรงๆ เจ้าของบาร์ไม่เคยพูดชมใคร ไม่ค่อยยิ้มแย้มแจ่มใส แต่เมื่อเวลาอยู่ต่อหน้าลูกค้าจะสามารถยิ้มได้เหมือนหุ่นยนต์ เมื่ออยู่ต่อหน้าแขก เจ้าของบาร์จะหัวร่อต่อกระซิกและพูดจาดี ยิ้มแย้มแจ่มใส แต่กับเด็กๆ ในร้าน เจ้าของบาร์จะพูดด้วยเฉพาะเรื่องงานเท่านั้น เจมีลูกชายหนึ่งคนอายุ 7 ขวบ และมักจะวนเวียนอยู่ที่ร้าน ตนเองเป็นคนรักเด็กก็จะชอบเล่นกับน้องคนนี้มาก แต่ตอนหลังก็ถูกเจห้ามไม่ให้สูงลิงกับผู้หญิงในบาร์ จึงรู้สึกรู้ว่าเจไม่ชอบตนเอง คงจะรับเข้ามาทำงานเพราะขาดคนเท่านั้น เราก็ขาดเงินจึงต้องกัดฟันจำใจอยู่ต่อ ไปถึงแม้เขาจะไม่ชอบหน้า ร้านบาร์ของเจเป็นบาร์เปิดที่อยู่ติดถนน ร่วมกับบาร์ต่างๆ ทั่วไป เด็กในร้านจะต้องพยายามเชียร์แขกให้ดื่มเหล้าหลายๆ แก้ว ส่วนตนเองก็จะได้ดื่มเหล้าฟรีถ้าเจอลูกค้าใจดีซื้อเหล้าให้ดื่ม ที่จริงก็เป็นคนไม่ทานเหล้ามาก แต่เมื่อบางทีแขกจะขยันจะขอก็ต้องยอมดื่มๆ ไป เวลาทำงานอยู่ในบาร์นั้นจาก 18.30 - 1.30 น. โดยประมาณ การทำงานที่บาร์เหล่านี้ทำให้รู้จักประเภทของเหล้าและดื่กรความเข้มข้นของเหล้าประเภทต่างๆ ผู้ให้ข่าวดื่มเหล้าเก่งขึ้นและเริ่มสูบบุหรี่ ได้คำตอบแทนจากการเชียร์แขกให้ดื่มและทิป ประมาณวันละ 500 - 1,700 บาท ทำให้เริ่มมีเงินไปซื้อเสื้อผ้าใหม่และข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ เข้าห้องอีกมาก แขกส่วนใหญ่ที่มาที่ร้านเป็นชาวต่างชาติ ชาวต่างชาตินิสัยดี เอาใจใส่และมารยาทดี เวลาทานเหล้าเขาจะเลี้ยงด้วยทุกครั้ง ตนเองก็พูดภาษาอังกฤษไม่เก่ง ชาวต่างชาติบางคนก็พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ เพราะมาจากฝรั่งเศส อิตาลี สเปน ฯลฯ บางทีก็พูดกัน

ไม่รู้เรื่อง แต่ก็พอจะสื่อสารกันด้วยมือ ผู้ให้ข่าวมีความสุขที่ได้ทำงานที่นี่ แต่ปัญหาในการทำงานที่นี้คือบางที่ต้องสอบในวันรุ่งขึ้น บางครั้งต้องมีเรียนแต่เช้า ตนเองก็อยากอ่านหนังสือสอบ บางทีก็ต้องทนหลับทนนอนอ่านหนังสือจนถึงเช้าหลังจากกลับมาจากที่ทำงาน เป็นช่วงที่เหนื่อยมาก ทำให้เริ่มคิดอยากจะลาออก

การเข้าสู่อาชีพโสเภณี

ผู้ให้สัมภาษณ์คิดอยากจะลาออกจากอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ลาออกจากการเรียนก็ลาออกจากการทำงาน แต่ถ้าลาออกจากการเรียนแล้วจะมาทนทำงานหนักอย่างนี้ทำไม ถ้าไม่เรียนก็จะกลับบ้านที่ลพบุรี กลับไปอยู่กับพ่อแม่สบายกว่าแน่นอนแต่เสียเวลาที่ได้เรียนไป และลาออกไปก็ต้องทำให้พ่อแม่ผิดหวัง จะโทรศัพท์กลับไปขอเงินพ่อแม่ก็กลัวว่าเรื่องทั้งหมดจะแดงออกมา จึงกลัวใจมากและไปปรึกษาพี่ที่ทำงานที่บาร์เดียวกัน พี่ที่บาร์ทำท่าไม่สนใจที่เล่าให้ฟัง ตนเองก็ผิดหวังและพยายามคิดหาทางแก้ ผ่านมาประมาณ 3 วัน เจ้เจ้าของร้านเรียกผู้ให้ข่าวไปพบหลังร้าน ตอนแรกคิดว่าเจ้คงจะไล่ออกหรือค่าที่ตนเองไปทำอะไรผิดโดยไม่รู้ตัว แต่กลับกลายเป็นว่าเจ้เสนอให้เงินยืมในการศึกษา วิชารู้สึกดีใจและสำนึกบุญคุณของเจ้มาก แต่ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เงินเท่านั้น ผู้ให้ข่าวบอกกับเจ้ว่าต้องเรียนและทำงานในเวลาเดียวกัน บางวันเหนื่อยมากจนแทบจะหลับที่มหาวิทยาลัยเริ่มที่จะเรียนไม่ไหวและคิดอยากจะลาออก เจ้เสนอความคิดให้โทรศัพท์ไปบอกพ่อแม่ แต่ก็ตอบไปว่าทำไม่ได้

ตามกฎของร้านผู้หญิงคนไหนที่ทำงานโดยไม่มีการอ้อฟออกไปจะต้องทำงานจนถึง 01.30 น.ของทุกวัน หลังจากเลิกงานต้องช่วยเก็บของประมาณ 15 นาที และทยอยกลับบ้าน ส่วนผู้หญิงที่ขายบริการสามารถกลับบ้านก่อนได้ ถ้ามีลูกค้ามาอ้อฟออกไป ลูกค้าจะต้องจ่ายค่าอ้อฟเป็นเงิน 350 บาท แก่เจ้เจ้าของร้าน การทำงานโดยไม่มีการอ้อฟออกไปจะต้องมาทำงานทุกวัน โดยไม่มีวันหยุด แต่ถ้าผู้หญิงคนนั้นขายบริการด้วยจะสามารถหยุดได้เดือนละ 2 วัน เจ้เจ้าของร้านเสนอให้ขายบริการ ตนเองทำท่าอึดออด เพราะตั้งแต่เกิดมาก็เคยมีเพศสัมพันธ์กับพี่วินเพียงคนเดียวเท่านั้น กลัวว่าตนเองจะลืมาไม่เก่ง จะทำให้ลูกค้าไม่พอใจ แต่เจ้ก็ได้แต่บอกว่าจะทำอะไรก็ตามใจ ให้ลองไปคิดดูเอง ผู้ให้ข่าวตกลงรับขายบริการในคืนนั้น แต่ขอเริ่มทำงานในอาทิตย์ถัดไปเพื่อขอเวลาคิดไตร่ตรองให้ดี หลังจากนั้นผู้ให้สัมภาษณ์ก็เริ่มการขายบริการ โดยแขกคนแรกเป็นชาวต่างชาติ อายุมาก ตัวอ้วนใหญ่ ได้ค่าตอบแทนชั่วโมงละ 900 บาท แต่ส่วนใหญ่จะได้ทิปประมาณ 100-500 บาท ตนเองจะเป็นคนกำหนดราคาเองบางทีราคา 900 บาท จนถึงราคา 1,900 บาท โดยจะดูจากราคาของ

เครื่องดืมและท่าทางการจ่ายเงินของลูกค้า ลูกค้าบางคนเลือกดืมเครื่องดืมแพง หรือใจดีเลี้ยงเหล้า โดยไม่มีการจำกัดแก้ว ก็จะยกราคาตนเองขึ้นสูงขึ้นเพราะเห็นว่าลูกค้ารวยและสามารถสู้ราคาไหว

ผู้ให้ข่าวขายบริการกับชาวต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ มักจะไม่ชอบลูกค้าไทยเพราะถามมาก และทิปน้อย แต่เมื่อทำงานนี้ก็ทำให้มีรายได้ดีขึ้น บางครั้งช่วงสอบก็สามารถจัดแจงให้เป็นวันหยุด ได้ จึงมีเวลาไว้อ่านหนังสือสอบ และมีรายได้เพิ่มสูงขึ้นสามารถซื้อโทรศัพท์มือถือและย้ายที่อยู่ไปที่ๆ ดีกว่า ได้ย้ายที่อยู่ไปอยู่แถบสุขุมวิท เพราะใกล้ที่เรียนและบาร์ที่ทำงาน ค่าห้องเดือนละ 4,000 บาท และมีห้องน้ำในตัว วิชาอยู่คนเดียวอย่างมีความสุข ถึงแม้บางทีจะมีปัญหาในการทำงานบ้างแต่ก็ไม่หนักหนาเท่าที่แต่ละเบาะแวงกับผู้หญิงหาकिनบาร์ติดกัน โดยมีปัญหาการแย่งลูกค้า ซึ่งลูกค้าเป็นเจ้าประจำของผู้ให้ข่าว แต่ถูกผู้หญิงบาร์ข้างๆ ดึงแขนไว้ไม่ให้ไป ตนเองก็โมโหแต่ที่บาร์บอก ว่า ถ้าแขกเห็นเราดีกว่าเขาก็เดินมาเอง แต่ก็ยังโมโหที่ไม่เกรงใจกันบ้าง ตนเองไม่กลัวถ้าจะมีเรื่องกับใคร เพราะรู้ว่าเราก็มีพวกมากไม่แพ้ใคร ถ้าจำเป็นต้องมีเรื่องก็ไม่เคยถอย แต่เหตุการณ์ก็จบไป ด้วยดีเพราะแขกขอปลีกตัวมาหาเรา แขกคนนี้เป็นเจ้าประจำ เป็นฝรั่งหัวทองอายุประมาณ 40 กว่าๆ เขาเป็นคนใจดีและทิปหนัก เคยคิดว่าเขาคงอยากเป็นเพื่อนกับเราเพราะชอบแวะมาหา บางครั้งก็แวะมาเฉยๆ โดยไม่ได้มาอ้อฟออกไป บางทีมาทานเหล้าและเลี้ยงเหล้า 2-3 แก้วก็ขอตัวกลับ ตนเองเริ่มคิดถึงพี่วินทุกครั้งที่เห็นฝรั่งคนนี้เลยคิดโทรศัพท์ไปหา เมื่อโทรศัพท์กลับไปครั้งแรกพี่สาวเป็นคนรับ จึงได้วางไปด้วยความที่ไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาก่อน เมื่อรอวันต่อมาแล้ว โทรไปหาอีกครั้งวานนี้ โชคดี พี่วินเป็นคนรับสายเอง ผู้ให้ข่าวดีใจมากและถามข่าวคราวของเขา แต่ก็กลับทำเสียเขินชา เหมือนไม่เคยสนิทสนมกับตนมาก่อน คิดว่าอาจจะเป็นได้ว่าพี่สาวจะยืนฟังอยู่ข้างๆ ซึ่งตนเองไม่ได้หวังให้เขาทำอะไรให้ตน เพียงเพื่อให้ได้ยินเสียงก็พอ เคยคิดอยู่เสมอว่าถ้าตนเองจะมีแฟนก็จะขอลักษณะอย่างเขา แต่ไม่ยอมให้เป็นคนเจ้าชู้ ตนเองก็รักเพียงเขาคนเดียวมาตลอด ไม่คิดเลยว่าจะไม่ใช่ของตนเอง แต่กลับกลายเป็นของพี่สาว ตนเองได้แต่ภาวนาอยากเกิดให้เร็วกว่านี้ จะได้มีโอกาสเป็นเจ้าของพี่วินคนเดียว

ปัจจุบันนี้ทำงานที่บาร์ได้ประมาณเกือบ 1 ปีแล้ว มีความสุขกับการทำงานเพราะเป็นคนไม่ค่อยมีเพื่อนตั้งแต่เด็ก แต่ตอนนี้มีสังคมของตนเอง ทั้งเพื่อนที่มหาวิทยาลัยและเพื่อนที่ทำงาน รวมถึงได้รับอิสรภาพในการตัดสินใจและดำเนินชีวิตของตนเอง มีรายได้เป็นของตนเอง โดยมีรายได้ต่อเดือนประมาณ 30,000-40,000 บาท แต่ต้องจ่ายค่าของจิปาถะทั่วไปจนเหลือเงินเก็บแค่เดือนละ 5,000-15,000 บาท การรับแขกที่ร้านบางวันก็ไม่มีลูกค้าอ้อฟออกไป ก็ต้องพยายามเชียร์ลูกค้าให้ดืมเหล้ามากๆ ตนเองโชคดีที่ไม่มีปัญหาในการติดเหล้าอย่างพี่บางคน ที่จะต้องขอลูกค้าสั่งเหล้าให้

ทานฟรี บางทีก็อยากมากๆ ก็ขโมยเจ้านานหลาย หรือที่มีตักอับจริงๆ ก็ตามทานเหล่าเหลือของลูก
 ค้าจากแก้วที่กินเหลืออยู่ ตนเองพอใจกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของตัวเอง แต่รู้ว่าก็ต้องเก็บเงินให้ได้
 มากกว่านี้เพื่อจ่ายเป็นค่าเล่าเรียน ตอนนี้นั่งนิ่งนอนใจอยู่ทำให้ยังเก็บเงินไม่ได้เป็นกอบเป็นกำ เงิน
 จำนวนหนึ่งควรจะเก็บไว้เป็นค่าตรวจสุขภาพด้วย

เมื่อถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการขายบริการทางเพศ ผู้ให้ข่าวกล่าวว่า เป็นสิทธิ์การตัดสินใจ
 ของตัวผู้หญิงและผู้ชายเอง ผู้ชายก็มีสิทธิ์จะเสนอราคาและเงินทองในการเลือกใช้จ่ายของตนเอง
 ผู้หญิงก็มีสิทธิ์ในการตัดสินใจประกอบอาชีพที่ตนต้องการต่อเมื่อการค้าประเวณีไม่ได้เกิดขึ้น
 จากการล่อลวงขโมยใจ ผู้หญิงก็มีสิทธิ์ในการเลือกดำเนินชีวิตเหมือนกัน คิดว่าเป็นเรื่องสองแง่สอง
 ง่าม ไม่สามารถอยู่ฝ่ายใดได้ ต่างคนต่างมีเหตุผลในการตัดสินใจทางเดินชีวิตตน แต่เมื่อกล่าวถึง
 เวลาที่เหมาะสมในการบอกพ่อแม่ ก็คิดว่าจะไม่บอกพ่อกับแม่จนกว่าพ่อแม่ถาม คิดว่าพ่อและแม่
 ต้องโกรธมากๆ และไม่ให้อภัยตนเองแน่ๆ แต่ถ้าได้รู้เรื่องของพี่สาว พ่อแม่ต้องตกใจกว่าแน่ๆ
 เพราะพี่สาวได้ลาออกจากมหาวิทยาลัยแล้ว และยังเป็นเมียน้อยพี่วิน นั่งอยู่บ้านเฉยๆ ส่วนตนเอง
 กำลังจะเรียนจบและทำงานหาเงินเลี้ยงตัวเอง ถึงแม้จะเป็นวิธีที่เปลืองตัวและต้องทำให้พ่อแม่เสีย
 ใจ แต่ก็ถือว่าได้ยื่นหยัดจากน้ำพักน้ำแรงของตนเองอย่างภาคภูมิใจ ส่วนเพื่อนที่โรงเรียนมีอยู่เพียง
 คนเดียวที่รู้เพราะเป็นคนแนะนำให้มาทำงาน แต่เพื่อนก็ยังไม่ว่าขายบริการด้วย เพื่อนคิดว่าเป็น
 เพียงเด็กเสิร์ฟเหล้าในร้าน คิดว่าถ้าเพื่อนๆ รู้จะต้องมีปัญหาแน่ ข่าวดูอาจจะถึงอาจารย์และตนเองจะ
 ต้องออกจากเรียนจึงต้องตั้งใจพยายามปกปิดเรื่องนี้เป็นความลับให้ได้จนกว่าจะเรียนจบ และถ้า
 เรื่องการที่ขายบริการทางเพศรู้ถึงหูพี่สาวและพี่วิน พี่สาวจะต้องคิดว่ากล่าวตนเองเป็นแน่ แต่ก็คง
 ไม่สามารถพูดได้เต็มคำเพราะพี่ก็เป็นเมียเก็บเหมือนกัน และถ้าพี่วินได้รู้ จะต้องเข้าใจตายแน่ๆ
 เพราะคิดว่าตนเองยังพอมีความหวังเมื่อพี่สาวกับพี่วินเลิกกันในอนาคต เขาอาจจะกลับมาหาเราใน
 วันหนึ่ง ซึ่งเป็นความหวังลมๆ แล้งๆ มานานแล้ว

การป้องกันรักษาสุขภาพอนามัยและการตั้งครรภ์

เคยตรวจสุขภาพไปแล้วหนึ่งครั้ง เป็นครั้งที่เริ่มทำงานขายบริการครั้งแรกๆ มีปัญหา
 การคันในช่องคลอดและระดูขาวจับตัวเป็นก้อนออกสีก่อนเขียวอ่อน กลัวมากจึงไปตรวจ แต่คุณ
 หมอบอกว่า แคมีเชื้อราติดเชื้อเข้าไปเท่านั้น จึงคิดอยากจะไปตรวจสุขภาพบ่อยๆ เพื่อความปลอดภัย
 ภัยของตนเอง แต่ค่าตรวจมักจะมีราคาสูงและสถานที่ที่ไม่แพงมักจะสกปรก จึงไม่ไปตรวจ
 ประมาณ 3 เดือนแล้ว ส่วนเรื่องเอดส์ตนเองไม่กลัว คิดว่าไม่เป็นแน่ๆ เพราะให้ลูกค้าใส่ถุงยางทุก
 คน

ทัศนคติเกี่ยวกับการเรียน

อยากเรียนให้เก่ง อยากมีผลการเรียนที่ดีแต่ต้องรับผิดชอบกับค่าใช้จ่ายจนไม่มีเวลาที่จะสามารถสนใจแต่การเรียนได้ เมื่อครั้งย้ายเข้ากรุงเทพฯก็เคยตั้งใจว่าจะต้องเรียนให้ได้เกียรติยศแต่ก็มีเรื่องพีวีนมาทำให้ตนเองไขว้เขว หลังจากที้ออกมาจากบ้าน อยากจะหันมาสนใจการเรียนก็ไม่สามารถเสียแล้ว ทั้งเรียนและทำงานทำให้เหนื่อยเกินไปที่จะมีเวลาพักผ่อนและอ่านหนังสือทบทวนอย่างเพียงพอ คิดว่าถ้ามีเงินมากกว่านี้หรือสามารถหาทางออกได้ดีกว่านี้ก็จะกลับไปสนใจการเรียนให้มากขึ้น

มุมมองเกี่ยวกับอนาคต

จะทำงานขายบริการไปจนกว่าจะเรียนจบ คิดว่าถึงตอนนั้นจะมีเงินเก็บที่เพียงพอจะพึ่งตนเองได้ ที่จริงแล้วอนาคตอยากกลับไปอยู่กับพีวีนเพราะคิดว่าเป็นรักแท้ คงจะต้องรอเวลาให้พี่และสามีเลิกกัน จะได้เป็นโอกาสของตนเองเสียที

ชีวิตประจำวัน

วันที่มีเรียน

ตื่นนอนตอน 8 โมงเช้า เพื่ออาบน้ำแต่งตัว บางทีตื่นมารีดเสื้อนักศึกษาแต่เช้าเพราะตอนกลางคืนมักจะกลับมาดึก จึงออกจากที่พักเวลา 8.30 น. และมักจะถึงมหาวิทยาลัยประมาณ 9.15 น. หรือเร็วกว่านั้น จะเรียนหนังสือช่วงเช้า หลังจากนั้นจะหาอาหารเที่ยงทานในโรงอาหารมหาวิทยาลัย หรือไม่ก็ออกไปกินอาหารหน้ามหาวิทยาลัยซึ่งราคาก็ไม่แพงและระยะทางเดินไปที่ร้านก็ไม่ไกล จะกลับมาเรียนในตอนบ่ายจนถึงเย็น แล้วจะรีบกลับไปที่พักเพื่ออาบน้ำแต่งตัวและออกไปให้ทันเวลาทำงานที่บาร์ห้า เวลา 18.30 น. ต่อมาจะนั่งที่บาร์จนกว่าจะมีคนมาออฟออกไป ถ้าไม่มีใครมาออฟออกไปจะเลิกงานเวลา 01.30 น. และเก็บของจนประมาณ 01.50 น. จึงได้กลับบ้าน และถ้ามีแขกมาออฟออกไปก็แล้วแต่ว่าจะซื้อเวลาที่ชั่วโมงและเริ่มตั้งแต่เมื่อไร ส่วนใหญ่มักจะทำงานเสร็จประมาณ 03.00 น.- 05.00 น. แล้วก็เดินทางกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านจะล้างหน้าเปลี่ยนเสื้อและเข้านอน

วันที่ไม่มีเรียน

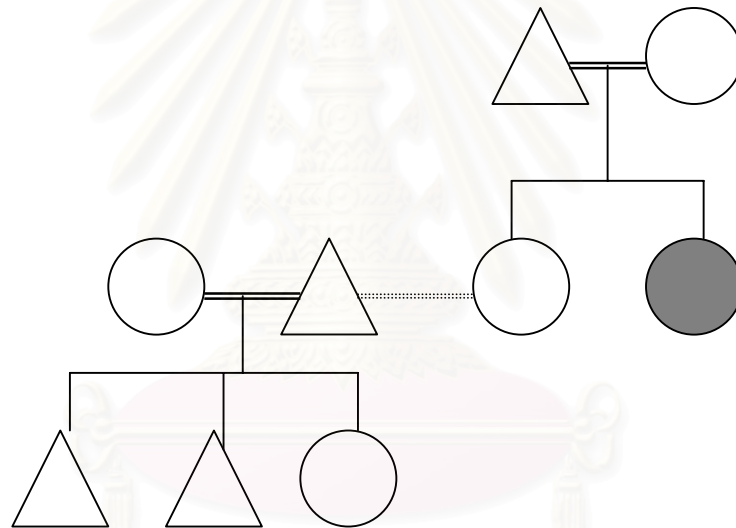
ตื่นนอนประมาณ 10.00-12.00 น. ตื่นแล้วจะลงไปซื้ออาหารเช้ามาจัดใส่จานทานข้าวบนห้อง เมื่อทานเสร็จจะล้างจานและเริ่มงานประจำโดยการเช็ดถูบ้านและซักผ้า ในตอนบ่ายๆ ถ้ามี

เวลาวางจะอ่านหนังสือเรียน ไม่ก็ไปธนาคารหรือไปที่ทำงานนอก แต่ก็มักจะกลับมาในช่วง 1-2 ชั่วโมง และเริ่มกิจวัตรเหมือนกับวันที่ไม่มีเรียนตั้งแต่ 17.00 น. จนถึงเวลาเข้านอน

วันที่มีประจำเดือน

ได้รับยาตัวหนึ่งชื่อ MI เป็นยาระงับประจำเดือนจากเจ้าเข้าของร้าน ให้ไว้ในยามจำเป็น ต้องการมีประจำเดือน เพื่อการทำงาน แต่ถ้าเดือนใดไม่ทานยา ก็จะมีประจำเดือนประมาณ 4-5 วัน โดยจะใส่ผ้าอนามัยแบบสอด เพื่อให้ตนเองรู้สึกสะดวกสบาย ทำงานได้ง่ายและคล่องตัวมากขึ้น ในการเสิร์ฟเหล้า แต่ไม่มีการอ้อฟออกไป

โปรแกรมเครือญาติ

กรณีศึกษาที่ 8

ชื่อ น.ศ.ภาวินีย์ (นามสมมติ)

อายุ 23 ปี

นักศึกษาปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเอกชน

ภูมิลำเนาเดิม จังหวัดพะเยา

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

เป็นเด็กสาวหน้าตาพอใช้ ผมขอยสั้นสีน้ำตาลสลัดสีทองเป็นหย่อมๆ หน้าตาเหมือนคนจีน ออกหมวยๆ แก้มใสๆ มีสิ่วตามแก้มเล็กน้อย ผมตรงถึงแม้จะสั้นไปหน่อย แต่ก็ดูเหมาะสมกับ

โครงหน้ามาก แต่งหน้าเข้มไปหน่อยดูเหมือนจะขัดกับการแต่งตัว เพราะแต่งตัวเหมือนเด็กวัยรุ่น ญี่ปุ่น มีกระโปรงระบายฟูๆ กับเสื้อลูกไม้ แต่ก็ดูเป็นเด็กสาวที่มีเสน่ห์ พุดจาหัวๆ หัวนๆ แต่เมื่อได้สัมผัสหลายๆ ครั้ง ทำให้รู้ว่าถึงแม้จะดูหัวๆ แต่ก็ยังเป็นเด็กผู้หญิงที่อ่อนไหวและมีความอ่อนแอภายในตนเองค่อนข้างสูง

ชีวิตวัยเด็ก

เกิดที่จังหวัดพะเยา แต่พ่อกับแม่เลี้ยงย้ายมาประกอบอาชีพ ที่กรุงเทพฯ จึงทำให้ผู้ให้ข่าว และน้องสาวต่างสายเลือดย้ายตามกันมาด้วย พ่อแต่งงานใหม่กับแม่เลี้ยงคนนี้หลังจากที่เรื่องหย่าได้ผ่านไปประมาณ 2 ปี ตนเองไม่มีปัญหาเกี่ยวกับแม่เลี้ยงและลูกติดคนนี้สักเท่าไร เมื่อเห็นว่าพ่อมีความสุขมากขึ้น เริ่มหัวเราะและสดชื่นหลังจากที่แม่แยกทางไป จึงได้อยากให้พ่อแต่งงานใหม่เพื่อพ่อจะได้มีความสุขสักทีจนพ่อแต่งงานใหม่และมีภรรยาเป็นแม่เลี้ยงลูกติด 1 คน ชื่อหน่อย ทั้งคู่ห่างกันเพียง 2 ปี หน่อยเป็นเด็กผู้หญิงที่มีหน้าตาสวยงาม เป็นจุดสนใจและค่อนข้างเอาแต่ใจตัวเอง เขาเข้ามาอยู่ที่บ้านนี้ตอนอายุ 4 ขวบ จึงได้เป็นเพื่อนเล่นกันตั้งแต่เด็ก จนกระทั่งโตขึ้นมาจนถึงประมาณ 10 ขวบ พ่อกับแม่ (แม่เลี้ยง) ได้ย้ายทุกสิ่งทุกอย่างไปกรุงเทพฯ พร้อมกับลูกสาวทั้งสองคน ตนเองก็จำไม่ค่อยได้ว่าเกิดอะไรขึ้นในช่วงนั้น รู้แต่ว่าไม่คุ้นเคยกับสถานที่ทั้งบ้านและโรงเรียนใหม่ จึงกลายเป็นคนเก็บตัวและไม่ค่อยมีเพื่อน ซึ่งแตกต่างจากหน่อยที่มีเพื่อนจำนวนมาก เพราะเขาค่อนข้างเป็นจุดสนใจของเด็กในโรงเรียน จึงต้องอยู่คนเดียวเป็นส่วนใหญ่ ตั้งใจเรียนและไม่สนใจใคร กลายเป็นคนไม่มีเพื่อน ถูกเอาเปรียบจากคนกลุ่มอื่นๆ อยู่เสมอ

พ่อทำงานเป็นข้าราชการส่วนแม่เลี้ยงทำงานที่บริษัทผลิตอุปกรณ์เครื่องครัว พ่อและแม่เป็นคนขยัน ผู้ให้ข่าวรักแม่เลี้ยงเหมือนแม่ของตนเอง แต่ก็มีบางครั้งที่คิดถึงแม่จริงๆ ขึ้นมา ทั้งๆ ที่ไม่ได้พบกันเกือบ 10 ปีแล้ว แม่ก็ไม่เคยโทรมาหาเลยไม่รู้ว่าแม่เป็นอย่างไร ซึ่งก็คิดว่าตนเองโชคดีที่ยังมีพ่อและแม่เลี้ยงที่รักตนเองมาก

ผู้ให้ข่าวเรียนที่กรุงเทพฯ เรียนมาจนถึงระดับ ม.4 และได้มีแฟนคนแรกซึ่งเป็นเพื่อนข้างบ้าน ผู้ชายคนนี้ชอบเล่นบาสเกตบอลในลานกีฬาของหมู่บ้าน ส่วนภavnินัยก็ชอบชวนหน่อยไปเดินเล่นแถวๆ นั้นเพราะมีซูเปอร์มาร์เก็ต จึงได้พบกันและเป็นโอกาสที่ได้เข้ามาทำความรู้จักกัน เขาไม่ใช่เด็กหน้าตาหล่อเหลา แต่มีรูปร่างที่สูงใหญ่และอารมณ์ดี ชอบแอบสูบบุหรี่เวลาเล่นบาสเสร็จกับเพื่อนๆ เมื่อเห็นแล้วก็คิดว่าดูเท่ๆ มากๆ อยากจะคุยด้วยตั้งนานแล้ว และก็เห็นเขามองมา

บ่อยๆ แต่ตอนนั้นก็คิดว่าเขาคงจะชอบหน่อยเพราะคุณ้ำตาดีกว่า แต่กลับกลายเป็นว่าเขาชอบตนเอง เป็นครั้งแรกที่เห็นว่าตนดีกว่า รู้สึกภูมิใจและหลงชอบเขามากขึ้นทุกวัน

หน่วยรู้ว่าทั้งสองเป็นแฟนกัน โดยช่วยเก็บความลับต่างๆ ไม่ให้พ่อแม่รู้ ผู้ให้ข่าวต้องขอให้ออกไปเดินเล่นเป็นเพื่อนเพื่อหาข้ออ้างให้ตนเองได้พบกับกับแฟนอยู่เสมอ น้องก็ไม่เคยบ่นอะไร คิดว่าเป็นน้องสาวต่างแม่ที่ดีมาก คอยเป็นที่ปรึกษาและให้กำลังใจทุกครั้งที่ต้องการ ผู้ให้ข่าวมีความสุขมากในการคบกับผู้ชายคนนี้ จนทั้งคู่ได้มีโอกาสได้ออกไปเที่ยวและเขาก็ให้ความรักและความเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ ผู้ให้สัมภาษณ์มักจะออกไปที่ลานกีฬาเพื่อดูเขาเล่นบาสเกตบอลทุกวัน โดยเอาหน่วยเป็นตัวบังหน้าไม่ให้พ่อแม่รู้ จะบอกที่บ้านว่าอยากออกไปเล่นกีฬาหรืออยากออกไปวิ่ง ที่บ้านก็จะไม่ว่าอะไร มักจะบอกให้ออกไปออกกำลังกายเป็นประจำ แต่บางครั้งที่มีเรื่องโกรธกันเล็กน้อย ก็จะงอนไม่ยอมออกไปหาเขา พ่อแม่ก็จะงงไม่เข้าใจว่าเป็นอะไร แต่ก็โกรธกันเพียงไม่กี่ครั้ง ส่วนใหญ่เป็นแค่เรื่องงอนแบบเด็กๆ ทั้งคู่รักกันมาก จนถึงขั้นจูบและลูบคลำตามอวัยวะและลำตัวต่างๆ ผู้ให้ข่าวไม่กล้าจะมีเพศสัมพันธ์ เพราะเห็นว่าเป็นครั้งแรกของตนเองต้องการให้เป็นสิ่งที่มีค่าและสำคัญ แต่ที่จริงตนเองก็อยากจะมีเพศสัมพันธ์เหมือนกัน อยากลองอยากรู้ว่ามันเป็นอย่างไร จึงทำให้กลัวๆ กล้าๆ ไม่รู้จะตัดสินใจอย่างไรดี จนวันหนึ่งที่โอกาสประจวบเหมาะ ทั้งคู่ได้มีโอกาสอยู่ด้วยกันสองต่อสองที่บ้านของเขา ทั้งคู่จึงได้ตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กันครั้งแรก ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ดีมาก ได้รู้สึกถึงความรักความอบอุ่นที่ตนเองได้สื่อถึงกันด้วยการสัมผัส แต่ก็ยังเคืองใจที่ได้รู้ภายหลังว่าเขาเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน อยากรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใครถึงแม้ว่าเรื่องจะผ่านไปแล้ว แต่เขาก็ไม่ยอมบอกว่าคนๆ นั้นเป็นใคร รู้แต่ว่าเป็นแฟนคนแรกที่อยู่โรงเรียนเดียวกัน จึงได้เก็บความสงสัยไว้กับตนเองเรื่อยมา

ทั้งคู่คบกันมาเรื่อยๆ จนเกือบจบชั้น ม.6 จนเริ่มสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงในตัวของเขา เริ่มที่จะไม่เอาใจใส่และเริ่มทะเลาะกันบ่อยครั้งขึ้น จึงได้ระแคะระคายว่าได้กลับไปคบกับแฟนเก่าที่เขาเคยรักมาก คนที่เขาไม่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกด้วยกัน ผู้ให้ข่าวเสียใจแต่ก็ไม่มากนัก เพราะก่อนจะเลิกกันมีแต่เรื่องทะเลาะเบาะแว้ง จึงได้เลิกคบกันและคิดจะหาผู้ชายที่ดีกว่านี้ ซึ่งคนที่เข้ามาจีบคนต่อมาเป็นเพื่อนที่อยู่ในกลุ่มบาสเกตบอลเดียวกัน ไม่เคยรู้มาก่อนว่าเขาชอบเรานานแล้ว เพื่อนคนนี้ มีรูปร่างสูงใหญ่ แต่หน้าตาไม่ค่อยหล่อ มีลิ่วขึ้นประปราย ก็ไม่ได้ชอบเขามากเท่าไรแต่ด้วยความที่ต้องการจะประชดคู่รักเก่า จึงได้ตัดสินใจเป็นแฟนกับเขาทันที และมีเพศสัมพันธ์กันหลังจากคบกันได้เพียงอาทิตย์เดียว เขาบอกว่ารู้ที่ผู้ให้ข่าวเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน แต่เขาไม่ถือ แล้วยัง

โกรธแทนที่ผู้ชายคนแรกเอาเรื่องที่มีเพศสัมพันธ์ไปเล่าให้ทุกคนในกลุ่มฟังเหมือนเป็นเรื่องตลก เขาบอกว่าจะรักตลอดไป ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

เวลาผ่านไปเพียงไม่กี่เดือน ทั้งคู่ก็เลิกกันเพราะตนเองก็ไม่ได้รักเขา เขาเองก็งู้สึกอย่างนั้นเพราะต่างคนต่างคิดคนละอย่าง เมื่อได้เลิกกับผู้ชายคนที่สองและกลับมาคิดหาผู้ชายที่รักตนเองอย่างจริงจังต่อไป ในตอนนั้นหน้อยก็มีแฟนแล้ว ซึ่งเป็นคนดีและมีคุณสมบัติเพียบพร้อมทุกอย่าง เมื่อเห็นแล้วก็มีความสุขไปด้วย แต่ในใจจริงก็รู้สึกอิจฉาว่าทั้งหน้าตาดีกว่า เรียนเก่งกว่า ได้แฟนที่ดีกว่า บางครั้งพยายามลองใจแฟนของน้องหลายครั้ง โดยการเข้าไปคุยโกสี้ๆ หรือจับเนื้อต้องตัวเขาแต่ก็ไม่เคยได้ผลเลย ก็เห็นว่าเขาเป็นคนดี ก็ดีใจด้วย

ประวัติการศึกษา

เคยเรียนที่จังหวัดพะเยาเมื่อตอนเด็ก การเรียนเป็นไปในระดับพอใช้ ภาวณีย์ไม่ใช่นักหัวไวจึงมักจะตามเพื่อนไม่ค่อยทัน หลังจากเรียนชั้น ป.4 พ่อและแม่เลี้ยงย้ายบ้านไปอยู่กรุงเทพฯ เพราะพ่อได้งานใหม่ แม่เลี้ยงจึงต้องลาออกจากงานเดิมไปหางานทำเช่นเดียวกัน ส่วนผู้ให้ข่าวก็ย้ายตามไปด้วยและได้เข้าโรงเรียนใหม่ในชั้น ป.5 ที่โรงเรียนในกรุงเทพฯ ผู้ให้ข่าวกลายเป็นเด็กที่เก็บตัวเพราะหาเพื่อนไม่ได้ ค่อยข้างห้าวๆและเพื่อนชอบแกล้งตนเองอยู่เสมอ จะมีเพื่อนก็เพียงไม่กี่คน แต่น้องสาวที่เข้าเรียนในโรงเรียนเดียวกันก็คอยดูแลและไม่เคยทิ้งกัน จึงทำให้ทุกอย่างดีขึ้นตามลำดับ ผู้ให้ข่าวก็เข้าไปอยู่กับกลุ่มเดียวกับน้อง ถึงแม้ว่าจะมีอายุห่างกัน 2 ปีก็ตาม หลังจากนั้นก็ยังคงเป็นเช่นนี้เรื่อยมาจนถึงระดับมัธยมศึกษา ผู้ให้ข่าวมีเพื่อนน้อยแต่ก็เริ่มปรับตัวเข้ากับเพื่อนๆ ได้มากขึ้น แต่ถึงอย่างไรก็ยังสนิทกับน้องสาวอยู่เสมอ เมื่อเรียนเสร็จแต่ละวันก็จะกลับบ้านและออกไปเดินเล่นในหมู่บ้านกับน้องทุกวัน การเรียนเป็นไปในระดับพอใช้ ถึงแม้ว่าเป็นคนเรียนไม่เก่งแต่ก็เอาตัวรอดผ่านได้ทุกวิชาจนจบชั้น ม.6

ชีวิตวัยรุ่นในมหาวิทยาลัย

ภาวณีย์สอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐไม่ได้ เพราะอ่านหนังสือน้อยและไม่ค่อยตั้งใจเรียน จึงได้ไปสอบเข้ามหาวิทยาลัยเอกชน และเข้าเรียนกับเพื่อนใหม่อีกนับหลายร้อยคน สถานที่เรียนอยู่ห่างไกลจากบ้านมาก แต่พ่อและแม่ไม่ยอมให้ไปอยู่หอ ตอนแรกตนเองก็ไม่อยากอยู่หอเพราะไม่รู้จักรใคร จึงต้องเดินทางไปเรียนหนังสือด้วยรถประจำทาง บางทีพ่อหรือแม่ขับรถไปส่งให้ครึ่งทางก่อนไปทำงาน แต่การเดินทางที่ยากลำบากระหว่างมหาวิทยาลัยกับบ้านนั้น ทำให้ต้องขอยอมแพ้ เพราะต้องออกจากบ้านเข้ามาเพื่อจะขึ้นรถประจำทางและต้องต่อรถเมล์อีก 2 สาย บางครั้งฝนตกก็

ต้องทนเปียกอยู่อย่างนั้น ใช้เวลาในการเดินทางไป-กลับทุกวันประมาณ 3-4 ชม. เวลาผ่านไปเพียงเทอมเดียว ก็ขอร้องให้พ่อและแม่อนุญาตให้ไปอยู่หอกับเพื่อนๆ ในละแวกมหาวิทยาลัยซึ่งพ่อและแม่ก็เห็นด้วยเพราะเห็นว่าเหนื่อยมากในการเดินทาง จึงได้เดินเรื่องหาหอพักอยู่ในละแวกมหาวิทยาลัย ซึ่งก็มีเพื่อนๆหลายคนอยู่ที่นั่น หลังจากนั้นมาหนอยก็สอบเข้าได้มหาวิทยาลัยรัฐใกล้บ้าน เขาจึงสามารถติดรถพ่อและแม่ไปลงที่มหาวิทยาลัย หรือบางครั้งแฟนของหนอยก็มารับ-ส่งถึงประตูบ้าน

เมื่อได้เข้าไปอยู่หอกับเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งชื่อเกด เป็นคนคล่องแคล่ว ว่องไว กระฉับกระเฉง ชอบเที่ยวกลางคืนและเป็นลูกคนรวย พ่อของเขาซื้อรถ BMW รุ่นใหม่ให้ขับ ที่จริงเขามีเงินมากและไม่จำเป็นต้องมีเพื่อนมาช่วยหารค่าห้อง แต่ตนเองเป็นเพื่อนสนิทที่ต้องการที่อยู่ จึงชวนเข้ามาเพื่อจะได้อยู่ด้วยกัน เมื่อได้ย้ายเข้าไปอยู่ในห้องของเกด ในห้องของเกดมีโทรทัศน์ สเตอริโอ เครื่องเล่น VCD/DVD คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ ฯลฯ พร้อมอยู่แล้ว จึงได้แต่ย้ายเข้ามาอยู่โดยช่วยออกค่าห้อง ค่าน้ำ ค่าไฟ ครั้งหนึ่ง เขาไม่ได้เรียกเรื่องอะไรเลย นอกจากบอกให้รู้ว่าเขาชอบเที่ยวกลางคืน บางทีจะมีผู้ชายเข้ามาในห้อง บางทีก็มาค้าง อยากให้ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แล้วทุกอย่างก็จะผ่านไปด้วยดี ตนเองจำเป็นต้องมีที่อยู่จึงได้ตอบตกลงไป ซึ่งหลังจากนั้นเขาก็ชวนไปเที่ยวกลางคืนบ่อยๆ ไปกินเหล้า เดินร่า ตามดิสโก้เธคและผับต่างๆ เกือบทุกคืนที่จะต้องแต่งตัวแต่งหน้า เพื่อออกไปเที่ยวกลางคืน เขาจะเป็นคนขับรถพาเราไปด้วยตามที่ต่างๆ บางทีก็ไม่อยากไปเพราะไม่ชอบ แต่ก็ต้องถูกลากให้ออกไปด้วยทุกที ผู้ให้ข่าวออกไปเที่ยวจนเริ่มชอบ ชอบแสงสีและการแต่งตัวสวยๆ จึงเริ่มหัดแต่งตัวตามเพื่อน ชื้อเสื้อผ้าและของเครื่องใช้ตามเขา เพราะเป็นคนแต่งตัวเก่ง มีผู้ชายเข้ามาชอบหลายคน จึงอยากเป็นเช่นนั้นบ้าง บางทีเห็นเสื้อผ้าตามนิตยสารหรือกระเป๋าแพงๆ ก็อยากจะได้บ้าง แต่ไม่กล้าขอเงินพ่อและแม่ ต้องทนใช้ของเก่าไปก่อน

ผู้ให้ข่าวมักจะเอาเกดเป็นแม่แบบ เขาคูดีไปหมดในทุกๆ เรื่อง การพูดจา การวางตัว การแต่งตัว ทำทางการเดิน แม้กระทั่งการยืนหรือนั่งก็จะคูดีไปหมด สังเกตได้ว่าเขามักจะเป็นจุดเด่นอยู่เสมอ เวลาเดินไปทางไหนคนก็มองด้วยความชื่นชม พวกผู้ชายชอบเข้ามาพูดคุยด้วย เกดก็มักจะมีท่วงท่าและลีลาการพูดที่ทำให้ทุกคนติดใจ ใครๆ ก็ชอบเขาไปหมด เห็นแล้วก็อยากเป็นอย่างเขา พยายามมองและสังเกตวิธีการเดินและการเดินเวลาไปเที่ยวกลางคืน แม้กระทั่งวิธีการดื่มเหล้าหรือวิธีการจับบุหรี่ พยายามเลียนแบบให้ได้มากที่สุด แต่สิ่งหนึ่งที่ลอกเลียนแบบอย่างเขาไม่ได้ คือความรวยเพราะเกดมักมีเสื้อผ้าใหม่ๆ ใส่อยู่เสมอ บางทีก็ขับรถออกไปซื้อเสื้อผ้าตัวละ 2,000-3,000 บาท โดยมักจะซื้อเสื้อตั้ปดาค์ละ 3-4 ครั้ง แต่ทุกครั้งก็ชวนตนเองไปด้วย แต่ก็ไม่ค่อยได้ซื้อ เพราะ

ราคามักจะแพงเกินกว่าจะรับผิดชอบได้ พ่อและแม่ให้เงินแค่เดือนละ 4,000 บาท เพื่อเป็นค่าขนม ส่วนค่าไฟและค่าหอพักนั้นจะต้องเอาไปเสริมจ้ไปให้พ่อและแม่ดู มักจะเสียเงินไปกับการกินข้าวที่ร้านต่างๆ บางทีเกิดก็เลี้ยง แต่ก็เกรงใจ โชคดีที่ไม่ต้องเสียค่าเดินทางเพราะเขาขับรถไปเรียนที่เดียวกันแต่บางวันที่เขาไม่มีเรียน ภาวนีย์ก็ต้องไปเองแต่ก็แค่หนึ่งวันต่อสัปดาห์เท่านั้น

เวลาผ่านไป ทั้งสองก็เหมือนกันหนักขึ้นทุกๆ ที เกิดชอบชวนไปเที่ยวสถานที่ใหม่ๆ ด้วยกัน บางทีค่าเล่าแล้วหนึ่งเกือบ 300 บาท ตนเองเริ่มมีปัญหาเรื่องเงินมากขึ้นทุกที บางทีจำต้องเอาเงินตนเองไปลงทุนทางด้านอื่น จึงไปร่วมวงเล่นไพ่กับเพื่อนที่อยู่หอเดียวกัน ส่วนใหญ่สมาชิกขึ้นพื้นจะมีประมาณ 7 คน จึงเข้าไปร่วมเล่นด้วย โดยเล่นไพ่โป๊กเกอร์และสล็อต บางครั้งมือขึ้นก็จะได้เงินกลับมาประมาณ 1,000-1,500 บาท บางทีมือตกก็เสียประมาณ 500 บาท จึงได้ติดการพนันงอมแงม เห็นไพ่แล้วทนไม่ได้ จะต้องชวนเพื่อนๆ ตั้งวงกันถึงเช้าทุกที เกิดมักจะมาเฝ้ามองแต่ก็ไม่ลงมาเล่น ตนเองคิดว่าเกิดมีเงินอยู่แล้ว คงไม่คิดอยากจะเสียเวลากับวงไพ่นี้ หลังจากนั้นผู้ให้ข่าวเอาเวลาที่ยวกลางคืนไปเล่นไพ่ซะเป็นส่วนใหญ่ เกิดก็บ่นว่าใจร้ายไม่ยอมเที่ยวกับเขาอย่างเมื่อก่อน เขาก็อยากให้เงินมาเยี่ยมจะได้ไม่ต้องเล่นไพ่ แต่ตนเองก็มีศักดิ์ศรีมากเกินกว่าจะไปเยี่ยมเพื่อน จึงเล่นไพ่นักขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นเล่นทุกคืน บางทีก็ตั้งแต่หัววันไม่ยอมไปเรียนหนังสือ และเริ่มมือเติบลงเงินมากขึ้นทุกทีๆ เพื่อนๆ เตือนก็ไม่ฟัง จนเลิกเล่นไม่ได้ต้องไปเล่นกับบ่อนอื่นๆ อีกด้วย จนผลสุดท้ายมีหนี้สินติดตัวประมาณ 17,000 บาท

การเข้าสู่อาชีพโสเภณี

ผู้ให้ข่าวไม่รู้จะเอาเงินมาจากไหน อยากจะบอกพ่อแม่ก็ไม่กล้า จะเล่นไพ่ตอนหนึ่งเพื่อนก็ไม่ยอม เริ่มไม่มีทางเลือก เอาข้าวของเครื่องใช้ของตนเองออกมาขายก็ได้เงินเพียง 4,000 กว่าบาท เริ่มคิดหนักและปรึกษากับเกด เขาอยากเอาเงินให้เยี่ยมแต่ก็ไม่ยอมรับ คิดอยู่เสมอว่าอยากเอาชนะเกดให้ได้ อยากจะมีดีกว่าเขา แต่ก็ทำได้ยาก สิ่งสุดท้ายที่จะยอมทำคือการเป็นลูกหนี้ของเกด จึงได้ถามเขาว่ามีทางไหนที่จะหาเงินได้เร็วบ้างไหม เขาบอกว่าก็มีแต่ขึ้นอยู่กับตัวเราเอง เกดเล่าว่า เคยมีเอเยนต์เข้ามาให้นามบัตรตอนที่ไปเที่ยวกลางคืน บอกว่าถ้าต้องการได้เงินเร็วและจำนวนมากโดยไม่ต้องเหนื่อยให้ติดต่อมา ก็ยังเก็บนามบัตรนั้นไว้ แต่ไม่เคยโทรไปหา ทั้งสองคนพอจะรู้ว่างานนี้คืองานอะไร จะต้องตัดสินใจเองว่าจะยอมทำหรือไม่ เขาเล่าให้ฟังว่า เคยไปทำเพียงครั้งเดียว แต่ไม่ใช่กับเอเยนต์คนนี้ โดยขายบริการให้กับนักการเมืองคนหนึ่งในราคา 13,000 บาท ที่ทำไปเพราะความอยากลอง ไม่ได้ต้องการเงิน แค่อยากสนุกและทำไปเพื่อประสบการณ์ในชีวิต ครั้งนั้นก็แค่มี

เพศสัมพันธ์และกอดจูบลูบลูคลำก็ทำให้ผ่านไปด้วยดีพร้อมกับได้เงินมาซื้อเสื้อผ้าใส่ซึ่งหลังจากนั้นก็ยังไม่ได้ตกลงไปทำอีกเพราะขี้เกียจ แต่ถ้าวันไหนก็สนุกอาจจะกลับไปทำอีกก็ได้

เมื่อคิดได้ตรงแล้วเห็นว่า การทำงานนี้เป็นเรื่องไม่ยาก ทำเพียงครั้งเดียวก็สามารถหาเงินมาใช้หนี้ได้แล้ว แค่อสองชั่วโมงก็เสร็จ ไม่บอกใครก็ไม่มีวันรู้ จึงตกลงจะโทรไปหาเอเยนต์ที่เคยเอานามบัตรให้ เกิดแต่ติดต่อไม่ได้ เบอร์โทรศัพท์มือถือที่มีในนามบัตรได้ถูกยกเลิกการใช้บริการไปแล้ว จึงได้ขอเบอร์โทรศัพท์ของเอเยนต์ชื่อพี่ต่ายที่เคยหางานให้ เกิด และได้ติดต่อไปเพื่อนัดเจอตัว ในตอนแรกเขาได้เป็นคนพูดเกริ่นนำก่อนว่าตอนนี้มีเพื่อนต้องการทำงานพิเศษ ให้พี่ต่ายช่วยหาลูกค้าให้ด้วย พี่เขาบอกว่าจะต้องนัดดูหน้าก่อน เพื่อจะได้ระบุได้ว่าราคาเท่าไร และมีอะไรต้องปรับปรุงบ้าง ซึ่งเขาได้มาเจอผู้ให้ข่าวที่ร้านกาแฟที่หนึ่งในสยามสแควร์ เกิดก็มาพบด้วย พี่ต่ายบอกว่าเคยยัดดูสวยเหมือนเดิม และลูกค้าคนเก่าก็ถามหาไม่เคยขาด ถ้าอยากจะทำมาทำให้โทรศัพท์มาบอกด่วน เพราะลูกค้ารอพบอีกครึ่งมานานมากแล้ว ส่วนภาวินีนั่น พี่ต่ายบอกว่าทำทางยังดูยุ่งๆ ก้างๆ โดยเขาถามว่าเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมาแล้วกี่คน เคยขายบริการหรือไม่ เคยท้องหรือไม่ เคยทำแท้งหรือไม่ เคยเป็นโรคหรือไม่ เป็นเอดส์หรือไม่ ฯลฯ ซึ่งก็ทำให้อึ้งไปชั่วขณะ แต่เพื่อเงินก็ตอบๆ ไป จะได้รับขายริบเอาเงินมาใช้ หลังจากนั้นเขาบอกว่าจะติดต่อมาอีกที ให้เตรียมรอขายบริการได้

หลังจากนั้นประมาณ 2 อาทิตย์ พี่ต่ายได้โทรเข้ามาหาและแนะนำลูกค้าคนนี้เป็นเพื่อนสนิทของเขา เขาต้องทดสอบดูก่อนว่าจะสามารถรับแขกผู้ใหญ่ได้หรือไม่ โดยครั้งแรกจะให้แค่ 1,000 บาท แต่ถ้าผ่านการทดสอบนี้จะได้ออกงานใหญ่แน่นอน จึงได้ขายบริการครั้งแรกในราคา 1,000 บาท กับเพื่อนของเขาที่เป็นผู้ชายตัวอ้วน อายุมากคนหนึ่ง ก็อดทนยอมๆ ทำไปโดยไม่อยากคิดมาก ขอเพียงว่าตนเองจะได้เริ่มงานราคาสูงต่อไปเพื่อไปใช้หนี้ที่ค้างไว้กับบงไฟ หลังจากที่ได้รับแขกคนแรกแล้ว เขาก็ไม่ติดต่อกลับมาอีกเกือบเดือน ได้แต่ตั้งใจรอคอย นึกว่าถูกหลอกเสียอีก แต่เขาก็โทรกลับมาและบอกให้เตรียมตัวเพราะจะส่งแขกให้นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ซึ่งก็เป็นไปตามนั้นจริง หลังจากนั้นได้ขายบริการให้กับพนักงานบริษัท นิสิตนักศึกษา ตำรวจ ทหาร ฯลฯ ตอนแรกกะจะขายบริการเพียงแค่ครั้งสองครั้ง แต่เมื่อใช้หนี้วงไฟหมด ก็กลับไปเล่นอีกและยังมือเดิบยิ่งกว่าเดิมเพราะคิดว่าเงินนั้นหาง่าย โดยมักจะขายบริการในอัตรา 1,500 บาท เพราะรู้ว่าตนเองไม่ใช่คนสวยเลิศเลออะไร แค่เพียงว่าอายุน้อยและมีดีกรีเป็นนักศึกษาเท่านั้น ขายบริการเกือบทุกคืน บางช่วงลูกค้าน้อยก็จะหมดเวลาไปกับบงไฟ หรือการเที่ยวกลางคืน ยิ่งเสียเงินมากก็ยิ่งขายบริการบ่อยขึ้น ยิ่งเงินที่ขายบริการมากขึ้นก็ยิ่งเสียเงินง่ายขึ้น เหมือนเป็นวัฏจักรที่ไม่มีวันจบสิ้น เริ่มที่จะไม่สนใจการ

เรียนเลย สอบก็ได้คะแนนไม่ดี บางวิชาก็ต้องถอน จนมีผลกระทบไปถึงการลงทะเบียนในเทอมต่อๆ มา ลงทะเบียนเรียนหน่วยกิตน้อยลงทุกที เพราะจะไปเรียนหลายวิชาอย่างเพื่อนๆ ก็ไม่ได้ รู้ว่าตนเองเรียนไม่ไหว แค่ทำงานตอนกลางคืนก็แทบจะลุกขึ้นมาไม่ได้อยู่แล้ว บางคืนมีลูกค้า 3-4 รายก็ต้องทำงานจนถึงเช้า ไม่มีเวลาอ่านหนังสือหรือเข้าเรียนตามปกติ จึงทำให้คิดว่าควรจะค่อยๆ เรียนไปช้าๆ ดีกว่า ซึ่งก็ไม่กังวลใจว่าพ่อแม่จะคิดอย่างไร เพราะพื้นฐานนั้นตนเองเป็นเด็กเรียนไม่เก่งอยู่แล้ว จะเรียนเข้าไปบ้างพ่อแม่คงไม่สังเกตอะไร แลผมก็ได้เป็นนักศึกษานานๆ จะทำให้ตนเองยกระดับค่าตัวให้อยู่ในช่วง 1,500-2,000 บาทต่อไปได้ด้วย จึงได้ลงเรียนเพียงเทอมละ 2-3 วิชาเท่านั้น บางทีก็ถอนบางวิชาเอาเงินค่าลงทะเบียนไปเล่นไพ่กับเพื่อน บางวันดวงดีก็จะได้เงินมาก มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ได้เงินจากวงไพ่เกือบ 5,000 บาท เอาเงินไปเลี้ยงเหล้าเพื่อนๆ และซื้อกระเป๋าเงินใบใหม่ยี่ห้อหรู

ในการขายบริการแต่ละครั้ง พยายามทำให้เสร็จสิ้นผ่านไปเร็วๆ แต่บางทีที่มีลูกค้าหนุ่มๆ หน้าตาดีที่ทำให้ต้องเคลิ้มแอบชอบเขาไปด้วย เวลาเห็นลูกค้าหน้าตาดีบางทีก็จะลดราคาให้ แต่เวลาเจอลูกค้าคู่ท่าทางสกปรก จะพยายามโก่งราคาขึ้นมา เพื่อให้สมกับค่าเสียเวลา ในตอนแรกคิดว่าขายบริการเพียงไม่กี่ครั้ง แต่ทำไปทำมาก็ทำงานนี้มาเกือบ 4-5 ปีแล้ว บางทีก็เจอลูกค้าดีๆ บางทีก็หยาบคายและใช้ความรุนแรง บางครั้งก็คิดอยากจะทำแต่มันก็หยุดไม่ได้ ถ้าหยุดไปจะไปหาเงินที่ไหนมาใช้ เงินที่พ่อแม่ให้มาเมื่อก่อนก็พอใช้ แต่เดี๋ยวนี้มีมือเติบใช้เงินเก่งขึ้นมาก ใช้เงินเดือนละ ประมาณ 20,000-30,000 บาท โดยที่ตนเองไม่รู้ว่าจ่ายอะไรไปบ้าง คงเป็นพวกเครื่องสำอางค์ เสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า ค่าอาหารตามที่หรูๆ ค่ามือถือ และบางทีก็เสียไปกับวงพนันต่างๆ ซึ่งคิดว่าน่าเสียดายเงินเหมือนกันแต่ก็คิดว่าเดี๋ยวก็ได้เงินก้อนใหม่แล้ว คินเดียวก็ได้เกือบหมื่นถ้าขยันรับลูกค้าซัก 3-4 คน เรื่องเงินจึงเป็นสิ่งที่ไม่กลุ้มใจเลย

ตอนนี้ผู้ให้ข่าวมีเลี่ยมชอบ ที่คอยเรียกใช้เป็นประจำเสียเคยขอเลี้ยงดูแต่ก็ไม่ยอมเพราะเสียจะส่งให้แค่เดือนละ 5,000 บาท คิดว่าตนเองหาเงินกินเดี๋ยวก็เกิน 5,000 บาทแล้ว แลผมยังมีอิสระมากกว่าอีก เสียเสนอว่าจะหาคอนโดและให้คอยรับใช้โดยไม่ต้องทำงานอีกต่อไปแล้ว ผู้ให้ข่าวไม่สนใจข้อเสนอแนะและคิดว่าตนเองยังสนุกกับงานนี้อยู่ อยากจะทำอะไรก็ได้ ไม่ต้องคอยถามใคร ไม่ต้องขออนุญาตใคร รู้สึกพอใจในสถานภาพตอนนี้ ส่วนเรื่องเรียนไม่อยากจะพูดถึงเพราะไม่ใช่คนหัวดี เรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง ที่จริงแล้วอยากหยุดเรียนแล้วเปิดกิจการของตนเอง เป็นพวกบาร์เหล่า และหาเด็กมาทำงานให้ตนเอง แต่ตอนนี้ไม่มีเงินเก็บเลยเพราะใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ตนเองก็แปลกใจว่าทำงานมาเกือบ 5 ปี ไม่มีเงินเก็บเลยสักนิดเดียว แต่ก็ไม่กังวลเพราะเห็นว่าเงินได้มาง่าย ต่อไปก็คิด

ว่าคงจะเริ่มเก็บเงินบ้างได้แล้วเพราะอายุก็จะมามากขึ้นทุกวัน พออายุเกิน 25 ปี พี่ต่ายก็จะลดราคาลงเพื่อให้ลูกค้ายังสนใจ พี่ต่ายเคยบอกเอาไว้ให้คุณแลร์กยาร่างกายตนเองให้ดี อย่าปล่อยให้อ้วนจุหรือผอมจนเกินไป แต่ก็มั่นใจในความงามของทรวดทรงตนเอง บอกว่าตนเองถือคติไม่แพ้ใคร ผู้ชายคนไหนลองก็ต้องติดใจทุกราย

เมื่อผู้วิจัยถามถึงทัศนคติที่มีต่ออาชีพโสเภณี ได้ตอบกลับมามีเห็นว่า เป็นอาชีพที่สนุกและมีอิสระในการทำงาน เป็นอาชีพที่ได้เงินง่ายและเร็ว บางทีก็มีลูกค้าไม่ดีผ่านมาบ้าง แต่มันก็เกิดขึ้นได้กับทุกอาชีพที่จะต้องเจอคนนิสัยไม่ดี ส่วนอาชีพนี้เป็นแค่การบริการที่ทุกคนผ่านมาแล้วก็ผ่านไป การมีเพศสัมพันธ์นั้นทำไปเพราะหน้าที่ ลูกค้าเองก็รู้ดี และตนเองก็รู้ตัวดีว่าเป็นเพียงคนให้บริการ เมื่อเสร็จแล้วก็แล้วกัน ไม่มีการติดต่อกันเป็นการส่วนตัวทำให้ได้พบคนหลายๆ ประเภท ได้สนุกกับการใช้ชีวิตที่มีอิสระเสรีพร้อมด้วยเงินที่มีใช้ไม่ขาดมือ และตนเองก็เป็นคนที่ชอบมีเพศสัมพันธ์อยู่แล้ว จึงทำให้เป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่เมื่อก่อนที่จะเข้ามาทำอาชีพนี้ คำว่า “โสเภณี” ในความคิดคือต้องเป็นชาวเขาชาวนาที่ไม่มีเงิน จนต้องเข้ามาทำอาชีพขายบริการ และต้องให้บริการกับชนชั้นแรงงานคูสกรปรกและไม่มีรสนิยม แต่ตอนนี้ได้เห็นแล้วว่า การให้บริการด้านเพศไม่ใช่เรื่องเลวร้าย เป็นการทำงานแลกกับความต้องการเท่านั้น แต่ถ้าจะโทษใครก็หาคนผิดไม่ได้ ฝ่ายชายและหญิงต่างฝ่ายต่างผิดคนละครั้ง ฝ่ายหญิงก็ต้องการเงินฝ่ายชายก็ต้องการการบริการ ที่จริงแล้วมันเป็นเหมือนธุรกิจ เหมือนการซื้อขาย ที่ต่างฝ่ายต่างยินยอม

เมื่อได้พูดถึงเกณฑ์จะรู้สึกโกรธและน้อยใจว่าทำไมเขาถึงได้แต่สิ่งดีๆ ในชีวิต บ้านรวย เรียนเก่ง หน้าตาดี มีรถขับ และกำลังจะเรียนจบแล้วด้วย ส่วนตนเองยังเหลืออีกตั้งหลายปีกว่าจะจบ และเมื่อเกิดเรียนจบก็มีแผนการว่าจะไปเรียนต่อเมืองนอก ซึ่งตนเองก็ยังไม่รู้จะเป็นอย่างไรต่อไป ส่วนพ่อแม่ก็ไม่เคยรู้เลยว่าขายบริการ พ่อแม่เคยเตือนให้ตั้งใจเรียน จะได้จบเร็วๆ และช่วยพ่อแม่หาเงินเข้าบ้าน แต่ก็ไม่เคยฟัง พ่อแม่จึงเลิกพูดและปล่อยให้ทำในสิ่งที่ต้องการ พ่อแม่เบื่อในการโทรศัพท์มาหา เพราะก็ขี้เกียจคุยด้วย ก็จะไม่รับโทรศัพท์เอาดีๆ พ่อแม่โทรมาทีไรก็ได้แต่บ่นและย่ำว่าน้อยอายุน้อยกว่าตั้ง 2 ปี แต่ก็เรียนจบแล้ว น้อยกำลังจะเข้าทำงานในบริษัทใหญ่โตที่หนึ่ง และมีเงินเดือนเกือบ 30,000 บาทต่อเดือน ได้ฟังก็เซ็ง จึงเลิกคุยกับพ่อแม่ คิดว่าพ่อแม่บ่นรำคาญ ตนเองหาเงินได้มากกว่าอีกแต่ก็ไม่เคยบอกเท่านั้นเอง ส่วนน้อยน้องสาวต่างแม่ก็ไม่เคยมาหา เมื่อก่อนสนิทกันแต่พอย้ายไปอยู่หอก็ไม่ค่อยได้คุยกันอีก คิดถึงน้อยเหมือนกัน แต่ก็หมั่นใส่ที่น้อยได้ดีกว่า จึงทำให้รู้สึกโกรธ เมื่อนึกถึงตนเองอยู่ตัวคนเดียวมีความสุขมากกว่าอยู่กับพ่อแม่ เรื่องการ

ขายบริการมีเพียงแค่เกดและพี่ต่ายที่รู้เรื่องนี้ แต่ถ้าข่าวรั่วไหลไปก็ไม่กลัว คิดว่า ดีชะอีก ลูกค้าจะได้เพิ่มขึ้น

การป้องกันรักษาสุขภาพอนามัยและการตั้งครรภ์

ผู้ให้ข่าวได้ทำงานขายบริการมานานพอสมควร และมีความรู้สึกสนุกกับการทำอาชีพ ไม่เคยไปตรวจสุขภาพหรือตรวจหาเชื้อโรคเอดส์เลย บอกว่าถ้ามันจะเป็นก็น่าจะเป็นตั้งนานแล้ว ตอนนี้อยู่คนเดียว สุขภาพดี ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงทุกครั้งที่ใช้ถุงยางอนามัย จึงคิดว่าตนเองไม่น่าจะเป็นรักษาดูแลความสะอาดตนเองอยู่เสมอ จึงคิดว่าไม่จำเป็นต้องเสียเวลาไปตรวจสุขภาพ เกดก็เคยตักเตือนให้ไปตรวจบ้าง แต่ก็ไม่ฟัง เกดก็เลยไม่อยากพูดมาก ไม่อยากเชื่อเกดเพราะที่จริงแล้วก็หมั่นใส่ถุงมาตั้งนานแล้ว ถึงแม้จะเป็นเพื่อนร่วมห้องกัน และเกดก็คอยช่วยเหลือมาตลอด

ทัศนคติเกี่ยวกับการเรียน

ผู้ให้ข่าวไม่อยากเรียนหนังสืออีกต่อไป เห็นการทำงานขายบริการก็เพียงพอแล้วกับการหารายได้ดำรงชีพ คิดว่าการเรียนไม่มีประโยชน์ ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นการเสียเวลาและเสียเงินโดยเปล่าประโยชน์ ที่ยังต้องเรียนอยู่เพราะน้องสาวต่างสายเลือดและเพื่อนๆ เริ่มเรียนจบกันแล้ว ส่วนตนเองไม่ได้รับแรงที่จะจบ แล้วยังลงเรียนอยู่เพราะติดกับการเรียกเงินจากลูกค้าในการเป็นนักศึกษาด้วย ค่าตอบแทนจะสูงขึ้นเมื่อได้ให้คู่นักศึกษา คิดว่าจะเรียนไปเรื่อยๆ ถ้าเรียนไม่ไหวก็ถอนวิชานั้นไป ไม่ใช่เรื่องเครียด ตอนนี้ผลการเรียนก็ไม่ค่อยดี เกือบจะถูกรีไทร์แล้วแต่ก็ไม่ค่อยห่วงเท่าไร คิดว่ามีทางออก แต่ตอนนี้ไม่อยากคิด ไม่ใช่เรื่องใหญ่

มุมมองเกี่ยวกับอนาคต

เห็นว่าต่อไปตัวเองก็ต้องมีวันที่สังขารร่วงโรย ไม่สามารถจะหาเงินมาใช้มากมายเช่นทุกวันนี้ได้ แต่ก็บอกว่า ไม่กลัว ถ้าหมดหนทางจริงๆ ก็จะกลับไปหาเลี้ยงที่อยากเลี้ยงดู ก็ยังคิดว่าไม่มีเงินเข้ามาเลย ถึงจะไปเป็นเมียหน่อยใครก็ตาม แต่ตนเองอยู่กินสบายโดยไม่ต้องทำงานก็ใช้ได้แล้วยังเชื่อมั่นว่าตนเองจะสามารถขายบริการได้จนอายุ 30 ปี และรู้จักเด็กอยู่หลายคน พอจะตั้งสำนักของตนเองได้แน่นอน อยากเลิกเรียนหนังสือและทำงานขายบริการอย่างเดียว ไม่เห็นว่าเรียนหนังสือมีความสำคัญกับตนเองอย่างไร โดยกล่าวว่า ตนเองเป็นคนเรียนไม่เก่ง และวิชาที่เคยเรียนมาจนโตถึงตอนนี้ก็ไม่เห็นได้เคยใช้สักที ไม่รู้จะเสียเงินเรียนไปทำไม ถึงเรียนจบก็หางานเงินเดือนมากทำงานขายบริการไม่ได้ คิดว่าการขายบริการทางเพศที่ทำอยู่ เป็นทางออกที่ดีที่สุดและรู้สึกว่าคุณเองก็คิดว่าได้ตัดสินใจทำ

ชีวิตประจำวัน

วันที่มีเรียน

ตื่นนอนประมาณ 12.00 น. ถ้าวันไหนมีเรียนตอนบ่ายแต่ถ้าบางวันมีเรียนตอนเช้าจะตื่นประมาณ 8.30 น. ส่วนใหญ่พยายามลงวิชาที่มีเรียนตอนบ่าย เพื่อว่าตนเองจะตื่นนอนไหวและไปเรียน เพราะลงเรียนเทอมละแค่ 2-3 วิชา แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่ไปเข้าเรียน ชอบอยู่ที่ห้องเพื่อดูโทรทัศน์และฟังเพลงมากกว่า บางทีเกิดมีเรียนก็จะอาสาขับไปส่งให้ แต่มักจะตอบปฏิเสธเพราะไม่อยากจะไปเรียน เขาจึงมักออกไปเรียนและกลับมาที่ห้องตอนเย็นเสมอ เมื่อก่อนเขาก็ชอบเที่ยวกลางคืน แต่เดี๋ยวนี้เที่ยวน้อยลงมาก ประมาณแค่อาทิตย์ละครั้ง เคยบอกว่าตอนนี้เบื่อกับเที่ยวกลางคืนแล้ว ชอบที่จะอยู่ที่ห้องเพื่ออ่านหนังสือหรือดูโทรทัศน์มากกว่า ประมาณ 17.00 น. จะเริ่มอาบน้ำแต่งตัวและทำผม บางทีก็ทาเล็บ แล้วแต่จะมีเวลามากน้อยอย่างไร หลังจากนั้นก็จะหาข้าวทานและดูโทรทัศน์ ประมาณ 19.00 น. พี่ค่ายจะส่งลูกค้ำมาให้ โดยส่วนใหญ่ลูกค้ำจะโทรมาเองและตกลงราคากัน โดยมักคิดที่อัตรา 1,500-3,000 บาท แล้วแต่ระดับของลูกค้ำและท่าทางความชำนาญของลูกค้ำ เมื่อนัดโรงแรมกันเรียบร้อยแล้วก็จะออกเดินทางโดยมักจะนั่งแท็กซี่และเมื่อไปถึงจะคิดค่าคู้หน้า 500 บาท (เงินส่วนนี้เป็นของพี่ค่าย) และเริ่มการขายบริการ จะมีถุงยางอนามัยเตรียมอยู่ประมาณ 10-15 ถุง เป็นอย่างน้อย เมื่อทำธุรกิจเสร็จก็จะโทรหาพี่ค่าย เพื่อว่ามีลูกค้ำติดต่อมาอีก ถ้าไม่มีก็กลับบ้าน

วันที่ไม่มีเรียน

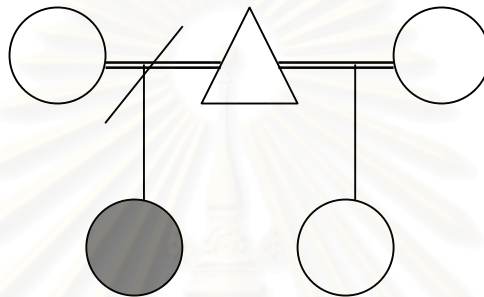
ส่วนใหญ่ดำเนินชีวิตคล้ายกับวันที่มีเรียน แต่จะตื่นนอนประมาณ 16.00 น. แล้วเริ่มทำกิจวัตรประจำวันทั่วไป เงินที่ต้องให้พี่ค่ายในแต่ละเดือน เขาจะเป็นคนมาเอาเอง เพราะตนเองไม่เคยเข้าธนาคาร ไม่รู้ว่าฝากเงินอย่างไร จึงต้องมารับเงินเองทุกเดือน บางทีก็มาช้าเลยเป็น 3 เดือน มีบางครั้งที่ภานี้อำนาจเงินส่วนของพี่ค่ายไปเล่นไปพนันหมด พอจะเอาก็ไม่มาให้ เดือดร้อนต้องออกไปรับแขกแต่หัววันเพื่อเอาเงินมาใช้ที่เขา ตนเองก็อายน้อยแต่ทำอะไรก็ได้ ไม่ยอมมาเอาเงินเองตั้งแต่แรก ไม่ถือว่าเป็นความผิดของตน

วันที่มีประจำเดือน

ส่วนใหญ่จะมีประจำเดือนตรงตามเวลาทุกเดือน และมีประมาณ 3-4 วันต่อครั้ง จะงดรับงานเมื่อมีประจำเดือน โดยจะโทรบอกพี่ค่ายว่าของคั่วคราว แต่เมื่อหมดประจำเดือน ก็ต้องขยันเพิ่มขึ้นมาอีกเท่าตัว เพราะขาดรายได้ไปเกือบอาทิตย์ บางทีถ้ามีลูกค้ำใหญ่จ่องตัวไว้ ก็จะกินยาหยุดประจำเดือน จะช่วยเลื่อน ให้ประจำเดือนเข้าไปประมาณ 1 อาทิตย์ จะทำให้รับงานได้ต่อเนื่อง ตนเองไม่รู้ว่ายานี้จะมีโรคแทรกซ้อนหรือเปล่า เห็นว่าพี่ค่ายแนะนำ ก็เชื่อเขาและทำตาม เขาเปรียบ

เสมือนแม่คนหนึ่งของผู้ให้ข่าว ที่คอยให้คำปรึกษาตลอดมา มีบางที่ที่ขัดแย้งกันบ้าง แต่ก็ไม่มาก เพียงแค่ถกกันนิดหน่อย เขาก็เคยขายบริการมาก่อน แต่พออายุมากขึ้นก็มาเป็นเอเยนต์แทน อยากทำอย่างพี่ตาย เห็นว่าเป็นแบบอย่างของตน

ไคอะแกรมเครือญาติ

กรณีศึกษาที่ 9

ชื่อ น.ส.เกวลิน (นามสมมติ)

อายุ 18 ปี

นักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรัฐ

ภูมิลำเนาเดิม จังหวัดกรุงเทพฯ

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

เป็นเด็กสาวรูปร่างดี ผิวไม่ขาวและไม่คล้ำ มีผมสีดำยาวถึงไหล่ ดวงตาเล็กและมีปากนิดจมูกหน่อย เสียอยู่ที่ว่ามีสิ่วอยู่ที่หน้ากระจัดกระจายทั่วไป หน้าตาดูธรรมดา แต่ก็เด็กสาวที่มีเสน่ห์ โดยเฉพาะรูปทรงที่อวบอ้วน หน้าอกใหญ่ และสูงประมาณ 165 ซม. ผู้ให้ข่าวไม่กล้าให้สัมภาษณ์ในตอนแรก โดยผู้วิจัยพยายามที่จะอธิบายให้เข้าใจ แต่ก็กลับปฏิเสธตลอดเวลา แต่ก็ต้องยอมแพ้ต่อคำอ้อนวอนของผู้วิจัยจนต้องให้สัมภาษณ์ในครั้งแรก แต่เมื่อเห็นว่าผู้วิจัยสัมภาษณ์โดยไม่หวังผลประโยชน์ ไม่มีการปิดบังหรือหลอกลวง จึงยอมให้ผู้วิจัยนัดสัมภาษณ์อีกเรื่อยๆ จนต่อมาได้สนิทสนมกัน กลายเป็นเด็กสาวช่างพูดช่างคุย ชอบทานอาหารญี่ปุ่นและดูหนังประเภท โรแมนติก เป็นคนที่มีน้ำใจและดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัวในบางครั้ง

ประวัติการศึกษา

เรียนหนังสือที่โรงเรียนชื่อดังแห่งหนึ่งตั้งแต่อนุบาล 1-ประถมศึกษาปีที่ 6 หลังจากนั้นได้ย้ายโรงเรียนเพราะโรงเรียนที่เคยเรียนอ่อนทางด้านวิชาการ จึงถูกย้ายไปที่อีกโรงเรียนซึ่งอยู่ห่างจากบ้านไป 45 นาที ผู้ให้ข่าวเรียนที่โรงเรียนใหม่ตั้งแต่ มัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ซึ่งเป็นช่วงที่น้องชายเกิดมา และทำให้มีปัญหาในการเรียนมากเพราะรู้สึกขาดความอบอุ่นจากที่บ้าน ทุกคนเห็นว่าโตแล้ว คุณเองเองได้แล้ว แต่ที่จริงตั้งแต่เกิดมาเคยแต่ได้รับความอบอุ่นและเป็นจุดเดียวที่ทุกคนสนใจ เมื่อน้องเกิดขึ้นมาก็หยุดการให้ความสนใจ แล้วก็ไปสนใจน้องกันหมด จึงเหมือนตกอยู่ในสภาพไร้ที่พึ่งพา ขาดคนให้คำปรึกษาและแนะนำในการดำเนินชีวิต เมื่อเข้าเรียนชั้น ม.3 ได้เปลี่ยนโรงเรียนเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงทางด้านวิชาการด้วยเส้นสายที่พ่อแม่มี การเรียนก็เริ่มดีขึ้น ถึงแม้ว่าจะผ่านอุปสรรคบ้างไม่ว่าจะจากแฟนเก่าและการกระทำของเพื่อนในโรงเรียน แต่หลังจากนั้นผู้ให้ข่าวก็มีกำลังใจมากขึ้นจากเพื่อนชายที่เป็นความหวังใหม่ จุดประกายให้ได้ตั้งใจเรียนและสอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐได้

ชีวิตวัยเด็ก

เกิดที่กรุงเทพฯ เป็นคนกรุงตั้งแต่กำเนิด อยู่กับพ่อแม่และน้องชายอายุ 12 ปี และเป็นคนรักบ้านชอบอยู่บ้านตั้งแต่เล็ก พ่อทำธุรกิจก่อสร้าง แม่ทำงานบริษัทผลิตกระป๋องหรือบรรจุภัณฑ์ ผู้ให้ข่าวโตมาด้วยการเลี้ยงดูอย่างอบอุ่นจากพ่อแม่ ชอบให้คนอุ้ม ทุกคนจึงรักและเอ็นดูมาตั้งแต่เล็กๆ จนโตขึ้นเรื่อยๆ ก็เข้าโรงเรียนที่ห่างจากบ้านประมาณ 30 นาที คุณตาเป็นผู้รับผิดชอบไปส่งที่โรงเรียน จึงรักและติดคุณตามาก เป็นเด็กที่เฉลียวฉลาด รู้จักคิด รู้จักถาม และมีความสุขในการเป็นจุดสนใจของคนในบ้านจนน้องชายได้เกิดขึ้นมา น้องชายถึงแม้จะไม่ได้ทำอะไรผิด แต่ก็ห่มน้สัเสื้อเสียแล้ว เห็นว่าน้องแย่งเอาจุดสนใจไปจากตนเอง พ่อแม่ ตาและยายต่างตื่นเต็นที่จะได้หลายชายและลูกชายไว้สืบสกุล จึงแก้งน้องเป็นประจำ เพราะบางทีน้องก็ดูน่าห่มน้สัเสื้อ ทำให้ไม่มีใครรักเรา จึงได้พยายามแย่งเอาความสนใจจากทุกๆ คนในบ้านโดยการเรียนหนังสือให้เก่งขึ้น โดยสอบได้ที่ 4 ของชั้นเรียน แต่ก็ไม่มีใครสนใจเท่าไร ทุกคนต่างพูดว่า “ดีแล้ว...” แต่ก็ได้เพียงแค่นั้น ไม่เหมือนกับน้องชายที่ไปปีนต้นไม้จนตกลงมาจากหัก ทุกคนคอยเอาอกเอาใจต่างๆ นานา จึงตั้งใจไว้ว่าตนเองจะต้องกลับมาเป็นที่รักของทุกๆ คนให้ได้ ส่วนน้องชายตัวแสบ เมื่อรู้ว่าทุกคนรักตนเองมากกว่าก็ยิ่งแก้งออกอ้อน โดยบางครั้งฟ้องพ่อแม่และตยายว่าผู้ให้ข่าวแก้ง ทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำ พ่อแม่ก็ตำหนิและยิ่งเอาอกเอาใจน้อง จนรู้สึกว่าคุณตาอยู่ตัวคนเดียวในบ้าน

เมื่อเรียนในชั้นมัธยมศึกษา ผู้ให้ข่าวเริ่มเรียนตกต่ำลงเรื่อยๆ ทำให้พ่อแม่ต้องหาที่เรียนพิเศษให้ ในช่วงนั้นต้องประสบกับปัญหาหลายๆ อย่าง ทั้งการย้ายโรงเรียน หาเพื่อนใหม่ น้องชายเกิด ฯลฯ ทำให้ต้องการมีใครสนใจสักคน พอดีกับการมีเพื่อนชายต่างห้องมาจีบ จึงได้คบกับเพื่อนชายคนนั้น โดยกล่าวว่าเพื่อนคนนี้ชื่อตั้ม เขาเป็นคนดีมากคอยให้คำปรึกษาและเอาใจใส่ ปรึกษาเขาได้ทุกอย่างที่กลุ้มใจ เป็นเหมือนทุกอย่างทุกอย่าง และเขาเป็นสุภาพบุรุษมาก เนื่องด้วยตนเองเป็นแฟนคนแรกของตั้มเหมือนกัน เขาไม่เคยคิดจะลวนลามเลย ได้แค่เพียงจับมือเท่านั้น แต่เมื่อทางบ้านรู้เนื่องจากพฤติกรรมการคุยโทรศัพท์กันเป็นเวลาวันละ 3-4 ชั่วโมง พ่อกับแม่ก็เริ่มถามและบอกว่า เป็นเด็กเป็นเล็จะมีแฟน พ่อกับแม่อยากให้เลิกกัน และโทษว่าเขาเป็นสาเหตุให้เรียนแย่งลง พ่อกับแม่ไม่เคยคิดว่าที่จริงแล้วเขาเป็นคนที่ช่วยให้มีความสุขมากขึ้น ช่วยเบนความสนใจจากปัญหาที่บ้าน แต่หลังจากนั้น พ่อและแม่ก็ห้ามคุยโทรศัพท์กัน และให้ตรงกลับบ้านทันทีเมื่อโรงเรียนเลิก

การที่พ่อแม่ตัดความสัมพันธ์ ของทั้งคู่ทำให้ต้องพยายามแอบคบกัน ต้องพยายามส่งจดหมายให้เขาโดยฝากไปกับเพื่อนในห้อง บางทีก็นั่งทานอาหารกลางวันที่โรงเรียนกับเขาแทนที่เคยนั่งทานข้าวกับเพื่อนๆ คนอื่น เพราะทั้งคู่ก็มีเวลาแค่พักเที่ยงเท่านั้นในการที่จะได้พบกัน ทั้งสองไม่ได้โทรศัพท์คุยกันนานนับเดือน พ่อและแม่คิดว่าทุกอย่างคงเป็นไปอย่างเรียบร้อย แต่ที่จริงแล้วไม่เป็นไปตามนั้นเลย

พ่อและแม่เป็นคนที่ทำงานเก่ง ได้เงินเดือนสูงและอยู่ในระดับผู้บริหาร ส่วนใหญ่พ่อและแม่จะทำงานเกือบตลอดเวลา โดยทุกวันจะกลับบ้านประมาณ 21.00-22.00 น. บางทีก็มีงานเลี้ยงของบริษัทหรืองานต้องเจอลูกค้าก็ทำให้กลับบ้านเกือบ 01.00 น. ผู้ให้ข่าวจึงแอบโทรศัพท์หาแฟนบ้างเมื่อมีโอกาส แต่พ่อและแม่สลับกันอยู่บ้านเพื่อดูแลน้องทำให้ตนยังต้องคอยหลบๆ ซ่อนๆ ตากับยายอยู่อีกบ้านในบริเวณเดียวกันก็จะดูแลเฉพาะอาหารการกิน บางทีก็จะเอน้องชายไปนั่งดูโทรทัศน์ด้วย จึงอยู่ในบ้านอีกหลังคนเดียว บางทีก็จะแอบโทรศัพท์หาตั้ม บางทีก็แอบออกไปพบหน้าบ้าน แต่ก็ต้องคอยหลบพี่เลี้ยงที่ดูแลบ้านด้วย เพราะเป็นคนที่ต้องคอยรายงานทุกอย่างให้พ่อและแม่รู้ จนมีวันหนึ่งที่พ่อและแม่ต้องไปต่างจังหวัดทั้งสองคน พ่อกับแม่ฝากตาและยายให้ดูแลหลานให้ดี แล้วก็เดินทางไปต่างจังหวัดเป็นเวลา 3 วัน ตากับยายเอน้องชายไปดูแล เมื่อเห็นว่าผู้ให้ข่าวโตแล้ว จึงปล่อยให้อยู่คนเดียวอย่างที่เคย จึงได้ชวนแฟนมานอนค้างที่บ้าน 2 คืน โดยให้เข้ามานอนในห้อง และทั้งคู่ก็มีเพศสัมพันธ์กันครั้งแรกในคืนนั้น ครั้งแรกที่มีเพศสัมพันธ์กัน ไม่ได้ตั้งใจเลย จากการที่ นั่งดูโทรทัศน์ด้วยกันในห้องแล้วก็เลยเถิดไปเรื่อยๆ จนมีเพศสัมพันธ์กัน เมื่อกลับมาคิดเรื่องนี้อีกครั้งก็เล่าว่า กลัวมากกว่าจะท้อง เพราะตอนแรกที่กำลังตัดสินใจทำยังไม่เคยรู้เลยว่าต้องทำอย่างไร

ไม่เคยเห็นอวัยวะเพศของผู้ชาย ยกเว้นของน้องชายตนเอง รู้สึกตื่นเต้นมากซึ่งเขาก็เหมือนกัน ต่างฝ่ายต่างกลัว ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร ครั้งแรกที่มีเพศสัมพันธ์ก็ไม่ได้ใส่ถุงยาง ตอนแรกอวัยวะเพศของเขาเกือบใส่เข้าไปในช่องคลอดไม่ได้ รู้สึกเจ็บมาก ตอนแรกจะหยุดทำเสียแล้ว แต่อารมณ์มันพาไป เขาพยายามยัดเอาอวัยวะเพศใส่ลงไปให้ได้ แต่ไม่ได้ทำงานเสร็จเพราะเจ็บมาก หลังจากที่ตัดสินใจเลิกทำ ก็เดินเข้าไปอาบน้ำ แล้วคิดกับตนเองว่าได้กลายเป็นสาวแล้ว ต่อไปนี่ตนเองก็เป็นคนหนึ่งที่มีประสบการณ์เหมือนเพื่อนๆ ได้เคยพูดถึง ตอนแรกเวลาเพื่อนพูดถึงเรื่องนี้ มักจะไม่เข้าใจ ได้แต่ฟังเขาพูดกัน บางทีก็หัวเราะกับเขาไปด้วย ทั้งๆ ที่ไม่เข้าใจว่าพูดถึงอะไร แต่ตอนนี้รู้ทุกอย่างแล้ว ได้โตขึ้นในอีกระดับหนึ่ง

หลังจากนั้นก็ได้อาบน้ำจากการเรียนพิเศษเพื่อไปที่บ้านเขาบ่อยๆ พ่อและแม่คิดว่าสองคนนี้เลิกคบกันไปแล้ว เนื่องจากไม่เห็นคุยโทรศัพท์กัน นานเกือบ 3 เดือน เพลินชอบไปที่บ้านเขา โดยที่บ้านของเขาไม่มีใครว่าอะไร ต่างก็ยอมรับและให้การต้อนรับอย่างดี ทั้งคู่ได้แอบมีเพศสัมพันธ์กันบ่อยๆ โดยได้แอบลือคประตุและมีเพศสัมพันธ์กันอย่างรวดเร็วประมาณ 10 นาที ส่วนใหญ่ตนเองจะไม่ถึงจุดสุดยอด เพราะรีบร้อนในการทำมากเกินไป แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจถือว่าเวลาไม่อำนวย ทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กันจะไม่ได้ใส่ถุงยาง เพราะเห็นว่าเขาไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับใครมาก่อน และไม่ใช้คนเจ้าชู้ และเมื่อเขากำลังถึงจุดสุดยอดก็จะเอาอวัยวะเพศออกมาปล่อยน้ำอสุจิข้างนอก บางทีก็ปล่อยบนพื้นห้อง จึงต้องเตรียมกระดาษชำระไว้ด้วยทุกครั้ง ตนเองจะปล่อยให้เขาเสร็จข้างในต่อเมื่อเพิ่งหมดประจำเดือน เคยได้ยินเกี่ยวกับเรื่อง “ก่อน 7 หลัง 7” คือการมีเพศสัมพันธ์ก่อนมีประจำเดือน 7 วัน และหลังจากที่หมดแล้ว 7 วัน จะทำให้ไม่ตั้งครรภ์ ทั้งคู่มีเพศสัมพันธ์กันบ่อยครั้ง แต่บางทีก็ไม่สามารถไปที่บ้านของเขาได้ ทั้งสองจึงตกลงไปที่โรงแรมม่านรูด โดยการเข้าม่านรูดครั้งแรกของผู้ให้ข่าวนั้น จากที่ไม่เคยเข้ามาก่อน รู้สึกประหม่าและกลัวว่าจะมีใครจำได้ ทั้งสองนั่งแท็กซี่เข้าม่านรูดโดยตนเองได้ใส่แว่นตาตลอดเวลา ทั้งอายุทั้งประหม่า เมื่อถึงแล้วก็เดินเข้าไปในห้อง ปล่อยให้เขาจ่ายค่าแท็กซี่และค่าห้องพัก ส่วนตนเองรออยู่ในห้องแล้วข้างในห้องเป็นลักษณะทางเดินตรงเข้าไปมีห้องน้ำเล็กๆ และเตียงคู่ขนาดใหญ่ มีตะกร้าข้าวของเครื่องใช้จำเป็น เช่น ผ้าเช็ดตัว หมวกอาบน้ำ ถุงยาง แปรงสีฟัน ฯลฯ บนโต๊ะมีโทรศัพท์ ช่วงล่างเป็นถังขยะรูปร่างคล้ายกระโถน มีโทรทัศน์อยู่ตรงมุมห้อง คือสรุปได้ว่ามีลักษณะเหมือนโรงแรมทั่วไป แต่แตกต่างตรงที่ว่ามีกระจกติดบนเพดานและด้านข้างทั้งหมด บนแผงควบคุมไฟเครื่องปรับอากาศและโทรทัศน์ที่หัวเตียงให้ลูกค้าไม่ต้องเดินไปปิดหรือเปิดไฟที่อื่น ผู้ให้ข่าวเข้าไปนั่งลงบนเตียง เปลี่ยนช่องโทรทัศน์เพื่อหาช่องที่ดูใจแล้วก็เจอช่องของทางโรงแรม ที่มีบริการหนัง ปล่อยให้ดูโดยเป็นเทปการมีเพศสัมพันธ์ของคนญี่ปุ่น หลังจากดูได้ไม่นานเขาก็เริ่มรูดโดยการจับไหล่และคอ

และเริ่มถอดเสื้อออก ปล่อยตัวตามสบาย ให้เขาได้ทำในสิ่งที่ทั้งสองคนต้องการ จนทุกอย่างผ่านไป ด้วยดี แต่เมื่อทั้งสองต้องการจะกลับบ้านกลับไม่มีแท็กซี่คันไหนเลยเข้ามา ทำให้ทั้งสองต้องบวกราหน้า เดินออกจากโรงแรมมารูคเอง เพื่อไปเรียกแท็กซี่ข้างหน้า ผู้ให้ข่าวอายุมากและยังการใส่แว่นตาทำให้คนมองมากขึ้น ไม่รู้จะทำอย่างไร รู้ว่าไม่ใช่ความผิดของเขา แต่ก็โกรธพาลอารมณ์เสียใส่เขาไปด้วยโดยบอกว่าชาตินี้จะไม่เข้ามารูคอีก

ผู้ให้สัมภาษณ์คบกับตั้มมาเรื่อยๆ จนจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 พ่อกับแม่บังคับให้ย้ายโรงเรียนไปอยู่ที่โรงเรียนที่ดังกว่า โดยเป็นโรงเรียนที่มีชื่อมากในสังคม โดยพ่อและแม่รู้จักเส้นสายให้เข้าไปเรียนได้ จึงได้จำเป็นต้องย้ายโรงเรียนไป เขาเสียใจมากเพราะโดนที่บ้านกีดกันแล้วยังไม่ได้เจอกันที่โรงเรียนอีก จึงไม่ค่อยได้เจอกันอีก เมื่อได้ย้ายเข้าไปเรียนในโรงเรียนใหม่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยได้พบเพื่อนใหม่ มีกลุ่มของตนเอง ซึ่งเป็นเด็กผู้หญิงทั้งหมดจำนวน 5 คน ก็มีความสุขกับการย้ายไปเรียนในที่ใหม่ ในใจก็ยังคิดถึงเขา แต่ก็ตื่นเต้นกับการได้เห็นสิ่งแปลกใหม่ในชีวิต ได้รวมกลุ่มกับเพื่อนที่เรียนเก่ง เพื่อนๆ ต่างช่วยติวข้อสอบและสนับสนุนให้ตั้งใจเรียนมากขึ้น พร้อมกับได้มีผู้ชายมาชอบพอหลายคน จึงลี้มแฟนไปโดยไม่ตั้งใจหลายครั้ง เริ่มไม่มีเวลาให้ ไม่พยายามที่จะเจอกัน ไม่ติดต่อกัน บางทีเขาไปหาที่โรงเรียน ก็ไม่ค่อยสนใจเขา ทั้งสองจึงเลิกรักกันไปในที่สุด ผู้ให้ข่าวชั้นเรียนมากขึ้นในชั้น ม.4 ได้ทำกิจกรรมหลายอย่าง โดยเฉพาะกิจกรรมดนตรีสากล เริ่มลี้มสิ่งต่างๆ ได้ด้วยการทุ่มเทเวลาไปกับการซ้อมดนตรี และก็ได้ชอบพอกับเพื่อนในชมรมเดียวกัน ได้มีโอกาสซ้อมดนตรีด้วยกันจนดีก บางทีเพื่อนก็มาส่งที่บ้านหรือไม่กี่ชื่อของมาฝาก เพื่อร่วมชมรมคนอื่นๆ ก็มีการกระซิบบอกด้วยว่ามีคนมาชอบพอตัวเราอยู่ จึงเริ่มมีใจให้กับเพื่อนคนนี้ ได้มีการร่วมกิจกรรมกับทางชมรม เพื่อการกุศล เช่น การเล่นดนตรีให้กับมูลนิธิต่างๆ ตนเองมีความสามารถในการเล่นกีตาร์ จึงได้ถูกเพื่อนในชมรมขอให้ร่วมวงดนตรีด้วยกัน และได้ตอบตกลงด้วย เพราะมีคนที่ชอบอยู่ในวงด้วยในฐานะมือกีตาร์ หลังจากนั้นได้เข้าไปซ้อมดนตรีในสตูดิโอบ่อยๆ โดยเป็นของพ่อเพื่อนอีกที บางทีต้องกลับบ้านดึก แต่พ่อกับแม่ไม่ได้ว่าอะไร เพราะเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ ได้มีโอกาสสนิทกับเพื่อนชายคนนี้นี้มากขึ้นจนเมื่อชมรมได้จัดกิจกรรมไปต่างจังหวัด ทั้งสองจึงต้องไปด้วยกันอีก ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขมาก ทั้งสองได้นั่งรถทัวร์คู่กัน ได้ทำกิจกรรมร่วมกัน และทั้งสองคนยังได้มีเพศสัมพันธ์กันด้วย เนื่องจากการไปต่างจังหวัดอาจารย์ก็จะเข้มงวดเพราะไม่อยากจะให้เกิดปัญหาประเภนี้ แต่จากการดูต้นทางของเพื่อนๆ ทำให้สามารถแอบไปถึงสถานที่ที่นักเรียนชายนอนอยู่และได้แอบไปเจอเขา ได้มีเพศสัมพันธ์กันในห้องน้ำ แล้วก็แอบหลบกลับมาที่ห้องฝ่ายนักเรียนหญิง ทั้งสองรักกันและทำทางทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดีจนตั้มได้บุกมาหาที่โรงเรียน เมื่อได้รู้ว่าผู้ให้ข่าวมีแฟนใหม่ เขามาหาที่ห้องชมรม และได้

ทะเลาะกับแฟนใหม่ของผู้ให้ข่าวจนถึงขั้นชกต่อยกัน ต้มได้กล่าวประจานว่าผู้ให้สัมภาษณ์เป็นเมียของเขามาตั้งนานแล้ว เขาได้ตะโกนด่าทุกคนในชมรมเสียอย่างไม่เกรงใจ ทุกคนมองมาด้วยความงุนงงและตกใจ ตัดสินใจลาออกจากชมรมด้วยความอับอาย โดยหลังจากนั้นเขาได้มาขอโทษและขอให้กลับมาเป็นแฟนกัน แต่ก็ไม่สามารถให้อภัยเขาได้อีกแล้ว เพราะเขาทำให้ความสุขทุกสิ่งที่เคยมี สูญสลายไปในคำพูดแค่ประโยคเดียว

หลังจากนั้นได้ลาออกจากชมรม ได้เลิกกับแฟนคนใหม่ และไม่กลับไปกินดื่กับต้ม ข้าราชการทะเลาะของต้มกับแฟนใหม่ในชมรมดนตรีสากล ได้กระจายไปจนถึงผู้คนหลายๆ คน ไม่ว่าจะเพื่อนในห้องเรียน คณะอาจารย์ ฯลฯ และบางทีก็มีการเพิ่มเติมเนื้อความ เช่น ผู้ให้ข่าวมีลูกกับต้มแล้ว ต้มจับได้คาหนังคาเขาว่ากำลังมีอะไรกับแฟนใหม่ หรือพยายามหลอกให้ผู้ชายสองคนมกมาย ฯลฯ นับหลายเดือน ที่ต้องทนไปเรียนด้วยความอับอาย ถูกคนในโรงเรียนจ้องมองเหมือนว่าเป็นตัวสกปรกที่คนไม่อยากจะไปเรียนในตอนเช้าและเมื่อเรียนเสร็จก็รีบกลับบ้าน ต้องคอยหลบหน้าคนอยู่ที่บ้านเป็นเวลาหลายอาทิตย์ เรียนไม่รู้เรื่อง อาจารย์พูดในชั้นก็เหมือนไม่เข้าหู อยากจะอยู่ที่บ้านแล้วร้องไห้ออกมาดังๆ แต่ที่บ้านไม่รู้เลยว่ากำลังเผชิญทุกข์ขนาดนี้ เล่าให้พ่อและแม่ฟังก็ไม่ได้ เพราะพวกเขาคิดว่าเลิกกันไปตั้งแต่แรกแล้ว และยิ่งถ้ารู้ว่ายังมีแฟนใหม่ก็ต้องแย่นๆ ช่วงนี้จึงกบดานอยู่ที่บ้าน ถึงแม้จะต้องอยู่กับน้องตัวแสบที่ยังคิดว่าถูกคนจ้องมองที่โรงเรียน บางทีพวกผู้ชายในโรงเรียนตะโกนแซวเวลาเดินผ่านและเรียกว่า “นางแมวยั่วสาวท” เมื่อได้ยินแล้วก็อยากจะร้องไห้ ยังดีที่มีเพื่อนที่เข้าใจโดยเพื่อนในกลุ่มจะคอยปกป้อง ถึงแทนและคอยปลอบใจ เพื่อนๆ จะบอกว่าเป็นเสียงนกเสียงกาอย่าได้ไปสนใจเลย เดียวข่าวก็นายไปเอง ซึ่งข่าวนั้นก็หายไปจริงๆ แต่ตนเองก็กลายเป็นคนจืดจาง ไม่กล้าที่จะไปไหนคนเดียวในโรงเรียน เช่น เวลาพักทานข้าว เวลาวิชาพลศึกษา ฯลฯ ก็ต้องคอยไปกับเพื่อนตลอดเวลา เพราะกลัวว่าจะเป็นจุดเด่นให้คนเอาไปนินทาอีก เพื่อนๆ ผู้ชายในห้องก็ไม่กล้าไปไหนมาไหนกันแค่ 2 คน กลัวว่าจะถูกเอาเป็นขี้ปากของคนอื่นด้วย เช่น อาจารย์วิชาพลศึกษาสั่งให้ผู้ให้ข่าวและเพื่อนชายอีกคนช่วยเก็บลูกบาสเกตบอลเข้าในกรง ส่วนคนอื่นสามารถไปเปลี่ยนเสื้อได้ ก็สังเกตเห็นว่าเพื่อนชายพยายามรีบเก็บลูกบาสเกตบอลจนได้ข่าวมาว่าเพื่อนนั้นรีบเก็บบอลให้เสร็จๆ ไปเพื่อจะได้ไม่ต้องอยู่กันสองคน แล้วผู้ชายคนอื่นก็พูดว่า “สงสัยกลัวผู้หญิงปล้ำทำผิว”

การเรียนของผู้ให้ข่าวตกลงเรื่อยๆ ตามลำดับ จากการที่เหม่อลอยเป็นประจำ ไม่สนใจในการเรียน ไม่ทำการบ้าน ไม่ทำรายงาน บางครั้งก็ขาดเรียนโดยไม่มีสาเหตุ เรื่องทั้งหมดนี้ทำให้อาจารย์ที่ปรึกษาต้องโทรศัพท์แจ้งแม่เพื่อรบกวนเวลาเข้าพบอาจารย์ด่วน แต่แม่ก็ไม่มีเวลาที่จะมา

จึงได้คุยโทรศัพท์กัน เมื่อแม่รู้เรื่องในเย็นวันนั้นก็ถูกแม่เรียกไปพบและทั้งพ่อและแม่ก็ด่าว่าโดยที่ไม่ถามสักคำ จึงได้แต่นั่งฟังพ่อและแม่พูดจนจบ พักหน้าและเดินออกไป สิ่งที่ต้องการ ก็เพียงแค่ว่า คำถามว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ และเวลาที่พ่อและแม่จะฟังคำที่ตนเองพูด ไม่มีโอกาสจะอธิบายเรื่องต่างๆ ให้แม่และพ่อฟังเลย ทั้งสองท่านทำงานกลับบ้านดึก ส่วนตาและยายก็คงไม่เข้าใจ จึงต้องเก็บเรื่องทั้งหมดไว้เพียงคนเดียว ต้องนั่งร้องไห้คนเดียว จึงคิดฆ่าตัวตาย เอายาฆ่าแมลงกระป๋องออกมาฉีดน้ำยาใส่ในแก้ว เพียงชั่ววินาทีที่กำลังจะดื่ม ก็ได้ถูกคิดถึงอดีตที่ผ่านมา สิ่งดีๆ และสิ่งที่ไม่ดีในชีวิต เมื่อคิดแล้วก็เทน้ำยาฆ่าแมลงลงโถส้วมแล้วหันกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง ซึ่งหลังจากนั้นก็ได้รับกำลังใจจากพี่ชายของเพื่อนในกลุ่มชื่อว่าพี่โอม พี่โอมเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยพี่โอมเจอกับผู้ให้ข่าวเมื่อครั้งที่ไปนอนค้างบ้านเพื่อน พี่โอมชอบขับรถมารับน้องที่เป็นเพื่อนของผู้ให้สัมภาษณ์อยู่เสมอ เพื่อนก็พยายามเชียร์ให้ทั้งคู่เป็นแฟนกันด้วย โดยเพื่อนที่ชื่อแอนจะพยายามชวนไปนอนค้างที่บ้านของแอนบ่อยขึ้น ก็อ้างที่บ้านว่าจะต้องอ่านหนังสือสอบเข้ามหาวิทยาลัยด้วยกัน พ่อและแม่เห็นว่าแอนเป็นเด็กเรียนเก่งและเป็นเด็กดี จึงได้อนุญาตให้ไปนอนค้างได้ จึงได้สนิทสนมกับพี่โอมมากขึ้นเรื่อยๆ เขาจะขับรถมารับแอนพร้อมกับตนเองไปทานข้าวด้วยกัน บางทีก็ไปดูหนัง แต่เขาเคยบ่นว่าอยากให้ไปกับเขาสองต่อสองบ้าง ก็ได้แต่บอกว่า ต้องปรึกษากับแอนก่อน เขาบอกว่าถ้าปรึกษากับแอน ก็จะขอติดมาด้วย แต่ที่เขาต้องการคือการได้อยู่กันสองคน เขาได้แอบมารับที่โรงเรียนบ่อยๆ แต่ทุกครั้งจะต้องบอกให้เขาไปจอดรถไกลๆ และบอกกับแอนว่าต้องรีบกลับบ้าน ก็ไม่สงสัยอะไร ทั้งสองไปทานอาหารเย็น บางทีก็ไปฟังเพลง โดยจะต้องเอาเสื้อผ้าไปเปลี่ยนที่ห้างสรรพสินค้าบ่อยๆ ได้มีโอกาสรู้จักเขามากขึ้น ได้เดินจับมือกัน นอนซบกันในโรงภาพยนตร์ บางทีก็จูบกันในรถก่อนที่จะกลับบ้านซึ่งเป็นสิ่งที่เขาไม่สามารถทำได้ต่อหน้าน้อง ผู้ให้ข่าวมีความสุขมากที่ได้มีโอกาสเป็นแฟนของเขา พี่โอมเป็นคนหน้าตาดี สุภาพและเอาใจเก่ง รู้จักพูดให้อารมณ์ดี แต่จำต้องปิดเรื่องทั้งหมดที่ทั้งคู่คบกันเป็นความลับ เพราะกลัวว่าแอนจะขอตามไปเที่ยวด้วยหรือตามไปเป็นก้างขวางคอนั่นเอง ทั้งคู่ได้ไปเที่ยวกลางคืนด้วยกันบ่อยครั้งขึ้น ส่วนใหญ่ไปนั่งตามร้านขายเหล้าหรือผับต่างๆ ได้พบกับชีวิตใหม่ๆ ได้รู้จักการเดินและได้เริ่มหัดทานเหล้ามาเรื่อยๆ จนวันหนึ่งที่ได้ทานเหล้าเข้าไปมาก มึนหัวและเดิน โหเซะ เขาจึงได้พากลับบ้าน แต่เมื่อตื่นขึ้นมา ก็ได้ขับมาที่ม่านรูด โดยให้เหตุผลว่าถ้าตอนนี้กลับบ้านไป พ่อและแม่จะต้องรู้ว่าทานเหล้ามาแน่ๆ พวกเขาอาจจะโกรธได้ ควรจะพักให้หายเมาก่อน แล้วจะไปส่งที่บ้าน เมื่อได้ยินก็เห็นด้วยและเปลือหลังไปหลังจากที่พูดจบ

ผู้ให้ข่าวตื่นขึ้นมาเวลาตี 1 ด้วยอาการมึนงง เมื่อลืมตาขึ้นเขานอนอยู่ข้างๆ รู้สึกหัวน้ำจึงได้ลุกขึ้น และปรากฏว่าตนเองไม่ได้ใส่เสื้อผ้า ได้เสียตัวให้กับเขาไปแล้ว เขาลืมตาขึ้นมาและดึงตัว

เข้าไปจูบ เมื่อถามว่าเกิดอะไรขึ้น เขากลับบอกหน้าตาเฉยว่าผู้ให้ข่าวเป็นคนขอให้เขาทำให้ จึงได้มีเพศสัมพันธ์กันเพราะตนเองเป็นคนซักชวน ผู้ให้ข่าวได้แต่คิดทบทวนว่าตนเองได้ทำไปจริงหรือเปล่า ถึงแม้ว่าจะตระหนักดีว่าตนเองก็รักพี่เขามากแต่ก็ไม่คิดว่าจะเป็นคนออกปากชวนเอง เมื่อพี่โอมเห็นผู้ให้สัมภาษณ์ตกใจก็เข้ามาปลอบและขอโทษ ถ้าเรารักกันก็ต้องมีอะไรกันอยู่ดี ฉะนั้นก็อย่าคิดมากเลย ตนเองก็หลงคำพูดของเขาจนตกลงใจมีเพศสัมพันธ์กันอีกครั้งก่อนกลับบ้าน ตั้งแต่ นั้นมาจากคำพูดที่เคยกล่าวไว้ว่าจะไม่เข้ามาจนรู้อีกต้องล้มเลิกไป ทั้งคู่เข้าโรงแรมมานวดทุกอาทิตย์ บางทีก็อาทิตย์ละ 2 ครั้ง โดยมีมานวดเจ้าประจำประมาณ 4 ที่ ส่วนใหญ่ราคาเท่าๆ กัน คือ ชั่วโมง 280 บาท ค้างคืน 500 บาท หลังจากนั้นก็เคยชินกับมานวดมากขึ้น ทุกครั้งเมื่อเข้าใช้บริการทั้งสองจะเข้าจอดรถจนมีคนมาปิดม่านบังรถให้และคิดเงิน ผู้ให้ข่าวจะนั่งรอในรถจนกว่าเขาจะจ่ายเสร็จเรียบร้อย แล้วก็เดินเข้าห้องไปอย่างรวดเร็ว จะเดินเข้าไปนั่งรอนบนเตียง โดยพี่โอมจะเดินตามเข้ามาและเปลี่ยนช่องโทรทัศน์ บางทีก็จะต้องรอรอเงินทอนหรือบางครั้งสั่งอาหารก็ต้องรอนกว่าทุกอย่างจะมาครบ จึงจะเริ่มถอดเสื้อและมีเพศสัมพันธ์กัน เขาชอบเปลี่ยนท่าในการมีเพศสัมพันธ์ บ่อยๆ บางครั้งได้เห็นนิตยสารหรือหนังสือก็มักจะขอให้ลองเล่นทำนั้นด้วย แต่ก็มีท่าประจำอยู่ 2-3 ท่า คือที่เรียกว่า “ท่าจบ” คือเป็นท่าที่จะทำต่อเมื่อเริ่มอยากจะเลิกมีเพศสัมพันธ์ ก็จะเปลี่ยนท่าจบ เพราะเป็นท่าไม้ตายที่ทำทุกครั้งพี่โอมจะกลั้นไม่ให้เสร็จไม่ได้ จะเป็นท่าที่คิดว่าเป็นท่าไม้ตาย เมื่อเปลี่ยนมาทำท่านี้จะต้องเสร็จทุกที ที่จริงแล้วผู้ให้ข่าวไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์ในบางครั้งเพราะบางทีไม่มีอารมณ์ ไม่อยากมีมานวด อยากให้เขาพาไปดูหนังมากกว่า แต่ก็ต้องถูกคะยั้นคะยอให้มาจนได้ ผู้ให้ข่าวไม่ชอบเวลาเขาใส่ถุงยาง เพราะทำให้เสร็จช้าลง จะเริ่มไม่มีความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ เพราะตั้งแต่มีเพศสัมพันธ์กัน ก็ไม่เคยถึงจุดสุดยอดเลยแม้แต่ครั้งเดียว จะต้องคอยโกหกอยู่ตลอดเวลาว่าเสร็จแล้ว เพื่อเขาจะได้เสร็จบ้าง โดยมักจะปล่อยน้ำอสุจิไว้บนหน้าท้อง แล้วค่อยหากกระดาษชำระมาเช็ดภายหลัง หลังจากการมีเพศสัมพันธ์ทุกครั้ง ก็จะเข้าไปล้างตัว บางทีก็อาบน้ำ แล้วออกมาล้างข้างนอกโดยห่อตัวไว้กับผ้าเช็ดตัว แล้วเขาก็จะเข้าไปอาบน้ำบ้าง หลังจากนั้นจะนอนพักผ่อนกว่าจะเกือบหมดเวลา (ชั่วโมง 280 บาท อยู่ได้นาน 3 ชั่วโมง) แล้วเขาก็จะเริ่มจากการปลุกด้วยการจูบหรือขยับตัวแรงๆ เพื่อให้ผู้ให้ข่าวลุกขึ้นมา มีเพศสัมพันธ์อีกรอบหนึ่งก่อนกลับบ้าน

ผู้ให้สัมภาษณ์เริ่มไม่สนุกกับการมีเพศสัมพันธ์บ่อยๆ โดยเหตุผลคือ ไม่มีน้ำยา ถึงแม้ว่าอวัยวะจะมีขนาดปานกลางแต่ก็ไม่สามารถทำให้มีความสุขได้ เริ่มคิดถึงตั้งแต่ก็ยังเคืองใจที่ทำให้ตนเองต้องอับอายเพื่อนในอดีต ที่จริงแล้วผู้ให้ข่าวก็รักพี่โอมแต่การคบกันไม่ได้มีเพียงแค่การมีเพศสัมพันธ์ เริ่มอยากทำตัวเป็นเด็กมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้สมกับวัยที่ตนควรจะเป็น ยังอยากจะไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า เดินดูของ ไปทานไอศกรีม ไปดูหนัง หรือไปร้องคาราโอเกะอย่างที่เพื่อนๆ

เขาไปกับแฟน แต่ตัวเองกลับต้องมาปิดบังและยังต้องเข้าโรงแรมมานวดทุกครั้งที่ได้เจอกัน จึงเริ่มเบื่อ อยากจะบอกเขาไปตรงๆ แต่ก็ไม่กล้า กลัวว่าจะเลิกกัน

ชีวิตวัยรุ่นในมหาวิทยาลัย

ทั้งคู่ได้คบกันไปเรื่อยๆ โดยไม่ได้บอกใครจนผู้ให้ข่าวได้สอบเข้ามหาวิทยาลัยรัฐได้ จึงได้มีสังคมเพื่อนใหม่ๆ พ่อและแม่ดีใจที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ถึงแม้จะไม่ได้อันดับ 1 แต่ก็ดีใจที่ได้เรียนต่อมหาวิทยาลัยต่อไป ส่วนแอนได้สอบเข้าในคณะที่มีคะแนนสูงสุดของมหาวิทยาลัยเดียวกัน ทั้งสองยังนัดเจอกันบ่อยๆ แต่ต่อมาเขาก็มีเพื่อนเป็นของตนเอง มีงานที่คณะที่จะต้องทำ ทำให้ไม่ค่อยได้เจอกันทุกวันอย่างที่ผ่านมา วันหนึ่งได้นัดกันไปทานข้าวเที่ยง หลังจากไม่ได้พบกันหลายเดือน แอนยังคงดูสดใสน่ารักเหมือนเดิม ระหว่างที่ทานอาหาร ได้พูดว่าเคยมีความคิดโง่ๆ ที่อยากจะทำคูให้เป็นแฟนกับพี่ชาย เพียงเพราะคิดว่าถ้าพี่โอมมีแฟน จะได้เลิกเจ้าชู้และเกรงใจที่ผู้ให้ข่าวเป็นเพื่อนของน้องสาว จะได้เปลี่ยนเป็นคนดี แอนยอมรับว่าเมื่อก่อนพี่โอมเจ้าชู้มาก คบผู้หญิงทีละหลายๆ คน แต่ตอนนี้ก็ยังมีบ้าง เห็นว่าพาผู้หญิงคนหนึ่งไปที่บ้านเมื่อวันก่อน เมื่อได้เล่าให้ฟังดังนั้น ผู้ให้ข่าวก็โกรธจนตัวชา แต่ก็ยังควบคุมอารมณ์ของตนเองอยู่ในตอนนั้น รู้สึกแต่ว่าหุ้อือไปหมด เหมือนว่าภาพรอบๆ ตัวมัวไปหมด มองไม่เห็นอะไรเลย ไม่ได้ยินเสียงที่แอนพูด ได้ยินแต่เสียงพูดซ้ำๆ กันในหัวจนก้องไปหมดว่าพี่โอมพาผู้หญิงคนอื่นเข้าไปไหว้พ่อและแม่ที่บ้าน

ผู้ให้ข่าวรอนได้เจอพี่โอมมารับที่มหาวิทยาลัยในเย็นวันนั้น เมื่อถามเขากลับปฏิเสธและตะโกนกลบเกลื่อนความเป็นจริง ทั้งคู่ได้ทะเลาะกันรุนแรงมาก และผู้ให้ข่าวได้ตัดสินใจลงจากรถไปโดยพลการ เขาไม่คิดต่อกลับมาเกือบ 2 อาทิตย์ ก็ไม่รู้จะปรึกษาใครเพราะปรึกษาแอนก็ไม่ได้ เพื่อนใหม่ก็ไม่สนิท จึงไม่มีทางเลือก ทั้งอดีตและรวมกับตอนนั้นมีปัญหาทะเลาะกับพ่อและแม่ช่วงหลังๆ ที่กลับตึกทุกวัน ทำให้พ่อและแม่โกรธ แต่ก็ไม่สนใจ คิดว่าถ้าทะเลาะกับพ่อแม่แรงกว่านี้ จะออกไปอยู่บ้านของเขา และจะบอกเรื่องทั้งหมดกับแอน แต่เรื่องกลับมาเป็นอย่างนี้ ทำให้ไม่มีทางออก ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี บอกกับเพื่อนก็ไม่ได้ บอกพ่อแม่ก็ไม่ได้ จึงเลือกที่จะลี้ภัยต่างๆ โดยการออกไปกินเหล้าในสถานที่ที่เคยไปกับเขา การไปนั่งทานเหล้าอยู่คนเดียว คิดว่าการนั่งรอโทรศัพท์จากเขา บางครั้งก็ผลอกร้องให้ที่ร้านจนคนอื่นหันมามอง ก็ไม่สนใจแค่อยากจะนั่งอยู่ในที่ๆ เสียงดัง ให้เสียงเพลงมันเข้าไปในใจ ดังจนไม่สามารถได้ยินเสียงที่ในหัวตนเองคิด ให้ความเสียงดังของเพลงเข้าไปแทนความเจ็บช้ำที่ตนมี ขอแค่ให้ได้ลี้ภัยที่ผ่านมาก็พอ

ผู้ให้ข่าวเริ่มรู้จักคนที่ร้านหลังจากไปได้เพียง 2 คืน มีผู้ชายมาขอเบอร์โทรศัพท์และเลี้ยงเหล้า รู้สึกสนุกกับการได้คุยกับคนแปลกหน้า เพราะรู้สึกว่าตนเองเป็นจุดสนใจ ได้รับความสนใจและคำชมจากผู้ชายทำให้มีความสุข ผู้ชายเหล่านี้มองตนเองเหมือนเป็นสิ่งล้ำค่า บางคนทะเลาะกันเพราะต้องการแย่งกันเลี้ยงเหล้า ไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อน ไม่เคยเป็นที่ต้องการจากผู้ชายจำนวนมากอย่างนี้ จึงได้เที่ยวที่สถานบันเทิงแห่งนี้ทุกคืน จนวันหนึ่งขณะที่นั่งดื่มเหล้าอยู่ที่ร้านก็เห็นพี่โอมเดินเข้ามากับผู้หญิงคนหนึ่ง มีการจับมือหัวเราะกันอย่างมีความสุข รู้สึกตกใจว่าจะหลบแต่พี่โอมกลับเห็นตนเองซะก่อน เขาหันมามองไม่อึ้งไม่ตกทายอะไรทั้งนั้น เหมือนว่าไม่เคยรู้จักกัน แล้วก็หันกลับไปพูดคุยยิ้มแย้มกับผู้หญิงคนนั้นต่อ รู้สึกหัวใจสลาย อยากรจะร้องไห้ออกมาดังๆแต่ก็ทำไม่ได้ พอดีกับมีผู้ชายที่เคยจับเดินเข้ามาทักทายจึงชวนผู้ชายคนนั้นออกไปนอกร้านด้วยกัน เพื่อประจบพี่โอม ให้ได้เห็นว่ามีผู้ชายคนอื่นเหมือนกัน ได้มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายคนนั้นในคืนนั้นเอง ที่ทำไปเพียงเพื่อต้องการประจบให้ตนเองรู้ว่ยังเป็นที่ต้องการอยู่

การเข้าสู่อาชีพโสเภณี

เริ่มทำตัวไม่มีค่าออกเที่ยวกับผู้ชายหลายคน มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายไม่เลือกหน้า และเริ่มเข้าไปพัวพันกับยาเสพติด หลังจากนั้นก็ติดโคเคนและต้องการที่จะใช้มันตลอดเวลา ระหว่างที่เริ่มออกเที่ยว ได้รู้จักกับอาร์ม ซึ่งเป็นเพื่อนที่ได้ทานเหล้าด้วยกันในกลุ่ม เขาเป็นกระเทยที่มีหน้าตาสวยและดัดจริตเหมือนผู้หญิง และเขาก็ติดโคเคนด้วย ผู้ให้ข่าวออกเที่ยวตอนกลางคืนเกือบทุกคืน มีปัญหาเกี่ยวกับพ่อแม่ก็ออกมาค้ำกับอาร์ม ซึ่งมีห้องพักอยู่แถวพหลโยธิน เขาใจดีให้อยู่ด้วย จึงได้ออกมาอาศัยที่นี่ ผู้ให้สัมภาษณ์ติดโคเคนและต้องการเงินใช้เพื่อนจึงแนะนำให้ขายบริการซึ่งจะให้ชั่วโมงละ 2,200 บาท ส่วนเขาไม่ต้องการสิ่งตอบแทน แค่เลี้ยงข้าวหนึ่งมื้อก็เพียงพอแล้ว หลังจากนั้นก็ตัดสินใจขายบริการ ตอนแรกกะว่าจะขายเพียงครั้งเดียวก็เพียงพอแล้ว แต่เมื่อขายครั้งแรกได้เงินมาก จึงได้ขายครั้งที่ 2 และ 3 ต่อไปเรื่อยๆ ตอนนี้เพิ่งจะขายบริการได้เกือบ 3 เดือนแล้ว ขายแล้วได้เงินก็ไปซื้อโคเคน, จ่ายค่าอาหาร และค่าเช่าบ้านจนหมด อาร์มก็คอยหาลูกค้ามาให้เรื่อยๆ เพราะเมื่อซื้อโคเคนมาใช้แต่ละที ก็จะแบ่งให้เพื่อนด้วย ขายบริการให้กับวัยรุ่นเป็นส่วนใหญ่ ก่อนการขายบริการมักจะเล่นยาไปแล้วเพื่อความสนุกสนาน โดยใช้ห้องพักของอาร์มเป็นที่ขายบริการในบางครั้ง เพียงเพื่อจะสามารถหาเงินมาซื้อของและยาที่ต้องการ

ผู้ให้ข่าวยังคงกลับไปเรียนที่มหาวิทยาลัยตามเดิม แต่ก็มีการขาดบ้าง มาเรียนบ้างสลับกันไป ไม่ค่อยมีเพื่อนอย่างที่เคยมีตั้งแต่ติดโคเคน เพราะกลายเป็นคนขี้หงุดหงิด บางครั้งใช้คำหยาบคายที่ติดมาจากกลุ่มเที่ยวกลางคืนเขาใช้กัน เพื่อนๆ ในมหาวิทยาลัยจึงเริ่มตีตัวออกห่าง รวมทั้งยังไม่

ค่อยได้ไปเรียน เพื่อนๆ ก็เลยไม่ค่อยได้เจอ ผู้ให้ข่าวไม่ได้ติดต่อกับแอนมานานแล้ว เขามีแฟนและกำลังจะมีความสุข ก็ไม่อยากโทรศัพท์ไปหาเพราะการคุยกับแอนทำให้คิดถึงพี่โอมและการคุยกับแอนทำให้ยิ่งอิจฉาที่เขามีความสุข มีผู้ชายดีๆ มาจีบ ที่จริงก็อายเพื่อน และคิดว่าถึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังก็คงไม่สามารถเข้าใจจิตใจของเราได้ จึงต้องหันกลับไปคบกับเพื่อนกลุ่มที่ติด โศเคน แต่ละคนไม่เรียนหนังสือ แต่เป็นลูกคนรวยบางคนเป็นลูกคนดั่งในสังคม หรือบางคนเป็นดารา แต่ต่างคนก็ต่างมีปัญหาชีวิต มีสิ่งที่ตนเองต้องการ จึงได้มารวมตัวกัน และเป็นกลุ่มเดียวกันจนทุกวันนี้ ซึ่งตนเองก็รู้ตัวว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี แต่ถ้าไม่ใช่โศเคนตนเองจะต้องกลับไปเผชิญกับความทุกข์และปัญหานานาพรรณ ไม่อยากรู้สึกเศร้าอย่างนั้นอีกแล้ว อยากรมีความสุข

การหาลูกค้านั้นจะได้รับการติดต่อจากอาร์ม เขามีเพื่อนหลายกลุ่มที่สนใจซื้อบริการ แต่ข้อเสีย คือ ตนเองยังสวยไม่พอ บางทีลูกค้าขอลดราคา ก็ต้องยอมเพราะต้องการเงินด่วน อาร์มเปิดห้องของตนเองให้มีเพศสัมพันธ์หมู่มากในบางครั้ง และผู้ให้ข่าวเคยถูกซื้อตัวพร้อมกับผู้หญิงคนอื่นอีก 2 คน ให้ร่วมกันมีเพศสัมพันธ์ ผู้ให้สัมภาษณ์บอกว่าไม่ได้รู้สึกอะไรเลย เพราะส่วนใหญ่จะเมายาก่อนทำงานทุกครั้ง เมื่อเวลาเมายา ให้ทำอะไรก็จะทำตามหมด จิตใจจะปลอดโปร่ง อารมณ์ดี มีความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ บางทีให้บริการไปแล้ว ก็จำไม่ได้ บางทีสุด โศเคนเข้าไปมากๆ เลือดกำเดาจะออก เคยมีบางครั้งที่ไหลออกมาเป็นชั่วโมง ก็เริ่มกลัวแต่ก็หาทางหยุดยาไม่ได้

ตอนนี้ได้ทำงานเกือบ 3 เดือนแล้ว โดยยังคงอาศัยอยู่กับอาร์ม บางครั้งจะโทรหาพ่อและแม่ แต่เมื่อเขารับสาย ก็ไม่กล้าพูด จึงเลือกโทรศัพท์ไปคุยกับคุณตาแทนในตอนกลางวัน ให้คุณตาเป็นคนคอยบอกข่าวเกี่ยวกับตน

การป้องกันรักษาสุขภาพอนามัยและการตั้งครรถ์

ผู้ให้ข่าวลืมนอกให้ลูกค้าใส่ถุงยางในบางครั้ง อาจเป็นเพราะเมยามากเกินไป บางทีทั้งลูกค้าและตัวเอง ต่างก็เมยาจึงไม่ค่อยรู้ว่าทำอะไรลงไป และตนเองก็ไม่เคยตรวจสุขภาพ เห็นว่าเป็นการเสียเวลา ไม่เคยคิดจะไปตรวจเลยแต่ก็อาจจะออกไปตรวจเมื่อลาจากวงการนี้แล้ว ตอนนี้ยังไม่คิด

ทัศนคติเกี่ยวกับการเรียน

อยากเรียนให้จบเหมือนกันแต่รู้ว่าตนเองไม่สนใจในการเรียน คิดว่าคงจะเรียนให้จบสักวัน แต่ก็ไม่คิดว่าเรียนแล้วจะทำให้หาเงินใช้ได้ ตอนนี้สิ่งที่สนใจที่สุดคือกลุ่มเพื่อนและโคเคน เรียนการเรียนไว้ที่หลัง อย่าพูดถึงมันดีกว่า คิดแล้วอารมณ์เสีย

มุมมองเกี่ยวกับอนาคต

คิดว่าอีกไม่นานก็จะเลิกขายบริการ แต่ไม่รู้เมื่อไร เมื่อย้ายกลับไปอยู่ที่บ้านก็อาจจะเลิกทุกอย่าง อยากเรียนให้จบเร็วๆ เพื่อจะได้มีบ้านทำงานหาเงินของตนเอง ไม่ต้องไปพึ่งใครอยู่ อยากเป็นคนเก่ง อยากรวย และอยากมีความสุข ผู้ให้ข่าวกล่าวว่า การขายบริการก็เหมือนการมีแฟนหลายๆ คน ได้มีเพศสัมพันธ์กับคนหลายๆ คน แต่แตกต่างกันที่ได้เงินใช้ และไม่ต้องมีพันธะซึ่งกันและกัน เป็นความสัมพันธ์ที่ง่ายและไม่เป็นทางการ ที่จริงแล้วไม่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอาชีพขายบริการเป็นการส่วนตัว ไม่ชอบและไม่เกลียด ถึงแม้ว่าประชาชนจะต่อต้านการเป็นโสเภณีแต่ก็คิดว่าเป็นเรื่องธรรมดาของสังคม แต่การเป็นเอดส์ของกลุ่มโสเภณีก็น่ากลัว ตัวเองก็มีโอกาสเสี่ยงสูง

ชีวิตประจำวัน

วันที่มีเรียน

ตื่นนอนประมาณ 10.00-12.00 น. แล้วแต่ว่าเมื่อคืนก่อนเล่นยาไปมากหรือไม่บางทีเล่นยาไปมาก จะทำให้เมายาจนผ่านไป 2-3 วันถึงจะฟื้น บางที่ฟื้นแล้วก็เกิดอาการหัวน้ำมาก ทำให้ต้องพักผ่อนอยู่ที่ห้อง ส่วนอาร์มจะตื่นประมาณ 15.00 น. จะลุกขึ้นมาหาอะไรทาน บางทีไปเรียนทันทีจะไป บางทีเรียนไม่ทันก็ไม่จำเป็นต้องไป ไม่คิดมาก สบายๆ อยู่แล้ว บางที่ตั้งใจจะไปเรียน แต่งตัวเสร็จแล้ว แต่กลับล้มตัวลงนอนอีกและตื่นประมาณ 20.00 น. ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก ตื่นไม่ไหวก็ไม่จำเป็นต้องไปเรียน จะลุกขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัวตอน 19.00 น. บางทีไม่มีลูกค้าก็จะอาบน้ำดึกหน่อย แต่ส่วนใหญ่อาร์มจะตื่นแล้วก็หาอะไรทานด้วยกันตอนเย็นประมาณเวลา 23.00 น. ทั้งสองจะเล่นโคเคนไม่ว่าจะเป็นกลุ่มใหญ่หรือมีกันแค่สองคน จนเลยเที่ยงคืน จะติดต่อให้ลูกค้ามาที่ห้อง แล้วจัดแจงให้ผู้ให้ข่าวซึ่งมักจะเมาไม่รู้ตัวได้เข้าไปขายบริการ ผู้ให้ข่าวบอกว่าถ้าไม่เมาก็จะทำอะไรไม่ได้ คิดไม่ออกเหมือนว่าหัวตันไปหมด แล้วก็เริ่มรู้สึกหุดหุด แต่ถ้าได้เมายาก็จะรู้สึกสดใส อยากจะมีเพศสัมพันธ์งานมักจะเสร็จประมาณ 02.00 น. ก็มักจะเคลิ้มหลับไป ในห้องพัก บางทีก็จะมีเพื่อนนอนระกะระกะอยู่ตามพื้น แต่ก็ไม่สนใจใคร บางครั้งตื่นมาตอนเช้าก็มักได้เสียบกับเพื่อนคนหนึ่งไปโดยไม่รู้ตัว บางทีก็ตื่นขึ้นมาโดยไม่มีเสื้อผ้านอนอยู่บนโต๊ะกินข้าว ฯลฯ

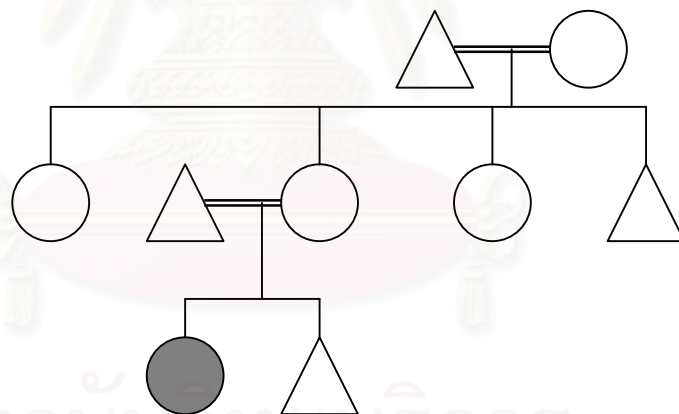
วันที่ไม่มีเรียน

ยังคงตื่นนอนเวลา 10.00-12.00 น. เหมือนเดิม แต่เมื่อรู้ว่าวันนั้นไม่มีเรียนก็จะนอนต่อจนถึงเวลา 17.00 น. เริ่มตื่นขึ้นมาหาอะไรทานและดื่มน้ำมากๆ แล้วทุกอย่างก็จะเวียนเป็นวัฏจักรชีวิตทุกวัน ไม่มีวันหยุด

วันที่มีประจำเดือน

เคยมีประจำเดือนทุกเดือน ครั้งละ 3-4 วัน แต่ตั้งแต่ที่ติด โศเคน ประจำเดือนก็เริ่มมาไม่ปกติ เริ่มมีประจำเดือนกะปริกะปรอยบางครั้งมาวันเดียวแล้วหายไป 2 เดือน บางทีมาแค่ 2-3 หยด แล้วก็หายไป 3 วันจึงกลับมาอีก ผู้ให้ข่าวบอกว่าปล่อยให้มันเป็นไป เดียวมันก็จะหายเอง เห็นว่าชีวิตสั้นนักไม่ต้องคิดอะไรมาก แค่เอาให้ชีวิตรอดไปวันๆ ก็พอแล้ว

ไคอะแกรมเครือญาติ

กรณีศึกษาที่ 10

ชื่อ น.ส.ปิยวรรณ (นามสมมติ)

อายุ 20 ปี

นักศึกษาปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเอกชน

ภูมิลำเนาเดิม จังหวัดอยุธยา

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

เป็นเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารัก ผมสีน้ำตาลอ่อนยาวประบ่า ดวงตาเป็นประกายและมีลิ้นดกดำ รูปร่างเล็ก ๆ และผอม รูปร่างหน้าทรงไข่ แก้มใหญ่ ๆ บนหน้าผากมีสิวลีเล็กน้อย ผู้ให้สัมภาษณ์เคยบอกว่าอยากสูงกว่านี้ คิดว่าถ้าสูงคงจะดูดีขึ้น ลักษณะของผู้ให้ข่าวเป็นเด็กช่างพูดช่างคุย ตลกขบขัน มักจะแสดงออกท่าทางเวลาคุยให้ผู้สนทนาสนใจตนเองอยู่เสมอ กล้าแสดงออก บางครั้งชอบเรียกร้องความสนใจ อยากให้คนอื่นเห็นตนเองสำคัญ กล้าหาญไม่กลัวใครและพูดจาจะฉาน

ชีวิตวัยเด็ก

เกิดที่จังหวัดอยุธยาและอยู่ที่นั่นมาตั้งแต่เด็ก เป็นลูกสาวคนที่ 2 ในครอบครัว มีพี่ชายหนึ่งคน พ่อกับแม่ทำงานรับจ้างทั่วไป ซึ่งก็ได้ช่วยงานพ่อแม่ตั้งแต่เด็ก โดยมีความกตัญญูรู้คุณคน พ่อและแม่ทำงานจิปละตามที่จะมีคนจ้าง พ่อมีความสามารถทางด้านช่างไม้อยู่บ้าง ตอนเด็ก ๆ ผู้ให้ข่าวจึงมักจะถูกพาไปทำงานด้วย ให้วิ่งเล่นอยู่รอบ ๆ กับพี่ชาย พี่ชายก็ชอบเลียนแบบพ่อโดยการทำตัวเป็นช่างไม้บ้าง ส่วนผู้ให้ข่าวชอบเล่นเป็นนางพยาบาลตอนเด็ก ๆ เมื่อโตขึ้นพี่ชายก็เริ่มมีกลุ่มเพื่อนของตัวเอง ส่วนผู้ให้ข่าวก็มีเพื่อนผู้หญิงที่สนิทกันหลายคน ชอบเล่นด้วยกันที่ทุ่งหญ้าใกล้ ๆ บ้าน ไม่ว่าจะเป็นการจับแมลง เล่นซ่อนหา ต่างก็เล่นมาด้วยกันจนโต ด้วยว่าตนเองเป็นเด็กสาวที่หน้าตาดี มีผู้ชายมาชอบพอหลายคน ก็ทำให้เป็นจุดเด่นที่เพื่อนๆ ชอบล้อกันบ่อยๆ ผู้ให้สัมภาษณ์เคยมีแฟนหลายคน เพราะเป็นคนเปื่อง่ายและเห็นว่าตนเองสำคัญ จึงไม่ค่อยสนใจความรู้สึกของผู้ชายเหล่านั้นสักเท่าไร เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงสวยที่ชอบหักอกผู้ชายก็ว่าได้

ประวัติการศึกษา

เรียนที่จังหวัดอยุธยาโดยเป็นโรงเรียนใกล้บ้านทำให้ง่ายในการเดินทาง รวมถึงพี่ชายก็เรียนในโรงเรียนเดียวกัน การเรียนของผู้ให้ข่าวอยู่ในระดับดีมาตลอด แต่ความรู้สึกของผู้ให้ข่าวเห็นว่าตนเองน่าจะสามารรถช่วยทางบ้านได้ เคยคิดอยากจะช่วยพ่อแม่ทำงานตั้งแต่เด็กแต่ก็ถูกห้ามไว้เพราะพวกเขาอยากให้ตั้งใจเรียน จึงได้พยายามตั้งใจเรียนจนระดับการเรียนดีเด่นจนถึงระดับมัธยมศึกษา มีบางช่วงที่เรียนตกต่ำลงแต่ก็เป็นเพียงตอนที่ป่วยเป็นไข้เลือดออก ทำให้ขาดเรียนไปเกือบเดือน แต่หลังจากนั้นก็กลับมาเรียนตามเพื่อนทันดังเดิม และเมื่อถึงระดับ ม.6 ผู้ให้ข่าวก็ยังอ่านหนังสือหน้าชั้นและเรียนหนักขึ้นเพื่อให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ ตอนนั้นกลัวมากเพราะคิดว่าตนเองเป็นเด็กต่างจังหวัด ไม่มีทางจะสู้เด็กกรุงเทพฯ เก่งๆ แต่จากความพยายามของตนก็ทำให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ในที่สุด

ชีวิตวัยรุ่นในมหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข่าวสอบได้และเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพฯ พ่อและแม่จึงฝากพี่ชายให้ดูแล เพราะพี่ชายทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ เช่นเดียวกัน ได้เข้ามาอยู่กับพี่ชายโดยครั้งหนึ่งพ่อแม่หาเลี้ยงส่งเงินมาให้และพี่ชายให้เงินอีกครั้งหนึ่ง ส่วนเงินค่าอาหารและอุปกรณ์การเรียนเป็นหน้าที่ของพี่ชาย พี่ชายทำงานเป็นพนักงานในบริษัท ได้เงินเดือนพอเลี้ยงชีพ พี่จึงแบ่งส่วนหนึ่งให้และอนุญาตให้อาศัยอยู่บ้านของเขา ผู้ให้ข่าวพยายามทำตนให้เป็นประโยชน์โดยช่วยทำงานบ้านและซักเสื้อผ้าให้ ตอนแรกๆ ก็มีความสุขดี จนเมื่อแฟนพี่ชายบ่นให้ฟังว่า “จะต้องเลี้ยงมันไปจนตายหรือไง” เมื่อได้ยินดังนั้น จึงได้ตัดสินใจขอพี่ชายออกไปอยู่หอกับเพื่อน โดยอ้างว่าอยู่หอสะดวกสบายในการเดินทาง และได้มีเวลาท่องหนังสือมากกว่า แต่ที่จริงแล้ว ผู้ให้ข่าวไม่ชอบแฟนของพี่ชายเลย เป็นผู้หญิงปากจัดและเห็นแก่ตัว เห็นว่าพี่ชายคอยเอาใจก็เลยได้ใจบางครั้งก็สั่งให้ทำงานบ้าน ทั่วๆ ที่เป็นหน้าที่ตนเอง จึงถือโอกาสย้ายออกมาจากที่นั่น

ผู้ให้สัมภาษณ์มีเพื่อนสนิทที่อยู่หอพักใกล้มหาวิทยาลัย แต่ก็ไม่ได้ใกล้ถึงกับเดินได้ปิยวรรณ ไปขอเพื่อนอยู่ด้วยและตกลงจ่ายค่าห้องเดือนละ 2,400 บาท พี่ชายต้องการจะช่วยจ่ายเรื่องค่าที่อยู่และค่าใช้จ่าย แต่ก็ไม่ต้องการเป็นภาระพี่มากเช่นนี้ จึงได้ขอให้พ่อแม่ช่วยเงินค่าขนมให้ตน หอพักที่อยู่กับเพื่อนมี 1 ห้องนอน และ 1 ห้องน้ำ มีส่วนที่เป็นครัวอยู่ตรงมุม เล็กกะทัดรัดถึงแม้จะไม่สะดวกสบายอย่างที่อยู่มานานแต่ก็สบายใจ เมื่ออยู่ที่หอพักนี้ทำให้ได้รู้จักกับคนหลายประเภท เพราะมีคนอาศัยอยู่หลากหลายประเภท พี่บางคนก็เป็นพนักงานขายของในห้างสรรพสินค้า บางคนก็เป็นพนักงานธนาคาร ผู้ให้ข่าวชอบทำความรู้จักกับพี่ๆ ในดึก ถึงแม้บางคนจะดูแปลกๆ ก็ตาม ตนเองพยายามเรียนหนังสือให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนเงินค่าขนมนั้น ได้ไปสมัครเป็นคนเดินตัวหนังสือภาพยนตร์ แต่ก็ทำได้ไม่นานเพราะต้องทำงานเป็นกะ บางทีกะเลิกดึกมาก ไม่มีรถกลับหอ จึงต้องไปทำงานอย่างอื่นแทน

เวลาผ่านไป ก็ได้ทำงานรับจ้างเล็กน้อย บางทีก็รับจ้างเป็นพริตตี้ให้กับงานนิทรรศการต่างๆ บางทีก็ต้องแต่งตัววิบๆ แวมๆ แต่ก็สามารถหาเงินได้วันละ 1,000-2,000 บาท ถึงแม้เงินจะได้มาง่าย แต่งานก็เหนื่อยและงานก็ไม่ได้เข้ามาเป็นประจำ ประมาณเดือนละครั้งหรือสองเดือนครั้งเท่านั้น จึงต้องหางานต่อไป ช่วงนี้เริ่มมีผู้ชายเข้ามาจีบ ซึ่งเป็นรุ่นพี่ในมหาวิทยาลัยเดียวกัน ที่จริงแล้วเคยมีแฟนมาตั้งแต่เด็กๆ เคยมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุ 12 ปี โดยที่แฟนคนแรกเป็นเพื่อนในโรงเรียนเดียวกัน แต่ก็มีอันต้องเลิกกันเพราะมีคนที่ดีกว่าเข้ามาจีบ จึงเคยมีแฟนมาแล้วประมาณ 2-3 คน เมื่อมาถึงคนนี้ก็เริ่มมีใจให้ เพราะเขาขับรถมารับมาส่งและคอยเอาใจตลอดเวลา จึงได้มีเพศสัมพันธ์กับ

พี่คนนั้นเมื่อคบกันได้ประมาณ 2 อาทิตย์ รุ่นพี่คนนั้นเป็นผู้ชายใจสปอร์ต โดยจะมารับและส่งตลอดเวลา บางครั้งก็รับไปทานข้าวหรือไม่กี่ไปเที่ยวด้วยกันที่อื่น ทั้งสองคนเคยไปต่างจังหวัดด้วยกัน และครั้งนั้นนั่นเองที่ทำให้ได้มีเพศสัมพันธ์กับเขาเป็นครั้งแรก ที่จริงก็รู้ว่าจะต้องลงเอยมีเพศสัมพันธ์กันแน่ๆ เพราะไปต่างจังหวัดกันสองคน และต้องค้างคืนซึ่งผู้ให้ข่าวบอกว่าก็เตรียมใจมาแล้ว เห็นว่าเขาก็เป็นคนดี พูดยาดีและคอยเอาใจใส่ จึงได้ไว้ใจ และครั้งแรกนั้นเขาก็ไม่ได้ใส่ถุงยาง แต่ก็ไว้ใจว่าเป็นคนดี คงไม่ได้ไปติดโรคจากใครมา ทั้งสองได้คบอยู่กันนานหลายเดือน เขาจะแวะมารับที่หอแล้วไปมหาวิทยาลัยด้วยกัน เมื่อถึงตอนเย็นก็จะรอรับและพาไปทานข้าวเย็นจึงพากลับมาที่หอพักและกลับบ้านไป เขาเป็นคนสม่ำเสมอ คืออย่างไรก็ตามนั้นเป็นเวลาเกือบ 6 เดือน ทำให้ตนเองได้มีเงินเก็บบ้างเพราะไม่ต้องเสียค่ารถไปเรียน และยังมีข้าวฟรีอีกด้วย เขาคอยดูแลเป็นอย่างดีจนหลงรักเขาเข้าอย่างหมดตัวหมดใจ บางทีก็จะชอบแวะเข้ามาที่หอพัก เมื่อตอนที่เพื่อนร่วมห้องของผู้ให้ข่าวไม่อยู่บ่อยๆ บางทีเพื่อนก็เหมือนจะรู้กันว่าทั้งคู่ต้องการอยู่ด้วยกันแค่สองต่อสอง ก็จะออกไปข้างนอก ทั้งสองมีเพศสัมพันธ์กันอย่างต่ำสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์ก็มีความสุขในการที่ได้เป็นแฟนของเขา

เมื่อถึงตอนปิดเทอม จะต้องกลับบ้านที่อยุธยา ซึ่งเขาก็ไม่สามารถไปกับแป๊ะได้ ทำให้ไม่ได้เจอกันเป็นเวลาเกือบ 2 เดือน เขาสัญญาว่าจะขับรถมาหาหลายครั้ง แต่ก็ไม่ว่างหรือไม่สะดวกอยู่ตลอด จึงคิดว่าคงจะยุ่งมาก จึงได้แต่รอวันที่จะกลับมา จนถึงวันที่กลับมาที่กรุงเทพฯ เขาก็มาหาในวันเดียวกัน มาอยู่ด้วยกันจนถึงเช้า คิดว่าการที่ได้อยู่ห่างกันก็เป็นเรื่องที่ดี เพราะทำให้ต่างฝ่ายต่างคิดถึงกันมากขึ้น ก็ยังไม่ได้คิดอะไรจนถึงเวลาเปิดเทอม มีเพื่อนหลายคนมาบอกว่าเห็นเขาเดินอยู่กับผู้หญิงคนอื่นในที่ต่างๆ ตอนแรกก็ไม่เชื่อไม่คิดว่าเขาจะเป็นคนเช่นนั้น จนเวลาผ่านไปก็ไม่ได้ถามอะไร จนไปเจอข้อความในมือถือของเขา ที่ได้รับจากผู้หญิงคนอื่นว่า “เรียนใกล้จะเสร็จแล้ว รออีก 10 นาที รักที่สุด” เมื่อเห็นดังนั้นจึงได้ถามเขาว่า ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร ทำไมต้องนัดเจอกัน เมื่อได้ยินก็ตอบตะกุกตะกักว่าเป็นเพื่อนกัน ไม่มีอะไรแล้วยังต่อว่าว่าไม่มีมารยาทที่มาแอบเปิดอ่านโทรศัพท์มือถือของเขาและยังเง้าหาเรื่องทะเลาะกัน ผู้ให้ข่าวเริ่มสงสัยว่าเมื่อก่อนที่จะปิดเทอม ก็เคยเปิดโทรศัพท์มือถืออ่านบ่อยๆ ไม่เห็นเคยจะโกรธสักครั้ง แต่พอเดี๋ยวนี้อันกลับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

ลักษณะท่าทางของเขาเริ่มเปลี่ยนไป เริ่มกลายเป็นคนหงุดหงิด โมโหง่าย ชอบทำคำพูดให้กลายเป็นเรื่องที่ทะเลาะกัน โดยทั้งคู่เริ่มทะเลาะกันทุกวัน จนทำให้เขาไม่มารับหรือไม่โทรมาหา จนเริ่มสงสัยมากขึ้นเรื่อยๆ รวมถึงมีข่าวหนาหูขึ้นเรื่อยๆ ว่าเขาคบอยู่กับเด็กผู้หญิงจากมหาวิทยาลัย

อื่น ซึ่งได้ข่าวว่าเป็นเด็กสาวหน้าตาน่ารัก อายุน้อยกว่าตน และเป็นความหาวิทยาลัยอื่นด้วย ทำให้ยิ่งเป็นเคียดเป็นร้อน กลัวว่าเขาจะไปจากตน ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี ได้แต่ครุ่นคิดว่า ถ้าตนเองไปโวยวายก็จะยิ่งทำให้เขาเห็นว่าตนเองไม่เข้าใจ และถ้าไม่โวยวายหรือหาความจริงจากปาก ตนเองก็จะเป็นเสมือนผู้หญิงโง่ที่ทุกคนจะต้องตราหน้าว่าแฟนไปมีคนอื่นอยู่ทนโท่ กลับไม่พูดอะไรสักคำ จึงต้องหาทางที่จะเอาเขากลับคืนมา ซึ่งก็พยายามทำใจให้สงบเท่าที่จะทำได้ และพยายามคุยกับเขาโดยค่อยๆ ถามให้เรื่องต่างๆ กระจ่างออกมา แต่ก็ไม่เคยบอกอะไรเลย ยิ่งจะโกหกถี่มากขึ้น บางครั้งบอกว่ามีเรียนแต่ก็ไม่ได้ไปที่มหาวิทยาลัยหรือบางทีบอกว่า ไปกับเพื่อนชื่อนี้ แต่เมื่อโทรไปถามกลับไม่ได้นัดกันไว้ เริ่มจับผิดได้บ่อยขึ้นเรื่อยๆ รวมถึงบางทีก็รู้ว่าเขาไปกับเด็กผู้หญิงคนนั้น เริ่มรู้สึกว่าเขาเองกลายเป็นคนไม่มีค่า ประจวบกับเงินที่เก็บก็เริ่มลดน้อยลงเรื่อยๆ เพราะเมื่อไม่มีเขาก็ทำให้ต้องพึ่งตนเองมากขึ้น ต้องเดินทางไปมหาวิทยาลัยเอง รวมถึงซื้ออาหารรับประทานเอง

การเข้าสู่อาชีพโสเภณี

ผู้ให้ข่าวจึงต้องออกหางานพิเศษทำ ได้เดินผ่านร้านหนึ่งและมีป้ายว่าต้องการรับสมัครพรีอาร์ทสาวสวยหลายตำแหน่ง ทำให้สนใจเข้าไปสมัคร ตอนแรกก็ไม่รู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง แต่ก็มีรุ่นพี่ที่แนะนำคอยอธิบายให้ฟังว่าต้องทำอะไรบ้างจึงได้รู้จักกับรุ่นพี่หลายๆ คน พวกเขาคอยแนะนำให้อาใจแขก เวลานั้นคิมกับแขกต้องคอยดูว่าแขกชอบดื่มอะไร จะต้องพูดจาอย่างไรกับคนแบบไหน จะต้องเรียนรู้การชงเหล้า และการบริการ ในสถานที่ทำงานนี้เป็นบาร์เหล้าเล็กๆ มีเจ้เป็นหัวหน้าและเจ้าของกิจการ เจ้เป็นผู้หญิงวัยกลางคน แต่งหน้าเข้ม ผมตัดยาวถึงบ่า เจ้เป็นคนจัดคิวให้เด็กๆ ในร้าน โดยมีสมาชิกในร้านประมาณ 5 คน ตนเองเป็นเด็กที่สุดที่ได้ทำงานที่นี่ เจ้บอกว่ารับเข้ามาทำงานเพราะถูกชะตา เห็นว่าทำทางตั้งใจทำงานจริง

ระบบการทำงานของร้านนี้จะเวียนเข้าทำงาน เวลาแขกเข้ามาทานเหล้าที่ร้าน เมื่อคนไหนสามารถเชียร์แขกได้จะได้ 20 บาทต่อแก้ว แต่ถ้าแขกเปิดขวดจะได้แล้วแต่ราคาของเหล้าประเภทนั้นๆ แขกบางคนเป็นขาประจำจะเรียกผู้หญิงบริการที่ถูกใจ หรือจะเรียกคนที่คุ้นเคยกันแล้ว ส่วนแขกใหม่จะถามเจ้เพื่อการได้คำแนะนำว่าใครเป็นเด็กใหม่ ฯลฯ การทำงานแล้วแต่ว่าคนไหนสมัครใจทำอะไร เช่น ผู้ให้ข่าวได้บอกเจ้ไว้ตั้งแต่ตอนแรกแล้วว่า ทานเหล้าและเอาใจแขกได้แต่ขอไม่ให้แขกอ้อฟหรือซื้อตัวออกไป ซึ่งก็เป็นอันที่เข้าใจกันตั้งแต่แรก การทำงานจะต้องมาทำงานทุกวัน โดยเจ้กำหนดให้มาถึงร้านประมาณ 19.00 น. ทำงานจนกว่าจะถึง 2.00 น. แต่บางทีก็จะกลับบ้านก่อนประมาณ 00.00 น. ได้ถ้าแขกไม่มาก การหยุดงานนั้น เจ้ให้หยุดได้เดือนละสองวันหรือวันพระและวันเลือกตั้ง เพราะไม่สามารถเปิดร้านได้

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความสุขในการทำงานที่นี้ พี่ๆ ทุกคนนิสัยดีและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ถึงแม้จะมีการพุดจาหยาบคายหรือพุดในเรื่องเพศสัมพันธ์อย่างเปิดเผย แต่แท้ที่จริงแล้ว ทุกๆ คนก็นิสัยดีและมีน้ำใจต่อกันมาก โดยผู้ให้ข่าวมักจะแบ่งเวลามาทำงานในตอนเย็นหลังจากเลิกเรียน จะต้องกลับบ้านมาอาบน้ำและแต่งหน้า เตรียมเสื้อผ้าที่ต้องใส่ทำงานไว้ในกระเป๋าเป้ เพื่อให้สามารถเอาไปเปลี่ยนที่ทำงานได้อย่างสะดวกสบาย โดยทางร้านมักจะหาเสื้อผ้าแบบเดียวกันให้พนักงานทั้งร้านได้ใส่เหมือนกัน บ้างที่ก็ใส่เกาะอกสีขาวกับกระโปรงแคบสั้นสีขาว ทุกๆ คนจะใส่คล้ายๆ กัน บ้างที่ก็เป็นชุดแบบเซเลอร์มูน เหมือนการ์ตูนญี่ปุ่นในโทรทัศน์

การทำงานที่ร้านเป็นไปด้วยดี ได้เงินจากการเอาใจแขกเป็นจำนวนมาก ผู้ให้ข่าวกลายเป็นขวัญใจของแขกหลายๆ กลุ่ม ทำให้ได้เงินทิปเกือบถึงหนึ่งหมื่นบาทในบางคืน อาจเป็นเพราะพุดภาษาอังกฤษได้บ้างด้วยก็ทำให้สามารถรับแขกชาวต่างชาติได้ดีกว่าคนอื่นๆ และชาวต่างชาติก็มักจะทิปให้เยอะเป็นพิเศษด้วย ผู้ให้ข่าวเก็บเงินได้ก้อนใหญ่จากการทำงานที่นี้ แต่ก็ต้องออกจากงานเพราะแฟนเก่าคนนั้นกลับมาขอคืนดี ตอนแรกก็ไม่คิดจะกลับไปหาเขาอีกแล้ว แต่ก็อดไม่ได้เพราะเคยรักเขามากเหมือนกัน เขาไม่ได้เดาว่าเกิดอะไรขึ้น หรือทำไมตนเองถึงกลับมา ตนเองถึงจะอยากรู้แต่ก็ไม่อยากถาม ซึ่งเขาก็กลับมารับมาส่งเหมือนอย่างเดิม โดยจะมาหาทุกๆ วัน คอยดูแลเอาใจใส่อย่างที่เคยเป็น บางทีอาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ จึงต้องเลิกจากการทำงานกลางคืน เพื่อให้ได้อยู่กับเขาอย่างมีความสุข ทั้งสองกลับมาสนิทกันเหมือนเดิม โดยที่ยังคงมีเพศสัมพันธ์กันเรื่อยๆ เช่นกัน ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีจนวันหนึ่งที่ลูกค้าประจำสถานบันเทิงที่ผู้ให้ข่าวเคยทำงานอยู่ได้โทรเข้ามาที่โทรศัพท์มือถือ ผู้ให้สัมภาษณ์ตกใจกลัวว่าเขาจะรู้ จึงตอบตะกุกตะกัก เมื่อได้ยินก็คิดว่าเป็นผู้ชายโทรมาจีบ จึงได้ทำให้มีปากเสียงทะเลาะกันอย่างรุนแรง จนถึงขั้นมีการลงไม้ลงมือกันเกิดขึ้น ตนเองถูกตบเข้าที่หน้าด้านซ้ายเป็นรอยแดง ทำให้ปากแตกและเจ็บบวม หลังจากที่มีเรื่องกัน เขาก็ได้หายหน้าไปนานหลายวัน จนได้กลับมาขอโทษอีกหลังจากผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ ตั้งแต่วันนั้นมาทุกครั้งที่มีการทะเลาะกัน เขามักจะใช้กำลังอยู่เสมอ ในช่วงนี้ผู้ให้ข่าวไม่มีความสุขเลย เขาไม่ได้เป็นเทพบุตรอย่างเมื่อก่อน และบางครั้งก็ไม่ติดต่อมาเป็นเวลาหลายวัน เงินเก็บที่มีก็เริ่มจะหมดแล้ว จึงต้องกลับไปปรึกษาเจ้าเจ้าของบาร์เก่าที่เคยทำงานด้วย เพื่อจะขอเป็นพนักงาน Part time เพราะไม่สามารถทำงานประจำได้แล้ว เขาอาจจะกลับมาเมื่อไรก็ไม่รู้ จึงต้องปรึกษากับเจ้าแต่เจ้าบอกว่าถ้าจะทำงานที่ออร์ร้านก็ต้องกลับมาอยู่ประจำ จะเข้าๆ ออกๆ ไม่ได้ แต่ถ้าไม่อยากจะอยู่ทำงานประจำก็มีอีกทางคือการขายบริการ โดยเจ้าจะเป็นคนส่งลูกค้าให้ ลูกค้าทุกคนจะติดต่อผ่านเจ้า และเจ้าจะต้องได้ 30% ของการบริการแต่ละครั้ง แต่ไม่รวมทิป

เมื่อได้ยินอย่างนั้นก็ขอเวลาเจ็ดคิดไตร่ตรองอยู่หลายสัปดาห์ แต่ก็ตกลงทำงานนี้เพราะตอนนั้นแทบจะไม่มีเงินแล้วเพราะที่ผ่านมามีเงินที่พี่ชายและพ่อแม่เคยส่งมาทุกเดือน ผู้ให้ข่าวก็เคยไปบอกพวกเขาว่าไม่ต้องส่งเงินมาให้อีกแล้ว เพราะตอนนั้นได้เงินจากการทำงานพาร์ทไทม์ แต่ตอนนี้งานก็ไม่มี เงินก็เริ่มร่อยหรอ จึงตัดสินใจโทรไปบอกเจ้ และทำการตกลงกันเรื่องราคาและค่าตอบแทน หลังจากนั้นมาเจ้ก็เริ่มส่งลูกค้ำมาให้เรื่อยๆ ครั้งแรกที่ทำงานได้นัดไปเจอกันที่โรงแรมแถวเพชรบุรีตัดใหม่ ผู้ให้ข่าวรู้สึกกลัวมาก กลัวจนตัวสั่น เมื่อไปถึงก็เจอกับลูกค้ำและได้ขายบริการทางเพศกับลูกค้ำชาวต่างชาติ ซึ่งถือว่าโชคดีมาก เพราะเป็นหนุ่มตี๋ ร่างกายสะอาดสะอ้าน หน้าตาพอใช้ได้ แต่คงมาลองกับผู้หญิงบริการเป็นครั้งแรก เพราะดูเคอะเขินกันทั้ง 2 ฝ่าย หนุ่มตี๋คนนี้สังเกตเห็นได้ว่าเรากลัวจนตัวสั่น ก็ถามว่าจะเปลี่ยนใจหรือไม่ จึงตอบว่าไม่ เขาเอาเราเข้าไปกอดและทำให้รู้สึกไม่เคอะเขินเท่าตอนแรกๆ หลังจากที่เสร็จภารกิจเขาได้ขอเบอร์โทรศัพท์ไว้ เนื่องจากขาดประสบการณ์ก็เลยให้เขาไปเพราะไม่รู้ว่าเป็นเรื่องไม่ควรทำ หลังจากนั้นมาเขาก็โทรหาบ่อยๆ โดยเวลาเขาเดินทางไปที่ไหนทางใต้ ก็จะโทรมาเล่าให้ฟัง บางทีก็ส่งรูปมาให้ดู จนเริ่มรู้สึกชอบหนุ่มตี๋นี้มากขึ้นทุกที

ส่วนแฟนคนนั้นก็ยังคงตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป ไปๆ กลับๆ บ่อยจนไม่อยากจะสนใจ “ปล่อยให้มันไปเถอะพี่ เดี่ยวมันก็กลับมาเอง” รุ่นน้องในหอเดียวกันกล่าว เพราะเหตุการณ์ของทั้งสองเป็นเหตุการณ์ที่ใครๆ ก็ได้ยินและได้เห็น เนื่องด้วยว่าบางทีทะเลาะกันเสียงดังจนห้องข้างๆ ต้องออกมาดู บางทีเขาก็โมโหถึงตั้งออกมาจากห้อง ผู้ให้ข่าวก็วิ่งร้องไห้ตามไปจนถึงหน้าตึก บางทีหน้าก็เขียว ลำตัวเขียวเป็นจ้ำๆ ใครๆ เห็นก็สงสาร ไม่อยากให้ต้องทนทุกข์ทรมานไปมากกว่านี้ จึงตัดสินใจบอกเลิกเขาด้วยน้ำตานองหน้า คิดว่าการเลิกกันเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง เพราะผู้ชายที่สามารถคบตีผู้หญิงเวลาโมโห เมื่อต่อไปเขาเกิดโมโหขึ้นมาอีก ก็ต้องมาระบายอารมณ์โดยการทุบตีอีกทุกครั้ง ตนเองไม่อยากทนเจ็บตัวอย่างนี้อีก จึงต้องยอมตัดไฟตั้งแต่ต้นลม บอกเลิกกันตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

หลังจากนั้นก็ได้กลับไปบาร์เหล้าเดิม เพราะเพื่อนที่เคยทำงานด้วยกันออกกันไปเกือบหมดแล้ว ตนเองไม่รู้จักใครจึงบอกกับเจ้ว่าจะขายบริการต่อไปอีกช่วงหนึ่ง ขอให้เจ้ช่วยส่งลูกค้ำมาบ่อยๆ ด้วย ซึ่งการทำงานด้านนี้ ก็เป็นไปได้ด้วยดี มีเวลาไปเรียนมากขึ้น มีเวลาว่างให้กับตนเองและเพื่อนๆ มากขึ้น เริ่มรู้สึกถึงความมีอิสระต่อตนเอง สามารถทำสิ่งที่ตนเองต้องการ โดยไม่ต้องขออนุญาตใคร การทำงานเป็นกลางคืนเท่านั้น และมีการนัดแนะกันคืนต่อคืน ทำให้บางคืนไม่มีลูกค้ำเลย ก็จะมีเวลาที่จะทำอย่างอื่นได้ เช่น ดูหนัง เดินตามห้างสรรพสินค้า ฯลฯ

ผู้ให้ข่าวคิดว่า การตัดสินใจเข้ามาทำงานขายบริการนั้น เป็นเสมือนจุดหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ในตอนนั้นจำเป็นต้องใช้เงินแต่ก็ไม่อยากขอเงินพ่อแม่ใช้ ส่วนพี่ชายเขาก็มีแฟนให้ต้องดูแล ผู้ให้ข่าวอยากมีแฟนดีๆ กับเขาบ้าง อยากมีคนน่ารักและจริงใจ ตอนแรกก็หวังกับหนุ่มดีที่เป็นชาวต่างประเทศ เพราะท่าทางเขาก็จริงจังกับตน โทรมาหาส่งจดหมายมาหาอยู่เป็นประจำ แต่เมื่อลองย้อนคิดกลับไป ผู้ชายที่ไหนอยากจะเอาผู้หญิงบริการมาเป็นภรรยา ทุกครั้งที่คิดอย่างนี้ก็ต้องกุมใจทุกที จากที่เคยหวังว่าจะสามารถหาผู้ชายมารับเลี้ยงตนเอง ความหวังก็ริบหรือลงทุกที ซึ่งตนเองขายบริการมาเป็นเวลาเกือบ 1 ปี ลูกค้าทุกคนเมื่อเสร็จการทำงานก็จากไปอย่างไม่แยแส เหมือนการทำธุรกิจอย่างหนึ่ง ต่างคนต่างได้ผลประโยชน์ เลิกแล้วก็จากกันไป เคยได้แต่หวังว่าสักวันจะเจอผู้ชายดีๆ สักคนที่รักจริง

การทำงานขายบริการของผู้ให้ข่าวต้องเป็นไปอย่างหลบๆ ซ่อนๆ เพื่อนสนิทที่อยู่หอเดียวกันก็เคยถามบ่อยๆ ว่าออกไปไหนตอนดึกๆ ก็โกหกว่ายังทำงานเป็นพอร์เตอร์ที่บาร์เหล้าอยู่ แต่ใจดีไม่ต้องไปทำงานประจำได้ เพื่อนก็เชื่อและไม่เคยถามอีก ตนเองยังโชคดีที่เพื่อนเขาก็มีแฟนบางทีเขาก็ไปอยู่กับแฟนไม่กลับมาค้างที่หอ จึงมีอิสระที่จะเข้า-ออกจากหอได้โดยไม่ต้องสนใจใคร ส่วนเพื่อนที่มหาวิทยาลัยนั้น ไม่ค่อยมีเพื่อนมากมาย มีแค่เฉพาะเพื่อนที่นั่งเรียนด้วยกัน ไม่ค่อยมีเวลาได้คบเพื่อนเท่าไร เพราะเมื่อก่อนแฟนเก่าของผู้ให้ข่าวจะมาอยู่ด้วย มาชวนไปทานข้าวกลางวัน มานั่งรอเวลาเรียน ทำให้เพื่อนๆ เริ่มติตัวออกห่างไปทุกที เหมือนว่าทั้งคู่มักอยู่สองคน เพื่อนๆ คงหมั่นไส้และเริ่มไม่สนิทกันมากขึ้นทุกที จนบัดนี้มีเพื่อนสนิทแค่คนเดียว คือคนที่อยู่หอห้องเดียวกัน ส่วนเพื่อนสนิทคนอื่นๆ จะเป็นพวกเพื่อนรุ่นพี่ที่บาร์เหล้า แต่ตอนนี้เขาออกกันมาเกือบหมดแล้ว ด้วยสาเหตุอะไรก็ไม่ทราบ เหมือนกับว่ามีกรแบ่งพรรคแบ่งฝ่ายภายในนั้น ฉะนั้นการหลบซ่อนในเรื่องการทำงานจึงเป็นไปได้โดยราบรื่น ส่วนการปิดบังครอบครัว พ่อแม่ไม่ค่อยโทรศัพท์มาหา พวกเขาปล่อยให้ตัดสินใจในเรื่องต่างๆ เอง เมื่อมีปัญหาค่อยโทรศัพท์ไปหาพวกเขา ด้านพี่ชายก็ยุ่งกับการทำงานและการดูแลแฟนของเขา พี่ชายกำลังอยู่ในช่วงเก็บเงินสร้างเนื้อสร้างตัว เขาต้องการขอแฟนแต่งงาน แต่แฟนเขาบอกว่าถ้าไม่รวยแต่งไปก็กีดกันเกลียดกิน พี่ชายจึงต้องขยันทำงานมากกว่าเดิม เพื่อตนเองจะได้แต่งงานซะที ผู้ให้ข่าวจึงไม่ค่อยได้ข่าวคราวของพ่อแม่และพี่ชายสักเท่าไร นานๆ ทีจะโทรมา ถามว่าต้องการเงินหรือเปล่า ผู้ให้ข่าวคิดว่าตนเองนั้นแหละที่ควรจะถามพวกเขาว่าต้องการเงินหรือเปล่า ผู้ให้สัมภาษณ์ โกหกพ่อแม่และพี่ชายว่าทำงานพิเศษเป็นพนักงานขายน้ำผลไม้ในห้างสรรพสินค้า พ่อแม่และพี่ชายก็เชื่อ คิดว่าคงต้องโกหกอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ

ตอนนี้ผู้ให้ข่าวมีรายได้สูง แต่ก็ไม่ได้เปลี่ยนการดำรงชีวิต หรือทัศนคติในการเลือกใช้สิ่งของเท่าไรนัก ตอนแรกที่ได้เงินก็ซื้อโทรศัพท์มือถือ เพราะทำให้ง่ายในการติดต่อ ส่วนใหญ่รุ่นที่ที่ทำอาชีพนี้จะใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายใช้จ่ายเหมือนว่าเงินเป็นน้ำ ผู้ให้ข่าวกล่าวว่าพวกเขาไม่รู้จักคิดถึงการจะเก็บเงินไว้ใช้ในยามลำบาก เมื่อแก่เฒ่าไปแล้วก็ออกมาทำงานอย่างนี้ไม่ได้ แต่ก็เห็นว่าส่วนใหญ่รุ่นพี่ที่ทำงานด้านนี้มักมีระดับการศึกษาที่ต่ำกว่า มีทัศนคติต่อการทำงานอีกแบบหนึ่งคือพวกพี่ๆ เขาต้องการจะหาเลี้ยงมาเลี้ยงตนเอง พยายามหาชาวต่างชาติที่รักตนเองและรับไปอยู่เมืองนอกด้วยกัน แต่ตนเองนั้นมาทำงานด้านนี้เพราะต้องการใช้เงิน ตอนนี้ก็รับผิดชอบตนเองทุกอย่าง ทั้งจ่ายค่าเทอม ค่าหอพัก ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์มือถือ ค่าทำรายงาน ฯลฯ รายได้ที่มีก็พอเก็บได้เป็นค่าเทอม ส่วนอื่นๆ ก็จ่ายเป็นค่าจิปาถะทั่วไป รายได้จะตกอยู่เดือนละ 24,000 – 35,000 บาท การทำงานแต่ละครั้งเงิจะหักออกไป 30% บางคืนเจ็ก็ส่งลูกค้ำมาให้ถึง 3 คน มักจะคิดราคาชั่วโมงละ 1,900 – 2,500 บาท แล้วแต่แขก ถ้าแขกคนไหนดูท่าทางสกปรกก็จะขอขึ้นเงินแต่ถ้าคนไหนดูสะอาดสะอาดอันก็จะลดราคาให้ เมื่อต้องจ่ายค่าหอ ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์มือถือ ฯลฯ จะเหลือเงินอยู่ประมาณเดือนละ 10,000 – 15,000 บาท เงินที่เหลือต้องเก็บไว้สำหรับค่าเทอมที่จะต้องเรียนต่อไป จึงตั้งใจว่าจะพยายามเรียนจบเร็วๆ พ่อและแม่จะได้ดีใจ และก็จะได้ทำงานดีๆ อย่างคนอื่นเขาซะที

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำงานขายบริการว่าเป็นการทำงานที่ไม่ดี แต่เมื่อไม่มีทางเลือก ก็ต้องยอมที่จะทำงานนี้เพื่อตนเองจะได้ดำเนินชีวิตต่อไป ถ้าไม่ได้ทำงานนี้อาจจะต้องหยุดเรียนและกลับอยุธยาไปช่วยพ่อแม่รับจ้างทั่วไป เห็นว่าการทำงานประเภทนี้เป็นการทำงานที่ทุกคนต่างดูถูกเพราะเอาร่างกายของตนเองมาขาย แต่ก็อยากจะบอกว่าชีวิตคนเราไม่เหมือนกัน ผู้หญิงขายบริการบางคนก็จำเป็นต้องใช้เงิน รุ่นพี่บางคนต้องหาเงินเลี้ยงลูก บางคนมีแม่ที่ป่วย หรือบางคนก็ทำงานนี้เพียงเพราะอยากได้เงินไปใช้สุรุ่ยสุร่าย แต่ก็อยากให้คนทั่วไปยอมรับว่าเป็นอาชีพที่สุจริต ไม่ได้ไปปล้นใครเขากิน

การป้องกันรักษาสุขภาพอนามัยและการตั้งครรภ์

เมื่อผู้วิจัยได้ถามถึงเรื่องการป้องกันอันตรายจากโรคต่างๆ ที่เกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ ผู้ให้ข่าวตอบว่าตอนแรกๆ ก็ไม่ทราบว่าควรใส่ถุงยาง ผ่านลูกค้ำไป 2-3 คน โดยไม่เคยขอให้ลูกค้ำใส่ตนเองกินยาคุมกำเนิดอยู่แล้ว เป็นธรรมดา ตั้งแต่คบกับแฟนก็ทานยาคุมกำเนิดมาตลอด เพราะเวลาแฟนถึงจุดสุดยอด ชอบหลังน้ำอสุจิข้างในช่องคลอด มากกว่าการออกมาปล่อยข้างนอก จึงต้องทานยาคุมกำเนิดตั้งแต่ตอนนั้น ตอนแรกๆ ก็รู้สึกดี เหมือนว่าผิวพรรณเปล่งปลั่งขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ใครๆ เห็นก็บอกว่าดูมีน้ำมีนวลมากขึ้น ก็ยังดีใจแต่เมื่อทานยาคุมกำเนิดติดต่อกันไปเรื่อยๆ จนเกือบ 4 เดือน รู้สึกว่าประจำเดือนเริ่มมีน้อยลงทุกที จากที่เคยมีเดือนละ 5-7 วัน กลับกลายเป็น 2-3 วัน ตอนแรกตกใจกลัว ปรีกษาแฟนก็ไม่ได้ จึงปล่อยให้ไปอย่างนั้น เพราะการมีประจำเดือนน้อยก็เป็นผลดีกับตัวเองด้วยที่จะสามารถมีเพศสัมพันธ์กับแฟนได้มากวันขึ้น จนถึงปัจจุบันก็ยังคงทานยาคุมกำเนิดอยู่ ส่วนตอนแรกๆ ที่ทำงานขายบริการแล้วไม่ได้ใช้ถุงยางกับลูกค้านั้น ตนเองไม่ทราบจริงๆ เพราะคิดว่าทานยาคุมกำเนิดอยู่ แต่รุ่นพี่ที่ร้านได้ถามถึงการทำงานว่าเป็นอย่างไรบ้าง เมื่อบอกเขาไปว่าไม่ได้ใช้ถุงยาง เขาก็ต่อว่าอย่างรุนแรง บอกว่าเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด เพราะเอดส์กำลังแพร่ระบาดมาก จึงต้องใช้ถุงยางตั้งแต่นั้นมา ทุกครั้งจะซื้อถุงยางหลากหลายชนิดเก็บไว้ในกระเป๋าส่วนตัว เมื่อก่อนตอนซื้อถุงยางจะรู้สึกเงินอาย จนตอนนี้ที่ร้านจำได้แล้ว ส่วนตนเองก็ชินแล้วด้วย ทุกครั้งก่อนการให้บริการจะตกลงในสิ่งที่ตนต้องการและสิ่งที่ลูกค้าต้องการ มักจะบอกลูกค้าว่า ห้ามกั๊ก ห้ามดูคิ้วจนเป็นรอย ห้ามมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก ห้ามขยี้หน้าอก ฯลฯ รวมถึงลูกค้าต้องใส่ถุงยางทุกครั้ง จะคิดราคาเพิ่มถ้าลูกค้าขอสิ่งของตนเองไม่ปฏิบัติเป็นประจำ เช่น การทำออร์ดิเนชัน หรือการสำเร็จความใคร่โดยการถูไถกับหน้าอก ผู้ให้ข่าวกล่าวว่า การทำออร์ดิเนชันนั้นทำให้ได้เงินดีขึ้น แต่ก็เสี่ยงที่ลูกค้าจะผลอดถึงจุดสุดยอดโดยที่อวัยวะเพศยังอยู่ในปาก เพราะการมีออร์ดิเนชันนั้นจะไม่ใส่ถุงยาง จึงไม่มีเครื่องป้องกันไม่ให้น้ำอสุจิไหลออกมาเข้าสู่ปากของตนเองได้ ส่วนการใช้หน้าอกในการถูไถเพื่อให้อสำเร็จความใคร่นั้น จะทำให้เจ็บพอสมควร เพราะต้องถูไถหลายครั้ง และบางทีอาจจะมึนน้ำอสุจิพุ่งใส่หน้าตนเองเมื่อลูกค้าสำเร็จความใคร่แล้วด้วย ส่วนใหญ่จะขอให้ลูกค้าปล่อยน้ำอสุจิไว้บนหน้าห้องเพื่อเป็นการทำให้แน่ใจว่าไม่ได้ไปปล่อยไว้ที่อื่น เพื่อป้องกันการเป็นโรคเอดส์

ผู้ให้ข่าวเคยไปตรวจโรคเอดส์มาหลายครั้ง แต่ครั้งแรกที่ไปตรวจนั้นกลัวมากเป็นพิเศษ เนื่องด้วยการให้บริการครั้งแรกๆ ที่ไม่ได้ขอให้ลูกค้าใส่ถุงยาง ทำให้คิดมาก กระทบกระชวย จึงได้ไปที่คลินิกหนึ่งเพื่อตรวจเลือด ได้เข้าไปกรอกแบบฟอร์มคนไข้ใหม่ ด้วยความกังวลใจทำให้รู้สึกเหมือนทุกคนมองอยู่ มองด้วยความรู้สึกเหมือนรู้ว่าเราขายบริการ เมื่อนั่งรอคุณหมอเรียก พอเข้าไปก็นอนบนเตียงและนางพยาบาลมาเจาะเลือดไปเสร็จแล้วก็ออกมานั่งรอผลหน้าห้องเป็นเวลา 15 นาที ตอนนั้นรู้สึกว่ามันเป็น 15 นาทีที่ทรมานที่สุดในโลก ในหัวคิดมีแต่ว่าถ้านางพยาบาลบอกว่ามีเชื้อเอดส์ จะทำอย่างไรดี กลัวว่าอนาคตของตนเองจะต้องมาจบอยู่ที่นี้แค่นี้หรือ ภาพในความคิดมีแต่พ่อและแม่ อยากกลับบ้านไปอยู่กับพ่อแม่ ถ้าตนเองต้องเป็นเอดส์จริงๆ จะกลับบ้าน แต่จะบอกพ่อกับแม่อย่างไร จะทำอย่างไรต่อไปดี ความคิดต่างก็วนเวียนอยู่ในหัวจนรู้สึกคลื่นไส้ไปหมด เห็นนางพยาบาลออกมาจากห้องก็คิดว่าจะมาบอกเรื่องของตนเองทุกครั้ง เหงื่อแตก เริ่มควบคุมตนเอง

ไม่ได้เพราะตัวสั้นไปหมด จนตนเองต้องใช้ฟันกัดริมฝีปากตนเองไว้ ข่มใจให้สงบ แล้งเมื่อเวลาผ่านไปได้ 20 นาที นางพยาบาลก็มาเรียกเข้าไปหาคุณหมอ เบื้องได้ทราบว่าการตรวจเลือดของตนเองนั้น ไม่มีเชื้อเอชไอวี ผู้ให้ข่าวมีความสุขมากและไม่เคยคิดว่าตนเองจะต้องมาเผชิญเรื่องแบบนี้ จึงได้สาบานกับตนเองว่าในชาตินี้จะไม่มีการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใส่ถุงยางอีก และจะหมั่นตรวจสุขภาพของตนเองอยู่เป็นประจำตั้งแต่นั้นมา

ทัศนคติเกี่ยวกับการเรียน

ผู้ให้ข่าวเห็นการเรียนเป็นเรื่องสำคัญมาก ถือว่าเป็นใบผ่านที่จะทำให้ชีวิตของตนเองสดใสในอนาคต รวมถึงคิดอยู่เสมอว่าพ่อและแม่ไว้ใจให้มีอิสระในการตัดสินใจ ไม่อยากให้พวกเขาผิดหวังที่มีลูกเรียนไม่เก่ง ในตอนนี้การเรียนของผู้ให้ข่าวถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดีพอสมควร สามารถที่จะได้เกียรตินิยมอันดับสองทีเดียว ดังนั้นผู้ให้ข่าวจึงมักจะจัดเวลาในการทำงานขายบริการและการเรียนให้เข้ากันได้เป็นอย่างดี ถ้ามีสอบก็จะเตรียมอ่านหนังสือล่วงหน้าและงดทำงาน รวมถึงหาเลขเซอร์วิชานี้ๆเตรียมไว้อยู่เสมอ ตนเองก็ไม่ค่อยขาดเรียนแต่ก็เป็นคนที่รอบคอบ ตั้งใจเรียนและมีความมุ่งมั่นสูง

มุมมองเกี่ยวกับอนาคต

เคยคิดจะทำงานนี้ไปจนกว่าจะเรียนจบ เมื่อเรียนจบแล้วก็จะหางานทำเพื่อให้พ่อแม่ภาคภูมิใจ เห็นว่าอาชีพนี้ได้เงินง่ายและรวดเร็ว แต่ก็ยังเป็นงานที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม จึงคิดว่าจะเลิกทำและจะไม่หวนกลับมาทำงานประเภทนี้อีก ถึงแม้ว่าตนเองจะไม่มีเงินเหลือเลยหรือตกงานหางานอื่นทำไม่ได้ในอนาคต

ชีวิตประจำวัน

วันที่มีเรียน

ตื่นนอนตั้งแต่ 8 โมงเช้า แต่งตัวเพื่อเดินทางไปเรียนหนังสือ จะไปทานข้าวในโรงอาหารมหาวิทยาลัย จนถึงเวลาเข้าเรียนจะตั้งใจเรียนมาก เมื่อถึงเวลาตอนเที่ยงก็จะทานอาหารในโรงอาหารอีก จึงจะกลับไปที่หอพัก เมื่อก่อนตอนมีแฟน จะเดินทางโดยมีเขามารับมาส่ง แต่บัดนี้ต้องนั่งรถเมล์หรือบางที่ก็รถสองแถว เพื่อความประหยัด เมื่อมีเวลาว่างก็จะอยู่ที่หอ ไม่ค่อยออกไปข้างนอกเท่าไรนัก ผู้ให้ข่าวชอบอ่านหนังสือ บางทีก็จะอ่านหนังสือเรียนเพื่อทบทวนบทเรียนก่อนสอบ ผู้ให้ข่าวบอกว่าตนเองต้องขยันมากกว่าคนอื่นหลายเท่า เพราะตอนกลางคืนต้องไปทำงานต่างๆ ที่เพื่อนๆ จะมีเวลาอ่านหนังสืออยู่ที่บ้าน ทุกวันถ้าว่างจะอยู่ที่หอ บางทีก็ออกมาซื้อของหน้า

ปากซอย ที่หน้าปากซอยมีอาหารขายมากมาย จึงไม่ค่อยได้ทำอาหารเองเท่าไรนัก เพราะอยู่คนเดียว เป็นส่วนใหญ่ ทำอาหารกินเองเสียเวลา ส่วนเพื่อนร่วมห้องพอว่างเขาก็ออกไปกับแฟน ไม่ค่อยได้ เจอหน้ากัน ยกเว้นว่าตอนเขาทะเลาะกัน เพื่อนก็จะกลับมาอยู่ที่หอพร้อมๆ กัน เมื่อถึงตอนกลางคืน ก็จะอาบน้ำแต่งตัวและโทรหาเจ้ บางทีก็จะแวะไปที่ร้านของเจ้ก่อนเพื่อเอาเงินไปให้แต่เจ้ไว้ใจ บอกว่ารวบรวมเป็นก้อนแล้วค่อยเอามาให้ก็ได้ จึงไปที่ร้านประมาณเดือนละครั้งสองครั้งเท่านั้น เมื่อมี ลูกค้าติดต่อเข้ามา ก็แล้วแต่ว่าจองกี่ชั่วโมงและมีลูกค้ากี่คน ที่จริงแล้วชอบการอยู่กับลูกค้าคนเดียว นานๆ มากกว่าเพราะเมื่อมีเพศสัมพันธ์แล้วก็มักจะนอนคุยกันหรือดูโทรทัศน์ แกรมตนเองยังได้นอนพักผ่อนด้วย บางคนก็ไม่จำกัดชั่วโมงที่จะซื้อเวลา ส่วนใหญ่ลูกค้าประเภทนี้จะเป็นคนรวยที่ไม่สนใจว่าคิดชั่วโมงละเท่าไร แต่บางทีการมีลูกค้า 2-3 คน ในคืนเดียวก็มีส่วนดีตรงที่ว่าได้ทิปมากกว่า เพราะถ้าคนเดียวเหมา 3 ชั่วโมง จะให้ทิปได้ไม่เท่ากับ 3 คนให้มา ดังนั้นจึงพอใจทั้งสองประเภท

เมื่อเสร็จการทำงานในแต่ละคืน มักจะนั่งแท็กซี่กลับบ้าน หอพัก บางทีก็แวะทานอาหารหน้าปากซอยและค่อยเดินเข้าไป มักจะกลับมาหอพักประมาณ 1.00 น. -3.00 น. และนอนพักผ่อนกว่าจะถึงเช้า

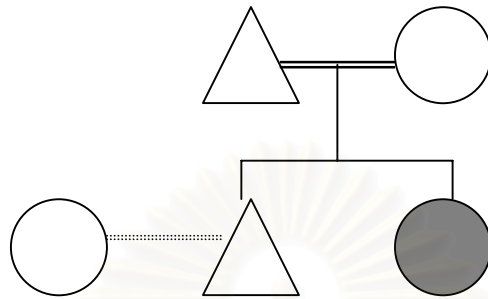
วันที่ไม่มีเรียน

ตื่นนอนประมาณ 10.00 น. เพื่อทำความสะอาดบ้าน ซักผ้า รีดผ้า รวมถึงทำรายงานที่ตนเองต้องส่งในวิชาเรียน บางทีจะไปห้องสมุด บางทีก็อยู่กับบ้าน เพื่อดูทีวี จะพยายามมีเวลาให้ตนเองในการนั่งอ่านหนังสือที่ชอบ บางทีเพื่อนก็ชวนไปเดินเที่ยวที่ห้างสรรพสินค้า บางทีก็ไปเดินสยามสแควร์ แต่ก็ไม่ค่อยซื้ออะไร เพราะต้องเก็บเงินไว้เรียน เมื่อถึงตอนเย็นก็จะกลับมาที่หอและติดต่อกับเจ้เพื่อนัดลูกค้าต่อไป

วันที่มีประจำเดือน

มักมีประจำเดือนประมาณ 3-4 วัน ต่อครั้ง ไม่ค่อยมีปัญหาเพราะการที่ทานยาคุมกำเนิดสามารถทำให้รู้กำหนดว่าจะมีประจำเดือนวันไหนและเมื่อไหร่ บางทีก็สามารถเลื่อนการมีประจำเดือนได้โดยการกำหนดเม็ดยาคุมกำเนิด เรื่องการมีประจำเดือนจึงไม่เป็นปัญหาในการทำงาน

ไดอะแกรมเครือญาติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

การวิเคราะห์ข้อมูล

ความนำ

การวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 5 นี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ซึ่งส่วนแรกเป็นข้อมูลทั่วไปของประชากรที่ศึกษาส่วนที่สองเป็นการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลส่วนนี้ได้มาจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ทำอาชีพโสเภณี ในเขตกรุงเทพฯ ซึ่งเมื่อผู้วิจัยทำการศึกษาแล้วได้พบว่า ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาหญิงทั้ง 10 คนสามารถสรุปออกมาได้ให้เห็นในรูปแบบของตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 : แสดงอายุ จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	อายุ	จำนวนนักศึกษาหญิงโสเภณี	ร้อยละ
1	18	1	10
2	19	1	10
3	20	2	20
4	21	4	40
5	22	1	10
6	23	1	10
	รวม	10	100.00

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าระดับอายุตามจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็นอายุ 18 ปี มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 10) อายุ 19 ปี มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 10) อายุ 20 ปี มีจำนวน 2 คน (ร้อยละ 20) อายุ 21 ปี มีจำนวน 4 คน (ร้อยละ 40) อายุ 22 ปี มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 10) ซึ่งโดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มตัวอย่างจะมีอายุอยู่ในช่วง 20 ปี

ตารางที่ 2 : แสดงเชื้อชาติและศาสนาของนักศึกษาหญิงโสเภณี

เชื้อชาติ/ศาสนา	จำนวนนักศึกษาหญิงโสเภณี	ร้อยละ
เชื้อชาติ		
ไทย	7	70
ไทย/จีน	3	30
รวม	10	100.00
ศาสนา		
พุทธ	8	80
คริสต์	2	20
รวม	10	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่านักศึกษาหญิงโสเภณีจำนวน 10 คน เป็นเชื้อชาติไทย 7 คน (ร้อยละ 70) เชื้อชาติไทยผสมจีน 3 คน (ร้อยละ 30) นับถือศาสนาพุทธ 8 คน (ร้อยละ 80) และนับถือศาสนาคริสต์ 2 คน (ร้อยละ 20)

ตารางที่ 3 : แสดงภูมิลำเนาเดิมของนักศึกษาหญิงโสเภณี

ลำดับที่	ภูมิลำเนาเดิม	จำนวนนักศึกษาหญิงโสเภณี	ร้อยละ
1	พะเยา	1	10
2	ลพบุรี	1	10
3	กรุงเทพมหานคร	3	30
4	ปราจีนบุรี	1	10
5	อยุธยา	1	10
6	ขอนแก่น	1	10
7	ชลบุรี	1	10
8	ลำปาง	1	10
	รวม	10	100.00

จากตารางที่ 3 ภูมิลำเนาเดิมของนักศึกษาหญิงโสเภณีอยู่ที่กรุงเทพมหานครมากที่สุด จำนวน 3 คน (ร้อยละ 30) เนื่องจากกรุงเทพมหานครเป็นจุดศูนย์กลางของความเจริญ แหล่งบันเทิง

ความก้าวหน้าทันสมัย รวมไปถึงเป็นจุดศูนย์กลางของการศึกษา มีมหาวิทยาลัยทั้งรัฐและเอกชนที่มีชื่อเสียง โดยเฉพาะการวิจัยนี้ได้เน้นการศึกษานักศึกษาหญิงโสเภณีในเขตกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4 : แสดงลักษณะที่พักอาศัยในปัจจุบันของนักศึกษาหญิงโสเภณี

ลำดับที่	ที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน	จำนวนนักศึกษาหญิงโสเภณี	ร้อยละ
1	พักอยู่กับญาติ	1	10
2	พักอยู่กับเพื่อน	3	30
3	พักอยู่คนเดียว	6	60
	รวม	10	100.00

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่านักศึกษาหญิงโสเภณีพักอยู่คนเดียวมากที่สุด จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 60 พักอยู่กับเพื่อน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 30 และพักอยู่กับญาติ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 10

ตารางที่ 5 : แสดงสถานะของสถานศึกษาที่นักศึกษาหญิงโสเภณีได้ศึกษาอยู่ในปัจจุบัน

ลำดับที่	มหาวิทยาลัย	จำนวนนักศึกษาหญิงโสเภณี	ร้อยละ
1	รัฐบาล	5	50
2	เอกชน	5	50
	รวม	10	100.00

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่าระดับการศึกษาของนักศึกษาหญิงที่เป็นโสเภณีจากจำนวน 10 คนที่ได้สัมภาษณ์มานั้นมาจากมหาวิทยาลัยรัฐบาล 5 คน (ร้อยละ 50) และมหาวิทยาลัยเอกชน 5 คน (ร้อยละ 50) เป็นจำนวนเท่ากัน แต่ที่จริงนั้นสามารถหานักศึกษาโสเภณีหญิงจากมหาวิทยาลัยเอกชนได้ง่ายกว่าเพราะอัตราราคามักจะต่ำกว่า ส่วนนักศึกษาหญิงโสเภณีที่มาจากมหาวิทยาลัยรัฐจะมีราคาต่อชั่วโมงสูงและค่อนข้างระวังตัวมากกว่า ส่วนจำนวนของนักศึกษาหญิงโสเภณีทั้งจากมหาวิทยาลัยรัฐและเอกชนนั้น ที่จริงแล้วมีจำนวนพอๆกัน ขึ้นอยู่กับราคาและความยากง่ายในการหาตัวมาสัมภาษณ์

ตารางที่ 6 : แสดงความคิดเห็นของนักศึกษาหญิง โสเภณีต่ออนาคตของตนเอง

ลำดับที่	ความคิดเห็นต่ออาชีพโสเภณีในอนาคต	จำนวนนักศึกษาหญิงโสเภณี	ร้อยละ
1	จะเลิกทำเมื่อเรียนจบ	5	50
2	จะเลิกทำเมื่อเก็บเงินได้	2	20
3	ไม่อยากเลิกทำ อยากมีสถานบันเทิง ของตนเอง	2	20
4	ไม่เคยคิดถึงอนาคต	1	10
รวม		10	100.00

จากตารางที่ 6 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาหญิง โสเภณีที่มีต่ออนาคตของตนเอง ถึงอาชีพโสเภณีที่ทำอยู่ในปัจจุบัน โดยผลออกมาว่า จะเลิกทำเมื่อเรียนจบจำนวน 5 คน (ร้อยละ 50) จะเลิกทำเมื่อเก็บเงินได้จำนวน 2 คน (ร้อยละ 20) ไม่อยากเลิกทำและอยากมีสถานบันเทิงของตนเอง จำนวน 2 คน (ร้อยละ 20) และไม่เคยคิดถึงอนาคตของตนเองเลย จำนวน 1 คน (ร้อยละ 10)

จากการสัมภาษณ์นักศึกษาหญิง โสเภณีทั้งหมดจำนวน 10 คน ผลก็ออกมาไม่ได้แสดงออกถึงความแตกต่างกันทางความคิด ซึ่งแต่ละคนก็อยากจะเลิกทำอาชีพนี้ แต่คิดตรงที่รายได้ที่เคยได้มาทุกเดือนในระดับสูงนั้นยากต่อการปฏิเสธ ฉะนั้นจึงได้คิดจะเลิกทำอาชีพนี้เมื่อเรียนจบ สาเหตุเพราะว่า เมื่อเรียนจบแล้วก็ต้องกลับไปอยู่บ้านกับบิดามารดา จากการที่ทั้ง 10 คนไม่มีใครเปิดเผยเรื่องการขายบริการให้ทางบ้านรู้เลย และไม่เคยคิดจะให้ใครรู้ ทำให้ไม่สามารถประกอบอาชีพนี้ได้ต่อไป ส่วน 1 กรณีที่ตอบว่าไม่เคยคิดถึงอนาคตเพราะส่วนใหญ่จะเสพยาและมักจะมีอาการมึนงงเมื่อสัมภาษณ์ บางครั้งไม่สามารถให้สัมภาษณ์ตามที่นัดไว้ได้ ผู้วิจัยต้องกลายเป็นเพื่อนที่คอยดูแลหาผ้ามาเช็ดหน้าและหาทางช่วย คำตอบที่ได้มาเช่นนั้นเพราะผู้ให้สัมภาษณ์เชื่อว่าชีวิตของตนเองไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว จะให้คิดเรื่องอนาคตก็เครียดและปวดหัว พยายามที่จะเลี่ยงการตอบคำถามที่ต้องยึดกับหลักของความจริง

ส่วนที่ 2 : การวิเคราะห์ข้อมูล

สมมติฐานข้อที่ 1 : ครอบครัวมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสเภณี
ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกสัมภาษณ์กับบิดา มารดา และพี่น้องตามลำดับ

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1 :

พ่อเป็นผู้ชายที่ไม่มีความรับผิดชอบ มีหลายครั้งที่พุดถึงพ่อโดยเปรียบเทียบกับสัตว์ด้วย คำพูดหยาบคาย รู้สึกเกลียดพ่อมาก โดยเฉพาะพฤติกรรมกรรมการทารุณใช้ความรุนแรงตบตีผู้หญิง พ่อติดเหล้าและชอบอะอะเสียงดัง ที่จริงก็จำไม่ได้ว่าเรื่องทั้งหมดเป็นอย่างไร แต่ายเป็นคนเล่าให้ฟัง ซึ่งพยายามบอกถึงสาเหตุที่แม่ทนไม่ไหว ต้องแยกทางกันตั้งแต่ผู้ให้ข่าวยังเด็กมาก ตอนที่พ่อมีภรรยาและลูกใหม่ ซึ่งพ่อก็เคยรับผิดชอบส่งเงินมาใช้ขายเป็นค่าขนม แต่ 4 - 5 เดือนผ่านไปก็หายตัว ทำตัวไร้ยางอายเหมือนเดิม ถือว่าตนเองไม่มีพ่อ ไม่อยากเคารพพ่อ เมื่อมีพ่อเลี้ยงใหม่ก็ไม่เคยเป็นที่ฟังได้ และบางทียังทำท่ารังเกียจเหมือนไม่อยากให้ผู้ให้ข่าวมาพักอาศัยที่บ้านของตน

แม่แต่งงานใหม่กับผู้ชายในละแวกบ้าน ซึ่งขายไม่เคยชอบจี้น้ำเท่าไรนัก ยายบอกว่าพ่อเลี้ยงเป็นคนขี้ตืดขี้เหนียวและเห็นแก่ตัว ผู้ให้ข่าวเชื่อยายและพาลไม่ชอบจี้น้ำไปด้วย แม่ไม่ค่อยสนใจ แม่มีครอบครัวใหม่และลูกสาวชื่อเคย ผู้ให้ข่าวเหมือนเป็นลูกที่ไม่ตั้งใจจะให้เกิดมา พ่อก็ไม่สนใจ แม่ก็ไม่เคยดูแล จะมีก็แต่ยายที่รักและดูแลจนยายได้เสียชีวิตลง แม่ไม่เคยให้ความยุติธรรมกับคนเมื่อมีเรื่องทะเลาะหรือผิดใจกันระหว่างคนและสมาชิกในครอบครัวของแม่ ตนเองไม่ได้เต็มใจสูงส่งกับแม่ แต่ยังคงฟังพาในเรื่องเงินทอง จึงพยายามทำตัวให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

เคยเป็นน้องสาวต่างพ่อที่ชอบประชดประชัน หาเรื่องต้องทะเลาะกันทุกวัน เคยเป็นเด็กปากคอเราะร้าย และขี้ใจฉา ถึงแม้ว่าผู้ให้ข่าวแทบจะไม่เหลือใครให้ฟังพา เคยก็ต้องพยายามแย่งความสนใจหรือขัดคอทุกครั้ง รู้สึกเกลียดเขยรวมถึงพ่อเลี้ยง ที่ชอบพุดว่ายายในทางเสีย ๆ หาย ๆ บางครั้งพุดถึงยายในทางไม่ดีมาก ๆ บางทีก็ทนไม่ไหวต้องถึงขั้นตบตีใช้ความรุนแรง รู้สึกทนไม่ได้จริง ๆ ถ้าใครจะมาว่ายาย เพราะยายเป็นผู้ดูแลตนเองมาตั้งแต่เล็กจนยายเสียชีวิตลง ยายไม่เคยทำให้เสียใจเลยสักครั้งเดียว

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2

พ่อไม่เคยมีเวลาให้ ทุกวันพ่อจะทำงานแต่เช้าและทำงานจนกระทั่งดึก จึงไม่ค่อยจะมีเวลาเจอพ่อทั้งๆ ที่พ่อทำงานอยู่ในบริเวณบ้าน พ่อไม่สนใจว่าจะทำอะไร ทุกๆ อย่างที่ตนเองทำถือว่าเป็นเรื่องไร้สาระและเป็นปัญหา พ่อเป็นคนจีน ที่มาอยู่ในประเทศไทยได้นานแล้ว พ่อพูดภาษาจีนได้และมักจะแอบว่าลูกเป็นภาษาจีนกับแม่บ่อยๆ พ่อกับผู้ให้ข่าวไม่ค่อยมีความผูกพันกัน คิดเสมอว่าพ่อไม่รักตนเอง

แม่ไม่เคยดูแลเอาใจใส่ อาจเป็นเพราะไม่มีเวลาให้ แม่ทำงานตลอดเวลาเหมือนกับพ่อ ผู้ให้ข่าวมีฐานะร่ำรวยแต่ไม่ได้รับความรักจากแม่เท่าที่ควร แม่เคารพและเชื่อในสิ่งที่พ่อตัดสินใจ ทุก ๆ การตัดสินใจมาจากพ่อ แม่เป็นเสมือนผู้รับคำสั่งและมักจะต้องมาลงที่ผู้ให้ข่าวทุกครั้ง อยากจะเข้าไปใกล้ซิดแม่มากกว่านี้ แต่รู้สึกว่ายากเกินไป ในความคิดนั้น แม่เป็นคนเข้มงวดและไม่เคยรักคนเดียว

ผู้ให้ข่าวไม่มีพี่และน้องต้องอยู่คนเดียวมาตลอด เมื่อพ่อและแม่คาดหวังให้เป็นอย่างไร จึงต้องเป็นไปตามนั้น พ่อแม่เข้มงวดและอยากให้ตนซึ่งเป็นลูกสาวคนเดียวได้ดี แต่สิ่งที่พ่อและแม่ต้องการกลับกลายเป็นความกดดันที่ไม่สามารถจะรับได้ และอยากจะหนีไปให้พ้นจากสภาพตึงเครียดเช่นนั้น ซึ่งไม่ชอบให้ใครมาคาดหวังและกำหนดว่าตนเองต้องเป็นอย่างไร เกลียดที่บ้าน เพราะไม่อยากเป็นเป้าหมายให้พ่อและแม่กำหนดกฎเกณฑ์

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3

พ่อทำอาชีพค้าขาย พ่อเป็นคนใจดีแต่ไม่ตามใจลูก ถึงแม้ว่าพ่อจะรักมากแค่ไหน แต่เหตุผลต้องมาก่อนไม่ว่าใครจะถูกหรือผิด พ่อจะตัดสินใจด้วยการฟังเหตุผลจากทั้งสองฝ่าย แล้วมีการลงโทษลูก ๆ เมื่อจำเป็น พ่อจึงเป็นที่เกรงขามของสมาชิกทุกคนในครอบครัว พ่อให้ความรักและการเอาใจใส่ต่อลูก ๆ ดี จนโตขึ้น พ่อก็ปล่อยให้ดูแลตนเอง ถึงแม้ว่าพ่อจะไม่อยากให้ผู้ให้ข่าวไปอยู่ตัวคนเดียว แต่พ่อก็ตั้งใจ เห็นว่าบ้านอยู่ไกล จึงได้ยอมให้ไปอยู่คนเดียว การประกอบอาชีพค้าขาย ทำให้พ่อไม่มีเวลาไปเยี่ยม แต่ตนเองก็เฉย ๆ ไม่ได้คิดถึงที่บ้านเลย ได้แต่คิดว่าครอบครัวเป็นครอบครัวที่รักกันมากเลยทีเดียว แต่ตนเองโตแล้ว จึงอยากออกมาอยู่ตัวคนเดียวบ้าง

แม่ทำอาชีพค้าขายเหมือนกับพ่อ เพราะเป็นธุรกิจของครอบครัว แม่เป็นแม่ที่เอาใจใส่ดูแลลูกได้ดีมาก มักจะมีเวลาดูแลให้ลูกทำการบ้าน และเป็นที่ปรึกษาให้ตั้งแต่ยังเด็ก แม่เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของลูก ทำให้ค่อนข้างติดแม่บ้างครั้ง ตอนย้ายไปอยู่หอ แม่ยังร้องไห้อีกด้วย ถึงแม้จะอยู่กรุงเทพฯ เหมือนกัน แต่พ่อแม่ก็ไม่สามารถมาเยี่ยมได้ เพราะต้องดูแลร้านและพนักงาน แม่ขับรถไม่เป็น ถ้าอยากจะมาเยี่ยมต้องให้พ่อขับรถมาให้ แต่จะทิ้งร้านทั้ง 2 คน เลยก็ไม่ได้ พ่อและแม่จึงไม่สามารถจะมาหาที่หอได้

พี่ชายเป็นคนไม่เอาถ่าน ชอบแบมือของเงินพ่อแม่อยู่บ่อย ๆ พี่ชายไม่ชอบทำงาน เรียนก็เกือบไม่จบ ทำงานอะไรก็ไม่เป็น ได้แต่ใช้เงิน บางทีก็ไม่ยอมช่วยงานที่ร้าน ปล่อยให้พ่อแม่ต้องเหนื่อยกันอยู่สองคน พี่ชายชอบเที่ยวกลางคืน บางทีก็ไปมั่วสุมกับเพื่อน ๆ แลวสะพานพุทฯ ไม่รู้

ว่าเขาไปทำไม แต่ก็เห็นไปบ่อย ๆ ตนเองไม่ค่อยสนิทกับพี่ชาย ได้แต่แก้มก้นเสียมมากกว่า ตอนเด็ก ๆ ก็หยอกล้อและเล่นกันเป็นบางครั้ง แต่ตอนนี้พี่ชายกลับบ้านดึก จึงไม่ค่อยได้พบหน้ากัน รวมถึงตนเองไปอยู่หอ ยิ่งไม่ค่อยได้เจอกันหนักขึ้นเรื่อย ๆ แต่ที่จริงแล้วพี่ชายเป็นพี่ที่ใช้ได้ ถึงแม้จะชอบแก้มก้นให้อารมณ์เสียบ่อยๆก็ตาม

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4

เคารพและรักพ่อ พ่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้ปฏิบัติตาม เพราะพ่อจะเป็นคนเรียบร้อย ๆ ง่าย ๆ การตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ในบ้านเป็นหน้าที่ของแม่ แต่ถ้ามีเรื่องใหญ่จะเป็นหน้าที่ของพ่อ พ่อทำอาชีพธุรกิจร้านอาหารที่จังหวัดชลบุรี จึงต้องช่วยเหลือทำงานที่บ้านในบางครั้ง โดยเฉพาะตอนปิดเทอม แต่ก็ไม่ชอบทำงานนี้สักเท่าไร ที่ยอมกลับบ้านที่ชลบุรีเพราะคิดถึงพ่อและแม่เท่านั้น พ่อเป็นคนตลกและเปิดเผย ชอบพูดเล่นและโรแมนติคกับแม่มาก รู้สึกว่าตนเองเกิดมาท่ามกลางความรักของพ่อและแม่

แม่เป็นคนเจ้าระเบียบโดยเฉพาะเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ เพราะแม่เป็นผู้ดูแลรายรับรายจ่ายของครอบครัว จากการที่บ้านทำธุรกิจร้านอาหาร แม่มีหน้าที่ควบคุมดูแลงบการจ่ายซื้อของและกำไรทั้งหมด แต่ที่จริงแล้วแม่เป็นผู้หญิงเก่งที่ใจดีมาก เสียตรงที่ว่าขี้ใจน้อย บางครั้งบ่นเรื่องเดิมได้เป็นวัน ๆ ตนเองรักแม่แต่บางทีรำคาญเหมือนกัน เคยคิดว่าถ้าแม่ไม่พูดสักวันหนึ่ง จะดีใจมากเพราะเวลาแม่พูดจะมีเสียงดัง โหวกเวกไววายได้ตลอดเวลา ซึ่งก็ดีในบางครั้งเพราะลูกจ้ำจจะกลัวแม่มาก แต่ไม่ดีสำหรับตนเลย ความสัมพันธ์เป็นไปด้วยดีตลอดมา รักและเคารพแม่ถึงบางครั้งจะรำคาญแต่ก็รักแม่มาก แม่เองก็เป็นห่วงตนโดยส่งน้ำมาดูแล แต่น้ำก็ไม่ค่อยสนใจเท่าที่ควร ก็ไม่สนใจและยังรู้สึกดีที่ไม่มีคนมาตามให้ยุ่งยากใจด้วย

พี่สาวเป็นคนเจียบ ๆ เหมือนว่ามีโลกส่วนตัวของเธอเอง วัน ๆ ไม่ค่อยคุยกับใครได้แต่ทำงานในร้านโดยไม่พูดสักคำ พี่สาวยังไม่มีแฟน ถึงจะเป็นคนหน้าตาดีแต่เหมือนไม่มีจิตใจ ไม่พูดไม่ยิ้มไม่หัวเราะ ตนเองก็ไม่ค่อยได้คุยกับพี่สักเท่าไร เพราะเขาเป็นคนแบบถามคำตอบคำ คุยด้วยแล้วไม่สนุก ถึงแม้ว่าพี่สาวเป็นคนเรียนเก่งโดยมักจะเปรียบเทียบกับตนเองบ่อย ๆ แต่ก็หางานทำไม่ได้ เรียนจบนิติศาสตร์แต่ก็ต้องทำร้านอาหาร เคนึกน้อยใจว่าตนเองเรียนไม่ดี เก่งสู้พี่ไม่ได้ แต่ตอนนี้รู้สึกเฉย ๆ เพราะพี่สาวก็ไม่ได้เก่งจริงอย่างที่ใคร ๆ เคยชม เคยอิจฉาพี่แต่ตอนนี้ไม่แล้ว

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5

ความรู้สึกที่มีต่อพ่อคือ พ่อเป็นคนไม่เอาไหน ไม่ใช่เสาหลักของบ้าน พ่อชอบทำงานตามความใฝ่ฝันของตนเอง จนไม่สามารถเลี้ยงครอบครัวได้ พ่อเป็นคนเงิบ ๆ ที่มีอุดมการณ์ของตนเองจนยากที่จะเข้าใจ มักจะไม่มีปากไม่มีเสียง เมื่อแม่บงการหรือสั่งงานในบ้าน ถ้ามีเรื่องที่ต้องตัดสินใจคนที่ตัดสินใจได้คือ แม่ พ่อจะบอกแต่ว่า “ถามแม่ดีกว่า” หรือ “พ่อไม่รู้” ตลอดเวลา ความเชื่อถือที่ลูก ๆ มีให้พ่อจึงหมดลงทุกที พ่อไม่ใช่หัวหน้าครอบครัว เป็นเสมือนสมาชิกคนหนึ่งในบ้านเท่านั้น

แม่เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของครอบครัว แม่เป็นผู้นำและผู้ตัดสินใจของบ้าน ทุกอย่างจะต้องผ่านที่แม่และได้รับความยินยอมจากแม่ก่อนทุกครั้ง แม่เป็นผู้หญิงเก่ง อารมณ์ร้อน บางครั้งใจดีถึงแม้จะปากร้ายไปบ้างแต่ก็ไม่ได้ใจร้ายอย่างปากเสียทุกครั้ง แม่เลี้ยงทุกคนในครอบครัวด้วยน้ำพักน้ำแรงของตน เพราะพ่อมักจะเปลี่ยนงานบ่อย ส่วนใหญ่ก็มักไม่ประสบความสำเร็จ จึงสร้างแรงกดดันให้แม่ต้องพยายามขึ้นเป็นสองเท่าเพื่อเลี้ยงทุกคนในครอบครัวให้มีความสุขสบาย จึงไม่ค่อยมีเวลาให้ที่บ้าน ลูก ๆ ทุกคนเคารพและเกรงกลัวแม่ ส่วนพ่อไม่มีใครสนใจว่าคิดอย่างไร

พี่ชายชอบเล่นกีฬา ส่วนใหญ่พี่ชายจะขลุกตัวกับเพื่อน ๆ หลังเลิกเรียนทุกวัน เมื่อตอนเด็ก ๆ ก็สนิทกัน ด้วยว่าจะเล่นกับพี่ชายเสมอ แต่เมื่อโตขึ้นต้องรับภาระงานบ้านแทนแม่รวมถึงการดูแลน้องสาว จึงต้องกลายเป็นแม่คนที่สองให้ที่บ้าน น้องสาวรักตนเองมากและเห็นเป็นแม่แบบตัวอย่าง รู้สึกรักและห่วงน้องสาวมากเช่นกัน เพราะกลัวว่าน้องจะเดินไปในทางที่ไม่ดี คิดว่าครอบครัวอบอุ่นและมีความรักให้แก่กัน ถือว่าเป็นครอบครัวที่มีความสามัคคีในระดับหนึ่ง

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6

เห็นว่าพ่อไม่มีบทบาทในชีวิตเลย พ่อแยกทางไปตั้งแต่ยังเล็ก โดยเมื่อก่อนได้มาเยี่ยมบ่อย ๆ แต่หลังจากที่พ่อมีลูกกับเมียใหม่ พ่อก็ไม่กลับมาหาอีก จะเจอกันเฉพาะเวลาไปตลาดหรือบังเอิญเดินผ่าน จำหน้าพ่อได้ และคิดว่าไม่จำเป็นต้องมีพ่อก็ได้เพราะก็มียายและแม่ที่รักตนมาก เพียงพอยู่แล้ว พ่อในสายตาคือเป็นคนเจ้าชู้ ไม่รักใคร่จริง ไม่มีความรับผิดชอบเหมือนผู้ชายทั่วไป

แม่เป็นผู้มีพระคุณ รักและผูกพันกับแม่ที่สุด ไม่ว่าจะทำอะไรจะต้องบอกแม่ทุกอย่าง ไม่โกหกแม่แต่หลังจากมาอยู่กรุงเทพฯ ก็เริ่มโกหกแม่มากขึ้น แม่รักและเป็นห่วงตนมาก โดยตนเองก็รักและเป็นห่วงแม่เช่นกัน อยากให้แม่อยู่อย่างสุขสบาย จะได้ไม่ต้องทำงานธนาคารอีก รู้ว่าแม่

เหนื่อยและเครียดที่ต้องดูแลครอบครัวด้วยตัวคนเดียว แม่ไม่มีเวลาแม่กระทั่งออกไปเดินเล่นหน้าบ้าน ต้องคอยดูแลยายและหาเงินเลี้ยงทุกคน อยากจะตอบแทนพระคุณแม่ด้วยกำลังทั้งหมดที่มี

ไม่มีพี่น้อง และจิตใจที่ไม่มี ไม่อยากให้แม่ต้องเหนื่อยดูแลลูกมากกว่านี้ เมื่อตอนเด็กอยากมีน้องสาวจะได้เป็นเพื่อนเล่นกัน แต่หลังจากที่เห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกัน ก็ไม่เคยคิดเรื่องนี้อีก จิตใจที่เป็นลูกคนเดียว แม่และยายก็รักและเอาใจใส่ดี พอใจกับสภาพเช่นนี้

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7

พ่อทำงานรับราชการ เป็นคนมีเหตุผล ใจดี เอาอกเอาใจคน และเป็นคนรักครอบครัว พ่อรักครอบครัวมากกว่าตนเอง โดยเห็นตัวอย่างของความรักระหว่างพ่อกับแม่ จึงได้เคยฝึฝืนอยากจะมีครอบครัวที่คือนี้อย่างนี้บ้าง พ่อรักที่ ๆ น้อง ๆ ทุกคน แต่เผชิญมีปัญหาในการแบ่งมรดก จึงทำให้เกิดปัญหาภายในครอบครัวใหญ่ เมื่อปัญหาจบลง ก็ทำให้เข้าหน้ากันไม่ติดพ่อเองก็เสียใจที่ต้องทะเลาะกัน ส่วนตนเองไม่ค่อยใส่ใจกับปัญหา ได้แต่คิดว่าพ่อคงมีงานหนักจึงทำให้ต้องขมวดคิ้วไว้ตลอดเวลา ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับผู้ให้ข่าวเป็นไปด้วยดีเสมอมา พ่อไม่ใช่คนดี แต่เป็นคนมีเหตุผลทำให้ต้องทำตัวดีสมกับที่พ่อหวังไว้

แม่เป็นแม่บ้าน โดยงานหลักคือการดูแลลูก ๆ และทำงานบ้าน แม่เป็นคนขยันและเป็นแม่บ้านตัวอย่าง ภูมิใจที่ได้เกิดมาเป็นลูกแม่ เพราะแม่ใจดีและให้กำลังใจอยู่เสมอ ไม่ว่าจะหน้าที่ในการเป็นภรรยาที่ดี หรือการเป็นแม่ที่ดี แม่ไม่แพ้ใครแน่นอน ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างแม่และผู้ให้ข่าวเป็นไปด้วยดี ไม่เคยทะเลาะกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือใหญ่ แม่จะมีเหตุผลอยู่เสมอ แม่เป็นห่วงมากเวลาที่ย้ายไปเรียนที่กรุงเทพฯ แม่เคยขอไม่ให้ไป แต่ตนก็คิดถึงพี่สาวและอยากไปอยู่กับพี่มากกว่า

พี่สาวเป็นคนดี คอยช่วยเหลืออยู่เสมอ แต่เมื่อพี่สาวย้ายไปเรียนกรุงเทพฯ ก็ไม่ได้ติดต่อมาอีกเลย จนได้พบกันอีกครั้ง ดีใจมากที่จะได้เจอพี่สาวอีก แต่พี่สาวกลับดูไม่ค่อยตื่นเต้นไปด้วยจนได้เจอกับพี่วิน ชายวัยกลางคนที่รับเลี้ยงพี่เป็นเมียเก็บเกือบ 2 ปี ผู้ให้ข่าวได้ทะเลาะกับพี่สาวเป็นครั้งแรกด้วยสาเหตุที่มีเพศสัมพันธ์กับพี่วิน แล้วพี่สาวก็เปลี่ยนไปโดยไต่ตนเองออกจากบ้านและไม่เคยเหลียวแลอีกเลย พี่สาวเลือกผู้ชายแทนที่จะเลือกน้องแท้ ๆ ของตนเอง รู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ก็รู้ว่าตนเองผิดที่พยายามจะแย่งสามีของพี่ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ตนเองก็จิตใจที่เป็นน้องของพี่สาวคนนี้

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8

พ่อหย่าร้างกับแม่แท้ ๆ ตั้งแต่เด็ก และแต่งงานใหม่เมื่อหย่าได้ประมาณ 2 ปี พ่อเป็นคนใจดี ก่อนข้างเจียบ ๆ และพูดเมื่อจำเป็นเท่านั้น พ่อเป็นคนมีเหตุผลและรักลูกเท่า ๆ กัน ตนเองคิดว่าพ่อเสียใจมากที่สุดที่หย่าร้างกับแม่ แต่เมื่อพ่อได้แต่งงานใหม่กับแม่เลี้ยง พ่อมีความสุขมากขึ้นยิ้มแย้มและกลับมาเป็นคนเดิม พ่อมีข้อเสียตรงที่เป็นคนเจียบ ๆ ทำให้คนอื่นอาจไม่เข้าใจความรู้สึก ๆ ในใจ แต่ผู้ให้ข่าวบอกว่า รู้จักพ่อของตนเองดี และไม่จำเป็นต้องพูดอะไร ก็สามารถรู้ได้ว่าพ่อคิดอะไรอยู่ ในภายหลังที่ตนเองทำตัวแปลก ๆ ไป พ่อก็ยังคงไม่พูดอะไรทั้งนั้น พ่อชอบมองคนอื่นอย่างเจียบ ๆ และให้ได้ตัดสินใจด้วยตนเอง รู้สึกเกรงใจพ่อแต่การอยู่คนเดียวโดยไม่มีพ่อก็สนุกไปอีกแบบ

แม่เลี้ยงเป็นคนใจดีและมีเหตุผล แม่รักมากทั้ง ๆ ที่ตนเองไม่ใช่ลูกแท้ ๆ โดยคอยดูแลเอาใจใส่และให้ความเข้าใจตั้งแต่ที่ได้อยู่ด้วยกัน เห็นว่าแม่เป็นเสมือนแม่แท้ ๆ ของตน มีความเกรงใจต่อแม่มาก เพราะแม่ไม่เคยว่ากล่าวตนเลย ไม่ว่าจะทำผิดพลาดอย่างไร แต่แม่ก็ได้แต่พูดให้ได้คิด ไตร่ตรองตนเอง ไม่เคยที่จะดูค่าให้ต้องน้อยใจแม่แต่ครั้งเดียว แม่เป็นคนมีเหตุผล โดยทุกครั้งที่ทำผิดแม่จะถามถึงสาเหตุเสมอ แม่ไม่ตัดสินใจโดยไม่ฟังคำพูดของตน รักแม่มาก และดีใจที่ได้แม่คนนี้มา ทำให้พ่อและผู้ให้ข่าวมีความสุข แต่การที่เกรงใจแม่และไม่อยากให้แม่เสียใจ ทำให้เลือกที่จะอยู่ไกล ๆ จากแม่เพื่อจะได้ทำในสิ่งที่อยากทำได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่वलกลางคืนหรือขายบริการ ไม่อยากให้แม่รู้หรือเห็นในสิ่งที่ทำหรือเป็น

มีน้องสาวต่างแม่ชื่อหน้อย มีความรู้สึกทั้งรักและเกลียดในเวลาเดียวกัน หน้อยเป็นน้องที่ดีมาก เข้าใจและคอยให้กำลังใจช่วยเหลืออยู่เสมอ ทั้งสองสนิทกันมากและไม่เคยทะเลาะกันเลย แต่อีกมุมหนึ่งก็เกลียดหน้อย เพราะเขามีหน้าตาสวยงาม เรียนเก่ง ได้แฟนหล่อและนิสัยดี รู้สึกหมั่นไส้และอยากให้หน้อยต้องเสียใจบ้าง อยากให้ตนเองเหนือกว่าไม่ว่าทางใดทางหนึ่ง จึงเกลียดเขาและบางครั้งเคยคิดอยากให้เขาหายไปจากโลกนี้

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9

ความรู้สึกที่มีต่อพ่อนั้น เห็นว่าพ่อเป็นคนเข้มงวด ดุ และไม่มีเหตุผล พ่อไม่เคยเข้าใจว่าต้องการอะไร เมื่อก่อนพ่อก็รักผู้ให้ข่าว แต่พอมีน้องชายพ่อก็เปลี่ยนไปเอาใจน้องชายมากกว่า พ่อ

ไม่เคยฟังและไม่มีเวลาให้ครอบครัว สิ่งที่เห็นตลอดเวลาคือหน้าตาที่เคร่งเครียดกับคิ้วที่ขมวดติดกันอยู่ตลอดเวลาของพ่อ เวลาทานอาหารร่วมกัน พ่อก็จะต้องอ่านข่าวในหนังสือพิมพ์ และไม่เคยได้พูดคุยกันอย่างสนิทสนมเลย เมื่ออยู่กับพ่อ รู้สึกเหมือนอยู่กับคนแปลกหน้า ไม่รู้จะพูดอะไร ไม่รู้ว่าพ่อคิดอะไรอยู่ เมื่อก่อนเคยมีความรู้สึกดี ๆ กับพ่อเมื่อตอนเป็นเด็ก แต่เมื่อโตขึ้นก็เริ่มห่างกันไปทุกที ๆ ที่จริงแล้วก็รักพ่อและอยากจะสนิทสนมอย่างเดิม แต่เหมือนมีอะไรมาขวางระหว่างกัน จึงไม่สามารถกลับไปพูดคุยกับพ่อเหมือนเมื่อก่อนได้

แม่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ เป็นผู้บริหารในองค์กรและมีความสามารถสูง ภูมิใจในตัวแม่มาก แต่ก็ไม่เคยที่จะมีเวลาได้คุยกันอย่างสนิทสนมเลย แม่ทำงานตลอดเวลาไม่ว่าจะกลับมาถึงบ้านแล้ว แม่ก็ยังเอางานจากที่ทำงานกลับมาด้วย ทุกครั้งที่ต้องการเล่าเรื่องให้แม่ฟัง แม่จะต้องถามก่อนว่าด่วนหรือไม่ ถ้าไม่จำเป็นอย่างเพิ่งพูดตอนแม่ทำงาน คิดเสมอว่าแม่เห็นงานสำคัญกว่าและไม่อยากเสียเวลากับตน จึงเบนไปเรียกร้องความสนใจจากตาและยาย แต่พอน้องชายเกิดมา ทุกคนก็ลืมตนเองไปหมด

มีน้องชายตัวแสบหนึ่งคน น้องมีอายุน้อยกว่า 6 ปี ถึงแม้ว่าน้องจะไม่เคยทำอะไรร้ายแรง แต่ก็ไม่ชอบหน้าน้องชายคนนี้มาตั้งแต่เด็ก จากการที่น้องแย่งเอาความรัก ความสนใจจากทุก ๆ คน ไปจนหมด แต่ก็รู้ว่าไม่ใช่ความผิดของน้องเลย เขาเป็นเด็กชายหน้าตาดีคนหนึ่ง มีนิสัยกวน ๆ และชอบแกล้งให้เสียใจเล่น บางครั้งน้องจะชอบฟ้องพ่อแม่เวลาผู้ให้ข่าวทำผิด จึงไม่ค่อยสบายอารมณ์เวลามีน้องอยู่ใกล้ ๆ ตอนนี้เขาเริ่มโตเป็นหนุ่มแล้ว ถึงแม้จะอยู่แค่มัธยมศึกษาปีที่ 1 แต่รูปร่างท่าทางจะสูงใหญ่เอาการ คิดว่าถ้าน้องชายโตขึ้นก็จะมีสาว ๆ มาติดมากมาย ทุกคนคงจะยกย่องน้องชายตนเองเหมือนเดิม โดยตนเองก็พยายามเลี่ยงปัญหาโดยการหลบอยู่ในห้องคนเดียว จะได้ไม่ต้องเจอหน้าใครในบ้าน ผู้ให้ข่าวชอบอยู่กับคนเดียว แต่บางครั้งน้องชายตัวแสบก็เข้ามาในห้อง โดยเข้ามาดูโทรทัศน์ในห้องของผู้ให้ข่าว คิดว่าน้องชายน่ารำคาญ ชอบแย่งของและความรักไปจากตน

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10

พ่อเป็นชายแก่หน้าตาดูใจดี ผมหงอกขาว ผิวคล้ำ มีหนวดเคราเบาบาง ทำงานรับจ้างทั่วไป แล้วแต่ว่าใครจะจ้างไปทำอะไร พ่อก็จะไปทั้งนั้น พ่อเป็นคนขยันหมั่นเพียร ตอนแรกพ่อเคยหวังว่าเมื่อลูก ๆ โตขึ้นก็จะกลับมาเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ แต่ก็กลับไม่เป็นเช่นนั้นเสียที พี่ชายก็พึ่งพาไม่ค่อยได้พ่อเองจึงต้องทำงานต่อไป ไม่ว่าสุขภาพจะไม่ค่อยดีก็ตาม ตนเองรักพ่อมากและเคยคิดจะทอด

แทนพระองค์ด้วยการซื้อบ้านและรถให้พ่อ พ่อรักและเอ็นดูผู้ให้ข้าวเช่นเดียวกัน โดยให้การดูแลเอาใจใส่ตั้งแต่เล็กจนโตไม่เคยขาด พยายามเป็นเด็กดีเพื่อพ่อและแม่

แม่เป็นผู้หญิงแกร่งคนหนึ่งทีเดียว แม่เป็นคนขยันและอดทน รวมถึงว่าแม่เป็นผู้ที่มีความสามารถในการทำอาหาร ได้อร่อยมาก บางครั้งแม่จะเก็บผักมาทำแกงและมัดใส่ถุงขายในตลาด ซึ่งก็จะมีคนซื้อหมดทุกที เคยบอกให้แม่หยุดขายเป็นอาชีพแต่แม่ก็ยังไม่ได้ทำจริง ๆ จัง ๆ สักที แม่เป็นที่รักของทุก ๆ คน ผู้ให้ข้าวรักและเคารพแม่มาก เมื่อพ่อแม่พูดอย่างไร จะพยายามทำตามให้มากที่สุด เพราะคิดเสมอว่าพ่อแม่มีพระคุณ ตั้งแต่ที่เริ่มลืมตาดูโลก พ่อแม่ไม่เคยทอดทิ้งลูกเลยและจะต้องทดแทนดูแลพ่อแม่ให้สมกับความคิดและวิชาการที่พ่อแม่สั่งสอนมา

พี่ชายเป็นผู้ชายที่ไม่มีความคิด เห็นว่าพี่ชายหลงผู้หญิง เห็นแฟนดีกว่าครอบครัว ถึงแม้จะรับเข้าไปอยู่ในช่วงแรก ๆ แต่ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกว่ายู่บ้านเลยสักครั้ง พี่ชายไม่เคยเถียงแฟน เขาว่าคำไหนคำนั้น แก่แฟนทำหน้าที่บึงก็กลัวจนตัวสั่น เห็นว่าเป็นผู้ชายที่ใจเสาะที่สุด เมื่อก่อนพี่ชายก็ดูแลและมีความคิดมากกว่านี้ แต่ตอนนี้ไม่รู้มีอะไรเข้าไปถึงได้กลัวเมียจนหัวหด ไม่อยากใส่ใจ เบื่อมากกับการกระทำของพี่ชาย

ตารางที่ 7 : แสดงอิทธิพลของบิดา มารดา และพี่น้องที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโศภณี

ผู้ให้สัมภาษณ์	บิดา (100)	มารดา (100)	พี่น้อง(100)	รวม(300)	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)
คนที่ 1	100	95	100	295	98.33
คนที่ 2	90	90	-	180	90
คนที่ 3	10	5	20	35	11.66
คนที่ 4	10	30	20	60	20
คนที่ 5	80	70	10	160	53.33
คนที่ 6	90	25	-	115	57.5
คนที่ 7	20	10	100	130	43.33
คนที่ 8	10	10	70	90	30
คนที่ 9	100	100	90	290	96.66
คนที่ 10	10	10	80	100	33.33
รวมผลการวิจัย					534.14 =53.41%

หมายเหตุ : จากตารางแต่ละช่องเป็นการวัดคะแนนแสดงอิทธิพลของสมาชิกครอบครัวที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีจาก 100 คะแนน โดยวัดจากบิดา 100 คะแนน มารดา 100 คะแนน และพี่น้อง 100 คะแนน แล้วจึงนำมารวมกันหาค่าเฉลี่ย $(300 \div 3)$ ในที่นี้บางกรณีศึกษานักศึกษาหญิงบางคนไม่มีพี่น้องก็จะตัดตัวหารออกเพื่อไม่ให้กระทบต่อค่าเฉลี่ยในข้อนั้นๆ

ตัวเลขที่ได้มาเป็นการหยั่งวัดคะแนนโดยตรงจากการสัมภาษณ์นักศึกษาหญิงโสเภณี โดยผู้ให้สัมภาษณ์จะเป็นผู้ให้ตัวเลขแต่ละข้อตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อิงกับประสบการณ์ของตนเองที่ได้ผ่านพบมา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาหญิงโสเภณีทั้ง 10 คน พบว่า บิดาของนักศึกษาหญิงโสเภณีจำนวน 5 คน คือ 1,2,5,6 และ 9 ในสายตาของลูก ๆ เห็นว่าเป็นพ่อที่ไม่ให้ความรัก ความอบอุ่น แก่ลูกอย่างเพียงพอ บางคนมีพฤติกรรมรุนแรงตบตีแม่หรือไม่มีภรรยาใหม่ บางคนไม่มีเวลาให้ลูกโดยทำงานตลอดเวลาและไม่เคยสนใจว่าลูกจะเป็นอย่างไร หรือพ่อบางคนมีลักษณะเข้มงวดและไม่ฟังเหตุผล และบางคนก็ไม่เป็นเสาหลักของบ้าน ไม่มีความสำคัญกับครอบครัวโดยไม่ได้รับความเคารพจากลูก ๆ

ส่วนมารดาของนักศึกษาหญิงโสเภณีในจำนวนทั้งหมด 10 คน มีจำนวน 4 คนที่ไม่ให้ความอบอุ่นแก่ลูกเพียงพอ เนื่องมาจากงานรัดตัว หรือบางคนมีครอบครัวใหม่ คือ มารดาของผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1,2,5 และ 9 ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องและนักศึกษาโสเภณีนั้น มีจำนวน 2 คนที่ไม่มีพี่น้อง คือ ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2 และ 6 และมีจำนวน 5 คนที่อิจฉาหรือเกลียดพี่น้องของตนเอง คือ ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1,7,8,9 และ 10 ซึ่งพี่น้องของนักศึกษาหญิงโสเภณีบางคนไม่ใช่พี่น้องตามสายเลือดโดยตรง หรือไม่ก็เป็นความอิจฉาพี่น้องที่พ่อแม่รักคนอื่นมากกว่า ฉะนั้นครอบครัวของนักศึกษาหญิงโสเภณีทั้ง 10 คน มีจำนวน 5 ครอบครัวที่ขาดความอบอุ่น คือ ครอบครัวของผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1,2,5,6 และ 9 นักศึกษาหญิงโสเภณีทั้ง 5 คน ยอมรับว่าครอบครัวไม่มีเวลาให้ อย่างเพียงพอ ไม่เคยทำให้มีความรู้สึกอุ่นใจเมื่อมีปัญหา ไม่สามารถให้คำปรึกษาได้ และไม่เคยเข้าใจในความรู้สึกหรือความต้องการของนักศึกษาหญิงโสเภณี

ข้อสังเกตที่น่าสนใจในปัจจัยของครอบครัวที่มีผลต่อนักศึกษาหญิงต่อการเป็นโสเภณีนั้น ผู้วิจัยได้พบว่า จากกรณีทั่วไป ส่วนใหญ่นักศึกษาหญิงมักไม่ได้อาศัยอยู่ร่วมกับครอบครัว มักจะอาศัยกับเพื่อนร่วมสถาบันหรือไม่ก็อาศัยอยู่ตัวคนเดียว ทำให้มีอิสระเสรีในการใช้ชีวิตประจำวัน ผู้ปกครองมักจะไว้ใจและปล่อยให้ นักศึกษาหญิงตัดสินใจใช้ชีวิตอย่างที่ชอบ ส่วนใหญ่เป็นเพราะ

ความไม่สะดวกในการมาเยี่ยมหรือบางทีก็เห็นว่าโศภิตที่จะดูแลตนเองได้ จากที่ได้รวบรวมข้อมูลมาจากกรณีศึกษาทั้ง 10 ราย ทำให้ได้เห็นว่า ไม่ว่าจะครอบครัวที่ขาดความอบอุ่นจากการที่พ่อแม่ไม่มีเวลาใส่ใจในปัญหาของลูก รวมถึงไม่สามารถเป็นที่พึ่งในยามที่ลูกต้องการ ตลอดจนรายที่พ่อแม่รักลูกมากเกินไปโดยไม่เคยได้เข้าใจก็สามารถทำให้ลูกต้องการเรียกร้องความสนใจมากขึ้นตามลำดับ ดังนั้นการเลี้ยงดูลูกที่เป็นวัยรุ่นจึงควรเข้าใจถึงปัญหาที่เขามี พยายามที่จะให้เวลาและรับฟังในยามที่เขาต้องการ จะไม่ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างวัย

ดังนั้นสมมติฐานในเรื่องครอบครัวมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสเภณีนั้น ผลวิจัยพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ยอมรับสมมติฐานร้อยละ 53.41) ครอบครัวได้มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตและการตัดสินใจของคนทั่วไป และจากการวิจัยพบว่า ครอบครัวมีส่วนเป็นอย่างมากในการขัดเกลาความคิดของปัจเจกบุคคล ไม่ว่าจะเป็นทั้งทางตรงและทางอ้อม ต่างก็มีผลต่อบุคคลนั้นๆต่อไปในอนาคต

สมมติฐานข้อที่ 2 : กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสเภณี

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1 : เพื่อนที่มหาวิทยาลัยเป็นกลุ่มเพื่อนที่คอยแนะนำให้แต่สิ่งที่ดีคอยปลอบใจเมื่อผิดหวังในความรัก และสนับสนุนให้ก้าวเดินต่อไปโดยไม่ต้องสนใจกับความผิดหวังนั้น แต่ก็ได้แต่ปลอบใจเพียงเบื้องต้นเท่านั้น ที่จริงแล้วก็ไม่ได้ทำให้ผู้ให้ข่าวรู้สึกดีขึ้นสักเท่าไร ผู้ให้ข่าวมีเพื่อนหลายกลุ่มและก็ปรับตัวเข้ากับทุกกลุ่มได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นคนมีอัธยาศัยไมตรีที่ดีด้วย ส่วนเพื่อนที่รู้จักจากการทำงานลานเบียร์เป็นเพื่อนอีกกลุ่มที่ค่อนข้างสนิทเพราะทำงานอยู่ด้วยกัน และผ่านปัญหาเหมือนกันทำให้ต้องปรึกษากันบ่อย ๆ เพื่อน ๆ กลุ่มนี้ชอบอวดข้าวของเครื่องใช้และคุยโม้ในบางครั้งถึงความเก่งกาจในการหาลำไพ่พิเศษ เพื่อนพยายามชักจูงให้ลองทำงานขายบริการอย่างพวกเขา เพื่อจะได้เหมือนกันทั้งกลุ่ม จากการหวานล้อมและเห็นตัวอย่างจากเพื่อน จึงได้ตัดสินใจทำงานนี้ในเวลาต่อมา

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2 : เพื่อนที่มหาวิทยาลัยที่เคยสนิทพูดคุยกันก็ได้ห่างไป เมื่อเข้าไปมั่วสุมอยู่กับกลุ่มเสพยา ไม่ได้ติดต่อหรือสอบถามสารทุกข์สุกดิบหรือสนใจกันอย่างจริงจัง ตนเองก็เคยมีเพื่อนหลายกลุ่มแต่ตอนแรกๆ แต่ก็เป็นคนที่ดีเฟนมาก ต้องการอยู่กับเขาเพียงคนเดียว จึงทำให้ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการไปอยู่ที่มหาวิทยาลัยกับเขา ไม่ว่าเขาไปไหนก็ตามเขาไปด้วย จึงได้เข้าไปสนิทกับกลุ่มเพื่อนของเขา ซึ่งเป็นกลุ่มที่ติดยา ตนเองจึงได้ลองและติดยาไปด้วยจนทำให้มี

ปัญหาที่บ้าน จึงหนีออกมาอยู่กับเพื่อนชื่ออรุษา ซึ่งเป็นคนแนะนำให้ขายบริการเพื่อหาเงิน และได้แนะนำเอเยนต์ชื่อพีบอยให้รู้จักกันด้วย

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3 : มีเพื่อนหลายคนที่พักในหอเดียวกัน ส่วนใหญ่รู้เห็นเป็นใจให้เป็นแฟนกับพลาเดช รวมถึงช่วยเปิดโอกาสให้ได้มีเพศสัมพันธ์กันด้วย แต่หลังจากรู้ว่าเขาเป็นเลื้อยผู้หญิง เพื่อนๆก็บอกไม่ให้เลิกคบเพื่อไม่ให้เสียใจ ส่วนบางคนก็บอกมาให้แยงเอาเขากลับมาให้ได้ เพื่อน ๆ สอนให้เล่นไพ่ ที่ยวกลางคืน กินเหล้าและสูบบุหรี่ รวมถึงการเสพยา พอไปที่ยวกับเพื่อนที่ไรจะต้องเมากลับมาบ่อย ๆ แต่เพื่อนก็ช่วยเอาตนเองกลับมาที่หอได้ทุกที หลังจากที่ผิดหวังเรื่องผู้ชายซ้ำแล้วซ้ำอีก ก็เริ่มคบเพื่อนนอกหอโดยเป็นเพื่อนที่มารู้จักการที่ที่ยวกลางคืนต่าง ๆ กัน แนะนำกันไป แล้วก็มารวมกลุ่มกัน แต่ละคนต่างต้องการความรักและความสนใจทั้งนั้น จึงอยู่รวมกันและเสพยาด้วยกันบ่อย ๆ จนได้รู้จักกับเมวิกา ซึ่งเป็นคนแนะนำให้ทำงานขายบริการเพื่อหาเงินเล่นยา เขาแนะนำให้รู้จักพี่วุฒิซึ่งเป็นเอเยนต์ และได้สอนให้รู้จักทำการขายบริการและเทคนิคการทำงานต่าง ๆ ด้วย

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4 : เป็นคนที่มีเพื่อนมาก แต่ไม่สนิทถึงขนาดรู้จักชีวิตส่วนตัวซึ่งกันและกัน เคยมีเพื่อนที่มหาวิทยาลัยซึ่งเป็นกลุ่มที่แฉ่งตัวแเก่ง และค่อนข้างเป็นที่รู้จักของพวกผู้ชายในมหาวิทยาลัย เพื่อนกลุ่มนี้แนะนำให้ไปมีเพศสัมพันธ์กับตุลย์ ซึ่งก็ทำตาม หลังจากที่ต้องเลิกกัน เพื่อน ๆ ก็มาลอบใจ แต่ต่อมาก็ได้แฟนใหม่ ซึ่งกลุ่มเพื่อนของเขาได้ชวนเราเข้ามาสนิทสนมด้วย จึงไม่ค่อยได้ติดต่อกับเพื่อนกลุ่มเก่าอีก จนมีเพื่อนใหม่ที่ชื่อฟ้าและแก้ว เป็นผู้แนะนำให้ขายบริการเพราะทั้งสองคนก็ได้ทำอยู่ด้วย

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5 : กลุ่มเพื่อนตั้งแต่สมัยเด็ก เป็นกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกันจากปราจีนบุรี แต่ตนเองต้องรับผิดชอบงานบ้านหลายอย่างทำให้ไม่สนิทกันอย่างที่สมควรจะเป็น หลังจากนั้นพยายามสอบเข้ามาเรียนที่กรุงเทพฯ ก็ได้เข้ามหาวิทยาลัยหนึ่ง ซึ่งทำให้มีเพื่อนใหม่หลายคน รวมถึงการย้ายมาอยู่บ้านน้ำซึ่งไม่ค่อยสนใจในตัวผู้ให้ข่าวสักเท่าไร จึงสามารถออกไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ จนกลายเป็นเด็กที่ยวกลางคืน เที่ยวเกือบทุกคืนและนอนค้างบ้านเพื่อนบ้าง ไม่ก็นอนค้างบ้านผู้ชายบ้าง ชอบทำตัวเหลวแหลกตามเพื่อน ๆ เพราะทุกคนในกลุ่มเป็นกันหมด ถือว่าเป็นแพะชั้นในการคบผู้ชายหลายคนในเวลาเดียว จนสอบเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ได้ ก็ได้เจอกลุ่มเพื่อนไฮโซๆ ที่ใช้สิ่งของเครื่องประดับเป็นการตีค่าวัตรากาสาณภาพของเพื่อน ทำให้ต้องดิ้นรนให้ได้มาซึ่งของใช้ราคาแพงที่ตนเองก็ไม่สามารถหามาได้ จึงทำให้ต้องพยายามหนักขึ้นโดยการหาไลฟ์พิเศษ

เพราะกลัวจะไม่มีเพื่อนคบ หรือด้อยกว่าคนอื่น ถ้าตนเองไม่มีของใช้หรู ๆ อย่างเพื่อน จึงได้ปรึกษาเพื่อนจากมหาวิทยาลัยเก่าให้เข้าทำงานต้อนรับแขกในร้านอาหารซึ่งที่จริงก็คือการเป็นเด็กเสิร์ฟนั่นเอง

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6 : เมื่อตนเองเป็นคาวมมหาวิทยาลัย ย่อมมีคนรู้จักมากมายเป็นเรื่องปกติ ตนเองก็รู้สึกภูมิใจในความสวยงาม เพื่อน ๆ และผู้ชายรุ่มล่อมก็ยิ่งทำให้มีความสุขมากขึ้น กลุ่มเพื่อน ๆ รู้จักกันจากการรับน้องตอนปี 1 แต่ก็ไม่ได้รู้จักกันลึกถึงขนาดรู้จักครอบครัวซึ่งกันและกัน เพื่อนที่มหาวิทยาลัยเป็นเพื่อนที่เดินไปเรียนท่องหนังสือ เทียวห้างสรรพสินค้า รับประทานอาหารด้วยกันเท่านั้น แต่ก็ไม่มีใครได้รู้จักกันจริง ๆ จัง ๆ เลย และยังเมื่อมีแฟนที่เป็นคนดังของมหาวิทยาลัยด้วย ก็ยิ่งห่างเพื่อน ๆ ออกไปอีก มีบางครั้งที่ไปต่างจังหวัดด้วยกันเป็นกลุ่ม แต่ก็มีเขาไปด้วย เพื่อน ๆ มักรู้เห็นเป็นใจให้ทั้งสองอยู่ด้วยกันตามลำพัง ชอบการเป็นแฟนกับเขาเพราะเพื่อน ๆ จะอิจฉากันมาก เขาเป็นหนุ่มฮอตของมหาวิทยาลัยเลยทีเดียว การตัดสินใจขายบริการของตนไม่ได้มาจากคำแนะนำของเพื่อนมหาวิทยาลัย แต่เป็นจากเพื่อนพริตตี้ที่ทำงานด้วยกัน แต่ตอนที่ได้รับคำแนะนำก็ยังไม่ได้ตัดสินใจทำ ผู้ให้สัมภาษณ์เชื่อว่าตนเองตัดสินใจทำงานนี้เองไม่เกี่ยวกับใครทั้งสิ้น

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7 : เคยมีเพื่อนกลุ่มใหญ่ตอนเรียนชั้นประถม แต่เมื่อขึ้นชั้นมัธยมมีเหตุจำเป็นให้ต้องย้ายชั้น ทำให้เรียนซ้ำกว่ารุ่นเดียวกัน หลังจากเมื่อกลับเข้าเรียนก็ทำให้เข้ากับรุ่นน้องไม่ได้ หาเพื่อนสนิทไม่ได้สักคน พี่สาวที่อยู่โรงเรียนเดียวกันได้เห็นดังนั้น ก็คอยมาอยู่เป็นเพื่อนและดูแลจนพี่สาวเรียนจบ จึงมีเพื่อนไม่มากเท่าไร จนได้ย้ายเข้าไปเรียนในกรุงเทพฯ โดยอาศัยบ้านพี่สาวกับเสี่ยวัยกลางคนที่ชื่อพิวิน ได้มีความสุขกับชีวิตเด็กมหาวิทยาลัย จบจนได้ผลอมิใจและความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเสี่ยสามีพี่สาว จึงต้องออกจากบ้านเพื่อไปพักบ้านเพื่อน โชคดีที่มีเพื่อนคอยช่วยเหลือแต่ก็เกรงใจจึงต้องหางานพิเศษทำ เพื่อนจึงแนะนำให้ทำงานบาร์เหล่าแถวสุขุมวิท จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเข้าเครือข่ายขายบริการ

ได้รับการแนะนำให้ขายบริการจากเจ้าเจ้าของบาร์ และจากการได้เห็นพี่ ๆ เพื่อน ๆ ในบาร์ขายบริการกันอย่างไม่อาย คิดว่าอาจเป็นหนทางดีในการหาเงินเลี้ยงตนเองวิธีหนึ่ง ทำให้ได้ตัดสินใจขายบริการนับแต่นั้นมา โดยรับคำแนะนำจากเจ้าและรุ่นพี่ในสถานที่บริการเดียวกัน

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8 : ไม่ค่อยมีเพื่อนตั้งแต่เด็ก ด้วยว่าตนเองมักเป็นจุดด้อยในห้องเรียนหรือเป็นคนที่ไม่ค่อยชอบแกล้งอยู่เสมอ เพื่อนในห้องเรียนชอบทำเหมือนว่าเป็นเชื้อโรคเมื่อเดินชนใคร เพื่อนคนนั้นจะทำท่ารังเกียจเหมือนว่าตนเองสกปรกมาก ไม่ว่าจะพยายามเข้ากับเพื่อน ๆ มากขนาดไหน ก็ยังทำให้คนอื่นเอาไปหัวเราะมากขึ้น ต้องร้องไห้คนเดียวอยู่เป็นประจำ ได้มีน้องสาวต่างแม่มาเป็นเพื่อน หน้อยเป็นทั้งน้องสาวและเพื่อน โดยที่หน้อยหน้าตาที่สวยงามและเป็นจุดสนใจของทุก ๆ คนในโรงเรียน ใคร ๆ ก็อยากเป็นเพื่อนกับเขาแต่หน้อยก็ไม่เคยทิ้งกันเลย คอยช่วยเหลือมาตลอด และทำให้เริ่มมีเพื่อนมากขึ้นตามไปด้วย ตอนเริ่มเป็นสาวก็ได้อัปเดตกับกลุ่มเพื่อนชายในหมู่บ้านเดียวกัน ทำให้โลกทัศน์ในการคบเพื่อนชายเกิดขึ้น ได้เริ่มมีเพื่อนต่างเพศและต่อมาได้เข้ามหาวิทยาลัยก็ได้มีเพื่อนเพิ่มขึ้นอีก

ในตอนแรกที่เข้ามหาวิทยาลัยได้ ก็ได้มีเพื่อนมากขึ้น แต่ข่าวเรื่องที่เคยเป็นตัวตลกของห้องเรียนก็ยังคงมีอยู่ ก็ไม่อยากจะใส่ใจมากเหมือนเป็นความเคยชินที่ไม่อยากจำ พยายามเข้าทำกิจกรรมเพื่อให้ได้เพื่อนเพิ่มขึ้น แต่การที่บ้านอยู่ไกลทำให้ต้องรีบกลับบ้าน หลังจากนั้นก็คิดจะอยู่หอจนได้ย้ายเข้าไปอยู่กับเพื่อนชื่อเกด ซึ่งเป็นคนสวยเรียนเก่ง รวย และเป็นจุดเด่นของทุกคนในมหาวิทยาลัย เขาช่วยเหลือหลายอย่างและได้แนะนำโลกใหม่ให้ได้อัปเดต การเที่ยวกลางคืน การสูบบุหรี่ กินเหล้า และการขายบริการ อยากเป็นเหมือนเขา อยากแต่งตัวสวย ๆ และอยากเป็นจุดสนใจของผู้ชาย อยากได้เงินเพื่อนำไปใช้จ่ายซื้อของและเที่ยวกลางคืน จนได้คิดไปเล่นไพ่เพื่อได้เงินให้ตนเองมีรายได้เพิ่มขึ้น และสุดท้ายจึงต้องตกลงขายบริการโดยเกดเป็นคนแนะนำ

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9 : เป็นเด็กที่เรียนหนังสือเก่งตั้งแต่เด็ก ๆ โดยสามารถเป็นผู้นำของเพื่อน ๆ และเป็นเด็กที่มีอริชาสัยดี ทำให้มีเพื่อนมากมาย การที่เรียนที่โรงเรียนตั้งแต่ อ. 1 – ป.6 ทำให้มีเพื่อนเพิ่มขึ้นทุกปี เป็นที่รู้จักของเพื่อนทุกคน พร้อมด้วยเป็นที่ชื่นชมของอาจารย์ในโรงเรียนอีกด้วย หลังจากนั้นได้ย้ายโรงเรียนไปเรียนที่อื่นแต่ก็ไม่ได้ทำให้มีเพื่อนน้อยลงเลย เป็นที่ขอบพอของเพื่อน ๆ ได้ทำกิจกรรมของโรงเรียนบ้างตามโอกาส

การเรียนตกต่ำลงมาเมื่อมีปัญหาครอบครัวจากเรื่องในครอบครัว การที่น้องชายเกิดมาทำให้รู้สึกว่าคุณค่าตัวเองด้อยค่าลง ไม่ปรึกษาเพื่อนเพราะกลัวว่าเพื่อนจะหาว่าแค้นปัญหาที่อิจฉาน้อง จึงเก็บเรื่องต่าง ๆ ไว้กับตนเอง รวมถึงในตอนนั้นก็ยังมีเรื่องทะเลาะกับเพื่อนคนหนึ่งในห้องเรียน ซึ่งเขาเป็นนักเรียนเก่าที่นี่ จึงตกที่นั่งลำบากเพราะเพื่อน ๆ แบ่งเป็นกลุ่มเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งระหว่างผู้ให้

ข่าวกับเพื่อนคนนั้น แต่ในเวลาต่อมาก็สามารถทำความเข้าใจกันได้ พ่อแม่เห็นว่าเรียนตกต่ำลงจึงให้ไปเรียนพิเศษ แต่ก็เรียนบ้างไม่เรียนบ้าง พอดีด้วยมีเพื่อนต่างห้องมาจีบ จึงโคตรเรียนบ่อย ๆ

เพื่อนที่โรงเรียนค่อนข้างเป็นเด็กแก่นแก้วที่อยากรู้ อยากเห็น มีหลายครั้งที่เพื่อนผู้หญิงจับกลุ่มกันพูดถึงเรื่องการมีเพศสัมพันธ์อย่างสนุกสนาน เพื่อนบางคนชอบอวดว่าตนเองเคยมีประสบการณ์มากกว่าคนอื่น เพื่อให้เป็นที่สนใจของทุกคน ทุกครั้งที่ได้ฟังเพื่อน ๆ พูดถึงเรื่องนี้ก็ไม่ค่อยเข้าใจเพราะตนเองไม่เคยทำ แต่ก็หัวเราะไปกับเขาด้วยเพราะกลัวว่าเพื่อนจะหาว่าเซย ที่จริงก็อยากรู้และอยากรองว่ามันเป็นอย่างไร มันสนุกตรงไหน และมันคืออะไร ทุกคนถึงให้ความสนใจเวลาพูดถึง เคยสงสัยอยู่ตลอดเวลา แต่เมื่อย้ายไปอยู่อีกโรงเรียนหนึ่งในชั้นมัธยมศึกษา ได้อยู่ในกลุ่มเพื่อนใหม่ ๆ ซึ่งมีเด็กผู้หญิง 5 คน สนุกกับเพื่อนกลุ่มนี้มากและสนุกกับการย้ายไปเรียนในที่ใหม่ ทำกิจกรรมมากมายและเป็นที่รู้จักของทุกคน แต่หลังจากแฟนเก่ามาอาละวาดโวยวายในโรงเรียน และชกต่อยกับแฟนใหม่ ทุกคนก็มองตนเองด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป ถูกนิทาและบางคนประชดประชันจนแทบทนไม่ได้ ความรู้สึกการถูกมองอย่างดูถูกเจ็บแสบเข้าไปข้างใน จากที่เคยสนิทกับเพื่อน ๆ ในชมรม ก็ต้องลาออกและกลับไปอยู่กับเพื่อนกลุ่มเดิม เพื่อนผู้หญิงทั้ง 5 คน ให้กำลังใจตลอดเวลา แต่ก็ไม่ได้รู้สึกดีขึ้นมาสักเท่าไร จนกระทั่งได้รู้จักกับพี่ชายของเพื่อน ทำให้ทุกอย่างดีขึ้นมาก จนได้สอบเข้ามหาวิทยาลัย หลังจากนั้นก็ออกหักอีกครั้ง จึงได้เบนความสนใจไปคบเพื่อนจากสถานที่ที่เขยกลางคืน ได้พบกับผู้ชายมากหน้าหลายตา และได้รู้จักกับเพื่อนกะเทยชื่อ อาร์ม อาร์มได้แนะนำและชักจูงให้ขายบริการ ซึ่งตอนนั้นก็เริ่มคิดโคเคนและต้องการเงินค่าเช่าห้องเพื่อจ่ายให้เพื่อน เขามีอิทธิพลต่อผู้ให้ข่าวสูงเพราะเป็นเพื่อนสนิทที่อยู่ด้วยกันรวมถึงทำกิจกรรมด้วยกันหลายอย่าง ไม่ว่าจะขายบริการ เสพชยา ฯลฯ

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10 : ผู้ให้ข่าวย้ายออกจากบ้านพี่ชายไปอยู่ร่วมหอกับเพื่อนคนหนึ่งถึงว่าเป็นเพื่อนสนิทที่มีอยู่คนเดียว ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนคนนี้หลายครั้ง รวมถึงตอนแรก ๆ ที่ไม่มีเงิน เพื่อนก็ให้ยืมโดยไม่อึดออด จึงคิดว่าจะหาเพื่อนดี ๆ อย่างนี้ได้ยากนัก เพื่อนคนนี้เป็นคนที่จริงใจและเข้าใจในหลาย ๆ เรื่อง บางทีที่มีแฟนมาหา เพื่อนจะเปิดโอกาสให้อยู่กันสองต่อสอง เพราะเขาก็มีแฟนเหมือนกัน ก็คงจะรู้และเข้าใจในหัวอกเดียวกัน เวลาที่ทะเลาะกับแฟน เพื่อนก็จะคอยปลอบและช่วยหาวิธีแก้ไขให้ แต่เพื่อนคนนี้ไม่เคยแนะนำไปในทางที่ไม่ดีเลย รวมถึงการขายบริการทางเพศนั้น เพื่อนก็ไม่เคยแนะนำเพราะเขาเป็นคนซื่อ บางที่ตนเองโกหกก็เชื่อที่บอกทุกอย่าง ในขณะที่เพื่อนก็ยังไม่รู้เลยว่าขายบริการ

ตารางที่ 8 : แสดงอิทธิพลของเพื่อนกลุ่มต่างๆที่มีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา

ผู้ให้สัมภาษณ์	เพื่อนเรียน (100)	เพื่อนที่เป็นโสเภณี (100)	เพื่อนเที่ยว (100)	รวม (300)	ค่าเฉลี่ย(ร้อยละ)
คนที่ 1	50	100	-	150	75
คนที่ 2	40	50	100	190	63.33
คนที่ 3	70	70	100	240	80
คนที่ 4	80	100	100	280	93.33
คนที่ 5	100	50	100	250	83.33
คนที่ 6	100	100	-	200	100
คนที่ 7	50	100	-	150	75
คนที่ 8	100	100	100	300	100
คนที่ 9	30	100	100	230	76.66
คนที่ 10	50	70	20	140	46.66
รวมผลการวิจัย					793.31 =79.33%

หมายเหตุ : จากตารางแต่ละช่องเป็นการวัดคะแนนแสดงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีจาก 100 คะแนน โดยวัดจากเพื่อนเรียน 100 คะแนน เพื่อนที่เป็นโสเภณี 100 คะแนน และเพื่อนเที่ยว 100 คะแนน แล้วจึงนำมารวมกันหาค่าเฉลี่ย $(300 \div 3)$ ในที่นี้บางกรณีศึกษานักศึกษาหญิงบางคนไม่มีเพื่อนเที่ยวก็จะตัดตัวหารออกเพื่อไม่ให้กระทบต่อค่าเฉลี่ยในข้ออื่นๆ

ตัวเลขที่ได้มาเป็นการหยั่งวัดคะแนน โดยตรงจากการสัมภาษณ์นักศึกษาหญิงโสเภณี โดยผู้ให้สัมภาษณ์จะเป็นผู้ให้ตัวเลขแต่ละข้อตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อิงกับประสบการณ์ของตนเองที่ได้ผ่านพบมา

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักศึกษาหญิงโสเภณีหญิงจำนวน 10 คน เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาหญิงโสเภณีกับกลุ่มเพื่อน พบว่า นักศึกษาหญิงโสเภณีจำนวน 9 คน คือ 1,2,3,4,5,6,7,8 และ 9 ตัดสินใจก้าวเข้าสู่กระบวนการขายบริการเพราะมีกลุ่มเพื่อนแนะนำ ไม่ว่าจะเพื่อนเหล่านั้นจะเคยมีประสบการณ์ในการขายบริการมาก่อน หรือรู้จักกับกลุ่มเครือข่ายการขายบริการ เพื่อนเหล่านั้นได้ชักชวน แนะนำ และสาธยายความดีงามของการขายบริการถึงความสะดวก

สบายและรายได้ตอบแทนที่คุ้มค่า กลุ่มนักศึกษาหญิงโศภณีทั้ง 8 คนจึงได้ตัดสินใจทำงานนี้อย่างเต็มใจ

ส่วนนักศึกษาหญิงโศภณีอีก 1 คน คือ ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10 ที่ได้ตัดสินใจเข้าขายบริการจากเหตุผลความขัดสนทางเศรษฐกิจเป็นหลัก จึงได้ตกลงใจขายบริการทั้ง ๆ ที่เพื่อนที่อยู่ด้วยกันไม่เคยรู้ ด้วยความที่เป็นเด็กค่อนข้างมีความมั่นใจในตนเอง กล้าได้กล้าเสีย จึงคิดอยากจะทำงานเพื่อผลตอบแทนราคาสูง

ดังนั้นสมมติฐานในเรื่องของกลุ่มเพื่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโศภณี ผลการวิจัย พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ยอมรับสมมติฐานร้อยละ 79.33) เพราะกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าทำงานขายบริการทางเพศของหมูนักศึกษาหญิงโศภณีหญิงเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการชักจูง แนะนำ หรือการเลียนแบบซึ่งกันและกัน นักศึกษาหญิงยอมและอยากเป็นที่ยอมรับของเพื่อนฝูงจึงได้ถูกหล่อหลอมให้เป็นไปตามนั้น

สมมติฐานข้อที่ 3 : สื่อมวลชนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโศภณี

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1 : สื่อมวลชนไม่มีผลต่อการตัดสินใจ ผู้ให้ข่าวเลือกที่จะขายบริการเพราะความสงสัยและอยากลอง อาจจะมีอยู่บ้างกับสิ่งที่ทำให้เห็นถึงสิ่งสวยงามหรือของใช้ที่มีราคาเกินตัว แต่จากคำยืนยันของผู้ให้ข่าว รายได้ที่ได้มามากมักจะเสียไปกับของใช้จำเป็นในชีวิตประจำวันมากกว่า รวมถึงตนเองเป็นคนประหยัดชอบอดออมก็จะเก็บรวบรวมเงินเอาไว้ ถ้ามีเหลือก็จะซื้อของไม่จำเป็นสักครั้งนาน ๆ ที จึงคิดว่าสื่อมวลชนไม่มีส่วนในการตัดสินใจ

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2 : มีบางครั้งเห็นสื่อต่างๆ ทางโทรทัศน์หรือไม่ก็หนังสือนิตยสารที่มีคอลัมน์เกี่ยวกับเรื่องเพศ รวมไปถึงการ์ตูนต่างๆ ก็สามารถทำให้เกิดมีอารมณ์อยากมีเพศสัมพันธ์ได้ หรือบางครั้งเห็นในภาพยนตร์ที่นางเอกพระเอก แต่งตัวดีและดูบุหรี่ยุคสมัยก็ทำให้เกิดลึกลับขึ้นมาได้เหมือนกัน เป็นคนชอบดูโทรทัศน์ตั้งแต่เด็ก เพราะพ่อกับแม่ไม่ค่อยมีเวลาคุยด้วย จึงได้รับผลจากสื่อมาตั้งแต่เด็ก จากการเป็นคนชอบแต่งตัวและนิยมนดารานักร้องวัยรุ่นนมาก่อน เสียเงินไปแล้วมากมายกับข้าวของเครื่องใช้ที่ฟุ่มเฟือย

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3 : เห็นว่าสื่อมวลชนมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อตนเองในระดับหนึ่ง โดยกล่าวว่าตนเองก็เคยอยากสวยเหมือนดารานักร้องในโทรทัศน์ อยากมีความรักอย่างในหนังโร

แมนติก บางครั้งเห็นในโทรทัศน์ก็จะมีภาพยนตร์ที่มีกอด ๆ จูบ ๆ กัน ก็ทำให้เกิดอารมณ์ เห็นว่าสื่อสามารถเข้าถึงความคิดของประชาชนได้ในระดับหนึ่งทีเดียว

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4 : ได้เห็นทางโทรทัศน์เกี่ยวกับเรื่องโสเภณี ทั้งภาพยนตร์และหนังสือพิมพ์แต่ก็ไม่คิดว่าตนเองมาเป็นเพราะอิทธิพลของสื่อ ต้องการจะลองดูว่าอาชีพนี้เป็นอย่างไรเพราะเพื่อนเชียร์บอกว่าดีอย่างนั้น ดีอย่างนี้ แต่ไม่คิดว่าตนเองเป็นอย่างนี้เพราะต้องการจะตามแฟชั่น

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5 : ได้รับรู้ถึงความคิด ทศนคติต่าง ๆ จากโทรทัศน์และวิทยุ ตั้งแต่เด็ก ๆ บางครั้งจะอ่านหนังสือแฟชั่นในร้านทำผมของแม่ คิดอยู่เสมอว่า ตนเองจะต้องมีเงินมาหาซื้อนาฬิกาข้อมือแพง ๆ อย่างนี้ให้ได้ และหมยมันปั่นมือไว้ว่า พอต่อไปตอนตนเองอายุสัก 30 ปี จะต้องรวยและทำให้ทุกคนในบ้านมีรถขี่หัดดี ๆ ขับ บางครั้งดูในโทรทัศน์ก็เห็นสิ่งต่าง ๆ มากมายที่ตนเองอยากได้ เห็นในหนังสือพิมพ์ก็มีรูปดาราสื่อ ๆ สวย ๆ ที่โฆษณาใช้ครีมยี่ห้อแพง ๆ อยากได้บ้าง อยากเป็นเช่นนั้นบ้าง

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6 : ชอบอ่านหนังสือนิตยสารแฟชั่นต่าง ๆ มีหลายครั้งที่เชื่อคำพูดของนักร้องดารานาในโทรทัศน์ต่างๆ ด้วย เมื่อได้เห็นละครในโทรทัศน์เกี่ยวกับวงการมาษา ก็ทำให้รู้สึกว่าคุณเองก็น่าจะมีความสามารถเป็นดาราอีกกับคนอื่นเขาได้เหมือนกัน อยากจะโด่งดัง อยากได้เงินจากการทำงานในวงการบันเทิง เหมือนอย่างดารานาทีวี ถึงแม้ว่าจะเคยเป็นนางแบบโฆษณา แต่ก็มีแค่คนรู้จักในมหาวิทยาลัยเท่านั้น อยากเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป รู้สึกว่าการที่ตนเองเป็นคนสวยและเป็นถึงดาวนาวิทยาลัยนั้นไม่ได้เป็นกันง่าย ๆ จะต้องมีความสมบัติที่เพียบพร้อมด้วย อยากได้เงินจำนวนมากให้เพียงพอกับการแต่งตัว คิดว่ามีคนสนใจตนเองอยู่ตลอดเวลา เวลาเดินทางไปทางไหนก็มีคนมองเพราะว่าตนเองเป็นคนสวย

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7 : ไม่เห็นว่าสื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจขายบริการ เพราะตนเองไม่ได้ตัดสินใจเพราะเชื่อสื่อต่าง ๆ เห็นว่าตนเองเริ่มไม่มีเงินกินข้าวและไม่มีที่อยู่ ซึ่งไม่ได้เกี่ยวกับสื่อแต่อย่างใด รวมถึงตนเองก็ไม่ค่อยชอบฟังวิทยุ โทรทัศน์ อ่านวารสาร หนังสือพิมพ์สักเท่าไร คิดว่าสื่อไม่มีผลกับการตัดสินใจเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8 : มีความคิดเห็นต่อสื่อต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ ฯลฯ ว่าทำให้ตนเองต้องการจะเลียนแบบดารา นางแบบในบางครั้ง การที่ได้เห็นเหล่านางแบบ หุ่นดีตามโทรทัศน์ที่ใส่เสื้อผ้าสวย ๆ ก็อยากจะได้ อยากจะเป็นตามเขาไปด้วย บางทีเห็นเสื้อผ้าสวย ๆ ก็อยากซื้อตามแต่เงินก็ไม่พอจึงต้องเก็บไว้ในใจ การที่ได้รับข่าวสารจากสื่อในเรื่องของการขาย บริการทำให้รู้ถึงกระบวนการนี้มาก่อน แต่ก็ไม่ได้คิดอะไร เพราะสมัยก่อนเรื่องนี้เป็นเรื่องไกลตัวมาก แต่ตอนนี้ตนเองก็ไม่สนใจว่าใครจะคิดอย่างไร เห็นว่าฝรั่งเขาก็มีเพศสัมพันธ์กันอย่างเปิดเผย ดูใน internet ก็เห็นว่ามิโฆษณาภาพเปลือยอยู่ตลอดเวลา และตอนนี้คนไทยก็เริ่มเปิดใจให้กับเรื่อง อย่างว่ามากขึ้น ดูได้จากภาพยนตร์ไทยทั่วไป ที่เริ่มมีฉากรักปนอยู่อย่างดูเด็ดเผ็ดมัน เริ่มเห็นจนชิน ไม่คิดว่าเป็นเรื่องแปลก

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9 : ไม่เห็นว่าสื่อมวลชน หรือการสื่อสารมีส่วนในการตัดสินใจขาย บริการของตน เพราะสามารถแยกแยะออกมาว่าอะไรควรทำไม่ควรทำจากสื่อที่สอนผิด ๆ การตัดสินใจของตนมีพื้นฐานจากความต้องการเป็นที่สนใจและต้องการความรักจากผู้ชาย รวมถึงรายได้ เพื่อนำมาใช้จ่ายค่ายาเสพติดของตนเองและเพื่อน ๆ สื่อมวลชนสามารถมีอิทธิพลกับบางคนแต่สำหรับตนเองนั้น ผู้ให้ข่าวบอกว่าไม่ใช่อย่างแน่นอน

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10 : การตัดสินใจเข้าไปทำงานขายบริการทางเพศของตนเองไม่เกี่ยวกับสื่อประเภทต่าง ๆ เลย เพราะเป็นคนไม่ชอบดูหนังฟังเพลง แม้แต่หนังสือพิมพ์ก็ไม่อ่าน ผู้ให้ข่าวเลือกทางเดินของตนเองโดยไม่ได้มีใครมาชักจูง ไม่ชอบตามใครและไม่เคยคิดจะตามใคร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 : แสดงอิทธิพลของสื่อมวลชนแขนงต่างๆที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี

ผู้ให้ สัมภาษณ์	TV (100)	ภาพ ยนตร์ (100)	หนังสือการ์ตูน, นิตยสาร(100)	วิทยุ (100)	Internet (100)	รวม (500)	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)
คนที่ 1	20	10	10	10	0	50	10
คนที่ 2	70	70	80	30	10	260	52
คนที่ 3	80	80	70	50	-	280	70
คนที่ 4	20	30	20	10	-	80	20
คนที่ 5	80	70	70	30	40	290	58
คนที่ 6	70	60	70	30	30	260	52
คนที่ 7	40	30	20	10	-	100	25
คนที่ 8	70	70	70	50	80	340	68
คนที่ 9	20	20	0	10	0	50	10
คนที่ 10	20	20	-	10	-	50	16.66
รวมผลการวิจัย							381.66 =38.16%

หมายเหตุ : จากตารางแต่ละช่องเป็นการวัดคะแนนแสดงอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีจาก 100 คะแนน โดยวัดจากโทรทัศน์ 100 คะแนน ภาพยนตร์ 100 คะแนน หนังสือการ์ตูนและนิตยสาร 100 คะแนน วิทยุ 100 คะแนน และ Internet 100 คะแนน แล้วจึงนำมารวมกันหาค่าเฉลี่ย (500÷5) ในที่นี้บางกรณีศึกษานักศึกษาหญิงบางคนไม่เคยได้ใช้ Internet ก็จะตัดตัวหารออกเพื่อไม่ให้กระทบต่อค่าเฉลี่ยในข้อนี้ๆ

ตัวเลขที่ได้มาเป็นการหยั่งวัดคะแนนโดยตรงจากการสัมภาษณ์นักศึกษาหญิงโสเภณี โดยผู้ให้สัมภาษณ์จะเป็นผู้ให้ตัวเลขแต่ละข้อตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อิงกับประสบการณ์ของตนเองที่ได้ผ่านพบมา

หลังจากที่เข้าไปสัมภาษณ์และทำความรู้จักนักศึกษาหญิงโสเภณีทั้ง 10 คน เป็นระยะเวลาพอสมควรทำให้ได้ผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของสื่อมวลชนกับนักศึกษาหญิงโสเภณี โดยผลออกมาว่า สื่อมวลชนไม่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าสู่กระบวนการขายบริการของนักศึกษาหญิงโสเภณีจำนวน 5 คน คือ ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1,4,7,9 และ 10 โดยทั้ง 5 คน ตัดสินใจทำงานขาย

บริการเพราะรายได้สูงเป็นปัจจัยหลัก ส่วนสื่อมวลชนแทบจะไม่มีผลกับกระบวนการตัดสินใจ ไม่ว่าจะในเรื่องใดก็ตาม แต่ทั้ง 5 คนยอมรับว่าได้รับฟังข่าวจากสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับการขายบริการมาก่อน ไม่ว่าจะในโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หรือทางวิทยุ แต่ไม่คิดว่าจะทำให้ตนเองก้าวเข้าสู่เครือข่ายนี้แต่อย่างใด

ส่วนนักศึกษาหญิงโสเภณีอีก 5 คน คือ ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2,3,5,6 และ 8 ยอมรับถึงอิทธิพลของสื่อที่มีต่อการตัดสินใจเข้าทำงานขายบริการทางเพศ โดยทั้ง 5 คน เคยรับรู้ถึงข่าวต่าง ๆ และได้รับผลจากสื่อลามกอนาจาร ไม่ว่าจะ เป็นภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ ละครในโทรทัศน์ หรือภาพวบบหิวจากสื่อทางอินเทอร์เน็ต จากการสัมภาษณ์นักศึกษาหญิงโสเภณีทั้ง 5 คน การได้รับข้อมูลที่ไม่เหมาะสมจากสื่อทำให้มีผลต่อการตัดสินใจหลาย ๆ อย่างเช่น ความอยากรู้อยากลองในเรื่องยาเสพติด ความตื่นเต้นในการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายหรือเพศเดียวกัน แฟชั่นเสื้อผ้ากระเป๋าราคาแพง และพฤติกรรมการใช้ชีวิตของคารานักร้องขวัญใจวัยรุ่นต่าง ๆ ฯลฯ ข้อมูลจากสื่อที่ไม่เหมาะสมทำให้เกิดการกระตุ้นให้นักศึกษาหญิงโสเภณีทั้ง 5 คน ตัดสินใจเข้าสู่การขายบริการทางเพศไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม

ดังนั้นสมมติฐานในเรื่องสื่อมวลชนมีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษานั้น ผลการวิจัย พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ยอมรับสมมติฐาน ร้อยละ 38.16) ถึงแม้ว่าสื่อมวลชนจะสามารถมีผลต่อการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ แต่ไม่สามารถยืนยันได้ว่าสื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีอย่างแท้จริง

สมมติฐานข้อที่ 4 : ค่านิยมมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1 : ไม่สนใจกับค่านิยมในวัตถุดิบของที่ไม่จำเป็นมากนัก ไม่ค่อยสนใจว่าแฟชั่นเสื้อผ้าหรือโทรศัพท์มือถือรุ่นไหนใหม่ที่สุด เห็นว่าตนเองยังเป็นเด็กที่ต้องพึ่งพาตนเอง เพราะความจำเป็น ยังต้องหาเงินมาจ่ายค่าเทอมด้วยตนเอง จึงไม่ได้สนใจกับสิ่งของฟุ่มเฟือยที่วัยรุ่นกำลังนิยมในขณะนี้ ถ้าเลือกซื้อของจะคำนึงถึงราคาเป็นอันดับแรกและความทนทานของสินค้า รวมไปถึงความจำเป็นที่จะต้องใช้ ถึงจะซื้อก็จะเป็นเพียงสิ่งของที่เห็นว่าจำเป็นจริงๆ บางครั้งก็ซื้อของฟุ่มเฟือยบ้าง แต่ไม่บ่อย เพราะไม่สามารถที่จะซื้อสินค้าแพงเกินตัวดังเช่นค่านิยมในวัตถุของเด็กวัยรุ่นสมัยใหม่ได้

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2 : เป็นผู้นิยมในวัตถุ เชื่อว่าผู้หญิงจะสวยได้ก็จากการแต่งตัวและมีข้าวของเครื่องใช้ที่ดี เป็นคนติดใจห้อย ตั้งแต่ก่อนทำงานขายบริการ จะต้องเดินห้างสรรพสินค้าเพื่อเลือกซื้อเสื้อผ้า รองเท้าและกระเป๋าแบรนด์เนมต่างๆ ราคาเป็นหมื่น แม้ก็สนับสนุนและทำบัตรเครดิตร่วมให้ แม่สอนให้ใช้แต่ของดีมีราคา เพราะบางครั้งต้องออกงานสังคม จึงติดนิสัยการใช้จ่ายของแพงเกินตัว และเป็นอยู่ในทุกวันนี้

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3 : จากการที่เห็นใคร ๆ เขาดูแลตัวเองกันสวยงาม โดยเฉพาะเมวิก้า เพื่อนสนิทที่เกี่ยวข้องกัน ก็อยากจะมีย่าง อยากรจะเป็นที่รักของทุก ๆ คนบ้าง ไม่ว่าจะทำอะไร ก็อยากลองบ้าง อยากทำไปหมด เห็นเขาใส่เสื้อผ้าดี ๆ มีมือถือใช้ ก็ไปซื้อตามเขาบ้าง ทุกครั้งที่ได้เงินจากการขายบริการ จะต้องเก็บส่วนหนึ่งไว้ซื้อเสื้อผ้าอยู่เสมอ เห็นว่าเหตุผลหนึ่งที่ทำให้อยากมีเงินมาก ๆ และตัดสินใจเข้าขายบริการก็เป็นเพราะว่าอยากมีเหมือนเพื่อนนั่นเอง

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4 : เห็นเพื่อนทั้งฟ้าและแก้วทำงานขายบริการ ทั้งคู่มีความสุขดี และยังมีเงินใช้อย่างสะดวกสบาย จึงสนใจและคิดสงสัยว่าที่คนอื่นบอกว่าเป็นอาชีพไม่ดี ทำไมเพื่อนทั้งสองถึงได้มีความสุขกับการทำงาน โดยทั้งคู่มีเงินมาจับจ่ายซื้อของสวย ๆ งาม ๆ ใช้กันอย่างไม่มีขุ่น และตนเองก็ต้องการสิ่งของมากมายอย่างที่เพื่อน ๆ ใช้กัน เห็นคนอื่นเขาใช้มือถือ มีกระเป๋าสวย ๆ และเสื้อผ้าใหม่ ๆ ใส่ตลอดเวลา อยากมีบ้าง อยากได้บ้าง

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5 : คิดอยากจะมี อยากจะเป็นตลอดเวลา เคยฝันว่าจะต้องรวยและมีของยี่ห้อดี ๆ ใช้ เป็นคนรักสวยรักงาม ถึงแม้ว่าตนเองจะไม่ได้สวยเลิศเลอ แต่ก็เชื่อว่าจากการแต่งตัวและใช้ของดี ๆ จะทำให้ตนเองดูดีขึ้นได้ ผู้ให้ข่าวกล่าวว่า “ดูอย่างพวกไฮโซซีพี หน้าตาบางคนดูไม่ได้ แต่พอใส่เพชรที่ ราศีก็จับ” ผู้ให้ข่าวคาดฝันไว้สวยหรู ซึ่งขัดกับความเป็นจริง ทำให้ต้องดิ้นรนให้ได้มาซึ่งของใช้ราคาแพง อย่างที่เพื่อน ๆ เขามีกัน ก็ยอมที่จะเสียอะไรก็ได้เพื่อการได้มาของการยอมรับในสังคม ความเป็นจุดเด่น และเพื่อน ๆ ให้การนับหน้าถือตา

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6 : อยากเป็นคนเด่นคนดัง อยากเป็นที่รู้จักเหมือนเช่นคารา จากการที่ได้เรียกว่าเป็นความหาวิทยาลัย ทำให้ตนเองยังต้องการเป็นที่รู้จักของสังคม ความรู้สึกคือ ตนเองเป็นดาวและจะต้องเป็นอยู่เช่นนั้น จะยอมไม่ได้ถ้าวันไหนดูไม่สวยแล้วต้องไปมหาวิทยาลัย อย่างน้อยก็ต้องแต่งหน้า ทำผม เพื่อให้คงความเป็นดาวเด่นไว้ตลอดเวลา ใคร ๆ ก็มองว่าเป็นคนสวย ตนเองก็ดีใจที่เป็นเช่นนั้น และจากการที่ทุกคนคาดหวังว่าจะต้องสวยจะต้องเด่นตลอดเวลา ทำให้ต้องแต่งตัวให้ดูดีอีกด้วย แฟชั่นเสื้อผ้าแบบไหนกำลังดังก็จะต้องหามาใส่ให้เข้ายุคสมัย ยอมไม่ได้ถ้าจะดูไม่ดีต่อหน้าเพื่อน ๆ

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7 : ไม่ใช่คนชอบแต่งตัว ไม่ชอบซื้อของใช้ที่ไม่จำเป็น เป็นคนใช้จ่ายเงินอย่างรอบคอบและไต่ตรง ด้วยความคิดเดิมที่ว่า เงินนั้นเป็นสิ่งหายาก และต้องรู้จักเก็บ รู้จักใช้ ทำให้ไม่มีปัญหาทางการเงิน แต่การขายบริการนั้น จำเป็นต้องทำเพราะต้องการเงินมาใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนการใช้จ่ายซื้อของตามแฟชั่นเหมือนเด็กวัยรุ่นทั่วไป ก็ไม่เคยเป็นเช่นนั้นและไม่เคยคิดอยากจะเป็นเช่นนั้นเลย โดยตนเองค่อนข้างรังเกียจและเห็นว่าการใช้ของฟุ่มเฟือยนั้นเป็นการกระทำที่ไม่ฉลาดเลย คิดว่าของศิราคาถุ ที่ทำในเมืองไทยมีมากมาย ไม่จำเป็นต้องอวดรวยด้วยสิ่งของนอกราย

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8 : ยอมรับว่าตนเองเป็นคนชอบการแต่งตัวและการใช้ของแพง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงรสนิยมชั้นสูง ต้องการใช้ของแพงเพื่อจะดึงให้ตนเองมีสิ่งของและอยู่ในสถานภาพทัดเทียมกับเพื่อน การที่เห็นคนอื่นมีดีกว่า ทั้งทางหน้าตาและผลการเรียน ทำให้ต้องการสิ่งอื่นมาทดแทน โดยการเลือกใช้ของแพงและแต่งตัวให้ดูดีขึ้น การเลือกใช้สิ่งของเครื่องประดับที่หรูหราเกินตัว การใช้โทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่อยู่เสมอ และการใช้กระเป๋าถือหรือกระเป๋าที่ราคาแพงจับใจ คิดว่าการเลือกใช้ของดีทั้งราคาแพงจะทำให้ตนเองสามารถไต่ระดับขึ้นมาเป็นอีกชนชั้นหนึ่งได้ และยังเพื่อนที่ชื่อว่าเกดเป็นคนรวย จึงอยากจะใช้ของแพงตามเขาไปด้วย จึงตกอยู่ในอิทธิพลของบริโภคนิยมหรือวัตถุนิยมอย่างนี้เรื่อยมา

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9 : ค่านิยมของผู้ให้ข่าวไม่ได้ตั้งอยู่บนความคิดของบริโภคนิยมหรือวัตถุนิยม แต่ต้องการรายได้จากการขายบริการไปเพื่อการยังชีพ ด้วยว่าหนีออกมาจากบ้านและไปอาศัยอยู่ที่บ้านเพื่อน จึงจำเป็นต้องขายบริการทางเพศเพื่อหาเงินมาจ่ายค่าเช่าห้องและค่าโคเคนตนเองไม่ใช่คนแต่งตัวเก่ง ไม่ชอบนำเงินไปใช้ในทางสุรุ่ยสุร่าย แต่ใช้เงินไปกับยาเสพติด

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10 : วัตถุนิยมไม่ได้มีส่วนในการตัดสินใจเป็นโสเภณีเลย เพราะได้ตัดสินใจทุกอย่างตามความคิดของตนเอง ไม่ได้ต้องการจะเอาอย่างไร ไม่ได้คิดจะตามค่านิยมหรือแฟชั่นที่ไหน เพียงแค่ต้องการเงินเพื่อเป็นทุนการศึกษาโดยไม่ต้องพึ่งพาพ่อและแม่เท่านั้นเอง

ตารางที่ 10 : แสดงอิทธิพลของค่านิยมที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสภณี

ผู้ให้ สัมภาษณ์	เสื้อผ้า (100)	กระเป๋า (100)	โทรศัพท์ มือถือ (100)	รองเท้า (100)	นาฬิกา (100)	รวม (500)	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)
คนที่ 1	50	30	70	30	40	220	44
คนที่ 2	95	100	100	95	80	470	94
คนที่ 3	100	100	100	95	80	475	95
คนที่ 4	100	95	95	100	80	470	94
คนที่ 5	100	100	100	100	95	495	99
คนที่ 6	100	100	90	100	90	480	96
คนที่ 7	50	40	60	50	30	230	46
คนที่ 8	100	100	100	100	90	490	98
คนที่ 9	60	50	60	20	30	220	44
คนที่ 10	30	20	60	20	20	150	30
รวมผลการวิจัย							740 =74%

หมายเหตุ : จากตารางแต่ละช่องเป็นการวัดคะแนนแสดงอิทธิพลของค่านิยมที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสภณี จาก 100 คะแนน โดยวัดจากเสื้อผ้า 100 คะแนน กระเป๋า 100 คะแนน โทรศัพท์มือถือ 100 คะแนน รองเท้า 100 คะแนน และนาฬิกา 100 คะแนน แล้วจึงนำมารวมกันหาค่าเฉลี่ย ($500 \div 5$)

ตัวเลขที่ได้มาเป็นการหยั่งวัดคะแนนโดยตรงจากการสัมภาษณ์นักศึกษาหญิง โสภณี โดยผู้ให้สัมภาษณ์จะเป็นผู้ให้ตัวเลขแต่ละข้อตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อิงกับประสบการณ์ของตนเองที่ได้ผ่านพบมา

จากการศึกษาพฤติกรรมโดยการสัมภาษณ์เจาะลึกและเข้าไปทำความเข้าใจกับการส่วนตัวกับนักศึกษาหญิง โสภณีหญิงทั้ง 10 คน พบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมกับการตัดสินใจเป็นโสภณีของนักศึกษาหญิง โสภณีจำนวน 6 คน คือ ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2,3,4,5,6 และ 8 โดยทั้ง 6 คน ได้ยอมรับถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยนี้ จากพฤติกรรมในชีวิตประจำวันของตนเอง ในการจับจ่ายซื้อของราคาแพงเพื่อให้ทันตามสมัย ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า นาฬิกา มือถือ จะ

ต้องเข้าชุดกัน พวกเขาเชื่อว่าการแต่งตัวให้ดีเป็นหัวใจของการเป็นลูกผู้หญิง การจะเดินกลางสยามสแควร์โดยมีเสื้อผ้าที่ไม่ทันสมัย จะทำให้ตนเองขาดความมั่นใจ รวมถึงการจะเข้ากลุ่มกับเพื่อนก็จำเป็นต้องมีของใช้คล้าย ๆ กัน หรือไม่ก็ต้องดีกว่า เพื่อนำตาของตนเองที่มีต่อเพื่อน ไม่ว่าจะ เป็นกลุ่มตนเอง กลุ่มเพื่อนในมหาวิทยาลัย หรือกลุ่มเพื่อนชายทั่วไป นักศึกษาหญิงโสเภณีทั้ง 6 คนที่กล่าวถึงนี้มีลักษณะตามแบบวัยรุ่นในสมัยนี้ทั่ว ๆ ไป ที่หลงใหลในวัตถุนิยมจนทำให้กลายเป็นแบบแผนพฤติกรรมในชีวิตประจำวัน

ส่วนนักศึกษาหญิงโสเภณีอีก 4 คน คือ ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1,7,9 และ 10 ไม่แสดงออก พฤติกรรมที่บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมกับการตัดสินใจขายบริการทางเพศ ทั้ง 4 คน เข้าสู่การขายบริการเนื่องด้วยการขาดทุนทางเศรษฐกิจ และต้องการจะหาเลี้ยงตนเองรวมถึงจ่ายค่าเทอม เพื่อให้ตนเองได้ศึกษาจนจบ ทั้ง 4 คนรู้จักใช้เงินอย่างประหยัด รู้จักซื้อรู้จักใช้เงินอย่างมีเหตุผล บางคนค่อนข้างจะตระหนี่ในการจับจ่ายซื้อของ แต่นักศึกษาหญิงโสเภณีทั้ง 4 คนก็ไม่มีพฤติกรรมการหลงใหลในวัตถุสิ่งของดังเช่น 6 คนแรก

ดังนั้นสมมติฐานในเรื่องของค่านิยมมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีนั้น ผลการวิจัย พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ (ยอมรับสมมติฐานร้อยละ 74) เพราะนักศึกษาหญิงโสเภณีตัดสินใจขายบริการด้วยความอยากมีอย่างเพื่อน อยากเป็นอย่างเพื่อน เห็นคนอื่นมีสิ่งของสวยงามดูดี ก็ทำให้อยากมี อยากจะเข้ากลุ่มกับเพื่อนหรืออยากดูดีต่อหน้าเพื่อนเพศชาย การแต่งตัวดีและใช้ของประดับคล้ายเพื่อนตามสมัยนิยม ทำให้นักศึกษาหญิงโสเภณีมีความมั่นใจเพิ่มขึ้น

สมมติฐานข้อที่ 5 : รายได้มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1 : ความจำเป็นในการพึ่งพาตนเอง เพราะพ่อและแม่แยกทางกัน รวมไปถึงแต่ละฝ่ายต่างไม่สนใจในชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ให้ข่าว ทำให้ต้องหารายได้เพื่อเลี้ยงตนเองให้อยู่รอด แม่เคยส่งเงินมาช่วยเดือนละ 2,000 บาท แต่ก็ไม่พอใช้ แล้วช่วงหลัง ๆ ก็ไม่ส่งมาอีกเลย จึงจำเป็นต้องกระเสือกกระสนหารายได้พิเศษที่สามารถทำให้เรียนต่อจนจบให้ได้ รายได้จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ไม่ขาดทุนทางเศรษฐกิจ การขายบริการจึงกลายเป็นทางเลือกหนึ่งที่ใช้แก้ปัญหาในตอนนั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2 : เมื่อตอนตัดสินใจขายบริการนั้น เป็นช่วงที่ไม่มีเงินจากพ่อแม่เลย ตนเองวางบัตรเครดิตไว้ที่บ้านและพยายามแสดงออกว่าไม่ต้องง้อพ่อแม่ก็สามารถอยู่ได้ จึงไม่มี

เงินเหลือพอจะจ่ายค่าน้ำมันรถเสียด้วยซ้ำ จึงได้เป็นจุดหักเหในการตัดสินใจ และทำให้ก้าวเข้าสู่วงการขายบริการทางเพศอย่างเต็มตัว เพราะรายได้ที่ได้มาไม่ใช่เพียงแต่จ่ายค่าห้องพัก ค่าน้ำมันรถ ค่าของกินของใช้ แต่ต้องเก็บส่วนหนึ่งเพียงจ่ายค่าโคเคนด้วย ด้วยที่ว่าคิดโคเคนอย่างมาก และอยู่ไม่ได้ถ้าไม่ได้เสพยา

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3 : เห็นว่าตนเองไม่มีรายได้ ไม่สามารถจะหาเงินใช้ด้วยตนเอง ต้องการสิ่งของและอยากมีเงินใช้มากมาย แต่ก็ไม่สามารถขอพ่อและแม่ได้ รวมถึงเกรงใจพ่อแม่ เพราะพี่ชายก็ไม่ได้เรื่อง จึงอยากพึ่งตนเอง อยากทำงานด้วยตนเอง ยิ่งต้องใช้เงินมากในแต่ละเดือน ไม่ว่าจะเป็ค่าเช่าอพาร์ทเมนต์ ค่าเที่ยว ค่ากิน ค่าไฟ ก็ยังต้องทำงานเพื่อให้พอใช้จ่ายกับทุกสิ่งทุกอย่าง เห็นว่างานนี้รายได้ดี และใช้เวลาน้อย ชอบทำงานขายบริการมาก

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4 : ได้เงินค่าขนมจากแม่เป็นจำนวน 5,000 บาทต่อเดือน และค่าหออีก 3,000 บาท การดำรงชีวิตแต่ละวันก็ต้องใช้เงินมาก ทั้งการจับจ่ายซื้อของใช้ส่วนตัวและยังต้องออกไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ อีก ถึงแม้จะมีแฟนออกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ แต่เรื่องเสื้อผ้าหรือค่าทำเล็บ ทำผมจะไปขอเงินแฟนก็น่าอาย รวมถึงเพื่อน ๆ ผู้หญิงในกลุ่มต่างมีเงินซื้อของใช้ทำให้ตนเองรู้สึกน้อยใจอยากมีเงินไว้ซื้อของคนอื่น จะขอแม่ก็ไม่ได้ จึงต้องดิ้นรนหาเงินเพื่อตนเองจะได้มี ใต้เป็นอย่งที่เพื่อน ๆ ในกลุ่มตั้งมาตรฐานไว้

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5 : รายได้ของการขายบริการ ทำให้ตัดสินใจทำการขายบริการ รวมถึงการกดดันจากเพื่อนในสถาบันเดียวกัน ต้องการเลื่อนชนชั้นของตนให้ทัดเทียมกับคนอื่นด้วยการใช้สิ่งของเครื่องประดับราคาแพงเป็นปัจจัยหลัก แต่การจะได้มาซึ่งสิ่งของเหล่านั้นก็จำเป็นต้องมีรายได้ที่มากพอสมควร เมื่อไม่สามารถขอจากแม่ได้ ก็จำเป็นต้องหาเงินด้วยน้ำพักน้ำแรงของตน จึงต้องแลกเปลี่ยนเงินตรากับร่างกายของตน

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6 : ทำงานขายบริการเพราะเงินที่มีค่าตอบแทนสูง ทำงานหาเงินหนึ่งชั่วโมงก็ได้เท่ากับที่แม่ส่งมาให้แล้ว ไม่อยากบอกรับแม่กับรายจ่ายของตน โดยเฉพาะแม่ต้องดูแลยายอีกคน และก็ต้องทำงานที่ธนาคารอีกด้วย ไม่อยากให้แม่ลำบาก คิดว่าตนเองสามารถหาเงินทำเองได้ และดูแลพึ่งพาตนเองได้เมื่อต้องการบางสิ่งบางอย่าง ได้ตัดสินใจทำงานขายบริการเพราะความขัดสนทางการเงิน

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7 : รายได้เป็นต้นเหตุหลักที่ทำให้ได้เข้ามาทำงานขายบริการทางเพศนี้ จำเป็นต้องทำเพราะถูกพี่สาวไล่ออกมาจากบ้าน การต้องดูแลตนเอง รวมถึงการทำงานและเรียนในเวลาเดียวกัน ทำให้เหนื่อยเกินกว่าจะทนได้ จึงเริ่มหางานพิเศษทำหลายที่ แต่ก็ต่างจบลงด้วยการลาออก และเงินเดือนของงานประเภทต่าง ๆ ที่เคยทำมาก็ไม่สามารถทำให้พอใจได้ การเป็นลูกจ้างต้องถูกกดขี่และเงินเดือนน้อยกว่ารายจ่ายทุก ๆ เดือน ทั้งเรียนและทำงานก็ยิ่งเหนื่อย จนทำให้ต้องหางานที่ดีกว่าเรื่อย ๆ จนไปทำที่บาร์เหล้า รายได้ที่เคยได้มาเทียบไม่ได้กับการขายบริการทางเพศแม้แต่นิดเดียว งานขายบริการทางเพศ กลายเป็นงานง่าย สบาย และเงินดีในสายตาของผู้ให้ข่าว ตนเองมีเงินพอใช้และเหลือเก็บเพื่อลงทุนส่วนตัวในอนาคต ตอนนี้พอใจกับรายได้มาก ถึงแม้ว่าจะเสียตัวให้กับคนแปลกหน้าไม่เว้นแต่ละวัน แต่ก็คิดใจที่ได้ทำอาชีพนี้

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8 : รายได้ของการขายบริการเป็นปัจจัยหลักในการเข้ามาทำงาน เห็นว่ารายได้ที่ได้จากการขายบริการเป็นอัตราที่อยู่ในความพึงพอใจของตน ไม่เคยทำงานเองมาก่อน พอมาได้รายได้มากมายจากการขายบริการเพียงไม่กี่ชั่วโมง ก็ยิ่งทำให้พอใจมากขึ้นเท่านั้น รายได้มักจะหมดไปกับการเล่นไพ่ การกินเลี้ยง การเที่ยวกลางคืน และการซื้อของใช้ฟุ่มเฟือย ทำให้ต้องการเงินจำนวนมากที่จะปรนเปรอความสุขของตนให้เพียงพอในแต่ละเดือน ผู้ให้ข่าวคิดใจการได้เงินง่าย ๆ อย่างนี้ จนคิดว่าต่อไปจะเป็นคนตั้งสำนักขายบริการของตนเอง อยากเลิกเรียนหนังสือและยึดการขายบริการเป็นอาชีพหลัก รายได้เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ขายบริการ

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9 : ขายบริการเพราะต้องการเงิน ต้องการที่จะมีเงินมาจ่ายค่าโคเคน และค่าเช่าห้องให้เพื่อนไม่ว่าจะมีเงินมากแค่ไหน ก็ดูเหมือนว่าจะไม่พอใช้เสียที การซื้อยามาเสพยาเสมือนเป็นหน้าที่ของตน เพราะอาศัยเพื่อนอยู่ ไม่ว่าจะเป็นการรับงานขายบริการแต่ละครั้ง ก็ต้องพึ่งพาเพื่อนคนนี้อยู่เสมอ จึงตัดสินใจขายบริการ เพราะดีกว่าต้องกลับบ้าน และที่พอใจกับชีวิตที่ไม่มีพ่อแม่รวมถึงการเสพยา ยาเสพติดทำให้ลืมเรื่องทุกข์ใจทั้งหมด อยู่ได้เพราะโคเคนทำให้หัวสมองแล่นมากขึ้น

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10 : ทำงานเป็นผู้หญิงขายบริการเพื่อเงิน เพราะต้องการนำรายได้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ต้องการจะทำงานหาเงินเพื่อไม่ต้องรบกวนพ่อแม่ที่บ้านนอก เห็นว่าตนเองไม่จำเป็นต้องพึ่งใคร โดยเฉพาะพี่ชายที่มีแฟนสาวปากร้ายคอยกระแนะกระแหนตลอดเวลา อยากให้ทุกคนเห็นว่าตนเองก็อยู่เองได้ และหาเงินใช้เองได้ ต่อไปก็จะเลิกทำงานนี้และหางานดี ๆ รายได้สูง ๆ มาให้ได้ เพื่อจะได้มีเงินไว้ดูแลพ่อแม่และแม่เมื่อแก่เฒ่า

ตารางที่ 11 : แสดงอิทธิพลของรายได้ที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี

ผู้ให้สัมภาษณ์	รายได้เดิม (บาท)	รายได้จากการเป็นโสเภณี (บาท)	รายได้มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี(ร้อยละ)
คนที่ 1	ใช้เงินเก็บเก่า	30,000-40,000	100
คนที่ 2	หนีออกจากบ้าน	30,000-50,000	100
คนที่ 3	4,000	32,000-55,000	95
คนที่ 4	8,000	24,000-30,000	90
คนที่ 5	9,500	40,000-70,000	90
คนที่ 6	12,000	20,000-40,000	90
คนที่ 7	13,000	30,000-40,000	95
คนที่ 8	4,000	40,000-45,000	95
คนที่ 9	หนีออกจากบ้าน	30,000-50,000	100
คนที่ 10	8,500	24,000-35,000	100
รวมผลการวิจัย			955 =95.5%

หมายเหตุ : ตัวเลขรายได้เดิมในช่องแรกเป็นรายได้ที่นักศึกษาหญิงโสเภณีได้รับจากพ่อแม่ผู้ปกครองหรือจากการทำงานก่อนที่จะได้เข้ามาเป็นโสเภณี ส่วนรายได้จากการเป็นโสเภณีในช่องที่ 2 เป็นรายได้ต่อเดือนที่นักศึกษาหญิงโสเภณีได้รับหลังจากประกอบอาชีพโสเภณี ส่วนตัวเลขในช่องที่ 3 เป็นการประเมินค่าจากความรู้สึกของนักศึกษาหญิงโสเภณีต่อแรงจูงใจที่รายได้มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

ตัวเลขที่ได้มาเป็นการหยั่งวัดคะแนนโดยตรงจากการสัมภาษณ์นักศึกษาหญิงโสเภณี โดยผู้ให้สัมภาษณ์จะเป็นผู้ให้ตัวเลขแต่ละข้อตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อิงกับประสบการณ์ของตนเองที่ได้ผ่านพบมา

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์และทำความเข้าใจกับนักศึกษาหญิงโสเภณีเป็นการส่วนตัวทั้ง 10 คน เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาหญิงโสเภณีกับรายได้ พบว่า นักศึกษาหญิงโสเภณีทั้งหมด 10 คน ยอมรับว่าตกลงใจจะเป็นโสเภณีเพราะค่าตอบแทนที่ได้มาสูง คู่การค้าเวลา ชื่อเสียงที่เสียไป นักศึกษาหญิงโสเภณีทั้งหมดไม่ว่าจะมีความขัดสนด้านการเงินหรือไม่ ต่างก็ต้องการเงินค่าตอบแทน

แทน เพื่อนำไปใช้ตามที่ตนเองต้องการ ต่างคนก็ต่างนำไปใช้ในทางแตกต่างกัน แต่ทุกคนก็ตัดสินใจทำงานนี้ และยังคงทำอยู่จนปัจจุบันนี้ เพราะไม่สามารถปฏิเสธรายได้สูงที่เคยมีได้

ดังนั้นสมมติฐานในเรื่องของรายได้มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโศภณีนั้น ผลการวิจัย พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ยอมรับสมมติฐาน ร้อยละ 95.5) เป็นเพราะการทำงานไม่ว่าจะเป็นอาชีพใดที่นักศึกษาสามารถจะทำได้ ก็ไม่มีงานไหนที่ให้ค่าตอบแทนได้สูงเท่ากับการเป็นโศภณีนี ไม่ต้องใช้สมองหรือความสามารถใด ๆ ทั้งสิ้น และสามารถหาเงินได้ง่าย รวดเร็ว ราคาสูง ทำให้เกิดสิ่งล่อใจและทำให้นักศึกษาตัดสินใจขายบริการทางเพศในที่สุด

สมมติฐานข้อที่ 6 : การผิดหวังในความรักมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโศภณีนี

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1 : ผิดหวังจากความรักที่มีต่อแฟน ผู้ซึ่งเป็นทุกอย่างด้วยว่าไม่มีใครเป็นที่พึ่งพาทางใจ ไม่มีพ่อหรือแม่ที่คอยให้คำปรึกษา เพื่อน ๆ ก็เพียงได้แต่ปลอบโยนตามหน้าที่ แต่ปัญหาที่อยู่ในใจจริงๆนั้น ไม่มีใครจะช่วยแก้ไขได้ ทุกอย่างที่ผ่านมาตนต้องเป็นที่พึ่งของตน ต้องเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวเกินกว่าที่เด็กวัยเดียวกันต้องเผชิญปัญหาเช่นนี้ จึงเลือกเดินทางในสายทางที่ตนเองคิดว่าดีที่สุดคือการขายบริการ แต่การตัดสินใจนั้นไม่ได้ข้องเกี่ยวกับการผิดหวังจากผู้ชายเลย รู้สึกผิดหวังกับความเป็นจริงแต่นั้นคืออดีตที่ไม่ได้สนใจอีกต่อไปแล้ว

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2 : ผิดหวังในความรักที่มีต่อแฟน หลังจากที่เคยหักอกผู้ที่เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดไปแล้ว ก็ได้เห็นธาตุแท้ของผู้ชายเมื่อผู้ให้ข่าวสงสัยว่าตนเองตั้งครมร์ หลังจากที่ทำใจได้ ผู้ให้ข่าวมีเพศสัมพันธ์กับคนหลายคน และไม่สนใจกับเรื่องความรักอีกต่อไป รู้สึกตายด้านกับความรักจอมปลอม รวมถึงผู้ชายชั่วๆ ทุกคน

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3 : ผิดหวังในความรักที่มีต่อพลาเดช เขาเป็นผู้ชายคนแรกที่รักและก็รักเขามาตลอด โดยไม่เคยท้อที่เขามีแฟนอยู่แล้ว ได้พยายามทุกวิถีทางที่จะทำให้เขาหันมามอง จนได้มีเพศสัมพันธ์กัน แต่เขาก็ยังคงสองจิตสองใจเลือกไม่ได้ระหว่างผู้ให้ข่าวกับแฟนของเขา แต่ต่อมาก็มียุติกันใหม่เพิ่มเข้ามาอีก จึงได้แต่ทำใจแต่เขาก็ยังให้ความหวังด้วยการใช้คำพูดหวาน ๆ และการมีเพศสัมพันธ์กันชั่วคราวชั่วคราว จนตนเองทนไม่ได้ จึงต้องยอมปลีกตัวออกมาด้วยความปวดร้าว พยายามลืมด้วยการประคบมิผู้ชายคนใหม่ ซึ่งเขาทำทำสนใจและพูดเหมือนว่ายังมีเชื้อไข

แต่ก็ไม่กลับมาหาตนเองจริง ๆ จัง ๆ เสียที ทนไม่ได้กับพฤติกรรมจอมปลอมจึงได้พยายามหาสิ่งชดเชยและประชดชีวิตจนตกเป็นทาสยาเสพติดและขายบริการทางเพศในที่สุด

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4 : ไม่ได้ผิดหวังในความรักมากมาย เคยรักกับตุลย์ ซึ่งเป็นคนแรกที่มีใจให้เมื่อครั้งเด็ก ๆ เคยมีคนมาจีบหลายคน แต่ก็ไม่เคยรักใคร จะคุยกับพวกผู้ชายให้เพื่อน ๆ คนอื่นอิจฉาเท่านั้น แต่พอคบกับคนนี้และเขาตีจากไป ก็เสียใจอยู่นาน ยังดีที่มีเพื่อน ๆ คอยดูแลแต่ก็ไม่ได้รู้สึกดีขึ้นจนมีแฟนใหม่ เริ่มขายบริการขณะที่ยังคบอยู่กับเขา ถึงเขาจะไม่รู้แต่ตนเองก็ทำตัวแปลกไปจนเขารับไม่ได้ ผู้ให้ข่าวก็ไม่สนใจเท่าไรเพราะกำลังสนุกกับงานที่ทำ ไม่เคยมีเงินเยอะขนาดนี้มาก่อน เรื่องอื่นเอาไว้ที่หลัง ตอนนี้ขอหาเงินใช้ดีกว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5 : การผิดหวังในความรักไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจขายบริการทางเพศเลย ไม่ได้รักใคร และไม่เคยรักใคร คิดว่าไม่มีผู้ชายคนไหนที่จะทำให้ตนเองรักได้

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6 : ผิดหวังในความรัก ถูกคนเจ้าชู้ใจดำทำร้ายจิตใจ และยังถูกแฟนของเขาโทรตามรังควานอยู่บ่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงอีกหลาย ๆ คนที่พยายามอ้างจะเป็นแฟนและยังมีคนที่จู่กันในรถที่พธิดาด้วย รับไม่ได้กับการถูกหลอกเช่นนี้ ทั้งเจ็บทั้งอับอาย ปรึกษาเพื่อนก็ไม่ได้ แต่ก็ต้องมาผิดหวังกับคุณอายุสิทธิ์อีก ที่ตัดใจจากเมียและลูกไม่ได้สักที ผลสุดท้ายก็ต้องจากกัน ผู้ให้ข่าวกล่าวว่าการตัดสินใจทำงานขายบริการไม่ใช่เพราะผิดหวังจากผู้ชาย ตนเองไม่ได้เสียใจอะไรมากที่จะต้องเลิกกันไปตัดใจทำงานเพราะแค่ไม่มีเงินใช้เพียงเท่านั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7 : เคยมีความรับแบบเด็ก ๆ เมื่อครั้งเรียนชั้นมัธยมฯ เมื่อมีหนุ่มมาเดินตามรับส่งถึงบ้านเป็นประจำ เขามาช่วยถือกระเป๋าเรียนให้มาเดินเป็นเพื่อนอยู่นาน แต่ด้วยความเป็นเด็ก ก็ไม่ได้คิดอะไรมากกับเขา ได้แต่คิดถึงในบางครั้ง แต่ก็ไม่เคยจับมือถือแขนกันเลย ทางฝ่ายเขาก็ไม่ได้เรียกร้องอะไร แค่เพียงมาอยู่ใกล้ ๆ ก็พอ แต่หลังจากนั้นก็ย้ายเข้ากรุงเทพฯ ไม่ได้อาศัยอารมณ์แฟนหนุ่มคนนั้นเลย เพราะเป็นความรักเด็ก ๆ และก็ตั้งใจตื่นตื่นที่จะได้พบพี่สาวอีกครั้งหนึ่ง จนได้พบกับสามีของพี่สาวชื่อพีวิน พีวินในสายตาของผู้ให้ข่าวตอนแรก ๆ ก่อนข้างอยู่ในทางลบ คิดว่าพี่สาวมีสามีแก่ แอมยังมีเมียกับลูกอีก 3 คนด้วย จะดีก็ตรงที่ว่ามีเงินมีคอนโดให้พี่สาวอยู่ ตนเองไม่เข้าใจว่าทำไมพี่สาวถึงได้ชอบตาแก่คนนี้ได้

เมื่อเวลาผ่านไปผู้ให้ข่าวกลับมีใจให้พี่วินอย่างโง่หัวไม่ขึ้น ทั้งรักทั้งหลงและยอมเป็นเมียน้อยอีกหนึ่งคน ทั้งสองมีเพศสัมพันธ์กันบ่อยเกือบทุกวัน บางครั้งก็มีกันหลายครั้งในหลายสถานที่ด้วยกัน ผู้ให้ข่าวเห็นว่าเป็นความตื่นเต้นครั้งใหม่และความรู้สึกที่คืออย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน จนถูกพี่สาวจับได้ จึงต้องเลิกคบกันและยังถูกกีดกันไม่ให้คุยกันด้วย จึงไม่เห็นว่าคุณเองผิดหวังในความรัก เพราะยังคิดอยู่ว่าพี่วินรักตนเองแต่กำลังคอยเวลาที่จะกลับมาอยู่ด้วยกันอีกครั้งหนึ่ง

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8 : เคยผิดหวังในความรัก แต่ตอนนี้เกิดขึ้นเมื่อสมัยยังอยู่มัธยมฯ โดยมีแฟนคนแรก สาเหตุที่เลิกกันเพราะเขากลับไปคืนดีกับแฟนเก่า เสียใจมากแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ประจวบกับเพื่อนที่อยู่กลุ่มเดียวกัน ได้ขอคบเป็นแฟนอีกด้วย จึงตัดสินใจเป็นแฟนเขาเพราะต้องการประชดแฟนเก่า จึงมีเพศสัมพันธ์กับทั้งสองคน ก่อนที่จะตัดสินใจทำงานขายบริการ ทำให้เคยมีประสบการณ์มาก่อน ส่วนปัจจัยเรื่องการผิดหวังในความรักไม่เกี่ยวกับการตัดสินใจขายบริการเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9 : ตนเองเป็นคนอากัปกักรัก รักใคร่ต้องมีพลัดพรากตลอดเวลา เมื่อครั้งรักแฟนเก่าก็มีอันต้องทะเลาะกันเพราะความอารมณ์ร้อนของเขา เมื่อรักกับเพื่อนในชมรมก็ต้องเลิกกันอีก พอรักกับพี่โอมก็ถูกหักหลังจนแทบจะทนอยู่ไม่ได้ จากการรอกหักครั้งนี้ทำให้ทำตัวประชดชีวิต และมีเพศสัมพันธ์กับชายไม่เลือกหน้า ต้องการให้ตนเองเป็นจุดสนใจตลอดเวลา ซึ่งพวกผู้ชายเหล่านั้นก็ชอบตน เอาใจตน รู้สึกว่าตนเองสำคัญต่อพวกผู้ชาย แต่ก็กลับต้องผิดหวังอีกเรื่อย ๆ เมื่อความจริงนั้นสิ่งที่พวกเขาต้องการคือร่างกายแต่ไม่ใช่จิตใจ จึงเริ่มทุกข์หนักขึ้นทุกที และพยายามเบนความสนใจจากความทุกข์ทั้งหลายสู่การกลายเป็นทาสของยาเสพติด

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10 : ไม่ได้ตัดสินใจขายบริการจากการผิดหวังใด ๆ ทั้งสิ้น ยอมรับว่าตอนเลิกกับแฟนก็อยู่ในช่วงที่ผิดหวังเป็นอย่างมาก แต่สาเหตุที่ตนเองต้องไปทำเพราะไม่มีเงินจะใช้แล้ว เมื่อก่อนเขาคอยช่วยแบ่งเบาภาระไปได้บ้างเช่น การมารับ - ส่ง หรือบางทีก็พาไปทานข้าว แต่เมื่อไม่มีเขาแล้วก็จำเป็นต้องใช้เงินมากขึ้น รวมถึงค่าทอมและค่าทำรายงานต่าง ๆ ก็ต้องจ่ายตามมา ฉะนั้นการผิดหวังในความรักนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเลย

ตารางที่ 12 : แสดงอิทธิพลของการผิดหวังในความรักที่มีผลต่อการเป็นโสดหรือนักศึกษา

ผู้ให้สัมภาษณ์	เคยมีประสบการณ์การผิดหวังในความรัก	ตัดสินใจเป็นโสดเพราะผิดหวังในความรัก (ร้อยละ)
คนที่ 1	✓	20
คนที่ 2	✓	45
คนที่ 3	✓	75
คนที่ 4	✓	10
คนที่ 5	-	-
คนที่ 6	✓	10
คนที่ 7	✓	0
คนที่ 8	✓	0
คนที่ 9	✓	80
คนที่ 10	✓	0
รวมผลการวิจัย		240 =24%

หมายเหตุ : จากตาราง ช่องที่ 1 เป็นการแสดงสถานะของนักศึกษาหญิงโสดหรือโสดต่อการประสบการณการผิดหวังในความรัก ตัวเลขในช่องที่ 2 เป็นการประเมินค่าจากความรู้สึกของนักศึกษาหญิงโสดต่อการผิดหวังในความรักที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสดจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน บางช่องของตารางนักศึกษาหญิงโสดบางคนไม่เคยมีประสบการณการผิดหวังทางความรักจึงไม่ได้แสดงตัวเลขออกมา

ตัวเลขที่ได้มาเป็นการหยั่งวัดคะแนนโดยตรงจากการสัมภาษณ์นักศึกษาหญิงโสด โดยผู้ให้สัมภาษณ์จะเป็นผู้ให้ตัวเลขแต่ละข้อตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อิงกับประสบการณ์ของตนเองที่ได้ผ่านพบมา

จากการคลุกคลีกับกลุ่มนักศึกษาหญิงโสดทั้ง 10 คน เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาหญิงโสดกับการผิดหวังในความรัก นักศึกษาหญิงโสด 8 คน ไม่เห็นด้วยกับสมมติฐานข้อนี้ คือ ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1,2,4,5,6,7,8 และ 10 โดยกล่าวว่าการผิดหวังด้านความรักไม่ได้มีผลต่อการตัดสินใจเป็นโสด ถึงแม้ว่าบางคนจะเคยผ่านประสบการณการผิดหวังในเรื่องของความรักมาก่อน ทำให้เจ็บปวดและไม่ไว้ใจผู้ชาย แต่ก็ไม่ได้เป็นสาเหตุของการก้าวมาเป็นโสด ทั้งนี้

ศึกษาหญิงโสเภณีอีก 2 คน คือ ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3 และ 9 ยอมรับว่าการผิดหวังในความรักมีส่วนที่ทำให้ตนเองกลายเป็นโสเภณี ด้วยว่าต้องการประชดประชัน หาผู้ชายคนอื่นมาทดแทนความรักที่ตนสูญเสียไป ทำให้ตกลงทำงานในอาชีพนี้

ดังนั้นสมมติฐานในเรื่องของสามารถในความรักมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีนั้น ผลการวิจัย พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ยอมรับสมมติฐาน ร้อยละ 24) เป็นเพราะการผิดหวังในความรักนั้นไม่ได้เกิดขึ้นกับนักศึกษาหญิงโสเภณีทุกคน หรือกับที่เกิดขึ้นมาก็ไม่ได้ทำให้มีผลต่อการตัดสินใจขายบริการแต่อย่างใด มีเพียงส่วนน้อยของนักศึกษาหญิงโสเภณีเท่านั้นที่ตัดสินใจทำอาชีพโสเภณีเพราะการผิดหวังในความรัก

สมมติฐานที่ 7 : การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1 : เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน แต่กับผู้ชายเพียงคนเดียว ตอนที่อยู่กับชายก็ได้แต่ทำงานหาเงินเลี้ยงยายจนไม่ได้สนใจกับการมีความรัก จนได้เข้ามาวิทยาลัย ต้องการใครสักคนไว้ให้ตนเองรู้สึกปลอดภัยและเป็นที่พักของตนเองได้ เขาจึงได้เข้ามามีบทบาทหลักในชีวิตของผู้ให้ข่าว แต่เมื่อเลิกกันไปก็ต้องตัดสินใจทำงานเพื่อหาเลี้ยงตนเอง จนได้ไปขายบริการทางเพศ ผู้ให้ข่าวกล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์ว่า ตนเองก็ไม่ได้สวยงามอย่างคนอื่น แต่ก็พอรู้หลักรู้ทางให้ลูกค้าติดใจ เมื่อก่อนเคยคิดว่าเพศสัมพันธ์เป็นสิ่งสวยงาม แต่เมื่อผ่านผู้ชายมาหนึ่งคน คนต่อ ๆ มาก็คือเป็นเรื่องปกติ ไม่ได้เป็นสิ่งพิเศษให้ต้องคิดระแวงระวังอย่างเมื่อก่อน

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2 : มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับเอกราช และได้เลิกกับเขาไปเป็นแฟนกับประวิทย์ ได้มีเพศสัมพันธ์กับทั้งสองคนสลับไปมา ทั้งที่ทั้งสองฝ่ายไม่รู้ และเมื่อได้ลงหลักปักฐานจะเป็นแฟนกับเอกราช และเริ่มมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอีกหลายคน ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพเมายาหรือปกติ เริ่มไม่สนใจกับความเป็นไปของตนเอง อยากทำตามใจตน โดยทำให้ผู้ชายสนใจ ชอบเป็นจุดสนใจของผู้ชาย เพราะเสมือนว่าตนเองมีความสำคัญไม่ว่าจะเป็นเพียงแค่ช่วงเวลาระยะหนึ่งเท่านั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3 : ได้มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายคนแรกคือปลาเดช ซึ่งเป็นคนทำให้ผิดหวังที่สุดในชีวิต เป็นรักแรกและรักสุดท้ายที่คิดจะมี และเริ่มทำตัวไร้ค่าเมื่อผิดหวังจากเขา จนได้เริ่มมั่วสุมกับกลุ่มเสพยา บางครั้งมีเพศสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าเพราะไม่เชื่อในความรักหรือการมีเพศสัมพันธ์เฉพาะกับคนที่รักอีกแล้ว ผู้ให้ข่าวเคยเชื่อว่าจะต้องมีเพศสัมพันธ์กับคนที่รักเท่านั้น

แต่ตอนนี้ไม่เหลือให้คิดอย่างนั้นแล้ว ที่ตนเองรักเขามากขนาดไหน เขาก็ไม่เคยสนใจเรา และก็คิดว่าจะไม่สนใจบ้าง อยากจะรู้ว่าความรู้สึกของคนใจตัวอย่างเขามันเป็นอย่างไร

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4 : คบกับผู้ชายหลายคน แต่ก็ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับใครจริงจังกเท่ากับตุลย์และปานพัชร ตุลย์เป็นคนแรกที่ผู้ให้ข่าวยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย แต่ก็ต้องเลิกกันไปด้วยว่าเขาไปมีคนอื่น หลังจากนั้นก็มีเพศสัมพันธ์กับปานพัชร โดยจะมานอนค้างที่หอเป็นประจำ การที่ตนเองยอมขายบริการนั้น คิดว่าก็แค่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายแปลกหน้าคนหนึ่ง เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก็เคยมาแล้ว ไม่ได้เป็นเรื่องแปลกใหม่สำหรับตนเอง ถึงแม้จะตื่นกลัวบ้างในครั้งแรก แต่ต่อมาก็ทำได้โดยธรรมชาติ คิดว่าไม่มีอะไรต้องเสีย แค่อยากลองขายดูว่าเป็นอย่างไรแต่ต่อมาคิดใจเพราะสนุกและได้เงินเป็นกอบเป็นกำ

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5 : เคยมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่เรียนอยู่มัธยมที่ปราจีนบุรี และต่อมาก็เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอีกหลายคน จากการเจอกันในสถานที่ที่เที่ยวกกลางคืน หรือไม่กี่จากมหาวิทยาลัย ตลาด ร้านอาหาร เพราะกลุ่มเพื่อนมีรสนิยมเดียวกัน สามารถแลกเปลี่ยนคู่นอนได้โดยไม่เงินอายุ และสามารถหลับนอนกับใครก็ได้โดยไม่สนใจว่าจะเป็นใคร มาจากไหน ไม่สนใจกับคำว่าพรหมจรรย์ ถือว่าเป็นเรื่องมง่าย ไม่มีอีกแล้วในโลกเป็นความคิดของคนหัวโบราณ คิดว่าการหลับนอนกันเป็นเรื่องปกติ ไม่จำเป็นต้องจริงจังกับเรื่องนี้จนเกินไป

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6 : เคยมีเพศสัมพันธ์กับพี่แมนเป็นคนแรก และกับอายุฤทธิ์เป็นคนที่สอง หลังจากนั้นตนเองก็คิดอยากจะหาแฟนผู้ใหญ่อายุมากสักคนไว้ดูแล ผู้ให้ข่าวชอบคนอายุมาก เพราะเป็นที่พึ่งได้ แต่ก็ต้องเลือกดีๆ ไม่ใช่แก่แล้วแก่เลย บอกว่าตัดสินใจขายบริการเพราะคิดว่าตนเองก็เคยมีเพศสัมพันธ์กับคนแก่มาก่อน คงไม่ได้แตกต่างกันมากมาย และยังได้มีรายได้หลักหมื่นด้วย จึงได้สนใจทำงานขายบริการทางเพศเช่นนี้

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7 : ในตอนแรกคิดว่าตนเองอ่อนประสบการณ์ในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เพราะก่อนที่จะขายบริการก็ได้เคยมีเพศสัมพันธ์กับชายเพียงคนเดียว คิดว่าตนเองอาจจะทำงานได้ไม่ดีแต่กลับกลายเป็นข้อดีที่ตนเองยังค่อนข้างชื้อในสายตาของลูกค้า ตนเองไม่ถือเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับชายแปลกหน้า เพราะก็ชอบที่จะมีเพศสัมพันธ์ หลังจากที่ไม่ได้มีเพศสัมพันธ์มาเป็นเวลานานนับตั้งแต่ถูกแยกจากพี่วิน โดยการไล่ออกจากบ้านของพี่สาว ก็ยังคงคิดถึงเขาอยู่ตลอดเวลา ด้วยอาการจิตใจบทรักเร่าร้อนของสามีพี่สาว จึงได้ตัดสินใจที่จะขายบริการด้วยว่าต้องการลองของใหม่ เพื่อขัดกับความต้องการทางเพศที่ไม่ได้รับการสนองมาเป็นเวลายาวนาน คิด

ว่าสังคมสมัยนี้ไม่มีใครถือว่าเป็นสาวบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ โดยเล่าว่าเพื่อน ๆ ตั้งแต่มัธยมฯ เกือบทุกคนต้องเคยมีเพศสัมพันธ์ บางคนมีลูกตั้งแต่เรียนยังไม่จบ เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กและเป็นเรื่องธรรมดา

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8 : เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนชายสองคน เมื่อตนเองอยู่ชั้นมัธยมฯ มีเพศสัมพันธ์กับแฟนคนแรกเป็นประจำ ถึงแม้ว่าจะไม่เคยมีมาก่อน แต่ก็เรียนรู้ได้รวดเร็ว หลังจากแยกทางกันได้มีเพศสัมพันธ์กับแฟนใหม่ในเวลาต่อมา จึงมีประสบการณ์ผ่านผู้ชายมาแล้ว 2 คน การตัดสินใจขายบริการนั้น ได้ยอมรับว่า ตนเองไม่ใช่สาวพรหมจรรย์ เคยมีเพศสัมพันธ์กับแฟนเก่ามาก่อน ทำให้การขายบริการเป็นเสมือนสิ่งที่เคยทำมาแล้ว อาจจะตื่นเต็นกว่าเพราะไม่รู้ว่าจะแตกต่างอะไร จะเป็นอย่างไร แต่ถ้าไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมาก่อน อาจจะกลัวและไม่อยากให้คนแรกของตนเป็นแค่การขายบริการให้คนทั่วไป ตอนนั้นจึงคิดว่าไม่มีอะไรน่าเสียหาย ในเมื่อตนเองก็ชอบมีเพศสัมพันธ์และก็สนุกกับการได้มีเพศสัมพันธ์กับคนแปลกหน้า

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9 : เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมากหน้าหลายตา ก่อนที่จะตัดสินใจขายบริการ ในความคิดผู้ให้ข่าวได้บอกว่าตัวเองก็ไม่มีอะไรเหลือแล้ว ไม่ว่าจะครอบครัว เพื่อนฝูง หรือศักดิ์ศรีของตน เหมือนอยู่ไปวัน ๆ เพื่อความสนุกของการเสพยา บางครั้งความคิดสับสนและการตัดสินใจโลเล เริ่มคุมตนเองไม่อยู่ในบางครั้ง พุดอะไรก็ลืม คิดอะไรก็ไม่ออก แต่ก็ยังดีที่มีอาร์มและเพื่อนบางคนที่เสพยาด้วยกัน ที่ตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเพราะความอยากลอง อยากรู้ แต่หลังจากนั้นได้มีเพศสัมพันธ์เพราะกลัวว่าผู้ชายจะทิ้งตนเองไป คิดว่าถ้าตนเองไม่ยอม พวกเขาจะไม่สนใจเรา จึงเสมือนเป็นการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน จนตอนนี้รู้สึกด้านชากับการมีเพศสัมพันธ์ รู้สึกเหมือนว่าเป็นแค่สิ่งที่แลกเปลี่ยนให้ได้เงินมา ไม่สนใจถึงเรื่องว่าจะมีกับใครหรือที่ไหน เพราะไม่เหลือความตื่นเต็นเร้าใจอย่างเมื่อก่อนแล้ว เพศสัมพันธ์เป็นเรื่องเก่า ๆ เดิม ๆ ที่รู้สึกชินชาไปแล้ว จะขายหรือไม่ขายบริการ ยังไงก็ต้องมีเพศสัมพันธ์อยู่ดี อย่างนี้เลิกมีเพศสัมพันธ์และเอาเงินด้วยดีกว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10 : เคยมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุ 12 ปี โดยเป็นเพื่อนในโรงเรียนเดียวกัน เหตุผลในการมีเพศสัมพันธ์ในครั้งแรกตนเองก็จำไม่ได้ รู้แต่ว่าหลังจากนั้นก็จะมีแฟนตามมาอีก 2 – 3 คน แต่ก็ไม่ได้คบกันจริงจัง ไม่ค่อยสนใจกับความเชื่อในเรื่องต้องเก็บพรหมจรรย์ให้สามีถือว่าเป็นความคิดเก่า ๆ เพราะตอนนี้วัยรุ่นทุกคนก็มีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อยทั้งนั้น จึงไม่ค่อย

กลัวกับการขายบริการ และสามารถตัดสินใจขายบริการได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากคิดว่าไม่มีอะไรต้องเสีย

ตารางที่ 13 : แสดงอิทธิพลของการมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี

ผู้ให้ สัมภาษณ์	เคยมีเพศ สัมพันธ์ กับผู้ชาย 1 คน	เคยมีเพศ สัมพันธ์กับผู้ ชาย 2-3 คน	เคยมีเพศสัมพันธ์ กับผู้ชาย 4 คน ขึ้นไป	การยินยอมขายบริการ เพราะการมีเพศสัมพันธ์ มาก่อน (ร้อยละ)
คนที่ 1	✓			70
คนที่ 2			✓	95
คนที่ 3			✓	100
คนที่ 4		✓		80
คนที่ 5			✓	85
คนที่ 6		✓		90
คนที่ 7	✓			75
คนที่ 8		✓		70
คนที่ 9			✓	100
คนที่ 10			✓	90
รวมผลการวิจัย				855 =85.5%

หมายเหตุ : จากตารางนี้เป็นการแสดงสถานะของนักศึกษาหญิงโสเภณีต่อการเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน ส่วนตัวเลขในช่องสุดท้าย เป็นการประเมินค่าจากความรู้สึกลงของนักศึกษาหญิงโสเภณีต่อการเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

ตัวเลขที่ได้มาเป็นการหั่งวัดคะแนนโดยตรงจากการสัมภาษณ์นักศึกษาหญิงโสเภณี โดยผู้ให้สัมภาษณ์จะเป็นผู้ให้ตัวเลขแต่ละข้อตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อิงกับประสบการณ์ของตนเองที่ได้ผ่านพบมา

จากการสัมภาษณ์และทำความเข้าใจกับนักศึกษาหญิง โสเภณีเป็นการส่วนตัวทั้ง 10 คน มาเป็นระยะเวลาานพอสมควร ทำให้ได้ผลความสัมพันธ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนกับนักศึกษาของทั้ง 10 ว่า การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายคนอื่นก่อนการตกลงขายบริการ ทำให้เกิดความผ่อนคลายและสบายใจมากกว่าการตัดสินใจเสียพรหมจรรย์ครั้งแรกไปในการขายบริการ นักศึกษาหญิง โสเภณีทั้ง 10 คน ยอมรับว่า เคยผ่านผู้ชายมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นที่คนก็ตาม แต่ไม่เคยคิดว่าตนเองจะต้องมาขายบริการในอนาคต โดยนักศึกษาหญิง โสเภณีกล่าวว่า ถ้าพวกเขาไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมาก่อน ก็คงจะไม่กล้ามาขายบริการ และยังคงเชื่อกับความคิดที่ว่า ควรเก็บพรหมจรรย์ไว้ให้ผู้ชายที่ตนรักเท่านั้น ดังนั้นเมื่อได้ผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาก่อนไม่มากนักก็ต่างก็หมดความเชื่อและศรัทธาต่อการมีเพศสัมพันธ์แบบชั่วคราวเพียงชั่วคราว ต่างคิดว่าตนเองก็ไม่ใช่นางวิเศษ ดังนั้นจึงไม่มีอะไรเสียหายไปมากกว่านี้

ดังนั้นสมมติฐานในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสเภณีนั้น ผลการวิจัยพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ยอมรับสมมติฐานร้อยละ 85.5) เป็นเพราะการเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนทำให้ความเชื่อในการสงวนตัวไว้เพื่อคนรักลดน้อยลง การมีความคิดว่าไม่มีอะไรต้องเสียเพราะตนเองไม่ใช่นางวิเศษทำให้กล้าที่จะประกอบอาชีพนี้ และด้วยการเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนทำให้เกิดประสบการณ์ รวมถึงความเคยชิน จึงทำให้นักศึกษาหญิง โสเภณีตกลงใจประกอบอาชีพนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 6

การพิสูจน์สมมติฐาน และการอภิปรายผล

ความนำ

ในการวิจัยบทที่ 6 นี้ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษานักศึกษาหญิง โสเภณีที่ได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเพื่อการหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆที่ตั้งขึ้นเป็นสมมติฐาน รวมถึงข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของนักศึกษาหญิง โสเภณีก่อนที่จะเข้าสู่อาชีพ สิ่งที่เป็นสาเหตุของการผลักดันและจูงใจให้นักศึกษาหญิงเข้ามาเป็น โสเภณี ความรู้สึกก่อนและหลังการเป็น โสเภณี และมุมมองของนักศึกษาหญิง โสเภณีที่มีต่ออนาคตของตนเองต่อไป ซึ่งตัวแปรที่ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะมีผลต่อการเป็น โสเภณีนักศึกษา ได้แก่ ครอบครัว กลุ่มเพื่อน สื่อมวลชน ค่านิยม รายได้ การผิดหวังในความรัก และการมีเพศสัมพันธ์มาก่อน

ข้อสงสัยของผู้วิจัยตั้งแต่แรกคือ โสเภณีในอดีตมักจะมาจากพื้นฐานของความยากจน การถูกพ่อแม่ขายมาจากต่างจังหวัดเพื่อทดแทนบุญคุณ การล่อลวงขโมยใจ การหลอกลวง และระดับการศึกษาของโสเภณีมักจะ ไม่สูงนัก แต่ในปัจจุบันเกิดปัญหานักศึกษาในระดับอุดมศึกษาขายบริการทางเพศ รวมถึงการวิจัยของเอแบคโพลล์ (สำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ) ยังระบุในเรื่อง “การสำรวจการใช้เวลาว่างในกิจกรรมที่ไม่สร้างสรรค์และการใช้เวลาว่างเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนนักศึกษา กับพฤติกรรมเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด” ตอนหนึ่งว่า มีแนวโน้มที่นักศึกษาคิดว่าตนเองจะขายบริการทางเพศ ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียง ร้อยละ 0.6 แต่ก็มีจำนวนถึง 5,000 คน ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้จึงสร้างความสงสัยให้ผู้วิจัยถึงความขัดแย้งการระหว่างระดับการศึกษา กับกระบวนการตัดสินใจของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

จากผลการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและการเข้าไปคลุกคลีในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาหญิง โสเภณีทั้ง 10 คน ทำให้ผู้วิจัยสามารถพิสูจน์สมมติฐาน และได้ทราบว่าสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ได้รับการยอมรับจำนวน 5 ข้อ ซึ่งได้แก่

สมมติฐานข้อที่ 1 ครอบครัวมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสเภณี
 สมมติฐานข้อที่ 2 กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสเภณี
 สมมติฐานข้อที่ 4 ค่านิยมมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสเภณี
 สมมติฐานข้อที่ 5 รายได้มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสเภณี
 และ สมมติฐานข้อที่ 7 การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสเภณี
 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การพิสูจน์สมมติฐานและการอภิปรายผล

ในการวิจัยนี้ได้แสดงว่าครอบครัวมีผลต่อนักศึกษาหญิง โสเภณี ตามสมมติฐานข้อที่ 1 : ครอบครัวมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสเภณี ซึ่งที่จริงแล้วครอบครัวมีผลอย่างมากทั้งในทางตรงและทางอ้อม ตั้งแต่การอบรมเลี้ยงดูที่ส่งผลให้เกิดลักษณะนิสัย มีนักศึกษาหญิง โสเภณีจำนวนหลายคนที่ไม่ได้รับความรักจากบิดาและมารดา ไม่ว่าจะเป็เพียงมารดาเพียงฝ่ายเดียวหรือบิดาเพียงฝ่ายเดียว ความรู้สึกเล็กๆก็ยังคงต้องการให้บ้านมีความอบอุ่นมากกว่าที่เป็นอยู่

นักศึกษาหญิง โสเภณีส่วนใหญ่ต้องการจะเข้ามาอยู่ที่หอพักเพื่อให้ตนเองมีอิสระมากขึ้น และต้องการที่จะห่างจากครอบครัวของตนเอง ไม่ว่าจะครอบครัวนั้นจะมีความอบอุ่นมากแค่ไหน แต่เป็นเพราะวัยที่ต้องการอยู่กับเพื่อนมากกว่าการอยู่ภายใต้การควบคุมของครอบครัวตลอดเวลา ในระยะนี้ครอบครัวจึงไม่สามารถเข้ามามีส่วนในการช่วยแก้ปัญหาและสอดส่องดูแลความประพฤติได้ โดยเฉพาะกรณีที่นักศึกษาหญิง โสเภณีไม่ได้พักอาศัยอยู่ด้วยกันกับผู้ปกครอง ฉะนั้นครอบครัวจึงมีผลต่อกลุ่มตัวอย่างทางอ้อมและเป็นไปในด้านลบ ที่ไม่สามารถช่วยดูแล แก้ปัญหา และสอดส่องในช่วงของการตัดสินใจไปเป็นโสเภณี จากการวิจัยในครั้งนี้ได้ผลโดยตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ อันที่จริงแล้วครอบครัวเป็นหนึ่งในกระบวนการขัดเกลาทางสังคมที่ส่งผลโดยตรงและทางอ้อมต่อตัวปัจเจกบุคคล ดังเช่นบทความพิเศษเรื่อง “วิกฤติในกลุ่มคนวัยหนุ่มสาว คือวิกฤติของสังคมและการศึกษาไทย?” โดย ดร.ทวีศักดิ์ พุฒสุขชี (สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ 12-18 กันยายน 2542 : 42-43) ระบุว่า ทั้งนักสังคมวิทยาและนักจิตวิทยาต่างเห็นพ้องด้วยกันในประเด็นเกี่ยวกับอิทธิพลของปัจจัยภายนอก ซึ่งมีความสำคัญในด้านที่ส่งผลต่อพัฒนาการของคนวัยหนุ่ม-สาว ปัจจัยของสภาพแวดล้อมทางสังคมดังกล่าวเริ่มจากหน่วยย่อยที่เล็กที่สุดของสังคม คือในครอบครัว ไปจนถึงสภาพแวดล้อมที่ใหญ่กว่า คือในชุมชนและสังคมใหญ่

สมมติฐานข้อที่ 2 : กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีผลจากการวิจัยนักศึกษาหญิงโสเภณีจำนวน 10 คน ได้พบว่า กลุ่มเพื่อนเป็นปัจจัยสำคัญในการเข้าสู่อาชีพโสเภณีเนื่องด้วยว่านักศึกษาหญิงให้ความสำคัญต่อกลุ่มเพื่อนเป็นอย่างมาก ต้องการการเป็นที่ยอมรับจากคนรอบข้างในสังคม ปัญหา มักจะมาจากการเข้าสู่สถานศึกษาใหม่ในระดับอุดมศึกษาที่ต้องทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ ต้องการให้เพื่อนๆ เห็นว่าตนเองสำคัญและโก้เก๋ ไม่ว่าจะเพื่อนๆ จะเป็นอย่างไร หรือทำอะไร จะเกิดการเลียนแบบกันในกลุ่มเพื่อน โดยให้เพื่อนๆ รวมถึงเพื่อนต่างเพศให้ความสนใจและยอมรับว่าเป็นพวกเดียวกัน ถ้าไม่ได้รับการยอมรับจะเกิดความน้อยเนื้อต่ำใจและรู้สึกถูกละทอดทิ้ง ทำให้เกิดปัญหาในการเข้าสังคมและส่งผลกระทบต่อผลการเรียนได้

ทั้งนี้กลุ่มเพื่อนยังเป็นตัวชี้นำเวลาเกิดปัญหาและพยายามหาทางแก้ไขให้ทุกๆ ที่อาจเป็นทางเลือกที่ผิด โดยอาจชักนำให้เข้าสู่อบายมุขและสิ่งเสพยาเสพติด หรืออาจแนะนำในสิ่งที่เห็นว่าเป็นทางออกที่โก้เก๋ จึงทำให้กลุ่มเพื่อนของนักศึกษาหญิงโสเภณี ไม่ว่าจะเป็กลุ่มเพื่อนที่มหาวิทยาลัย กลุ่มเพื่อนเที่ยว หรือเพื่อนที่อาศัยอยู่ที่เดียวกัน แนะนำและชักจูงให้เข้าสู่การขายบริการ โดยการยกตัวอย่างประสบการณ์ของตนเองหรือ ไม่ก็ของเพื่อนที่รู้จัก รวมไปถึงการแนะนำให้รู้จักกับเอเยนต์เพื่อการขายบริการในเวลาต่อมา การที่นักศึกษาหญิงโสเภณีมีกลุ่มเพื่อนที่คอยแนะนำลู่ทาง รวมถึงสนับสนุนเห็นดีเห็นงามกับการขายบริการทำให้นักศึกษาหญิงโสเภณีตัดสินใจขายบริการทางเพศ โดยมีการเลียนแบบกันตามแนวความคิดเลียนแบบทางสังคม (Imitation) ของ Sutherland (จงจิตต์ โสธรานคณาภรณ์, 2538 : 40) ว่า การเลียนแบบคือ การยอมรับเอาพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตเห็นมาปฏิบัติตามโดยไม่ได้อำนาจชักจูง โดยทั่วไปบุคคลจะแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าลักษณะของตัวแบบมีลักษณะจูงใจให้น่าเลียนแบบเพียงใด และผลที่เกิดขึ้นกับตัวแบบเมื่อได้แสดงพฤติกรรมนั้นมีผลเป็นเช่นไร นั่นคือผู้ที่เลียนแบบได้สังเกตเห็นพฤติกรรมของผู้เป็นแบบว่าได้รับรางวัลก็จะเลียนแบบกรกระทำของตัวแบบนั้น ดังนั้นการเลียนแบบจึงเป็นส่วนสำคัญของการเรียนรู้ทางสังคมอย่างหนึ่ง และคาดได้ว่ามีความสำคัญต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนในเรื่องต่างๆ

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน วันเสาร์ที่ 31 สิงหาคม 2545 หน้าที่ 9 ระบุว่า หน่วยงานเฉพาะกิจจังหวัดนครศรีธรรมราชพร้อมกำลังได้จับกุมผู้หญิงตั้งแก๊งขายบริการในจังหวัด 6 คน เมื่อเวลา 2.00 น. ในวันที่ 29 สิงหาคม 2545 ทั้งหมดจบการศึกษาระดับป.วช.และสมัครเรียนต่อในมหาวิทยาลัยเปิดและระดับป.วส.ภาคพิเศษเพื่อใช้ประกอบการค้าประเวณี ทุกวันจะออกไปอ้อยเหยื่อตามสถานบันเทิง และทุกคนเป็นทั้งนายหน้าและจัดหาและผู้ค้า หลังจากได้เงินมาจะนำไปใช้เที่ยวเตร่อย่างฟุ้งาและเล่นการพนันกันในกลุ่มเพื่อน

ดังนั้นจึงได้รับการยอมรับจากนักศึกษาหญิงโสเภณีในเรื่องของสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า “กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี”

สมมติฐานข้อที่ 4 : ค่านิยมมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีผลการวิจัยจากนักศึกษาหญิงโสเภณีจำนวน 10 คน พบว่า ได้รับการยอมรับจากกลุ่มนักศึกษาหญิงโสเภณีในเรื่องของสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ได้สัมภาษณ์มายอมรับถึงพฤติกรรมของตนเองในชีวิตประจำวัน ทั้งก่อนและหลังการเข้าทำอาชีพโสเภณี นักศึกษาหญิงโสเภณีมีนิสัยเคยชินกับการใช้เงินมากเกินไปความเหมาะสม บางคนต้องการจะเป็นที่ยอมรับของกลุ่มจึงต้องทำตนให้ทัดเทียมกับเพื่อนๆ โดยการเปลี่ยนแปลงการแต่งตัว การใช้เครื่องประดับที่นิยมในหมู่วัยรุ่น และการใช้โทรศัพท์มือถือ

ค่านิยมที่ฟุ้งเฟ้อของนักเรียนนักศึกษาที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ได้รับการอธิบายจาก Eriksons ในทฤษฎี Identity Crisis (นิตยสารแพรวสุดสัปดาห์, 482: 89) พูดถึงการรู้คุณค่าในตัวเองว่า คนเหล่านี้จะประเมินคุณค่าของตนจากสิ่งภายนอก ที่เขาเชื่อและยึดถือที่ดีเป็นที่ยอมรับของคนอื่นๆ ในสังคม เช่นการที่เขาได้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่โชว์เนื้อหนังมังสาได้มากที่สุด หรือการใช้ของราคาแพง ทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับในสังคม ความคิดของคนเหล่านี้เห็นว่าคุณค่าของพวกเขาไม่ได้เกิดจากตัวของเขาเอง แต่ขึ้นอยู่กับวัตถุที่เขาผูกติดอยู่ และในทางกลับกัน คนในสังคมก็ยอมรับคุณค่าที่ผูกติดอยู่กับวัตถุ จนทำให้สังคมไทยกลายเป็นสังคมวัตถุนิยม ซึ่งทุกคนก็ยอมรับค่านิยมนี้เช่นกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนใหญ่ นักศึกษาหญิง โสเภณีนิยมในการเที่ยวสถานบันเทิงตอนกลางคืน ทำให้ต้องคูดี ทันสมัย ไม่ให้น้อยหน้าใคร รวมถึงต้องอวดความสวยประชันกันระหว่างเพื่อนกลุ่มเดียวกันด้วย ดังนั้น นักศึกษาหญิง โสเภณีจึงเป็นกลุ่มที่พยายามจะเป็นที่ยอมรับของคนในกลุ่มและพยายามแข่งขันกันเองในกลุ่มด้วย และหลังจากการเข้าสู่การขายบริการ นักศึกษาหญิง โสเภณีก็ไม่ได้เปลี่ยนรสนิยมในการใช้เงิน ยังคงใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายจนเคยชินและทำให้ตนเองต้องพยายามหาให้ได้มากขึ้น ความขัดแย้งอยู่ที่รายได้สูงที่ได้อย่างต่อเนื่องกับการเป็นหนี้ที่มากขึ้น นักศึกษาหญิง โสเภณีบางคนติดการพนันและยาเสพติด บางคนมีนิสัยในการจับจ่ายสินค้าที่นำเข้าจากต่างประเทศ จนบางครั้งถึงกับต้องหาเงินซื้อของใช้มือสองเพื่ออวดเพื่อนหรือเช่ากระเป๋ามาถือเพื่อยกระดับของตนเองให้เป็นที่ยอมรับจากคนในกลุ่ม ดังนั้นจึงได้รับการยอมรับจากนักศึกษา โสเภณีในเรื่องของสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า “ค่านิยมมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสเภณี”

สมมติฐานข้อที่ 5 : รายได้มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิง โสเภณีผลจากการวิจัยกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน ได้พบว่า นักศึกษาหญิง โสเภณียอมรับว่า สมมติฐานในเรื่องของรายได้เป็นปัจจัยหลักในการตัดสินใจเข้าประกอบอาชีพ โสเภณีเป็นตามที่ได้ตั้งไว้ นักศึกษาหญิง โสเภณีอยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปี มีความรู้ ความสามารถในระดับพอสมควร ส่วนใหญ่มีความกระตือรือร้นและต้องการอิสระ คิดเพื่อนและให้ความสำคัญกับการคบเพศตรงข้าม รวมถึงความอยากรู้อยากเห็น ต้องการทดลอง เชื่อมั่นในตนเองและบ้าบิ่นใจร้อน

ลักษณะนิสัยเหล่านี้บวกกับบางคนที่เคยมีประสบการณ์การทำงานพิเศษมาก่อน เคยได้รับค่าจ้างน้อย ไม่พอเพียงกับการใช้จ่าย บางคนต้องพึ่งตนเองและจ่ายค่าเทอม บางคนต้องการเงินเพื่อกินเที่ยวและจับจ่ายซื้อของใช้ตามใจอยาก ทั้งนี้อัตราเงินค่าตอบแทนของการขายบริการโดย โสเภณีที่เป็นนักศึกษาที่อยู่ในระดับที่สูงพอสมควร ยิ่งถ้ามาจากมหาวิทยาลัยชื่อดังหรือหน้าตาดี ก็จะทำให้ราคายังเพิ่มสูงมากขึ้น รายได้ของนักศึกษาหญิง โสเภณีจึงอยู่ในอัตรา 25,000-50,000 บาทต่อเดือน ซึ่งขึ้นอยู่กับหน้าตาและความขยันส่วนตัวด้วย รายได้สูงขนาดนี้จึงเป็นที่ล่อตาล่อใจของนักศึกษาวัยกระเตาะที่เห็นความสนุกเป็นหลัก หรือเหมาะสมสำหรับผู้ที่ยืมเงินเป็นอย่างดี การทำงานก็เป็นไปโดยง่าย ไม่เสียเวลาและยังได้แต่งตัวสวยๆ ผ่านไปเพียงไม่กี่ชั่วโมงก็สามารถรับเงินเพื่อนำไปใช้ตามใจตนเอง ส่วนบางคนที่มีปัญหาขาดส่นด้านการเงินก็จำเป็นต้องหาเลี้ยงตนเองไม่ว่าจะเนื่องด้วยปัญหาครอบครัวแตกแยก ติดยาหรือหนีออกจากบ้านมา ต่างก็ต้องการเงินเพื่อการดำรงชีพต่อไป

ข้อมูลจากสำนักวิจัยของเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ระบุว่าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของนักเรียนนักศึกษากับความจำเป็นในการใช้จ่ายเงิน ที่มีผลต่อความโน้มเอียงในการขายบริการทางเพศของเยาวชน ตามลำดับดังนี้ ลำดับที่ 1 ใช้จ่ายในการเที่ยวสถานบันเทิง ร้อยละ 7.6 ลำดับที่ 2 ค่าบริการโทรศัพท์มือถือ / อุปกรณ์สื่อสาร ร้อยละ 5.6 ลำดับที่ 3 ค่าใช้จ่ายในการเรียน ร้อยละ 5.2 ลำดับที่ 4 ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว ร้อยละ 5.2 ลำดับที่ 5 ค่าที่พักอาศัย ร้อยละ 4.9 ลำดับที่ 6 ค่าเครื่องแต่งกาย / เครื่องประดับ ร้อยละ 4.5 และ ลำดับที่ 7 ค่าผ่อนชำระสินค้า ร้อยละ 3.2 ดังนั้นจึงได้รับการยอมรับจากนักศึกษาโสเภณีในเรื่องของสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า “รายได้มีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษา”

สมมติฐานข้อที่ 7 : การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีจากการวิจัยนักศึกษาหญิงโสเภณีจำนวน 10 คน ได้ยอมรับในสมมติฐานข้อนี้ที่ตั้งไว้ พบว่า ส่วนใหญ่ นักศึกษาหญิงที่ได้ตกลงเป็น โสเภณีมักเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนไม่ว่าจะกับคู่อริ เพื่อน ผู้ชายที่พบในสถานบันเทิงตอนกลางคืน ต่างก็เคยมีประสบการณ์ในเรื่องเพศมาก่อน การที่ไม่มีนักศึกษาหญิงโสเภณีคนใดที่เสียความบริสุทธิ์ ครั้งแรกในการขายบริการเพราะความเชื่อที่ผู้หญิงไทยมี คือการรักนวลสงวนตัว การมีเพศสัมพันธ์กับคนที่รักเท่านั้น ทำให้เด็กผู้หญิงต่างฝืนใจที่จะจูบครั้งแรกหรือมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนที่รักตนเอง ต้องการให้เป็นสิ่งที่พิเศษและมีความหมาย แต่เมื่อเหตุการณ์นั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว ความบริสุทธิ์ที่เคยมีได้หมดไปกับคู่อริคนแรกที่ตนเองเชื่อใจ ความคาดหวังลดลงและเริ่มคิดว่าไม่มีอะไรเสียไปมากกว่านี้ นักศึกษาหญิงบางคนผ่านผู้ชายมาแล้วหลายคน บางคนเคยมีเพศสัมพันธ์กับสามีของพี่สาว ต่างก็ไม่คิดว่าการขายบริการจะแตกต่างกับการมีแฟนที่หลากหลาย ก่อนข้างเป็นเรื่องสนุกที่ได้คำตอบแทนอีกด้วย

สมมติฐานในข้อนี้ได้สะท้อนถึงปัญหาเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรในสังคมไทย ในสมัยก่อนผู้หญิงไทยมักไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน แต่ในสมัยนี้การเป็นสาวบริสุทธิ์ถือว่าเป็นคนอ่อนโลก ขาดประสบการณ์และเชยในกลุ่มเพื่อน ดังเช่นสถิติที่ได้จากการสำรวจเรื่อง “สำรวจกิจกรรมของเยาวชนที่กระทำในช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อน และศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความโน้มเอียงในการขายบริการทางเพศของเยาวชน” ที่ระบุว่า โดยอายุเฉลี่ยของเยาวชนตอนมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก (ชาย) คือ 16.67 ปี และ (หญิง) 17.93 ปี เฉลี่ย 17.12 ปี และประเด็นที่น่าสนใจจากการสำรวจ คือ เยาวชนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ทางเพศตอนอายุเพียง 10 ขวบ โดยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพื่อนร่วมโรงเรียน ในขณะที่เดียวกัน เยาวชนหญิง เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศตอนอายุเพียง 11 ขวบเท่านั้น โดยระบุว่า มีเพศสัมพันธ์กับแฟน

ตารางที่ 14 : แสดงค่าร้อยละของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของเยาวชนไทยชายและหญิง

ลำดับที่	บุคคลตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก	ชาย	หญิง	ร้อยละ
1.	แฟน	68.1	94.5	77.5
2.	เพื่อนร่วมโรงเรียน / สถาบัน	13.7	1.6	9.3
3.	เพื่อนต่างโรงเรียน / สถาบัน	10.1	3.2	7.6
4.	คนที่พบตามสถานบันเทิง เช่น เซค ผับ	3.1	0.7	2.3
5.	นักร้อง / หญิงคาราโอเกะ หรือห้องอาหาร	2.6	-	1.7
6.	หญิงให้บริการทางเพศ	2.4	-	1.6
	รวมทั้งสิ้น	100.0	100.0	100.0

ทัศนคติของกลุ่มวัยรุ่นในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปตามวัฒนธรรมต่างชาติ การโอบกอดกันในที่สาธารณะเป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าในสถานที่ที่เขยวกลางคืนก็สามารถกอดกันได้โดยไม่มีใครตำหนิ นักศึกษาหญิงโสเภณีจึงมีความคิดก่อนการเข้ามาสู่เครือข่ายการขายบริการว่าเป็นเรื่องปกติที่ตนเองไม่มีอะไรต้องเสียหาย เพศสัมพันธ์นั้นตนเองก็เคยมีกับผู้ชายบ่อยๆแต่ต่อไปจะได้คำตอบแทนด้วยก็ไม่เห็นมีข้อเสียอะไรทั้งนี้ยังเห็นว่าเป็นเรื่องส่วนตัวที่ไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อนอีกด้วย ดังนั้นจึงได้รับการยอมรับจากนักศึกษาหญิงโสเภณีในเรื่องของสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า “การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี”

ส่วนสมมติฐานอีก 2 ข้อ ไม่ได้ได้รับการยอมรับจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่ สมมติฐานข้อที่ 3 สื่อมวลชนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีและสมมติฐานข้อที่ 6 การผิดหวังในความรักมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี

จากการศึกษาวิจัยนักศึกษาหญิงโสเภณีเป็นจำนวน 10 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างปฏิเสธการยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ สมมติฐานข้อที่ 3 : สื่อมวลชนมีผลต่อการเป็นโสเภณีนักศึกษาจากการศึกษาวิจัยนักศึกษาโสเภณีจำนวน 10 คน แล้วนั้น ทำให้พบว่า สมมติฐานนี้ไม่เป็นที่ยอมรับถึงแม้ว่าสื่อมวลชนจะเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลมากต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น ไม่ว่าจะในด้านสื่อต่างๆที่ได้รับ ทั้งเพลง ภาพยนตร์ ข่าว โฆษณาที่มีอยู่ทั่วไปที่สะท้อนวัฒนธรรมตะวันตกที่แพร่หลาย ภาพวบบหวิวหรือเกมส์ทางอินเทอร์เน็ตที่ทำให้วัยรุ่นปัจจุบันติดกันจนงอมแงม กระแสเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ที่เปิดกว้างมากขึ้นในสังคมไทยที่ส่งผลออกมาทางภาพในละครและภาพยนตร์ไทยในขณะ

นี้ ฯลฯ ทั้งนี้สื่อต่างๆเหล่านี้ได้ส่งผลต่อผู้รับสื่อไม่มากก็น้อยในระดับที่ต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้รับสื่อ วิทยุใดก็ตาม ต่างก็ได้รับอิทธิพลทางความคิดและส่งผลออกเป็นการกระทำ ซึ่งสื่อนั้นก็มีส่วนดี และส่วนเสีย ส่วนดีที่สื่อได้ต่อประชาชนนั้นคือการได้รับข่าวสารข้อมูลที่แท้จริงและรวดเร็ว ทำให้เท่าทันเหตุการณ์ แต่ผลทางอ้อมที่มีต่อผู้รับสื่อนั้นก็มากมายเช่นเดียวกัน เช่น ภาพยนตร์มีอิทธิพล ให้เด็กเรียนรู้ถึงความรุนแรงและการใช้อาวุธ อินเทอร์เน็ตทำให้เกิดปัญหาหลอกลวงเด็กหญิงไปข่มขืน หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่ทำให้เด็กหญิงไทยใฝ่ฝันถึงการ ได้มีเพศสัมพันธ์กับคนที่รักในวัยเรียน ฯลฯ

กลุ่มตัวอย่างอาจมีความประพฤติกี่สื่อถึงการขายบริการมาก่อนที่จะได้รับสื่อที่เป็นแรง ผลักดันให้ตัดสินใจขายบริการ แต่การรับสารจากสื่อต่างๆก็มักจะเลือกรับสารที่สอดคล้องกับทัศนคติและค่านิยมของกลุ่มตัวอย่าง ทำให้สื่อที่มีอิทธิพลในทางอ้อมต่อกลุ่มตัวอย่างถึงแม้ตัวนักศึกษาหญิงโสเภณีเองจะไม่รู้สึกรู้ว่าได้ซึมซาบอิทธิพลนั้นทีละเล็กละน้อยจนหล่อหลอมกลายเป็นความคิดของตนเอง ดังเช่นการศึกษาของ จารุวรรณ กันทะนิตย์ (ฝนทอง พันธุ์ต่วน, 2542: 265) กล่าวว่า สื่อมวลชนจะเป็นแรงเสริมที่สนับสนุนทัศนคติ ทัศนคติ ความมีใจโน้มเอียง ตลอดจนแนวโน้มด้าน พฤติกรรมของคนชมให้เข้มแข็งขึ้น และพร้อมที่จะแสดงออกมาเมื่อมีแรงจูงใจหรือเมื่อมีโอกาสเหมาะสม สื่อมวลชนอาจจะเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ฝังรากลึกหรือเปลี่ยนไปในทางตรงกันข้ามนั้น เป็นไปได้ยาก อาจเปลี่ยนแปลงได้บ้าง แต่ต้องใช้เวลาและบุคคลต้องได้รับข่าวสารเพียงพอ อย่างไรก็ตาม อิทธิพลของในด้านการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงอยู่ก่อนแล้ว นอกจากนี้สื่อมวลชนยังสามารถสร้างทัศนคติให้แก่ประชาชนได้ ในกรณีที่ บุคคลไม่เคยมีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้นมาก่อน และต้องได้รับสารที่เสนอเรื่องราวใน แนวทางเดียวกันบ่อยๆก็จะกลายเป็นอิทธิพลในลักษณะของการสะสม ไม่ใช่อิทธิพลที่ก่อให้เกิดผล ทันทีทันใด ฉะนั้นการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจึงได้ผลออกมาโดยรวมไม่เพียงพอที่จะสนับสนุน สมมติฐานนี้ ดังนั้นสมมติฐานนี้จึงถูกปฏิเสธจากนักศึกษาหญิงโสเภณีในเรื่องของสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า “สื่อมวลชนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี”

สมมติฐานข้อที่ 6 : การผิดหวังในความรักมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีจากการ สัมภาษณ์แบบเจาะลึกในข้อมูลของนักศึกษาหญิงโสเภณีจำนวน 10 คน ในเขตกรุงเทพมหานคร ทำให้ได้พบว่า มีเพียงบางคนเท่านั้นที่ยอมรับว่าก้าวเข้าสู่การขายบริการเนื่องด้วยการผิดหวังในความรัก วิทยุรุ่นเป็นวัยที่เห็นความรักเป็นสิ่งสำคัญ ทางออกเมื่อเกิดปัญหาในเรื่องของการออกหักต่างออกมาแตกต่างกัน เช่น ฆ่าตัวตาย ดิฉยาเสพย์ติด ดัดผม ฯลฯ หนึ่งในทางออกของวิทยุรุ่นคือการประชด

ชีวิตด้วยการทำตัวสำมะเลเทเมา ออกเที่ยวกลางคืนเพื่อดื่มเหล้าและเต็นร่า ส่วนใหญ่เป็นการชักชวนจากเพื่อนๆ เพื่อให้ลิ้มบรรยากาศที่เซ็กซี่ โศก ตัวนักศึกษาหญิงโสเภณีเองก็อยากที่จะลิ้มความเซ็กซี่ด้วยการดื่มเหล้าและมองหาความรักครั้งใหม่ ถึงแม้ว่านักศึกษาหญิงโสเภณีส่วนใหญ่ได้เคยผ่านการผิดหวังในความรักมาก่อนและก็เกือบเคยคิดฆ่าตัวตายมาบ้างแล้ว แต่ก็ได้รับการยืนยันว่าไม่มีผลต่อการเข้าสู่การขายบริการ อย่างไรก็ตามนี้ได้รับการยอมรับจากนักศึกษาหญิงโสเภณีเพียงจำนวน 2 คนเท่านั้น ดังนั้นสมมติฐานนี้จึงยังไม่เพียงพอที่จะสรุปเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น เพราะอาจเป็นเพียงปัจจัยส่วนน้อยที่สามารถเกิดขึ้นได้ สมมติฐานในเรื่อง “การผิดหวังในความรักมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี” จึงได้รับการปฏิเสธ

จึงสรุปได้จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้ง 7 ข้อ ได้แก่ ครอบครัวมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี สื่อมวลชนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี ค่านิยมมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี รายได้มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี การผิดหวังในความรักมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณีและการมีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี ผลการวิจัยพบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 5 ข้อ คือ ครอบครัวมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี ค่านิยมมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี รายได้มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี และการมีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 15 : สรุปสมมติฐานที่ได้จากการวิจัย

ข้อที่	สมมติฐาน	ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
1.	ครอบครัวมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี	✓	
2.	กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี	✓	
3.	สื่อมวลชนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี		✓
4.	ค่านิยมมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี	✓	
5.	รายได้มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี	✓	
6.	การผิดหวังในความรักมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี		✓
7.	การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี	✓	

การศึกษาวิจัยในเรื่องของนักศึกษาหญิงโสเภณีครั้งนี้เป็นการเน้นย้ำคำถามถึงสาเหตุที่นักศึกษาตัดสินใจขายบริการทางเพศ ปัญหาในเรื่องของโสเภณีนั้นมีมานานมากแล้ว แต่เมื่อปัญหา

นี้มีการปราบปรามเกิดขึ้นจึงได้มีการเปลี่ยนผันรูปแบบเพื่อการคงอยู่ในระบบ ออกมาในรูปของนักศึกษาหญิงโสเภณีที่มีรูปแบบแอบแฝง การวิจัยนี้จึงเป็นการเจาะหาข้อมูลกลุ่มตัวอย่างที่หาได้ยากมาตีแผ่เพื่อให้เห็นถึงจุดเริ่มต้นของปัญหา นักศึกษาคิดอย่างไรก่อนการตัดสินใจ เกิดอะไรขึ้นถึงสามารถทำให้นักศึกษาขายบริการได้ พวกเขาคิดอย่างไรกับตนเอง และนักศึกษาหญิงโสเภณีจะทำอย่างไรต่อไปในอนาคต และจากการวิจัยพบว่า การตัดสินใจขายบริการของนักศึกษานั้นเป็นเพราะสังคมรอบข้างของตัวนักศึกษาเองที่เป็นแรงจูงใจให้ก้าวเข้าไปในเครือข่ายนี้ รวมถึงรายได้สูงเป็นค่าตอบแทนที่ล่อตาล่อใจ ส่วนประสบการณ์ทางเพศที่เคยเกิดขึ้นในอดีตกลายเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาเห็นดีเห็นงามกับการขายประเวณี และแล้วกระบวนการขัดเกลาอีกนั่นเอง (กลุ่มเพื่อน) ที่คอยเสริมแรงให้นักศึกษาก้าวเข้าสู่การขายบริการทางเพศอย่างเต็มรูปแบบ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของการเสริมสร้างค่านิยมในกลุ่ม ชี้นำและการลอกเลียนแบบซึ่งกันและกัน ทั้งหมดนี้จึงเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างไม่ถาวรที่มีรูปแบบเป็นพลวัตร สามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ตลอดเวลาเมื่อยุคสมัยผ่านไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 7

สรุป ปัญหา และข้อเสนอแนะ

ความนำ

บทที่ 7 จะเป็นการสรุปผลการศึกษาเรื่องนักศึกษาหญิง โสเภณี รวมถึงปัญหาที่พบในการวิจัยครั้งนี้ และจะนำเสนอข้อเสนอแนะของผู้วิจัยเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการวิจัยต่อไป โดยแยกเป็นข้อเสนอแนะทางวิชาการและข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติ โดยผู้วิจัยหวังไว้ว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งต่อไป

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาหญิง เป็นโสเภณี: ศึกษากรณีกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์ในการหาข้อมูลเพื่อเป็นประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาสังคมที่มีอยู่ในปัจจุบัน โดยตั้งที่ทราบทั่วกันว่าปัญหาโสเภณีเป็นปัญหาหลักของประเทศมาเป็นเวลานานมาแล้ว และไม่มีรัฐบาลใดที่สามารถหาแนวทางป้องกันปราบปรามให้น้อยลงได้ จนกระทั่งสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ส่งผลให้กระบวนการค้าประเวณีเปลี่ยนลักษณะออกเป็นการค้าแบบใหม่ ความนิยมชมชอบของลูกค้าเพศชายได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นความนิยม “ผู้หญิงในชุดนักเรียนนักศึกษา” ปัญหานี้ได้แพร่กระจายอย่างเงียบๆจนกลายเป็นข่าวดังตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 จนกระทั่งปัจจุบันก็ไม่มีวิธีที่สามารถจะแก้ปัญหานี้ให้ลดลงได้ ทางออกหนึ่งที่ประชาชนเลือกคือ การไม่รับรู้และปล่อยให้ปัญหานี้คาราคาซังต่อไป

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาหญิงโสเภณีเป็นจำนวน 10 คน โดยจำกัดช่วงอายุว่าจะต้องมีอายุระหว่าง 18-25 ปี, ขณะนี้ต้องยังคงประกอบอาชีพโสเภณีอยู่ และ ต้องยังคงมีสถานภาพเป็นนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครด้วย ในการทำวิจัยได้ใช้การสัมภาษณ์ระดับลึก รวมถึงการไปร่วมใช้ชีวิตคลุกคลีกับนักศึกษาโสเภณีเสมือนเป็นเพื่อนกันในระยะเวลาอันพอสมควร ด้วยการสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการและการพูดคุยอย่างสนิทสนมทำให้ได้ข้อมูลที่แท้จริง โดยผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานจำนวน 5 ข้อ คือ ครอบครัวมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี, กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี, ค่านิยมมีผลต่อการเป็นนัก

ศึกษาหญิงโสเภณี, รายได้มีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี และ การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลต่อการเป็นนักศึกษาหญิงโสเภณี

ครอบครัวเป็นหนึ่งในกระบวนการขัดเกลาทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อปัจเจกบุคคลตั้งแต่เกิดมา สมาชิกแต่ละคนในครอบครัวได้ปลูกฝังความเป็นตัวตน โดยการหล่อหลอมให้มีวัฒนธรรมเดียวกัน การปลูกฝังลักษณะนิสัยและอิริยาบถ รวมถึงทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตจวบจนบุคคลนั้นได้โตขึ้นและเริ่มมีส่วนมากมากขึ้นในสังคม ครอบครัวจึงเป็นปัจจัยหลักที่สามารถมีอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจของนักศึกษาหญิงโสเภณี และมีส่วนเป็นอย่างมากในการปลูกฝังความคิดต่อสิ่งต่างๆรอบตัว

กลุ่มเพื่อนมีความสำคัญอย่างมากต่อเด็กผู้หญิงในวัยนี้ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนที่สถานศึกษา เพื่อนเที่ยว เพื่อนร่วมงาน หรือเพื่อนที่พักอาศัยอยู่ด้วยกัน กลุ่มเพื่อนสามารถมีอิทธิพลจูงใจและเกิดพฤติกรรมเลียนแบบซึ่งกันและกันได้ ทั้งด้านดีและไม่ดี โดยกลุ่มเพื่อนสามารถชักจูงให้เด็กในวัยเดียวกันมีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน ไม่ว่าจะเป็นส่งผลทางด้านรูปธรรมหรือนามธรรมก็ตาม เช่น พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศที่มีความนิยมในหมู่โรงเรียนสตรีล้วน หรือพฤติกรรมค่านิยมด้านการแต่งตัวที่ส่งผลออกมาในรูปแบบฟอร์มของนักศึกษาที่มีลักษณะคับ สั้นและรัดรูป และในกรณีเช่นเดียวกัน นักศึกษาโสเภณีส่วนใหญ่ได้รับการแนะนำให้ขายบริการจากเพื่อน ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนที่เคยมีประสบการณ์ในการเป็นโสเภณีมาก่อนหรือไม่ก็แนะนำให้ไปทำงานในสถานที่ที่เป็นเครือข่ายของการขายบริการ ทั้งนี้กลุ่มเพื่อนจึงเป็นสาเหตุปัจจัยหลักที่ทำให้นักศึกษาโสเภณีสามารถประกอบอาชีพนี้ได้ โดยเป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการขายบริการ ชักจูงและแนะนำให้ขายบริการ กดดันเพื่อนคนอื่นให้จำเป็นต้องขายบริการ รวมถึงช่วยปกปิดความลับให้กับเพื่อนที่เป็นโสเภณีจากครอบครัว

การก้าวเข้าสู่เครือข่ายของการขายบริการทางเพศมีปัจจัยหนึ่งคือค่านิยม ในปัจจุบันนี้เกิดภาวะสังคมไร้ระเบียบที่สะท้อนผลออกมาจากการปรับตัวไม่ทันกันของสังคม เมื่อวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาในสังคมไทยมากขึ้นทุกทีทำให้วัยรุ่นในสังคมไม่สามารถแยกแยะถึงความเหมาะสมและการปรับใช้ให้เข้ากับตนเองและวัฒนธรรมไทย เกิดการนิยมของใช้ต่างชาติและบริโภคนิยมหรือวัตถุนิยมได้แพร่กระจายจนกลายเป็นวัฒนธรรมของวัยรุ่น ประกอบกับความคึกคะนองและต้องการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อนและสังคมตามลักษณะวัยนี้ ทำให้เกิดการเลียนแบบซึ่งกันและกันในหมู่เพื่อนฝูง ผลที่ออกมาจะเห็นได้ตามห้างสรรพสินค้า มหาวิทยาลัย หรือสยามสแควร์แหล่งรวมแฟชั่นของวัยรุ่น การใช้เครื่องประดับ เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า โทรศัพท์มือถือราคาแพงหรือเป็นสินค้า

คำที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ สามารถเลื่อนสถานภาพของบุคคลหนึ่งให้สูงขึ้น ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของใดก็ตาม แต่ถ้าอยู่ในช่วงที่สมัยนิยมก็สามารถจะทำให้บุคคลนั้นเป็นที่ยอมรับจากกลุ่มเพื่อนฝูงทันที ดังนั้นนักศึกษาหญิงโสเภณีบางคนจึงหมกหมุ่นอยู่กับการอยากมีและอยากเป็นอย่างเพื่อนๆ ไม่มีความมั่นใจในตนเอง และต้องการเป็นที่ยอมรับจากสังคม ทำให้เกิดความคิดที่จะหาเงินมาจากทางลัดที่ไม่ต้องเสียเวลามากมาย เพื่อการเป็นที่นิยมในหมู่เพื่อนฝูงและคู่กันสมัยทำให้นักศึกษาหญิงโสเภณีตัดสินใจขายบริการในเวลาต่อมา ถึงแม้ว่าสังคมจะมีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจแต่ภาวะจิตใจของคนในสังคมไม่สามารถแยกแยะดีชั่วหรือพัฒนาให้เจริญตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีได้ ค่านิยมของปัจเจกชนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นให้เท่าทันความเจริญทางด้านวัตถุ

รายได้เป็นปัจจัยสาเหตุหลักของนักศึกษาหญิงโสเภณีในการขายบริการ โดยสมมติฐานข้อนี้เป็นข้อที่มีผู้ให้สัมภาษณ์ยอมรับอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ ในภาวะที่ประเทศไทยปัจจุบันที่มีความเสื่อมโทรมด้านการพัฒนาทางจิตใจทำให้เกิดปัญหาสังคมตามมาไม่หยุดหย่อน ทั้งปัญหาด้านเศรษฐกิจที่ทำให้ฝืดเคืองทั้งประเทศและค่าครองชีพที่แพงขึ้น รวมถึงสังคมที่เห็นค่าของวัตถุเป็นเครื่องบ่งชี้สถานภาพ สิ่งเหล่านี้กลายเป็นเตาหลอมความคิดของคนรุ่นใหม่ให้รู้จักเอาตัวรอดโดยไม่คำนึงถึงวิธีการที่จะได้มา ส่งผลให้นักศึกษาไม่ว่าจะเป็นในสาขาใด แต่ด้วยความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ของนักศึกษาทุกๆ ไปก็ไม่สามารถหางานที่จะเอื้ออำนวยให้นักศึกษาได้มีรายได้ที่ดีเท่ากับการขายบริการทางเพศ โดยไม่ต้องเสียเวลาทำงานนาน เงินค่าตอบแทนดีคุ้มค่า และบางคนเห็นเป็นเรื่องสนุกและท้าทายซึ่งบ่งบอกถึงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากสังคม ทำให้การขายบริการเป็นทางเลือกหนึ่งที่น่าสนใจ นักศึกษาบางคนเคยทำงานพิเศษมาก่อน แต่ก็ต้องผิดหวังการทำงานที่น่าเบื่อซ้ำซากและใช้เวลานาน รวมถึงเงินค่าตอบแทนก็แทบไม่พอค่าเดินทาง หรือนักศึกษาบางคนเคยทำงานพิเศษที่มีส่วนคล้ายการขายบริการ โดยที่ต้องมีการแต่งตัวเปิดเนื้อหนังก็ทำให้เกิดความเคยชิน และเงินที่เคยหาได้จากการทำงานด้วยการแต่งตัวแวบๆ แวมๆ ก็ทำให้คุ้นเคยกับรายได้จำนวนมาก จึงทำให้นักศึกษาหญิงโสเภณีไม่ลังเลที่จะขายบริการเพื่อให้ได้รายได้สูงในระยะยาว

การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนเป็นสาเหตุหลักของการตัดสินใจเป็นโสเภณีของนักศึกษา ผลจากการวิจัยได้สะท้อนว่านักศึกษาหญิงโสเภณีส่วนใหญ่มักจะมีเพศสัมพันธ์มาก่อนแล้ว ไม่ว่าจะอยู่กับคนรักหรือเพื่อนร่วมสถาบัน และจากความคิดที่ว่าตนเองไม่ได้เป็นสาวบริสุทธิ์ทำให้นักศึกษาหญิงโสเภณีคิดว่าไม่มีอะไรให้เสียหายไปมากกว่านี้ จึงทำให้เข้าสู่อาชีพนี้ได้ง่ายขึ้น เนื่องจากขาดความเขินอายและตื่นกลัวที่ควรจะมีในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ปัญหานี้ได้สะท้อนถึงการมี

เพศสัมพันธ์ในวัยเรียนที่ยังคงเป็นปัญหาหลักอีกด้วย ดังเช่นจากการรายงานการวิจัยของเอแบคโพลล์เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนนักศึกษา มีเนื้อหาว่า เฉลี่ยแล้วเพศชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 16.67 ปี และเพศหญิงที่อายุ 17.12 ปี

ดังนั้นจากการวิจัยในเรื่องนักศึกษาหญิงโสเภณีทำให้ได้ทราบว่า การก้าวเข้าสู่เครือข่ายของการขายบริการนั้นจะเกี่ยวข้องกับกระบวนการขัดเกลาทางสังคมและปัจจัยรอบข้างของตัวนักศึกษา แต่ที่จริงแล้วทุกการตัดสินใจนั้นเป็นไปจากความต้องการของตัวนักศึกษาเอง ไม่ว่าจะเป็นการเลือกคบเพื่อน การเลือกใช้สิ่งของตามค่านิยม การรู้จักความพอดีความเหมาะสมและใช้หลักธรรมะในการดำรงชีวิตในเรื่องของการข่มใจต่อสิ่งชั่วร้ายทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม ทั้งนี้ยังควรได้รับการช่วยเหลือส่งเสริมจากครอบครัวและสถานศึกษา ในการสอดส่องและส่งเสริมกิจกรรมยามว่างของนักเรียนนักศึกษาให้เหมาะสมกับวัย จึงจะสามารถแก้ไขปัญหาทางสังคมต่างๆ ได้

ปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินการวิจัย

จากการได้ออกวิจัยภาคสนามโดยใช้วิธีการวิจัยทางมานุษยวิทยาเกี่ยวกับนักศึกษาหญิงโสเภณีมาเป็นระยะเวลาพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นการนัดสัมภาษณ์เดี่ยวและกลุ่ม การสังเกตอย่างมีส่วนร่วมหรือการเข้าไปคลุกคลีกับนักศึกษาหญิงโสเภณีอย่างใกล้ชิด บางครั้งก่อให้เกิดปัญหาในระหว่างการดำเนินการทำวิจัย ได้แบ่งออกเป็นปัญหาทางวิชาการและปัญหาในทางปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาทางวิชาการ

1.1 ปัญหาในการค้นหาข้อมูลเอกสารการวิจัย เนื่องด้วยการวิจัยเกี่ยวกับนักศึกษาหญิงโสเภณีเป็นการวิจัยที่ไม่เคยมีการเขียนเป็นหนังสือมาก่อน จะมีก็เพียงแต่บทความทางวิชาการเท่านั้น และมักจะเป็นบทความที่มีเนื้อหาเดิมๆ ข้อมูลกำกวมและววน เหมือนเป็นการเขียนเพื่อให้แฉงคิดมากกว่าการให้ข้อมูล ทำให้ลำบากในการหาข้อมูลมาอ้างอิง หรือหนังสือที่เกี่ยวกับนักศึกษาโสเภณีก็มักจะเป็นหนังสืออ่านเล่นที่ออกมาในลักษณะเพื่อความบันเทิงเสียมากกว่าจึงทำให้ไม่สามารถนำมาอ้างอิงได้

1.2 การค้นหาข้อมูลเชิงสถิติจากสถาบันและกระทรวงต่างๆ ไม่สามารถที่จะติดต่อหามาได้ เพราะการสำรวจข้อมูลจำนวนโสเภณีในประเทศไทยที่ได้เคยทำไว้ มีการเปลี่ยนหน้าที่ขององค์กร ทำให้ยากต่อการติดต่อข้อมูลในปัจจุบัน

2. ปัญหาในทางปฏิบัติ

2.1 การทำวิจัยเรื่องนักศึกษาหญิงโสเภณีเป็นการยากมากที่ผู้วิจัยที่เป็นเพศหญิงจะค้นหากลุ่มตัวอย่างและติดต่อผู้ให้ข่าวในครั้งแรก ผู้วิจัยจำเป็นต้องนำเพื่อนที่เป็นผู้ชายเข้าไปติดต่อให้และต้องให้เพื่อนอธิบายให้ผู้ให้ข่าวสำคัญฟังว่านำข้อมูลไปใช้ในการวิจัย รวมถึงอันตรายที่สามารถเกิดขึ้นได้ถ้าผู้วิจัยไปทำการสัมภาษณ์เพียงคนเดียว ดังนั้นการทำงานนี้จึงจำเป็นต้องนำเพื่อนร่วมงานเพศชายไปด้วยและจำต้องพาเพื่อนไปอย่างน้อย 1-2 คน ถ้ามากเกินไปก็จะทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญอึดอัดในการให้ข้อมูลและกลัวได้

2.2 การทำวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับนักศึกษาหญิงโสเภณีเป็นการวิจัยที่ยากในการหาข้อเท็จจริง การจะหาคำตอบและทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญยอมเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในชีวิต จำเป็นต้องทำให้ผู้ให้ข่าวเกิดความไว้วางใจและเชื่อว่าผู้วิจัยได้นำข้อมูลไปใช้ในการศึกษาจริงๆ รวมถึงไม่มีการเปิดเผยชื่อจริงของผู้ให้ข่าวสำคัญ ผู้วิจัยมีความได้เปรียบตรงที่ว่าเป็นเพศเดียวกัน ทำให้เกิดความคุ้นเคยและไม่ค่อยเขินอายเมื่อพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

2.3 ในการทำวิจัยนี้ โสเภณีบางคนหลอกลวงและปิดบังข้อมูลเพื่อให้ได้เงินค่าสัมภาษณ์ เช่น หลอกว่าตนเองเป็นนักศึกษา หลอกว่าตนเองมีอายุอยู่ในช่วงที่ผู้วิจัยต้องการ ฯลฯ ทำให้ผู้วิจัยเสียเวลาและเสียเงินค่าตอบแทนไปโดยเปล่าประโยชน์

2.4 การวิจัยนี้จำเป็นต้องทำในยามกลางคืน เพราะเป็นเวลาที่คุณให้ข่าวสำคัญเริ่มทำงาน ทำให้เกิดความลำบากในการเดินทางและอันตรายสำหรับผู้วิจัยที่เป็นเพศหญิง บางครั้งจำเป็นต้องออกไปทำวิจัยเวลาประมาณ 23.00-3.00 น. เพื่อให้ได้ผู้ให้ข่าวสำคัญที่แตกต่างกันออกไป ทำให้เกิดปัญหาในการแบ่งเวลาและการติดต่อเพื่อนให้ไปช่วยเจรจา

2.5 ปัญหาในการนัดหมายเวลาสัมภาษณ์ นักศึกษาหญิงโสเภณีบางคนไม่ยอมมาตรงเวลานัด บางคนพยายามตีตัวออกห่างถ้าไม่ได้รับผลตอบแทนที่มากขึ้น บางคนพยายามขึ้นค่าสัมภาษณ์เพราะรู้ว่าผู้วิจัยจำเป็นต้องได้ข้อมูลที่ต่อเนื่องในระยะยาว

2.6 การวิจัยที่ทำด้านนักศึกษาหญิงโสเภณีเป็นการทำวิจัยที่ต้องใช้งบประมาณสูง เพราะการเข้าไปติดต่อก็อยู่ในช่วงเวลางานของเขา จึงต้องมีการให้ค่าตอบแทนเพื่อให้ผู้ให้ข่าวสำคัญยอมพูดและเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟัง ซึ่งค่าตอบแทนที่นักศึกษาโสเภณีต้องการก็มีราคาที่สูงกว่าโสเภณีทั่วไปเพราะเกี่ยวข้องกับชื่อสถาบันและชื่อเสียงของตนเอง บางคนก็ไม่เอาค่าตอบแทนเป็นจำนวนเงิน แต่เป็นสิ่งของ เช่น บุหรี่ เหล้า เบียร์ หรือไม้ก็ต้องเลี้ยงอาหาร ฯลฯ ทำให้การทำวิจัยนี้ต้องใช้งบประมาณจำนวนมากกว่าที่คาดไว้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทางวิชาการ

1.1 การวิจัยในครั้งนี้ได้เน้นแต่เฉพาะข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ตัวนักศึกษาหญิง โสเภณี ซึ่งอันที่จริงแล้วควรได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์คนรอบข้างของนักศึกษาหญิง โสเภณีด้วย เช่น เอเยนต์ ลูกค้าประจำ ฯลฯ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

1.2 การวิจัยจะสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นถ้าได้มีการทดสอบโดยแบบสอบถามแบบค่าสถิติ หรือการวัดผลทางด้านจิตวิทยา ถึงแม้จะเป็นการยากในการหากลุ่มตัวอย่างและติดอยู่ที่ข้อจำกัดของเวลาในการวิจัย

1.3 ควรมีการวิจัยเพิ่มเติมในแง่มุมต่างๆ เช่น รูปแบบการเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่ทำให้ลูก กลายเป็นโสเภณี, ศึกษาชีวิตและความเป็นมาของเอเยนต์ขายบริการ, ศึกษาชีวิตและพฤติกรรมกรมการ เกี่ยวกับกลางคืนของนักศึกษาชาย, ศึกษา นักศึกษาหญิง โสเภณีที่ลงทะเบียนเรียนเพื่อเพิ่มค่าตัว ฯลฯ

2. ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติ

2.1 การทำวิจัยในเรื่องที่ต้องเสี่ยงกับอันตรายหรือการนำตัวเข้าไปพัวพันกับสิ่งที่น่า อันตรายเข้ามาสู่ตนได้เป็นการทำวิจัยที่ท้าทายแต่ก็จำต้องพึงระลึกว่าการวิจัยอาจจะไม่ทำให้เกิด อันตรายถึงขนาดนั้นถ้ามีการวางแผนที่ดีและมีบุคคลที่ช่วยชักนำให้เข้าสู่สนามวิจัย การทำงานจึงจำ เป็นต้องมีการวางแผนไว้ล่วงหน้าและเตรียมการเพื่อเกิดสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด

2.2 ควรศึกษาข้อมูลและเตรียมใจก่อนการเข้าสนามจริง เพื่อไม่ให้เกิดอาการ ประหม่าเมื่อมีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น

2.3 ควรตรวจสอบข้อมูลแท้จริงของผู้ให้ข่าวตั้งแต่ครั้งแรกที่พบกันเพื่อป้องกันการ หลอกลวงและปิดบังข้อมูล เช่น บัตรประชาชน บัตรนักศึกษา ฯลฯ และควรหาเวลาตามไปที่สถาน ศึกษาเพื่อความแน่ใจว่าไม่ได้หลอกลวงเรื่องสถานภาพการศึกษา

2.4 การทำงานที่ต้องใช้การให้คำตอบแทนแก่ผู้ให้ข่าวสำคัญ จำเป็นต้องมีการวางแผนงานในการเตรียมแนวคำถาม เตรียมอุปกรณ์ในการจดบันทึก เตรียมคำตอบแทนให้เพียงพอเพื่อ ให้ผู้ให้ข่าวสำคัญในตอนหลัง ฯลฯ

2.5 ควรนำเพื่อนเพศชายเข้าสู่สนามวิจัย เพราะสถานที่ที่ติดต่อกับนักศึกษาหญิง โสเภณีมักเป็นที่ที่ไม่เหมาะสมกับผู้วิจัยเพศหญิงจะเข้าไปเพียงคนเดียว หรือ ไม่ก็อาจเกิดปัญหาการ เรียกค่าตัวเพิ่มจากที่เคยตกลงกันได้ จะได้มีเพื่อนคอยช่วยเหลือกันในยามลำบาก

2.6 พยายามอย่านำตนให้เข้าไปพัวพันในสถานการณ์มากเกินไปจนการสัมภาษณ์ จะไม่เป็นกลาง ไม่ควรนำเอาอารมณ์ของตนเป็นที่ตั้งหรือใช้มาตรฐานของตนเองเป็นตัวยืนว่าสิ่งที่ เกิดขึ้นนั้นถูกหรือผิด ไม่ควรมีอคติต่อผลการวิจัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

รูปแบบใหม่ของการค้าทาส การค้าหญิงและเด็กสาวพม่าในประเทศไทย.มูลนิธิผู้หญิง,2536.

ก่อเกียรติ เอี่ยมบุตรลบ.ทัศนคติของข้าราชการตำรวจกองปราบปรามที่มีต่อการจดทะเบียน
โสเภณี.กรุงเทพ,2521.

กฤตยา อาชวนิจกุล และ วราภรณ์ แซ่มสนิท.วัยรุ่นชายไทยกับการซื้อประเวณี.ศูนย์สตรีศึกษา
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,2537.

กฤษณี คำชาย.จิตวิทยาแนะแนวเด็กวัยรุ่น.กรุงเทพ : สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา,2542.

กัญญา แสงสุชาติ.การเปรียบเทียบค่านิยมทางสังคมระหว่างผู้ใหญ่และหนุ่มสาวในระดับการ
ศึกษาสูง เกี่ยวกับครอบครัวและการสมรส.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกจิต
วิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2510.

แก้วกานต์ กองโชค.**Sex Zone in the City**.กรุงเทพ : สำนักพิมพ์ทีปโป้ง พอยท์ ,2545.

ขบวน พลตรี.มนุษย์กับสังคม.ภาคพัฒนาตำรวจและเอกสารวิชาการหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการ
ฝึกหัดครู,2530.

ขนิษฐา โพชนุกุล.ทัศนคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยต่อการเลือกคู่ครองและการวางแผนครอบครัว.
วิทยานิพนธ์(สส.ม.)ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์,2521.

คึกฤทธิ์ ปราโมช.ทุนนิยมคืออะไร.กรุงเทพ : เอกสารเผยแพร่ของพรรคกิจสังคม,2526.

งามพิศ สัตย์สงวน.การวิจัยทางมานุษยวิทยา.กรุงเทพ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
,2542.

งามพิศ สัตย์สงวน.หลักมานุษยวิทยาวัฒนธรรม.กรุงเทพ : รามการพิมพ์,2543.

งามพิศ สัตย์สงวน.มานุษยวิทยากายภาพ : วิวัฒนาการทางกายภาพและวัฒนธรรม. กรุงเทพ :
สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2543.

งามพิศ สัตย์สงวน.ประสบการณ์วิจัยทางมานุษยวิทยาข้ามวัฒนธรรม.กรุงเทพ : สำนักพิมพ์จุฬาลง
กรณ์มหาวิทยาลัย.,2545.

งามพิศ สัตย์สงวน.วัฒนธรรมชาวในสังคมไทยและนานาชาติ.กรุงเทพ : รามการพิมพ์,2541.

งามพิศ สัตย์สงวน.สถาบันครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร : กรณีศึกษาครอบครัว
ญวน.กรุงเทพ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2545.

งามพิศ สัตย์สงวน.สถาบันครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร : กรณีศึกษาครอบครัว

- ไทย์โช่ง (ทุนวิจัยงบประมาณแผ่นดิน) โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2545.
- งามพิศ สัตย์สงวน.วัฒนธรรมข้าวในสังคมไทย : การคงอยู่และการเปลี่ยนแปลง(ทุนวิจัย
รัชดาภิเษกสมโภช จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) ,2545.
- งามพิศ สัตย์สงวน.ความเชื่อทางศาสนาและพิธีกรรมในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล.เอกสาร
ประกอบการประชุมทางวิชาการระดับชาติ สาขาสังคมวิทยา ครั้งที่ 1.กรุงเทพ : สำนัก
งานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ,2543.
- งามพิศ สัตย์สงวน.ทัศนคติเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาไทยและนักศึกษอเมริกัน : การวิจัย
ข้ามวัฒนธรรมในประเทศอเมริกา.กรุงเทพ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
,2545.
- จงจิตต์ โศรานคณาภรณ์.การเข้าสู่งานบริการทางเพศแบบแอบแฝงของสตรีที่มีการศึกษาในสถาน
เจริญมัย : กรณีศึกษาคือกเทลเลาน์จ ฟับ และคาราโอเกะ .วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร
บัณฑิต สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร,2538.
- จันทร์เพ็ญ สิริพิเพ็ญ.ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวและพฤติ
กรรมทางเพศของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร
ภาคสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2527.
- ชูชาติ ศิวกาญจน์.ปัญหาสังคม.กรุงเทพ : โรงเรียนนายร้อยตำรวจ,2539.
- ชาติวุฒิ วัจน.อิทธิพลของสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีต่อความรู้และทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสหศึกษา : กรณีศึกษาโรงเรียนในอำเภอ
เมือง จังหวัดเชียงใหม่.ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ,2542.
- ชัยพร วิทยาพุด.ผลของการฝึกอาชีพที่มีต่อการมองตนเอง : การศึกษาเรื่องการปรับตัวทาง
สังคมของหญิงโสเภณีอาชีพ.วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต ภาคสังคมวิทยาและ
มานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2524.
- ณรงค์ เล็งประชา.สังคมวิทยา.กรุงเทพ : สำนักพิมพ์พิทักษ์อักษร,2528.
- ณรงค์ ศรีสวัสดิ์.สังคมวิทยาชนบท.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,2515.
- ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์.อิทธิพลทางเศรษฐกิจสังคม ประชากรและสื่อมวลชนที่มีต่อการเลื่อนชั้น
ทางสังคม : ศึกษาเฉพาะอำเภอธัญบุรีและอำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต ภาคสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย,2524.
- ธวัช วงศ์สง่า. แรงจูงใจทางสังคมและวัฒนธรรมที่ส่งเสริมการกระทำรุนแรงของบิดามารดาใน

- เขตกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2543.
- นิวัตร สุวรรณพัฒนา.ชุมชนค้าประเวณี.ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,2541.
- นิเทศ ดินณะกุล.โสเภณีชายในกรุงเทพมหานคร.เอกสารประกอบคำบรรยาย โครงการสัมมนาทางวิชาการภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2544.
- บุตรรัตน์ บุตรพรหม.เช็ทซ์ในวัยเรียน .กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ open,2544.
- ประกาย นนทวาสี และเบ็ญจา อ่อนท้วม.เพื่อชีวิตที่ดีกว่าของโสเภณี.กรุงเทพฯ,2531.
- ปราณี รามสูต.จิตวิทยาวัยรุ่น.กรุงเทพฯ : ศิลปาบรรณาการ,2528.
- ปรีดา ศิริสวัสดิ์.การประสานความร่วมมือระหว่างรัฐกับองค์กรเอกชนในการให้บริการแก่สตรี.กรุงเทพฯ : โครงการสตรีศึกษา สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2531.
- ผาณิต บุญยะวรรณนะ.การค้าหญิงในเอเชีย จากการรับรู้ถึงการตอบโต้.มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,2542.
- ฝนทอง พันธุ์ถ้วน.กระบวนการขัดเกลาทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจแปลงเพศของสาวประเภทสอง.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2541.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์.จิตวิทยาครอบครัว.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.,2538.
- พรรณธิพา เนื่องทวี.ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุตรวัยรุ่นกับบิดาในกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2539.
- พล แสงสว่าง.อาชีพศึกษาและแนะแนวอาชีพ.โครงการผลิตตำรามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์,2537.
- พัชรมณี สุตรรัก.ผลกระทบต่อชีวิตครอบครัวของสตรีทำงานนอกร้าน : ศึกษากรณีของอาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2543.
- พัทธา สายหู.กลไกของสังคม.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2540.
- ภิญโญ ไชยประนัง.กระบวนการกลายเป็นชายขายบริการ .วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2542.
- มรรยาท กิจสุวรรณ.การพัฒนาความคิดนามธรรมและการตัดสินใจคุณค่าศีลธรรม : ศึกษากรณีเฉพาะนิสิตมหาวิทยาลัยในประเทศไทย.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสังคม

- วิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2520.
- ราตรี พัฒนรังสรรค์.จิตวิทยาวัยรุ่น.กรุงเทพ,2527.
- วรชัย รัตนดวงดา.ชายชายตัว : บาร์เกย์ หลึงคาบาเร่ต์ ตลกคาเฟ่ กะหรีส์นามหลวง.กรุงเทพ : สำนักพิมพ์ Openbooks,2545.
- วรัญญู กุลคิลก.ทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขต กรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาคสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2541.
- วันชัย ขาวรัมย์.ปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาในระดับปริญญาตรีฆ่าตัวตาย : ศึกษากรณี นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาคสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2544.
- วันชัย ศรีนวลนัด.ทัศนคติของนายตำรวจต่อปัญหาโสเภณี.กรุงเทพ,2521.
- วันทนีย์ วาสิกะสิน.ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์.กรุงเทพ : สำนัก พิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2538.
- วิชุดา มาตันบุญ.ชีวิตหลังเที่ยงคืน : เบื้องหลังวัยระเริงของนกน้อยหัดบิน.กรุงเทพ : สำนัก พิมพ์มติชน,2544.
- วิทยา นาควัชระ.ถนนสายนี้สำหรับหนุ่มสาว.สถาบันพัฒนาตนเองและนักบริหาร,2527.
- วราคม ที่สุกะ.สังคมวิทยาปัญหาสังคม.กรุงเทพ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ,2531.
- วัชรา คลายนาท.สังคมวิทยา.กรุงเทพ : สำนักพิมพ์แพรวพิทยา,2532.
- วัชรวิฑูรธรรม.ยุทธวิธีในการเสริมสร้างค่านิยม : ทฤษฎีและปฏิบัติ.กรุงเทพ : จงเจริญการพิมพ์ ,2525.
- ศิริชัย สิริกาเย และ กาญจนา แก้วเทพ.ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน.คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย,2531.
- ยัศววัฒน์ จิตราภิรมย์.ลักษณะทางสังคม เศรษฐกิจ และวิธีการดำเนินอาชีพของชายอาชีพพิเศษ ในกรุงเทพมหานคร.งานวิจัยอุดหนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม แห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ ประจำปีงบประมาณ 2537,2538.
- สมประสงค์ พระสุจันทร์ทิพย์.นักเรียนเรทอาร์ นักศึกษาเรทเอ็กซ์ เล่ม 1.กรุงเทพ : สำนักพิมพ์ครี เอทบุ๊กส์ ,2544.
- สมประสงค์ พระสุจันทร์ทิพย์.นักเรียนเรทอาร์ นักศึกษาเรทเอ็กซ์ เล่ม 2.กรุงเทพ : สำนักพิมพ์ครี เอทบุ๊กส์,2545.

สมพร เทพสิทธิ์า. **ครอบครัวไทยในยุคโลกาภิวัตน์**. สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยใน
พระบรมราชูปถัมภ์, 2538.

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แพรวพิตยา, 2521.

สุชาติ โสมประยูร และวรรณี โสมประยูร. **เพศศึกษา**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2541.

สุนทรี โคมิน และสนิท สัมครการ. **รายงานการวิจัยเรื่องค่านิยมและระบบค่านิยมไทย : เครื่องมือใน
การสำรวจวัด**. สำนักวิจัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2522.

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์ และคณะ. **การแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นๆที่เหมาะสม
สำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย**. สภาวิจัยแห่งชาติ, 2525 .

สุพัตรา สุภาพ. **สังคมวิทยา**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **สังคมและวัฒนธรรมไทย : ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี**. กรุงเทพฯ : สำนัก
พิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **ปัญหาสังคม**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **เรื่องวุ่น วัยรุ่นไฮเทค**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **พฤติกรรมทัศนคติของผู้ใช้รถใช้ถนนต่อมาตรการแก้ไขปัญหาจราจรใน
กรุงเทพมหานคร**. สถาบันดำรงราชานุภาพ. กรุงเทพฯ, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **จับใจคน จับใจงาน (เล่ม 1)**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **จับใจคน จับใจงาน (เล่ม 2)**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **จับใจคน จับใจงาน (เล่ม 3)**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **จับใจคน จับใจงาน (เล่ม 4)**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **จับใจคน จับใจงาน (เล่ม 5)**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **จับใจคน จับใจงาน (เล่ม 6)**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **เทคนิคการหาแฟนและการอยู่กับคู่อย่างเป็นสุข (เล่มที่ 1)**. สำนักพิมพ์เรือนปัญญา
, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **เทคนิคการหาแฟนและการอยู่กับคู่อย่างเป็นสุข (เล่มที่ 2)**. สำนักพิมพ์เรือนปัญญา
, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **เทคนิคการหาแฟนและการอยู่กับคู่อย่างเป็นสุข (เล่มที่ 3)**. สำนักพิมพ์เรือนปัญญา
, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **เลี้ยงให้ดีและเก่ง (เล่มที่ 1)**. สำนักพิมพ์เรือนปัญญา, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. **เลี้ยงให้ดีและเก่ง (เล่มที่ 2)**. สำนักพิมพ์เรือนปัญญา, 2545.

- สุพัตรา สุภาพ. **เลี้ยงให้ดีและเก่ง** (เล่มที่ 3). สำนักพิมพ์เรือนปัญญา, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. **ศีลธรรมกับเพศศึกษาในวัยรุ่น : อาชญาวิทยาและงานยุติธรรมแบบสังคม. ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**, 2544.
- สุพัตรา สุภาพ. **นักเรียนกับเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร : ปัญหาสังคมไทยในมิติทางสังคมวิทยา. ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**, 2545.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. **ทฤษฎีสังคมวิทยา การสร้าง การประเมินค่า และการใช้ประโยชน์**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. **ทฤษฎีสังคมวิทยา เนื้อหา และแนวทางการใช้ประโยชน์**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. **ทฤษฎีและยุทธศาสตร์การพัฒนาสังคม**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. **สังคมวิทยาครอบครัว**. สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. **สังคมวิทยาปัญหาสังคม**. สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์ และสุพัตรา เพชรมณี. **บทบาทของสื่อมวลชนที่มีต่อการดำรงชีวิตของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร**. ทุนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในคณะกรรมการปฏิบัติการกิจการวิจัยเกี่ยวกับกรุงเทพมหานคร, 2526.
- สนิท สมัครการ. **การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมกับการพัฒนาการของสังคม**. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2538.
- สมศรี สอาดเอียด. **สภาพชีวิตและปัญหาของหญิงบริการในจังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- เสริน ปุณณะหิตานนท์. **การกระทำผิดในสังคม สังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน**. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.
- สังคีต พิริยะรังสรรค์ และผาสุก พงษ์ไพจิตร (บรรณาธิการ). **โลกาภิวัตน์กับสังคมเศรษฐกิจไทย**. ศูนย์ศึกษาเศรษฐศาสตร์การเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- หอมจันทร์ ธรรม โศตร. **การเปรียบเทียบค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ โดยจำแนกตามเพศและสภาพครอบครัว**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2538.
- อมรา พงศาพิชญ์. **ความหลากหลายทางวัฒนธรรม : กระบวนทัศน์และบทบาทในประชา**

สังคม.กรุงเทพ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2542.

อรสม สุทธิสาคร.สนิมดอกไม้ : ชีวิตจริงในมุมมองของหญิงไทย.กรุงเทพ : สำนักพิมพ์สารคดี,
2544.

อรสม สุทธิสาคร.ดอกไม้ราตรี . กรุงเทพ : สำนักพิมพ์สารคดี, 2545.

อานนท์ อาภาภิรม.สังคมวิทยา.กรุงเทพ : สำนักพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์,2516.

อุบล เสถียรปภินครณ์.สังคมวิทยา.สถาบันราชภัฏนครปฐม,2528.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

- Eshleman, J.Ross.**The family :an introduction.**5th ed.Boston: Allyn and Bacon, C1988.
- Foucault, Michel .**The History of sexuality** .Penguin Books,1976.
- Gerhard,Lenski.**Human society :an introduction to macrosociology.**New York: McGraw-Hill Book,c1987.
- Grant, Linda.**Sexing the millennium.**Harper Collins Publishers,1993.
- Isarabhakdi, Pimonpan.**Sexual attitudes and experiences of rural Thai youth.** Institution for population and social research.Mahidol University,2000.
- Lean Lim, Lin (ed.).**The sex sector : the economic and social bases of prostitution in southeast Asia.** Geneva. International Labour Office, 1998.
- Law, Lisa.**Sex work in southeast Asia : the place of desire in a time of AIDS.**Routledge,2000.
- Roberts,Nickie.**Whores in history : prostitution in western society.** Grafton,1992.
- Schaefer,Richard T.**Sociology.** 6th ed.,New York:Mc Grow-Hill,C1998.
- Schultz,T. Paul.**Women's changing participation in the labor force:a world perspective.** vol.38,1990.
- Seabrook, Jeremy.**Travels in the skin trade:tourism and the sex industry.**Library of Congress Cataloging in Publication Data. Chicago, 1996.
- Thio, Alex.**Deviant behavior.**Longman, 1998.
- Boonchalaksi, Wathinee and Guest, Philip.**Prostitution in Thailand.**Institution For Population and Social Research.Mahidol University,1994
- Brock Nakashima, Rita and Thistlethwaite, Susan Brooks.**Casting Stones : Prostitution and liberation in Asia and the United States.**Fortress Press,1996.
- Broom, Lenard and Selznick, Philip. **Sociology : a text with adapted reading,**1968.
- Chapkis, Wenety Edited by Weitzer, Ronald.**Prostitution,pornography and the sex industry.**Routledge.New York.N.Y.,2000.
- Dallos, Rudi & McLaughlin, Eugene.**Social problems and the family.**Open University.London,1993.
- Horton, Paul B. and Hunt,Chestes L..**Sociology.**McGraw-Hill Book,New York : N.Y.,1976.
- Klein, David M. and White,James M..**Family theories : an introduction.** Congress Cataloging in Publication Data,1996.
- Light, Donald Jr. and Keller,Suzanne.**Sociology.**3rd ed. New York: Alfred A.Knopt,1982
- Scambler,Graham and Scambler, Annette.**Rethinking prostitution.** Routledge, 1997.
- Skrobanek, Siriporn, Boonpakdi, Nattaya and Janthakeero, Chutim .**The traffic in women.**Zed Books Ltd.,1997.

Somswasdi, Virada and Theobald, Sally. **Women, gender relations and development in Thai society.** Women's Studies Center: Faculty of Social Sciences Chiang Mai University, 1997.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวธรีรัตน์ เชนนะสิริ เกิดเมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ.2520 ที่กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ที่ Sequim High School รัฐวอชิงตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา ในปีการศึกษา 2538 ได้ศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ที่ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2542 ได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างนั้นได้เข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมของ Walt Disney World รัฐฟลอริดา ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นเวลา 1 ปี และได้กลับมาศึกษาต่อจนสำเร็จ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย